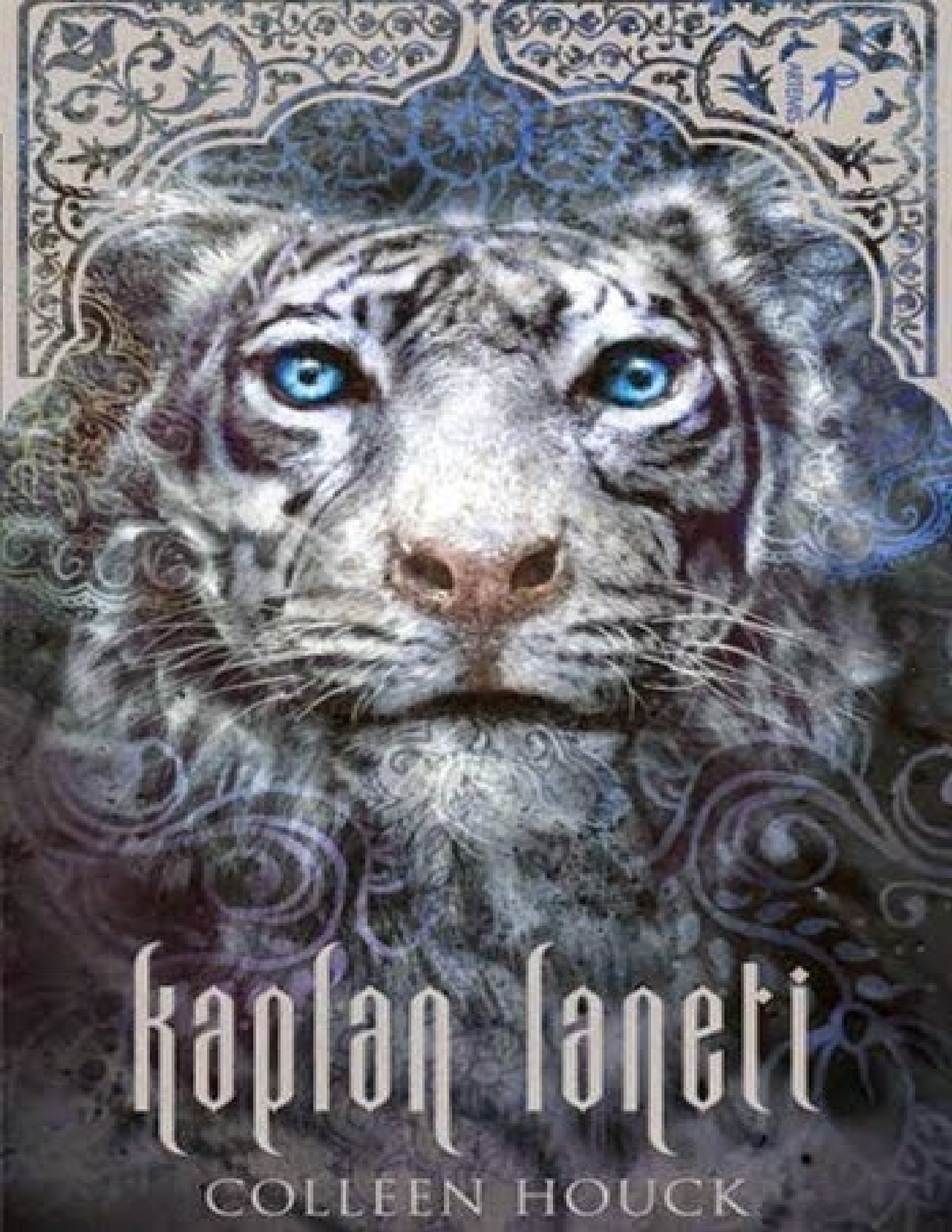
kaplan laneti
COLLEEN HOUCK

ARTEMİS
ABG/209
ABG/465
AÇ/363
A/55
KAPLAN LANETİ
Colleen Houck Orijinal Adı: *Tiger's Curse*
Genel Yayın Yönetmeni: Ilgın Sönmez İngilizceden Çeviren: Can Besen Editör: Hakan Demir
Yaratıcı Yönetim: photoRepublic
Grafik: Asmin Ayşe Gündoğdu - Merve Güven
1. Basım: Ağustos 2014
ISBN: 978 -605- 142-518-4
Sertifika No: 1 0905 .
COLLEEN HOUCK ©2011
Bu kitabın Türkçe yayın hakları Kayı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Alfa Basım Yayım Dağıtım Ltd. Şti.'ne aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.
Kitapta yer alan VVilliam Blake'in *Kaplan,* VViliiam Shakespeare'in *I 8. Sone* ve Leila Usher'ın Ben *Kediyim* adlı şiirleri dramaRepublic tarafından çevrilmiştir.
ARTEMİS YAYINLARI
Ticarethane Sokak No: 53 Cağaloğlu / İstanbul Tel: (212)513 34 2021 Faks: (212)512 3376 e-posta: editor@artemisyayinlari.com www.artemisyayinlari.com
Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık
Çiftehavuzlar Yolu Acar Sitesi No: 4 Bayrampaşa / İstanbul
Tel: (212)674 97 23 Faks: (212)674 97 29 Sertifika No: 12088
Genel Dağıtım: Alfa Basım Yayım Dağıtım Ltd. Şti.
Tel: (212)511 53 03 Faks: (212)519 33 00
Artemis Yayınları, Alfa Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

Kaplan Laneti

COLLEEN HOUCK

ARTEMİS YAYINLARI, İSTANBUL

4

Hayatımdaki Linda'lara...
Biri, yazmam için ihtiyacım olan motivasyonu,
diğeri zamanı verdi bana.
İkisine de kız kardeşim diyorum.

İçindekiler

Lanet
Kelsey
Sirk
Kaplan
Yabancı
Uçak
Mumbai
Orman
Açıklama
Bir dost
Güvenli bölge
Kanheri mağarası
Durga'nın kehaneti
Şelale
Kaplan, kaplan
Au
Kelsey'nin rüyası
Başlangıç
Durga'nın tapınağı
Kampi
Testler
Kishkindha
Kaçış
Altı saat
Son
SONSÖZ
Gölge

Kaplan

William Blake

Kaplan kaplan, gecenin ormanında,
Bir ateş gibi pırıl pırıl parlayan;
Hangi ölümsüz el ya da gözdü,
Korku salan ahengini yaratan?

Hangi gökten, hangi derinden geldi,
Gözlerinde yanan ateş?
Kimin kanatlarının cüretisin sen?
Ya da ateşle oynaşan hangi ellerin?

Hangi omuzlar ve nasıl bir sanat,
Bükebildi kalbinin kaslarını?
Ve atmaya başladığında kalbin,
Korkutmadı mı ayakların, ellerin?

Hangi çekiç, hangi zincir,
Hangi fırında döküldü beynin?
Hangi örste dövdü? Ve neye tutundu
Ölümcül dehşetinin pençesinden?

Yıldızlar fırlatınca mızraklarını,
Ve sulayınca gözyaşlarıyla semayı,
Bakınca güldü mü, beğendi mi eserini?
Kuzuyu kim yarattıysa, o mu yarattı seni?

Kaplan, kaplan, gecenin ormanında,
Bir ateş gibi pırıl pırıl parlayan;
Hangi ölümsüz el ya da gözdü,
Korku salan ahengini yaratan?[1]

GİRİŞ
Lanet

Mahkûm elleri önünde bağlı ayakta dikiliyordu. Yorgundu, dayak yemişti ve pisti fakat damarlarında dolaşan asil Hint kanına yakışır bir biçimde sırtını gururla dikleştirmişti. Odadaki uzun ve beyaz sütunlar birer gardiyan gibiydi. Tül perdelerin arasından ormanın fısıltısı bile gelmiyordu. Mahkûmun tek duyduğu şey Lokesh'in değerli taşlı yüzüklerinin altın sandalyenin yanına vurarak çıkarttığı tıngırtıydı. Lokesh mahkûma bakarken gözlerini küçümsercesine kıstı.

Mahkûm, Mujulaain olarak bilinen bir Hint krallığının prensiydi. Teknik olarak unvanı, Mujulaain İmparatorluğunun Prensi ve Yüksek Koruyucusuydu fakat kendisini sadece babasının oğlu olarak görmeyi tercih ediyordu.

Racanın kızı ve mahkûmun nişanlısı Yesubai ile prensin büyük ağabeyi Kishan'ın Lokesh'in yanında oturuyor olması Bhreenam olarak bilinen küçük komşu krallığın racası olan Lokesh'in prensi kaçırmış olmasından daha şaşırtıcıydı. Mahkûm üçünü de süzdü fakat sadece Lokesh kararlı bakışlarla karşılık verdi.

Vücudu öfkeyle yanıp kavrulan Prens'in gömleğinin altındaki tılsım taş gibi soğuktu.

İlk konuşan mahkûm oldu, sesine ihanetin acısını yansıtmamaya çalıştı. "Sen, yakında benim babam olacak adam, bana neden böyle davranıyorsun?"

Lokesh soğukkanlılıkla yüzüne kasten bir gülümseme takındı. "Sevgili prensim, sende benim istediğim bir şey var."

"İstediğin hiçbir şey yaptıklarını haklı gösteremez. Krallıklarımız birleşmeyecek miydi? Benim sahip olduğum her şey senin olacaktı. Sadece sorman yeterliydi. Bunu neden yaptın?

Gözleri parıldayan Lokesh çenesini sıvazladı. "Planlar değişti. Görünüşe göre ağabeyin kızımla evlenmek istiyor. Amacına ulaşmasına yardım edersem beni ödüllendireceğine söz verdi."

Prens bakışlarını yanakları alev alev yanan Yesubai'ye çevirdi. Başını önüne eğmiş genç kız ağırbaşlı, itaatkâr bir poza bürünmüştü. Yesubai ile evliliği iki krallık arasında barışa öncülük edecekti. Son dört aydır krallığın öbür ucundaki askeri operasyonlarla ilgileniyordu ve krallığa göz kulak olma işini ağabeyine bırakmıştı.

Görünüşe göre Kishan sadece krallığa göz kulak olmamış, diye düşündü.

Mahkûm korkusuzca öne çıktı, Lokesh ile yüzleşti ve sesini yükseltti. "Hepimizi kandırdın. Sepetinin içinde saklanan, saldırıya geçmeyi bekleyen bir kobra yılanı gibisin."

Gözlerini iyice açıp kardeşi ve nişanlısına baktı. "Anlamıyor musunuz? Yılanı serbest bıraktınız ve bizi ısırdı. Zehri şimdi kanımızda dolaşıyor, her şeyi yok ediyor."

Lokesh kibirli bir kahkaha attı. "Bana Damon Tılsımı'm verirsen hayatta kalmana izin veririm."

"Hayatta kalmak mı? Ben gelin için pazarlık yaptığımızı sanıyordum."

"Korkarım senin nişanlı olarak sahip olduğun haklara el konuldu. Belki de kendimi ifade edemedim. Yesubai'yi kardeşin alacak."

Mahkûm dişlerini sıktı. "Beni öldürürsen babamın orduları seni yok eder."

Lokesh bir kahkaha daha attı. "Kishan'ın yeni ailesini yok edemez. Sevgili babam sakinleştirir ve senin ölümünün korkunç bir kaza olduğunu söyleriz."

Kısa sakalını sıvazladı ve açıklamaya devam etti. "Tabii ki, yaşamana izin versem bile, iki krallığı birden yöneteceğimi biliyorsun," dedi. Gülümsedi. "Bana karşı koyarsan tılsımı senden zorla alırım."

Kishan öne eğildi ve sert bir ses tonuyla itiraz etti. "Bit anlaşma yaptığımızı sanıyordum. Sana kardeşimi getirdim çünkü bana onu öldürmeyeceğine dair söz verdin! Sadece tılsımı alacaktın. Hepsi buydu."

Lokesh elini bir yılan gibi hızla öne attı ve Kishan'ı bileğinden yakaladı. "Şimdiye kadar öğrenmiş olman gerek, ben istediğim her şeyi alırım. Kardeşinin dikildiği yerde durmak istiyorsan sana bu konuda yardımcı olabilirim."

Kishan sandalyesinde huzursuzca kıpırdandı ama sessiz kaldı.

Lokesh devam etti. "Hayır mı? Pekâlâ, şimdi önceki anlaşmamızı değiştirdim. İsteklerime boyun eğmezse kardeşini öldüreceğim ve sen de bana tılsımın diğer parçasını vermezsen kızımla asla evlenemezsin. Aramızdaki bu özel anlaşmayı kolaylıkla iptal edebilir ve Yesubai'yi başka bir adama, benim seçtiğim birine verebilirim. Belki de eski bir sultan onun için en uygunudur. Yesubai'nin yanında kalmak istiyorsan itaat etmeyi öğrenmek zorundasın."

Lokesh, Kishan'ın bileğini çatırdayana kadar sıktı. Kishan hiç tepki vermedi.

Parmaklarını açıp kapatan ve bileğini yuvarlayan Kishan arkasına

yaslandı, gömleğinin içinde tılsıma uzandı ve kardeşiyle göz göze geldi. Aralarında sessiz bir mesaj alışverişi gerçekleşti.

Kardeşler birbiri ile sonra hesaplaşabilirdi fakat Lokesh'in eylemleri savaş anlamına geliyordu ve ikisi için de öncelik krallığın selametiydi.

Lokesh'in boynundaki damarlar şişti, şakağındakiler nabız gibi attı, siyah ve yılansı gözleri Kishan'ın üzerine odaklandı. Aynı gözler mahkûmun yüzünü incelemiş, zayıf bir noktasını bulmaya çalışmıştı. Eyleme geçecek kadar öfkelenen Lokesh ayağa fırladı. "Öyle olsun!" diye haykırdı.

Lokesh cübbesinin içinden sapı mücevherli parlak bir bıçak çıkarttı ve mahkûmu eskiden bembeyaz olan Jodpuri ceketin şimdi pislenmiş kolundan tuttu. Lokesh bıçağını savururken mahkûm bileğindeki ipler gerilince acıyla inledi. Kolundaki kesik çok derin değildi fakat kam toplandı, kenardan aşağıya aktı, parke zemine damladı.

Lokesh mahkûmun boynundaki ahşap tılsımı çekip aldı ve adamın kolunun altına tuttu. Bıçaktan damlayan kan tılsımın üzerine düştü ve oymalı sembol önce parlak bir kırmızıya büründü ardından doğal olmayan beyaz bir ışıkla nabız gibi attı.

Işık prensin üzerine atıldı, göğsünde patladı ve bedenine yayıldı. Mahkûm ne kadar güçlü olsa da bu acıya hazırlıklı değildi. Bedeni iğne gibi batan bir sıcaklıkla kavrulurken çığlık attı ve dizlerinin başı çözülünce yere düştü.

Kendini dengelemek için ellerini öne uzattı ama sadece yerin soğuk, beyaz parkelerini tırmalamakla yetindi. Prens çaresiz gözlerle Lokesh'e saldıran Yesubai ve ağabeyine baktı, Lokesh her ikisini de vahşice geriye itti. Yesubai geriye düştü, başını sert taşa vurdu. Prens, ağabeyinin yakında olduğunun farkındaydı, Yesubai son nefesini verirken Kishan hüznün pençesindeydi. Sonra mahkûm acı dışında bir şey hissetmedi.

1
Kelsey

Uçurumun kenarında dikiliyordum. Teknik olarak, Oregon'da geçici bir ofis işi için sıraya girmiştim ama bana bir uçurumun kenarında dikilmek gibi geliyordu. Çocukluk, lise ve yaşamın güzel olduğu zamanlar geride kalmıştı. Önümde gelecek vardı: bir üniversite, eğitim ücretlerini ödemek için geçici yaz işleri ve muhtemelen yalnız bir yetişkinlik dönemi.

Sıra yavaş yavaş ilerledi. Bir yaz işine girmek için saatlerdir bekliyordum. Sonunda sıram geldiğinde telefonda konuşan sıkılmış ve yorgun kadının önünde dikildim. Kadın bana yakma girmemi işaret etti ve oturmamı söyledi. Telefonu kapattıktan sonra bana bazı formlar verdi ve mekanik bir konuşmaya başladı. "İsim, lütfen."

"Kelsey. Kelsey Hayes."

"Yaş?"

"On yedi, neredeyse on sekiz. Doğum günüm yaklaşıyor." Formlara mühür vurdu. "Lise mezunu musun?"

"Evet, birkaç hafta önce mezun oldum. Bu sonbaharda Chemeketa'ya başlamayı planlıyorum."

"Ailenin isimleri?"

"Madison ve Joshua Hayes fakat vasilerim Sarah ve Michael Neilson."

"Vasi?"

İşte yine başlıyoruz, diye düşündüm. Hayatımı anlatmak hiçbir zaman kolay olmuyordu.

"Evet. Ailem... Hayatını kaybetti. Ben lise birinci sınıftayken bir araba kazasında öldüler."

Kadın kâğıtların üzerine eğildi ve uzun süre notlar aldı. Yüzümü buruşturdum, bu kadar uzun süre ne yazdığını merak ettim.

"Bayan Hayes, hayvanları sever misiniz?"

"Tabii ki. Hımmm, onları nasıl besleyeceğimi biliyorum..." Benden daha salak biri var mı? İşe alınmamak için elimden geleni yapıyordum. Boğazımı temizledim. "Demek istediğim, evet, hayvanları severim."

Kadın verdiğim cevabı umursamadı ve bana bir kâğıt uzattı.

İş, panayır yerinde açılan küçük aile sirki Circus Maurizıo'daydı. Marketten sirk için bilet aldığımı, Sarah ve Mike'nin baş başa kalabilmesi için koruyucu ailemin altı yaşındaki kızları Rebecca ve dört yaşındaki oğulları Samuel'i de yanıma almayı düşündüğümü hatırladım. Fakat sonra kuponu kaybettim ve sirki unuttum.

Kadın sabırsızca, "Evet, işi istiyor musun, istemiyor musun?" diye sordu.

"Kaplanlar, öyle mi? Kulağa ilgi çekici geliyor! Filler de var mı? Çünkü fil pisliği temizleyeceksem bunu önceden bilmem gerek." Kendi şakama kendim güldüm çünkü kadın hafifçe gülümsemedi bile. Başka seçeneğim olmadığı için işi kabul ettiğimi söyledim. Bana üzerinde adres yazan bir kâğıt verdi ve ertesi gün sabah altıda adreste olmamı öğütledi.

Yüzümü buruşturdum. "Sabahın altısında mı?"

Kadın bana ters bir bakış attı ve sesini yükseltti. "Sıradaki!"

Nasıl bir pisliğe bulaştım? Saralım arkadaşından ödünç aldığı arabaya binip eve geri dönerken iç geçirdim. Daha kötüsü de olabilir, yarın hamburger pişiriyor olabilirdim. Sirkler eğlencelidir. Umarım filleri yoktur.

Sarah ve Mike ile birlikte yaşamak genelde güzeldi. Beni diğer çocukların ailelerinden daha fazla özgür bırakıyorlardı, sanırım karşılıklı birbirimize saygı duyuyorduk -pekâlâ, yetişkinler on yedi yaşında bir gence ne kadar saygı duyarsa bana da o kadar duyuyorlardı. Çocuklarının bakımına yardımcı oluyor ve başımı belaya sokmuyordum. Kendi ailem gibi değildi fakat yine de bir tür aile sayılırdı.

Arabayı dikkatlice garaja park ettim ve mutfağa girince Sarah'ı elindeki tahta kaşıkla bir kâseye saldırırken buldum.

Çantamı bir sandalyenin üzerine koydum ve kendime bir bardak su koydum.

"Yine vejetaryen kurabiyelerden mi hazırlıyorsun? Özel bir gün mü?"

Sarah elindeki tahta kaşığı bir buz kıracağıymış gibi yoğun karışıma sapladı. "Arkadaşlarına yiyecek bir şeyler götürme sırası Sammy'de."

Öksürerek sırıtmamaya çalıştım.

Gözlerini kısarak bana baktı. "Kelsey Hayes, senin annen dünyanın en iyi kurabiyecisi olabilir ama bu benim lezzetli bir şeyler yapamayacağım anlamına gelmez."

"Yeteneklerinden değil, malzemenden şüpheliyim," dedim. Kâseyi elime aldım. "Ceviz kreması, keten tohumu, protein tozu ve yeşillikler. Bunun içine geri dönüşümle elde edilmiş kâğıtlardan koymamana şaşırdım. Çikolatası nerede?"

“Bazen keçiboynuzu kullanıyorum.”

“Keçiboynuzu çikolata değildir. Tadı kahverengi tebeşir gibi. Kurabiye yapmak istiyorsan mutlaka-”

“Biliyorum. Biliyorum. Balkabaklı çikolatalı kurabiyeler veya duble çikolatalı fıstık ezmesi. Bunlar senin için hiç sağlıklı değil, Kelsey.”

“Ama tatları çok güzel.”

Sarah’ın parmağını yalayıp işine devam edişini seyrettim.

“Bu arada, artık benim de bir işim var. Panayır yerinde açılan sirkte hayvanları besleyecek ve ortalığı temizleyeceğim.”

Sarah, “Senin için çok güzel, harika bir deneyim olacağa benziyor,” dedi. “Ne tür hayvanlar var?”

“Oh, çoğunlukla köpekler. Ve bir de kaplanları var. Ama tehlikeli bir iş olduğunu sanmıyorum. Kaplanla ilgilenecek profesyonel elemanları vardır. Fakat işe çok erken başlamam gerekiyor ve sonraki iki hafta boyunca her gün sirkte yatıp kalkacağım.”

Sarah düşüncelere dalarak, “Hımmm,” dedi. “Bize ihtiyacın olursa bir telefon uzağındayız. Lütfen Brüksel lahanalı ‘geri dönüşüm kâğıtlı’ güveci fırından çıkartır mısın?”

Sarah kurabiyelerini fırına verirken hoş bir kokusu olmayan güveci masanın üzerine koydum. Sarah çocukları yemeğe çağırdı. Mike içeriye girdi, çantasını yere koydu ve eşini yanağından öptü.

Şüpheyle, “Bu... Koku da neyin nesi?” diye sordu.

“Brüksel lahanalı güveç,” diye cevap verdim.

Sarah gururla, “Ve ben de Sammy’nin oyun günü için kurabiye yaptım,” dedi. “En güzellerini sana ayıracağım.”

Mike’nin bana attığı anlamlı bakışı Sarah gözden kaçırmadı. Elindeki havluyu Mike’nin bacağına geçirdi.

“Sen ve Kelsey akşam yemeğinde bana böyle davranacaksanız bu akşam temizliği ikiniz yapabilirsiniz.”

“Ah, tatlım. Öfkelenme.” Sarah’ı yeniden öptü ve kollarını boynuna doladı, temizlikten kurtulmak için elinden geleni yaptı.

Dışarıya çıkmak için uygun bir zamandı. Sessizce mutfağı terk ettim ve Sarah’ın kıkırdadığını duydum.

Bir gün benim kocam da temizlikten kaçmak için bana böyle sarılacak ve güzel sözler söyleyecek, diye düşündüm. Gülümsedim.

Görünüşe göre, Mike’nin planı işe yaramıştı. Ben tek başıma bulaşıkları yıkarken temizliğe yardım etmek yerine çocukları uyutmaya gitti. Benim için

fark etmezdi, işimi bitirir bitirmez yatmaya niyetliydim. Sabahın altısı düşündüğümden de çabuk gelecekti.

Sessizce yatak odama çıktım. Küçük ve sıcak bir odaydı, içinde basit bir yatak, aynalı bir şifonyer, bilgisayarım ve ödevlerim için bir çalışma masası, bir dolap, giysilerim, kitaplarım, farklı renkte saç bağlarım için bir sepet ve büyükannemin yorgam vardı.

Büyükannem yorganı ben küçükken yapmıştı. Ben çok küçüktüm ama elinde metal yüksükle nasıl dikiş attığını hâlâ hatırlıyordum. Köşesindeki yıpranmış kelebeğe dokundum, büyükannemi yanımda hissetmek için dikiş takımından yüksüğü nasıl çaldığımı hatırladım. Artık on yedi yaşında da olsam bazen hâlâ parmağımda yüksükle uyuyordum.

Pijamalarımı giydim, saçımın başını çözdüm ve taradım, biz konuşurken annemin saçımı nasıl yaptığını anımsadım.

Şifonyerin üzerinde duran iki resme baktım. Birinde üçümüz birlikteydik: Babam, annem ve ben Yeni Yıl'ı kutlu-yorduk. Ben on iki yaşındaydım. Uzun kahverengi saçlarım dalgalıydı fakat jöle kullanmakta ısrar ettiğim için resimde başıma yapışıktı. Ağzımda parıldayan gümüş telleri olsa da resim çekilirken gülümsemiştim. Şimdi düzgün bembeyaz dişlerim için minnettardım fakat o zaman diş tellerimden nefret ediyordum.

Çerçeveye dokundum, başparmağımı kendi solgun yüzümün üzerinde gezdirdim. Her zaman fidan gibi, esmer, sarışın ve mavi gözlü bir kız olmak istemiştim fakat babamın kahverengi gözlerini almıştım ve annem gibi kilo almaya meyilliydim.

Diğer resim annem ve babamın düğün töreninde çekilmişti. Arka planda güzel bir fıskiyeli havuz vardı, ikisi de genç ve mutluydu, birbirine gülümsüyordu. Bir gün ben de böyle olmak istiyordum. Birinin bana babamın anneme baktığı gibi bakmasını arzuluyordum.

Yüz üstü yatağıma yattım ve yastığımı çenemin altına aldım, annemin kurabiyelerini düşünmeye başladım.

Akşam, rüyamda bir ormanda kovalandığımı gördü. Kafamı çevirip geriye baktığımda büyük bir kaplanın peşinden geldiğini görüyordum. Rüyadaki ben kahkahalar atıyor ve gülüyor, arkasına dönüp daha hızlı koşuyordu. Arkamdan gelen zarif pati sesleri kalbimin ritmiyle birlikte atıyordu.

2
Sirk

Saatin alarmı beni derin uykumdan sabahın 4.30'unda uyandırdı. Dışarısı sıcak olacaktı ama çok sıcak olması beklenmiyordu. Oregon hiçbir zaman çok sıcak olmazdı. Çok eskiden bir Oregon valisi bölgenin her zaman ılımlı bir iklime sahip olması ile ilgili bir kanun çıkartmış olmalıydı.

Şafak vaktiydi. Güneş henüz dağların üzerine tırmanmamıştı fakat gökyüzü aydınlanıyor, doğu ufkundaki bulutlar pamuk şeker pembeliğine bürünüyordu. Dün akşam yağmur çiselemiş olmalıydı çünkü havada hoş bir koku vardı -ıslak çimenlerin ve çamların birbirine karışan kokuşuydu.

Yatağımdan çıktım, duşu açtım, banyo ısınana ve buharlanana kadar bekledim, sonra duşa girdim ve sıcak suyun uykulu kaslarımı uyandırmasını bekledim.

Sirk işine giren birisi ne giyer? Neyin uygun olduğunu bilmediğim için kısa kollu bir tişört ve eski bir kot pantolon giydim. Sonra tenis ayakkabılarımı ayağıma geçirip saçlarımı kuruladım, çabucak Fransız topuzu yapıp mavi bağ ile bağladım. Dudaklarıma parlatıcı ve işte, sirk için süslenip püslenmem sona ermişti.

Çantamı hazırlamam gerekti. Çok fazla şeye ihtiyacım olmadığım biliyordum, iki hafta boyunca sirkte kalacaktım ama istediğim zaman eve gelip bir şeyler alabileceğim için birkaç şeye ihtiyacım vardı. Renklere göre düzenlenmiş ve dikkatlice asılmış kıyafetlerime göz gezdirdim ve üç tanesini seçtim, ardından çekmeceleri açtım. Yine renklerine göre düzenlenmiş çoraplarımdan birkaç tanesini alıp kıyafetlerle birlikte okul çantama yerleştirdim. Birkaç kalem, birkaç kitap, günlüğüm, tuvalet malzemeleri, cüzdanım ve ailemin resimlerini de yanıma aldım. Çantanın en tepesine ince yorganımı yerleştirdim ve fermuarı kapattım.

Çantamı omzuma atıp alt kata indim. Sarah ve Mike çoktan uyanmış ve kahvaltıya başlamıştı. Her gün işe gitmek için çılgıncasına erken kalkıyorlardı. Bu delilikti. Saat 5.30'da ikisi de işe gitmeye hazırdı.

"Günaydın millet," diye mırıldandım.

Mike, "Sana da günaydın," dedi. "Yeni işine başlamaya hazır mısın?"

"Evet. İki hafta boyunca bilet satacağım ve bir kaplanla takılacağım. Harika, değil mi?"

Kıkırdadı. “Evet, kulağa güzel geliyor. Kamu işlerinden daha ilgi çekici. Seni bırakmamı ister misin? Kasabaya giderken panayır yerinin önünden geçeceğim.”

Gülümsedim. “Tabii ki. Teşekkürler, Mike. Bu, çok hoşuma gider.”

Sarah’ı birkaç günde bir aramaya söz verdim. Tahıllı çubuklardan birini aldım ve öğürmemeye çalışarak soya sütü ile mideye indirdim. Mike ile beraber kapıya doğru yürüdüm.

Panayır yerinde sahnelenecek gösterileri anlatan büyük mavi bir tabela asılıydı. Afişlerden birinde şöyle yazıyordu:

İşte başlıyoruz. İç geçirdim ve asfaltın üzerinden ana binaya doğru yürüdüm. Merkezdeki kompleks büyük bir uçağa veya askeri sığınağa benziyordu. Boyaları soyuluyor ve dökülüyordu, pencerelerin silinmesi gerekti. Bir Amerikan bayrağı rüzgârla dalgalanırken zinciri de metal bayrak direğine vurarak tıngırdıyordu.

Panayır yeri eski binalar, küçük bir park yeri ve her şeyin içinden geçerek sınırın etrafından dolaşan toprak bir yoldan oluşuyordu. Birkaç beyaz çadırın yanında uzun kasalı kamyonlar duruyordu. Her yerde sirk posterleri vardı; her binada en az bir poster asılıydı. Bazılarında akrobatlar, bazılarında ise hokkabazlar vurgulanıyordu.

Resimlerde hiç fil görmedim ve rahatlayarak iç geçirdim. Zaten sirkte fil olsaydı şimdiye kadar kokusunu çoktan almıştım.

Rüzgârla yırtık bir poster dalgalandı. Kenarından tuttum ve posteri düzelttim. Üzerinde beyaz bir kaplan vardı. Oh, merhaba, diye düşündüm. Senden sadece bir tane olmasını diliyordum... Umarım genç kızları yemek gibi bir alışkanlığın yoktur.

Ana binanın kapısını açıp içeriye girdim. Merkezdeki tek halkalı bir sirke dönüştürülmüştü. Duvarların dibine solgun kırmızı stadyum sandalyeleri sıralanmıştı.

Köşede sohbet eden bir çift vardı. Sorumlu gibi görünen uzun boylu adam kenarda bir panonun üzerine bir şeyler yazıyor ve kutuları inceliyordu. Hemen siyah elastik zeminin üzerinde adama doğru yürüdüm. “Merhaba, adım Kelsey, iki haftalığına sirkte işe alındım.”

Bir şeyi çiğnerken beni baştan aşağıya süzdü, sonra yere tükürdü. “Şu kapılardan birinden dışarıya çık ve sola dön. Orada siyah ve gümüş bir karavan göreceksin.”

“Teşekkürler!” Yere tütün tükürmesi midemi bulandırmıştı fakat

gülümsememi bozmadım. Karavanı buldum ve kapısını çaldım.

Bir adam, "Geliyorum," diye seslendi. Kapı beklenmedik bir biçimde hızlı açıldı ve şaşırarak havaya sıçradım. Üzerinde bornoz olan bir adam gösterdiğim tepkiye içten bir kahkaha ile karşılık verdi. Uzun boyluydu, bir metre yetmiş santimetre boyunda olmama rağmen bana tepeden bakıyordu ve geniş bir göbeği vardı. Kafasını kıvırcık siyah saçları kaplıyor fakat saç telleri olması gerekenden biraz daha önde bitiyordu. Bana gülümseyip peruğunu düzeltti. Üst dudağının her iki tarafından yana uzanan ince siyah bıyığının uçları parıldıyordu. Çenesini de kare şeklinde keçisakalı süslüyordu.

"Görünüşüm seni korkutmasın," dedi.

Bakışlarımı önüme düşürdüm ve yüzüm kızardı. "Korkutmadı. Sadece hazırlıksız yakaladım. Sizi uyandırdıysam özür dilerim."

Bir kahkaha attı. "Sürprizleri severim. Genç ve yakışıklı kalmama yardım ediyor."

Kıkırdadım ama karşımda duran adamın yeni patronum olabileceği aklıma gelince kendime hâkim oldum. Parıldayan mavi gözlerinin etrafında siyah halkalar vardı. Teni esmerdi, bu yüzden gülümsemesi daha da beyaz görünüyordu. Her zaman aklına gelen bir espriye gülümseyen bir adama benziyordu.

Kalın bir İtalyan aksanıyla, tiyatral bir ses tonuyla, "Sen de kimsin, genç kız?" diye sordu.

Tedirgin bir gülümsemeyle karşılık verdim. "Merhaba. Adım Kelsey. Birkaç hafta burada çalışacağım."

Elimi sıkmak için öne eğildi. Elinde kaybolan elimi dişlerimi takırdatacak kadar sert yukarı aşağı salladı. "Ah, Fantasticol Ne kadar güzel! Circus Maurizio'ya hoş geldin! Bizim, nasıl diyorsunuz, eleman açığımız vardı ve magnifica cittdmzda bir assistenzayz ihtiyacımız vardı. Senin gelmen splendido oldu! Haydi, immmediatamente işe koyulalım."

Yanlarından geçen on dört yaşlarındaki şirin sarışın kıza baktı. "Cathleen, bu giovane donnayı Matt'e götür, onu in-formare et ben bu kızla çalışmasını desideri -istiyorum. Matt incaricato, ona bugün işi öğretsin." Yeniden bana döndü. "Tanıştığımıza memnun oldum, Kelsey. Umarım bizim piccola tenda di circomuzda çalışmakpiacere -hoşuna gider!"

"Teşekkürler, ben de tanıştığımıza çok memnun oldum," dedim.

Bana göz kırptı sonra arkasına döndü ve karavana girdi, kapıyı kapattı.

Cathleen bana gülümsedi ve beni binanın arka tarafındaki dinlenme yerine götürdü. "Büyük eee, küçük evimize hoş geldin! Gel, beni takip et.

İstersen benim çadırımda uyuyabilirsin. İçeride fazladan birkaç yatak var. Annem, teyzem ve ben çadırı paylaşıyoruz. Sirkle birlikte seyahat ediyoruz. Annem ve teyzem akrobattır. Kostümleri umursamazsan, çadırımız çok güzeldir."

Beni çadıra soktu ve boş bir yatağı gösterdi. Çadır ferahtı. Çantamı boş yatağın altına koydum ve etrafıma bakındım. Kostümler hakkında haklıydı. Her yerde kostümler vardı -askılara asılmıştı. Çadırın her köşesini danteller, parlak taşlar, tüyler ve taytlar kaplıyordu. Lambayla aydınlanan bir masa vardı, her bir santimetrekaresi gelişigüzel saçılmış makyaj malzemeleri, saç fırçaları, iğneler ve bigudilerle doluydu.

Sonra on dört veya on beş yaşında olması muhtemelen Matt ile tanıştım. Kahverengi ve kısa kesilmiş saçları, kahverengi gözleri ve mutlu bir gülümsemesi vardı. Tek başına bilet gişesini kurmaya çalışıyor ve başaramıyordu.

Cathleen, "Merhaba, Matt," dedi. Kızla birlikte gişeyi altından tutup çocuğa yardım ettik.

Kızın yüzü kızarıyor, ne kadar lirin.

Cathleen devam etti. "Umm, bu Kelsey. İki hafta bizimle beraber. Ona ne iş yapacağını anlatman gerek."

Matt, "Sorun değil," dedi. "Görüşürüz, Cath."

"Görüşürüz." Kız gülümsedi ve uzaklaştı.

"Öyleyse, Kelsey, sanırım bugün benim yardımcım olacaksın. Çok hoşuna gidecek. Ben bilet satış gişesi ve hediyelik eşya tezgâhı ile ilgileniyorum, aynı zamanda çöpleri toplar ve stoklarla ilgilenirim. Aslında burada yapılması gereken ne kadar iş varsa benimdir. Babam sirkin hayvan eğitmenidir."

"Harika bir iş," diye cevap verdim. "Hayvan eğitmeni kulağa çöpleri toplamaktan daha güzel geliyor," diye dalga geçtim.

Matt bir kahkaha attı. "O zaman başlayalım," dedi.

Sonraki birkaç saati kutuları taşıyarak, hediyelik eşya standım kurarak ve gösteri için hazırlık yaparak geçirdik.

Kol kaslarım isyan edip bana karşı sendikalaşmaya hazırlanırken, formdan düşmüşüm, diye düşündüm.

Annem bahçeye çiçek ekmek gibi dev bir projeyle karşısına çıkınca babam her zaman, "Sıkı çalışmak insanı zinde tutar," derdi. İnanılmaz sabırlıydı, ben işlerin fazlalığı hakkında şikâyet etmeye başlayınca, "Kells, birini seviyorsan, vermeyi ve almayı öğrenmek zorundasın. Bir gün bunları sen de yaşayacaksın," derdi. İçinde bulunduğum durumun babamın

bahsettiklerinden biri olduğuna şüpheliydim.

Her şey bitince, Matt beni bir sirk kostümü seçip üzerimi değiştirmem için Cathleen in yanına gönderdi. Altın renginde, parıltılı taşlarla süslü, normalde bir metrelik bir sopayla bile değmeyeceğim türden bir şeydi.

Kendi kendime, "Umarım buna değer," diye mırıldandım. Kafamı parlak yakanın içine soktum.

Yeni ışıltılı kostümümü giydikten sonra bilet gişesinin yanına gittim ve Matt'in fiyat çizelgesini astığını gördüm. Biletler, para kasası ve talimatlarla beni bekliyordu. Ayrıca bana öğle yemeği getirmişti.

"Gösteri zamanı. Çabucak bir şeyler yemeye bak, çocukları taşıyan otobüsler yolda."

Ben yemeğimi bitiremeden gürültülü ve vahşi kamp çocukları telaşla üzerime çullandı. Kendimi minik bufaloların üzerinden geçtiği biri gibi hissettim. Müşteriyi memnun etmeye çalışan gülümsemem büyük ihtimalle korku dolu bir surat ekşimesinden farksızdı. Kaçacak bir yerim yoktu. Etrafımı kuşatmışlardı -hepsi ilgimi çekmeye çalışıyordu.

Yetişkinler gelince ümitle, "Hep birlikte mi ayrı ayrı mı ödeyeceksiniz?" diye sordum.

Öğretmenlerden biri, "Oh, hayır," diye cevap verdi. "Her çocuğun kendi biletini satın almasına karar verdik."

Sahte bir gülümsemeyle, "Bu harika," dedim.

Biletleri satmaya başladım, Cathleen de bana katıldı, bir süre sonra performansın müziğini duydum. Yirmi dakika daha gişede oturdum ama kimse gelmedi, bu yüzden para kasasını kilitledim ve Matt'i buldum, gösteriyi izlemek için çadırın içine girdim.

Sabah erken saatlerde tanıştığım adam ring lideriydi. "İsmi neydi?" diye fısıldadım.

Matt, "Agostino Maurizio," diye cevap verdi. "Sirkin sahibidir, bütün akrobatlar akrabasıdır."

Bay Maurizio palyaçoları, akrobatları ve hokkabazları sahneye çıkarttı, performans çok hoşuma gitti. Kısa süre sonra Matt bana bir dirsek attı ve hediyelik eşya standını işaret etti. Antrakt başlamak üzereydi: balon satma zamanıydı.

Birlikte helyum tankından düzinelerce renkli balon şişirdik. Çocuklar çılgına döndü! Bütün tezgâhlara koştular, son kuruşuna kadar harcayacakları paralarını saydılar.

Görünüşe göre en popüler balon rengi kırmızıydı. Ben balonları şişirirken

Matt paraları aldı. Bunu daha önce hiç yapmamıştım, birkaç tanesini patlattım ve çocuklar irkildi ama, "Hooop!" diye bağırarak bunu şakaya dönüştürmeyi başardım. Kısa süre sonra çocuklar da benimle birlikte, "Hooop!" çekmeye başladı.

Müzik yeniden duyuldu ve çocuklar çabucak koltuklarına geçti, satın aldıkları nesneleri inceledi. Bazıları karanlıkta parlayan kılıçlar satın almıştı, silahları havada sallayarak neşeyle birbirlerini tehdit ediyorlardı.

Biz otururken Matt'in babası köpek şovu için sahneye çıktı. Sonra yeniden palyaçolar sahneye doldu ve izleyicilere numaralar yaptı. Birisi çocukların üzerine içinde konfeti olan bir kova boşalttı.

Harika! Muhtemelen bunları ben temizleyeceğim.

Sonra Bay Maurizio sahneye geri döndü. Dramatik bir safari av müziği çalmaya başladı ve sirkin ışıkları gizemli bir biçimde sönmüş gibi kapatıldı. Bir spot ışığı sahnenin ortasındaki sunucuya odaklandı. "Ve şimdi... programımızın en önemli kısmına geldik! Vahşi, haşin giunglalardan, Hindistan'ın ormanlarından Amerika'ya getirildi. Korkusuz bir avcı, bir cacci-atore bianco, vahşi dünyada avının peşine düşer, doğru zamanı bekler ve sonra... saldırıya geçer! Movimento^{x}r

Maurizio konuşurken adamlar sahneye büyük yuvarlak bir kafesi çıkarttı. Tersine çevrilmiş dev bir kâseye benziyordu, bir tarafında tel örgülerden bir tünel vardı. Kafesi sahnenin ortasına koydular ve beton blokların içine gömülü metal halkalara kafesi kilitlediler.

Bay Maurizio devam etti. Mikrofona kükredi ve bütün çocuklar havaya sıçradı. Bay Maurizio'nun tiyatral yetenekleri beni güldürdü. İyi bir hikâye anlatıcıydı. "Bu tigre, dünyanın en pericoloso -en tehlikeli avcılarından biridir! Sizin için hayatını riske atan eğitmenimizi seyredin... Dhiren!" Başını birden sağa çevirdi ve spot ışıklar binanın diğer tarafına odaklanırken koşarak sahneden indi. İki adam eski tarz bir hayvan vagonunu taşıyordu.

Hayvan figürlü krakerlerin kutularında görülen türden bir vagondu. Beyaz, kıvrık, kenarı yaldızlı bir tepesi vardı, kenarları beyaza boyanmış siyah tekerlekler üzerindeydi, eski tarz oymalı tekerlek parmaklıkları altın rengiydi. Her iki taraftaki siyah metal parmaklıklar kavis çizerek tepede birleşiyordu.

Vagonun kapısındaki rampa tel örgülü tünele bağlandı, Matt'in babası kafese girdi. Kafesin bir kenarına üç tabure yerleştirdi. Üzerinde görkemli altın renkli bir kostüm vardı ve elinde kısa bir kamçı tutuyordu.

"Kaplanı serbest bırakın!" diye emretti.

Kapılar açıldı ve kafesin yanında duran bir adam hayvanı dürttü. Ben nefesimi tutarken dev beyaz bir kaplan vagondan çıktı, rampayı aştı ve tel örgülü tünele girdi. Birkaç saniye sonra Matt'in babasıyla birlikte büyük kafesin içindeydi. Kamçı şakladı ve kaplan bir taburenin üzerine çıktı. Bir şaklama daha duyuldu ve kaplan arka bacakları üzerinde doğrulup ön pençeleriyle havayı dövdü. Kalabalık alkışlamaya başladı.

Matt'in babası tabureler arasındaki mesafeyi arttırırken kaplan bir tabureden diğerine atlamaya devam etti. Son sıçrayışında ben de nefesimi tuttum çünkü kaplanın bunu başaracağım sanmıyordum ama Matt'in babası kendinden emindi. Kaplan olduğu yere sindi, mesafeyi tartıp biçti ve havaya sıçradı.

Bütün bedeni birkaç saniye havada kaldı, bacakları ileri ve geri uzanmıştı. Harika bir hayvandı. On pençeleriyle tabureye tutundu, ağırlık merkezini değiştirdi ve arka bacakları da zarifçe taburenin üzerine kondu. Küçük taburenin üzerinde büyük bedenini kolaylıkla döndürdü ve eğiticisine baktı.

Büyük hayvana hayran kaldım ve uzun süre alkışladım.

Kaplan bir emirle kükredi, arka bacakları üzerine kalktı ve yeniden havayı pençeledi. Matt'in babası bağırarak yeni bir komut verdi ve kaplan tabureden inip kafesin kenarında daire çizmeye başladı. Eğitmen de daireye katıldı, bakışlarını hayvanın üzerinden ayırmadı. Kamçıyı hayvanın kuyruğunun dibinden ayırmadı, hareket etmesini sağladı. Matt'in babası bir sinyal verdi ve genç bir adam kafesin içine büyük bir halka soktu. Kaplan halkanın içinden atladı, sonra arkasına döndü ve atlayışı defalarca kez yineledi.

Kaplan terbiyecisinin son numarası kafasını kaplanın ağzına sokmaktı. Herkes sustu ve Matt irkildi. Kaplan ağzını mümkün olduğunca araladı, keskin dişlerini gördüm ve endişeyle öne eğildim. Matt'in babası yavaşça kafasını ağza yaklaştırdı. Kaplan birkaç kez gözlerini kırptı ama yerinden kıpırdamadı, geniş çenesi biraz daha aralandı.

Matt'in babası başını tamamen hayvanın ağzına soktu, hayvanın boynunu ısırıp kafasını kopartabileceği bir pozisyondaydı. Sonra yavaşça başını geri çekti. Başı serbest kalınca geri adım atarak uzaklaştı, büyük bir alkış koptu ve adam birkaç kez selam verdi. Diğer bakıcılar kafesi sökmek için sahneye çıktı.

Benim bakışlarım kaplana odaklandı, şimdi taburelerden birinin üzerindeydi. Dilini hareket ettirdiğini gördüm. Komik bir şeyin kokusunu almış gibi yüzünü buruşturdu. Bir kedinin tüy yumağı yuttuğu zaman yaptığı gibi öğürmek üzereydi. Sonra kendine geldi ve sakin bir biçimde

oturmaya devam etti.

Matt'in babası ellerini havaya kaldırdı ve kalabalık alkışladı. Kamçı yeniden şakladı ve kaplan hemen tabureden indi, koşarak tüneli ve rampayı geçti, kafesine girdi. Matt'in babası sahneden indi ve perdenin arkasında gözden kayboldu.

Bay Maurizio dramatik bir ses tonuyla bağırdı. "Büyük Dhiren! Mille graziel Circus Maurizio'yu izlemeye geldiğiniz için teşekkür ederim!"

Kaplanın kafesi uzaklaşırken içimden başını okşamak ve hayvanı rahatlatmak geldi. Kaplanların duyguları var mıydı bilemiyordum ama bir şekilde ruh halini sezebiliyordum. Şimdi, melankolikti.

Tam bu sırada yumuşak bir esinti gece açan yaseminlerin ve sandal ağacının kokusunu burnuma getirdi. Tereyağlı patlamış mısırın ve pamuk şekerin kokusunu tamamen bastırdı. Tüylerim diken olurken kalbim daha hızlı atmaya başladı. Sonra hoş koku ortaya çıktığı gibi çabucak kayboldu, ben içimde sebebi açıklanamaz bir boşluk hissettim.

Işıklar açıldı ve çocuklar dışarıya çıkmaya başladı. Beynim hâlâ biraz pusluydu. Yavaşça ayağa kalktım ve kaplanın ardında gözden kaybolduğu perdeye baktım. Hafif bir sandal ağacı kokusu ve anlaşılmaz bir his benimle kaldı.

Hah! Bende aşın duyarlılık bozukluğu olmalı.

Ve gösteri sona erdiğinde ben delirdiğimi düşündüm.

3
Kaplan

Çocuklar çığlıklar atarak binayı terk etti. Park yerindeki otobüs çalıştı. Büyük bir gürültüyle kendine geldi, gümbürdedi, tısladı ve egzoz borusundan hava üfledi.

Matt doğruldu ve gerindi. “Gerçek işe hazır mısın?” diye sordu. İnledim, kollarım hâlâ ağrıyordu. “Tabii ki, haydi başlayalım.”

Koltukların üzerindeki enkazı temizlemeye başladı, ben de temizlenenleri duvarın dibine ittim. Bu iş bitince bana bir süpürge uzattı. “Bütün burayı süpürmemiz, her şeyi kutulayıp yeniden kaldırmamız lazım. Sen başla, ben para kasasını Bay Maurizio’ya götüreyim.”

“Anlaştık.”

Süpürgeyi önümde iterek yavaşça yeri süpürmeye başladım. Havuzda tur atan bir yüzü gibi, ileri geri hareket ettim, metodik bir biçimde çöpleri süpürdüm. Aklıma seyrettiğim gösteri geldi. Ben en çok köpekleri severdim ama bu kaplanda etkileyici bir şey vardı. Düşüncelerim büyük kediye odaklandı.

Yakınına girmek nasıl bir şey. Ve neden sandal ağacı gibi kokuyor? Kaplanlar hakkında gece geç saatlerce Doğa Kanalı’nda seyrettiğim belgeseller ve National Geographic'm eski sayılarında okuduğum yazılardan başka bir şey bilmiyordum. Kaplanlar daha önce hiç ilgimi çekmemişti ama zaten daha önce hiç sirkte çalışmamıştım.

Ben süpürme işini bitirirken Matt içeriye girdi. Dev çöp yığınını kaldırmama yardım etti, ardından bir saat boyunca eşyaları kutuladık ve depoya kaldırdık.

Bu iş bitince, Matt bana diğerleriyle birlikte akşam yemeği yemeden önce bir veya iki saatim olduğunu söyledi. Kendime biraz vakit ayırmaya hevesliydim, hemen çadıra koştum.

Üzerimi değiştirdim, yatağımın hafif rahatsızlık verici tek yerine oturdum ve günlüğümü çıkarttım. Sayfalara gün içerisinde tanıştığım ilginç insanları yazdım. Sirk halkının bir aile gibi olduğu aşikârdı. Birkaç kez, kendi işleri olmasa da, insanların birbirine yardıma koştuğunu görmüştüm. Kaplan hakkında da bir şeyler yazdım. Hayvan gerçekten ilgimi çekmişti. Belki de hayvanlarla çalışıp bu konuda eğitim almalıyım, diye düşündüm. Sonra

aklıma biyolojiden ne kadar nefret ettiğim geldi ve asla başarılı olamayacağımı anladım.

Akşam yemeği vakti neredeyse gelmişti. Büyük binadan gelen kokular ağzımı sulandırıyordu.

Bu yemek Şarabin vejetaryen kurabiyelerine benzemiyor, diye düşündüm. Hayır, Büyükannemin bisküvileri ve et suyu sosu kadar lezzetli olmalı.

İçeride, Matt sekiz masanın açılıp kapanan sandalyelerini yerleştiriyordu. Masalardan biri Italyan restoranlarında-kilere benziyordu. Yardım etmek istedim ama Matt kabul etmedi.

"Bugün çok çalıştın, Kelsey. Rahatla, bunu ben hallederim."

Cathleen yanıma geldi. "Gel yanıma otur. Bay Maurizio akşam duyurusunu yapmak için gelene kadar yemeğe başlayanlayız."

Biz yerlerimizi aldıktan sonra Bay Maurizio içeriye çarpıcı bir giriş yaptı. "Favobso bir performans, herkesi tebrik ederim! Ve yeni elemanımız da eccellente bir iş çıkarttı, değil mi? Bu akşam kutlama var! Mangiate. Tabaklarımızı doldur, mia famiglial"

Kıkırdadım. Sadece sahnede değil geride de rolünü iyi oynuyor.

Cathleen'e döndüm. "Sanırım iyi iş çıkarttık, değil mi?"

Cevap verdi. "Evet, haydi yiyelim!"

Cathleen ile sıraya girdim sonra kâğıt tabağımı Italyan yeşil salatası, içi ıspanak ve peynirle doldurulmuş domates soslu midyeler ve permesanlı tavukla doldurdum. Tabağımda yer kalmadığı için sıcak bir baton ekmek parçasını ağzıma soktum, bir şişe de su aldım ve masalardan birine oturdum. Tatlı olarak çikolatalı peynir keki olduğunun farkındaydım ama kendi tabağımdakilerin hepsini bile bitiremedim. İç geçirerek peynir kekini kendi haline bıraktım.

Yemekten sonra binanın sessiz bir köşesine geçtim, Sarah ve Mike'ı aradım. Telefonu kapattıktan sonra artan yemekleri buzdolabına yerleştiren Matt'in yanına gittim.

"Babam masalarda görmedim. Yemek yemedi mi?"

"Ben ona bir tabak götürdüm. Kaplanla meşgul."

"Baban kaplanla ne zamandan beri çalışıyor?" diye sordu. Etkileyici kedi hakkında bir şeyler öğrenmek istiyordum. "İş tanımına göre benim de kaplanla ilgili yardım etmem gereken bir şeyler varmış."

Matt yarım şişe portakal suyunu kenara itti, yanına dolu bir tabak yerleştirdi ve buzdolabını kapattı. "Son beş senedir. Bay Maurizio kaplanı

başka bir sirkten satın aldı, onlar da başka bir sirkten almış. Kaplanın tarihi doğru düzgün kaydedilmemiş. Babam kaplanın standart numaraları yaptığını ve yeni bir şeyler öğrenmeyi reddettiğini söylüyor ama iyi haber şimdiye kadar hiç sorun çıkartmamış olması. Çok sessiz, kaplanlara göre neredeyse yumuşak başlı bir hayvan sayılabilir."

"O zaman ben onunla ne yapacağım? Demek istediğim, kaplanı ben mi besleyeceğim?"

Matt, "Endişelenme, büyük dişlere dikkat ettiğin sürece çok tehlikeli değildir," diye dalga geçti. "Şaka yapıyorum. Sen sadece kaplanın yiyeceğini bir binadan diğerine götüreceksin. Yarın babamı gör. Sana ne yapacağını söyler."

"Teşekkürler, Matt!"

Dışarıda bir saat daha hava aydınlıktı ama sabah erkenden kalkmak zorundaydım. Duş yapıp dişlerimi fırçaladıktan sonra pijamalarımı ve terliklerimi giydim, aceleyle çadırıma döndüm ve büyükannemin yorganı altına girdim. Kitabımdan bir bölüm okurken gözlerim kapandı, hemen uykuya daldım.

Ertesi sabah kahvaltıdan sonra köpek kulübelerinin yanına gittim ve Matt'in babasını köpeklerle oynarken buldum. Matt'in yetişkin versiyonu gibiydi, aynı kahverengi saçlara ve gözlere sahipti. Ben yaklaşırken bana döndü. "Merhaba. Kelsey, değil mi? Sanırım bugün benim asistanımsın."

"Evet, efendim."

Sıcak bir biçimde elimi sıktı ve gülümsedi. "Bana Andrew veya daha resmi olmak istersen Bay Davis de. İlk yapmamız gereken şey bu didişken küçük yaratıkları gezintiye çıkartmak."

"Kulağa kolay geliyor."

Bir kahkaha attı. "Göreceğiz."

Bay Davis bana beş köpeğin kancasını bağlayacak kadar uzun bir tasma vardı. Köpekler ilgi çekici kırmalardan oluşuyordu, bir av köpeği, bir tazı kırması, bir buldok, bir Danua ve küçük siyah bir kaniş vardı. Hayvanlar ipleri dört bir yana çekiştirdi, tasmalar birbirine ve bana dolandı. Bay Davis yardımıma koştu ve birlikte gezintiye başladık.

Güzel bir sabahtı. Ağaçlar güzel kokuluydu, köpekler mutluydu, beni gitmek istediğim yön hariç istedikleri yönlere çekiştiriyorlardı. Yerdeki çam iğnelerini eşeliyor ve arazinin her yerini koklarken kahverengi toprağı açığa çıkartıyorlardı.

Ben ağaçlardan birine dolaşan tasmayı kurtarırken Bay Davis'e, "Size

kaplan hakkında bir şey sorabilir miyim?" diye sordum.

"Tabii ki. Sor bakalım."

"Matt bana sizin kaplanın tarihi hakkında çok şey bilmediğinizi söyledi. Onu nereden buldunuz?"

Matt'in babası çenesindeki sakalı sıvazladı. "Dhiren bize, Bay Maurizio onu başka bir sirkten satın alınca geldi. Bay Maurizio gösteriyi canlandırmak istiyordu. Başka hayvanlarla aramın iyi olduğunu biliyordum, neden kaplanlar olmasın diye düşündüm. Çok safmışız. Büyük kedilerle çalışmak genelde yoğun bir eğitimden geçmeyi gerektirir. Bay Maurizio şansımı denemem konusunda ısrarcıydı ve bizim kaplanımız söz dinliyordu."

"Bir süre diğer sirkle seyahat edip işi öğrenmeye çalışmış olmama rağmen bu büyüklükte bir hayvanla çalışmaya hazırlıklı değildim. Onların eğitmeni bana bir kaplana nasıl davranacağımı öğretti ve ben de kaplana nasıl yaklaşacağımı öğrendim. Sattıkları diğer kedilerle başa çıkabileceğimi hâlâ sanmıyorum."

"Önce çok agresif bir Sibirya kaplanı ile ilgimi çekmeye çalıştılar ama kısa süre içerisinde bize uygun olmadığını anladım. Onun yerine beyaz kedi için pazarlık yaptım. Beyaz daha uysaldı ve benimle çalışmayı seviyor gibiydi. Doğruyu söylemek gerekirse, kaplanımız benim yanımda çoğu zaman sıkıntıdan patlıyor."

Sessizce yürürken anlatılanlar üzerinde düşündüm. Köpekleri yine takıldıkları bir ağaçtan kurtardım. "Beyaz kaplanlar Hindistan'dan mı geliyor? Ben Sibirya'dan geldiklerini sanıyordum."

Bay Davis gülümsedi. "Beyaz kürk kara uyum sağladığı için birçok insan Rusya'dan geldiklerini düşünür ama Sibirya kaplanları daha büyük ve turuncudur. Bizimki Bengal veya Hindistan kaplam."

Düşünceli bir biçimde bana baktı. "Kaplanla ilgilenirken bana yardım etmeye hazır mısın? Kafeslerin güvenlik kilitleri var ve benim gözetimim altında olacaksın."

Gülümsedim, kaplanın performansı sona ererken duyduğum yasemin kokusu aklıma geldi. Köpeklerden biri bacaklarıma takıldı, benim de dengemi bozdu ve düşüncelerimi dağıttı.

"Bu, gerçekten çok hoşuma gider, teşekkürler!" dedim.

Yürüyüş sona erdikten sonra köpekleri kulübelerine götürdük ve besledik.

Bay Davis köpeklerin yalağına yeşil bir hortumla su doldurdu. Omzu üzerinden geriye bakıp benimle konuştu. "Biliyor musun, gelecek on yılda

kaplanların soyu tamamen tükenebilir. Hindistan'da kaplanların öldürülmesini yasaklayan bir sürü kanın çıkartıldı. Ölümlerden çoğunlukla kaçak avcılar ve köylüler sorumlu. Kaplanlar genelde insanlardan uzak durur ama her sene Hindistan'da birçok insanın ölümüne sebep olurlar, bu yüzden bazen insanlar sorunu kendileri çözmeye çalışıyor."

Bay Davis kendisini takip etmemi işaret etti. Binanın köşesini dönüp beyaza boyanmış mavi çizgili büyük bir ahıra yöneldik. Bay Davis içeriye girmem için kapıyı açtı.

Parlak güneş ışığı içeriye girip ortamı ısıtıyor, Bay Davis ile benim etrafımda uçuşan toz tanecikleri ışıldıyordu. İçeride sadece iki tane pencere olmasına rağmen iki katlı binanın bu kadar ışık almasına çok şaşırdım. Kafalarımızın üzerinden süzülen güneş ışınları tavanı da aydınlatıyordu; duvarların dibinde içi tavana kadar samanla doldurulmuş bölmeler sıralanıyordu. Önceki günkü performansın bir parçası olan vagona doğru yürüyen Bay Davis'i takip ettim.

Sıvı vitaminlerle dolu büyük bir kavanozu eline aldı.

"Kelsey, Dhiren'le tanış. Buraya gel, sana bir şey göstermek istiyorum.

Kafese yaklaştık. Uyuyan kaplan kafasını kaldırdı ve meraklı parlak mavi gözlerle beni seyretti.

Bu gözler. İnsanı büyülüyor. Sanki ruhumu inceliyormuş gibi içime işliyor.

Üzerime bir yalnızlık dalgası çöktü ama bu hissi benzer duyguları hapsettiğim küçük köşeye kilitledim. Yutkundum ve göz temasını bozdum.

Bay Davis kafesin kenarındaki bir kolu çekti. Bir panel aşağıya indi, kafesin kapıya yakın kısmı ile Dhiren'i birbirinden ayırdı. Bay Davis kafesin kapısını açtı, kaplanın su kâsesini doldurdu, içine sıvı vitaminlerden de koydu, kapıyı kapattı ve kilitledi. Sonra kolu çekerek kafesteki paneli kaldırdı.

"Benim evrak işlerim var. Senden kaplanın kahvaltısını getirmeni istiyorum. Ama binaya geri dön ve kutuların arkasına git. Orada büyük bir buzdolabı göreceksin. Oradan buraya kadar eti taşıyabilmek için bu kırmızı el arabasını yanma al. Buzluk kısmındaki et paketlerinden birini çözülmesi için aşağıya koymayı unutma. Geri döndüğünde benim vitaminlerle yaptığım gibi eti Dhiren'e ver. Güvenlik panelini indirmeyi unutma. Bunu yapabilir misin?"

El arabasını tuttum. Kapıya doğru yürürken omzum üzerinden, "Sorun değil," dedim. Eti hemen buldum ve birkaç dakika içerisinde geri döndüm.

Kolu çekerken, umarım güvenlik paneli dayanıklıdır yoksa kahvaltıda beni yiyecek, diye düşündüm. Eti büyük kâsenin içine koydum ve dikkatlice kafesin içine ittim. Bir gözüm kaplanın üzerindeydi ama Dhiren de oturmuş beni seyrediyordu.

"Bay Davis, bu kaplan dişi mi erkek mi?"

Kafesten bir ses geldi, kaplanın göğsünden gelen derin bir gürlemeydi.

Kaplana baktım. "Bana neden kükrüyorsun?"

Matt'in babası bir kahkaha attı. "Ah, ona hakaret ettin. Çok duyarlıdır, biliyor musun? Sorunun cevabı, Dhiren erkektir." "Hımmm."

Kaplan yemeğini yedikten sonra Bay Davis performansı pratik yaparken kendilerini seyretmemi istedi. Ahırın kapılarını kapattık ve kaplanın kaçmasına engel olmak için kalın tahtayı kapıdaki yerine taktık. Ben yukarıdan gösteriyi seyretmek için merdivenle tavan arasına çıktım. Yolunda gitmeyen bir şey olursa Bay Davis'in talimatlarına uyup pencereden dışarıya çıkacak ve Bay Maurizio'yu yanıma alıp geri dönecektim.

Matt'in babası kafese yaklaştı, kapıyı açtı ve Dhiren'i dışarıya çağırdı. Kedi adama baktı ve uykulu bir biçimde başını patilerinin üzerine koydu. Bay Davis yeniden seslendi. "Gel!"

Kaplanın ağzı geniş bir esnemeyle açıldı ve çenesi iyice aralandı. Dev dişlere bakarken ürperdim. Doğruldu ve ön bacaklarını gerdi, sonra arka bacaklarına da aynısını yaptı. Bu büyük avcıyı uykucu bir ev kedisiyle karşılaştırdığımı düşününce kıkırdadım. Kaplan arkasına döndü ve rampayı geçerek kafesten dışarı çıktı.

Bay Davis bir tabure koydu ve kamçıyı şaklattı, Dhirerie taburenin üzerine çıkmasını emretti. Halkayı eline aldı ve birkaç dakika boyunca içinden atlamasını sağladı. Kaplan ileri geri atladı, aktiviteleri zorlanmadan tamamladı. Hareketleri çok çaba sarf etmediğini belli ediyordu. Beyaz ve siyah çizgili tüylerin altında duran kuvvetli kasları görebiliyordum.

Bay Davis iyi bir eğitmendi fakat kaplan birkaç kez adamın açığını yakalamasına rağmen bu durumdan faydalanmadı. Bir defasında Bay Davis'in yüzü kaplanın pençelerine fazla yakındı, hayvan istese tek bir vuruşla adamı yere serebilirdi ama pençesini kendisi geri çekti.

Bir defasında da Bay Davis'in hayvanın kuyruğuna bastığına yemin edebilirdim ama kaplan hafifçe kükredi ve kuyruğunu kurtardı. Çok garipti, izledikçe güzel hayvandan daha çok etkileniyor, kaplana dokunmanın nasıl bir şey olacağını hayal ediyordum.

Bay Davis sıcak ahırda terlemeye başladı. Kaplanı taburenin üzerine

çıkarttı ve yakına üç tabure daha koydu, birinden diğerine atlama egzersizine başladılar. Alıştırma sona erince büyük kediyi kafesine geri soktu, güneşte kurutulmuş etlerden biriyle hayvanı ödüllendirdi ve bana aşağıya inmemi işaret etti.

"Kelsey, ana binaya geri dönüp gösteri için hazırlık yapan Matt'e yardım etsen iyi olur. Bugün yerel bir merkezden önemli insanlar gelecek."

Merdiveni indim. "Buraya bazen nodar almak için günlüğümü getirsem olur mu? İçine kaplanın resmini çizmek istiyorum."

"Sorun değil, sadece fazla yakınına girme," dedi.

Koşarak binadan çıktım, adama el salladım. "Seyretmeme izin verdiğiniz için teşekkür ederim, çok heyecan vericiydi!" diye bağırdım.

İlk otobüs park yerine girerken Matt'e yardım etmek için yanma koştum. Önceki günden çok farklıydı. Öncelikle, gelenlerden sorumlu olan kadın biletlerin hepsini birden satın aldı, böylece benim işim çok kolaylaştı. Sonra herkes sessizce içeriye girdi, koltuklarını buldu ve bazıları uyuklamaya başladı.

Böyle bir gürültüde nasıl uyuyorlar? Ara verildiğinde yapacak çok fazla şey yoktu. Gelenlerin yarısı hâlâ uyuyordu ve diğer yarısı da tuvalete gitmişti. Kimse bir şey satın almıyordu.

Gösteriden sonra Matt ile temizliği çabucak bitirdik, böylece bana kendime ayıracağım birkaç saat kaldı. Hemen çadırıma gittim, günlüğümü ve kalemimi aldım, yorganımı da yanıma alıp ahıra doğru yürüdüm. Büyük kapıları ve ışıkları açtım.

Kaplanın kafesine yaklaşınca hayvanın başını patileri üzerine koyup dinlendiğini gördüm. İki saman balyası arkalıklı bir sandalye vazifesi gördü, ısınmak için yorganımı kucağıma attım ve günlüğümü açtım. Birkaç paragraf yazdıktan sonra çizmeye başladım.

Lisede birkaç resim dersi almıştım ve bakacak bir modelim varsa çizim konusunda oldukça yetenekliydim. Kalemimi aldım ve modelime baktım. Bakışlarını üzerime dikmişti -beni yemek istemiyor, sanki bana bir şeyler anlatmaya çalışıyordu.

Sırıttım. "Hey, Bayım. Neye bakıyorsun?"

Çizime başladım. Kaplanın yuvarlak gözleri parlak maviydi. Uzun siyah kirpikleri ve pembe bir burnu vardı. Tüyleri yumuşak, kremsi bir beyazdı. Alnından ve yanaklarından başlayan siyah çizgileri kuyruğuna kadar iniyordu. Kısa ve tüylü kulaklar bana doğru eğilmişti, başı miskince patilerinin üzerindeydi. Bana bakarken kuyruğunu ileri geri sallayıp

duruyordu.

Çizgilerin deseni üzerinde çok vakit harcadım çünkü Bay Davis bana hiçbir kaplanın çizgilerinin diğer kaplanlarınkine benzemediğini söylemişti. Desenlerin insanlardaki parmak izleri gibi ayırt edici olduğunu dile getirmişti.

Çizerken kaplanla konuşmaya devam ettim. "İsmin neydi? Ah, Dhiren. Ben sana Ren diyeceğim. Umarım senin için sorun olmaz. Günün nasıldı, Ren? Kahvaltın hoşuna gitti mi? Biliyor musun, çok güzel bir yüzün var, beni yiyebilecek bir yüz için fazla güzel."

Sadece kalemimin sesi ve büyük hayvanın ritmik nefes alıp verişi ile bir süre vakit geçirdim. Sonra sordum. "Sirk kaplanı olmak hoşuna gidiyor mu? Bütün günü bir kafesin içinde geçirmenin senin için çok heyecan verici olduğunu sanmıyorum. Bunu çok sevmediğini biliyorum."

Bir süre sessiz kaldım ve yüzünün çizgilerini boyamaya devam ettim. "Şiirleri sever misin? Bir gün sana şiir kitabımı getirip bir şeyler okuyabilirim. Sanırım içinde kedilerle ilgili hoşuna gidecek bir şiir de var."

Kafamı kaldırıp kaplanın yerinde olmadığını görünce çok şaşırdım. Şimdi yakınıma oturmuş, başını bana doğru eğmiş gözlerimin içine bakıyordu. Biraz tedirgin oldum. Büyük bir kedinin bakışlarını üzerine dikmesi iyi bir şey olmasa gerek.

Tam bu sırada Matt'in babası içeriye girdi. Kaplan yana devrildi ama yüzü hâlâ bana dönüktü, koyu mavi gözleriyle beni seyrediyordu.

"Hey, evlat, ne yapıyorsun?"

"Mmm, iyiyim. Hey, bir sorum var. Böyle tek başına sıkılmıyor mu? Ona bir kız kaplan bulmaya çalıştınız mı?"

Adam bir kahkaha attı. "Dhiren'e göre değil. Bu kaplan yalnız olmayı seviyor. Diğer sirktekiler bir yavrusu olsun diye hayvanat bahçesindeki bir beyaz dişiyle bir araya getirmiş ama hoşuna gitmemiş. Yemek yemeyi reddettiği için onu kafesten çıkartmışlar. Sanırım bekârlığı tercih ediyor."

"Oh. Pekâlâ, ben gidip Matt'e akşam yemeği hazırlıkları için yardım etsem iyi olur." Günlüğümü kapattım ve eşyalarımı topladım.

Ana binaya doğru yürürken aklımda hâlâ kaplan vardı. Zavallı şey. Yanında bir dişi ve yavruları olmadan yapayalnız. Avlayacak bir geyiği de yok, hapsedilmiş. Kaplana acıdım.

Yemekten sonra Matt'in babasına köpekleri gezdirmede yardım ettim ve işim bitince çadırıma çekildim. Ellerimi başımın altına koydum ve çadırın tavanına baktım, bunu yaparken kaplanı düşündüm. Yirmi dakika boyunca

sağa sola döndükten sonra yeniden ahırı ziyaret etmeye karar verdim. İçeride büyük kafesin yanındaki dışında bütün ışıklar söndürülmüştü. Yorganımla birlikte saman balyalarından koltuğumda yerimi aldım.

Duygusallaştığını için Romeo ve Juliet'in kopyası da yanımdaydı.

"Hey, Ren. Sana biraz kitap okumamı ister misin? Romeo ve Juliet'in içinde hiç kaplan yok ama Romeo bir balkona tırmanıyor, sen de kendini bir ağaca tırmanırken hayal edebilirsin, anlaştık m? Bir saniye. Uygun ortamı hazırlayalım."

Gökyüzünde dolunay vardı ve iki pencereden içeriye süzülen ay ışığının ahırı aydınlatmak için yeterli olduğuna kanaat getirip ışığı kapattım.

Kaplanın kuyruğu vagonun ahşap zeminine vurdu. Yana döndüm, samanlardan kendime bir yastık yaptım ve yüksek sesle okumaya başladım. Hayvanın profilini sezebiliyor, gözlerinin gölgeli ışıkta parıldadığını görebiliyordum. Yorulmaya başladım ve iç geçirdim.

"Ah, artık Romeo gibi erkekler yapmıyorlar. Belki de onun gibi biri hiç yaşamadı. Tabii ki, seni bu sınıfa dâhil etmiyorum. Senin çok romantik bir kaplan olduğuna eminim. Shakespeare rüya gibi erkekleri anlatıyor, değil mi?"

Gözlerimi biraz kapattım ve ertesi sabaha kadar uyanmadım.

O günden sonra bütün boş vaktimi ahırda kaplan Ren ile geçirdim. Benim varlığımdan hoşlanıyor gibiydi, ne zaman bir şeyler okumaya başlasam kulaklarını havaya dikiyordu. Matt'in babasını kaplanlarla ilgili soru yağmuruna tuttum, artık benden kaçmaya başladığını fark edince buna bir son verdim. Fakat yaptığım işten memnundu.

Her gün kaplanla ve köpeklerle ilgilenmek için erken kalkıyor, her öğleden sonra Ren'in kafesinin yanına oturup günlüğüme bir şeyler yazıyordum. Akşamları ise yorganımı ve kitabımı alıp ziyaretine gidiyordum. Bazen bir şiir seçip yüksek sesle okuyor, bazense sadece kaplanla sohbet ediyordum.

Sirkte çalışmaya başladıktan bir hafta sonra, Matt ve ben her zamanki gibi gösterilerden birini izliyorduk. Sahneye çıkma sırası Ren'e geldiğinde hayvanın garip davrandığını fark ettim. Tünelden geçip kafese girince içeride daireler çizdi, birkaç kez ileri geri koşturdu. Bir şeyi arıyormuş gibi izleyicilere baktı.

Sonunda, bir heykel gibi dondu kaldı ve bana baktı. Kaplanın gözleri benimkilere kilitlendi ve ben başımı diğer tarafa çeviremedim. Birkaç kez kamçının şakladığını duydum ama kaplan bana odaklanmaya devam etti.

Matt bana bir dirsek attı ve göz temasımız bozuldu.

Matt, “Bu çok garip,” dedi.

“Garip olan ne?” diye sordum. “Neler oluyor? Neden bana bakıyor?”

Matt omzunu silkti. “Daha önce hiç böyle bir şey olmadı. Bilmiyorum.”

Ren sonunda bana sırtını döndü ve rutin gösterisine başladı. Gösteri sona erip temizliği bitirdikten sonra kaplanı ziyaret ettim ve kafesinde volta attığını gördüm. Beni görünce oturdu ve sakinleşti, başını patilerinin üzerine koydu. Kafesin yanına gittim.

“Hey, Ren. Bugün neyin var, Bayım? Senin için çok endişelendim. Umarım hasta değilsindir.”

Sessizce bana bakmaya ve hareketlerimi takip etmeye devam etti. Yavaşça kafese yaklaştım. Beni kendine çektiğini hissettim ve bu güçlü, tehlikeli çekim gücüne karşı koyamadım. Neredeyse dokunulabilir bir güçtü. Belki de ikimiz de yalnız yaratıklar olduğumuz içindi ya da çok güzel bir hayvan olması etkiliydi. Sebebini bilmiyordum ama kaplana dokunmak istiyordum, buna ihtiyacım vardı.

Bunun riskli olduğunu biliyor ama korkmuyordum. Bir şekilde, bana zarar vermeyeceğini biliyordum. Bu yüzden kafamın içinde çalan uyarı çanlarını umursamadım. Kafese doğru bir adım daha attım ve titreyerek önünde dikildim. Ren hiç kıpırdamadı. Canlı mavi gözleriyle sakin bir biçimde bana bakmaya devam etti.

Yavaşça elimi kafese doğru uzattım, parmak uçlarımı patisine doğru götürdüm. Başarmıştım, yumuşak ve beyaz tüylerine parmaklarımın ucuyla dokundum. Derin bir iç geçirmeyle nefes verdi ama yerinden hiç kıpırdamadı. Biraz daha cesaretlendim ve elimin tamamını patisinin üzerine koydum, parmağımla çizgilerinden birinin üzerinden geçtim. Sonra tek bildiğim şey başını elime doğru götürdüğüydü. Ben elimi kafesten çekemeden parmaklarımı yalamaya başladı. Elim gıdıklandı.

Hemen elimi çektim. “Ren! Beni korkuttun! Parmaklarımı ısıracağını düşündüm!” Tedirgin bir biçimde elimi kafese doğru uzattım ve pembe dilini parmaklıkların arasından dışarı uzattı. Birkaç kez daha elimi yalamasına izin verdikten sonra lavabonun yanma gittim ve kaplan tükürüğüne bulanmış parmaklarımı yıkadım.

Saman balyaları üzerindeki favori yerime geri döndüm. “Beni yemediğin için teşekkürler,” dedim.

Sessizce burnundan soluyarak cevap verdi.

“Bugün ne okumak istersin? Sana söz verdiğim kedi şiirine ne dersin?”

Oturdum, şiir kitabımı açtım ve doğru sayfayı buldum. “Pekâlâ, işte başlıyor.”

BEN KEDİYİM Leila Usher
Mısır’da bana taparlar,
Ben kediyim.
İnsanların iradesine boyun eğmediğim için,
Bana gizemli derler.
Bir fareyi yakalayıp yersem,
Bana zalim derler.
Fakat onlar hayvanları alır,
Parklarda ve hayvanat bahçelerinde sergilerler.
Bütün hayvanların kendi zevkleri için yaratıldığını düşünür, Köleleri olduğuna inanırlar.
Ben sadece acıktığım için öldürürken,
Onlar zevk, güç ve altın için öldürürler,
Ve sonra bizden üstün olduklarını söylerleri Onları nasıl seveyim?
Ben kediyim.
Atalarım ormanlarda gururla gezinir,
Hiçbir insana boyun eğmezdi.
Ah, onlara nefes veren ölümsüz elin,
Bana da nefes verdiğini,
Bilmiyorlar mil Ama ben yalnızken özgürüm.
Ben kediyim. [2]

Kitabımı kapattım ve dalgın bir biçimde kaplana baktım. Asil ve gururlu bir hayvan olduğunu, ormanda avlandığını hayal ettim. Birden içinde bulunduğu duruma çok ama çok üzüldüm. Sirklerde sahneye çıkmak iyi bir eğitmeni olsa bile güzel bir hayat olamaz. Kaplan birinin kedisi veya köpeği değildir. Vahşi doğada özgür olması gerekir.

Ayağa kalktım ve kaplanın yanına gittim. Tedirgin bir biçimde yine elimi kafesin içine uzattım. Hemen diliyle elimi yalamaya başladım. Önce bir kahkaha attım sonra hüzünlendim. Yavaşça elimi yanağına götürdüm ve tüylerini okşadım. Cesaretim arttı, kulağının arkasını kaşıdım. Gırtlağında derin bir titreşim oldu, mırladığını fark ettim. Sırıttım ve bir kez daha kulağının arkasını kaşıdım.

“Hoşuna mı gitti?”

Elimi yavaşça kafesten çektim ve bir dakika boyunca hayvanı seyredip

neler olduğunu düşündüm. Melankolik yüzünde neredeyse bir insana ait olacak bir ifade vardı. Eğer kaplanların ruhu varsa, ki ben olduğuna inanıyorum, bu kaplan yalnız ve hüzünlü bir hayvan.

Büyük mavi gözlerine bakıp fısıldadım. “Keşke özgür olsan.”

4

Yabancı

İki gün sonra Renin kafesinin önünde uzun boylu, pahalı siyah bir takım elbise giyen bir adam gördüm. Kalın telli beyaz saçları kısa kesilmiş, sakalı ve bıyığı da yeni düzeltilmişti. Gözleri koyu kahverengiydi, neredeyse siyahtı, uzun ve gagamsı bir burnu vardı, teni zeytin rengiydi. Bu adam yalnızdı, yumuşak bir ses tonuyla konuşuyor ve ahıra aitmiş gibi duruyordu.

"Merhaba? Size nasıl yardım edebilirim?" diye sordum. Adam hemen bana doğru döndü, gülümsedi. "Merhaba! Sen Bayan Kelsey olmalısın. Kendimi tanıtmama izin ver. Adım Anik Kadam. Seninle tanıştığıma çok memnun oldum." Ellerini birbirine yapıştırdı ve selam verdi.

Ve ben şövalyeliğin öldüğünü düşünüyordum.

"Evet, Kelsey benim. Sizin için yapabileceğim bir şey var mı?

"Belki de vardır," diye cevap verdi. Yüzünde sıcak bir gülümsemeyle, "Sirkin sahibiyle bu harika hayvan hakkında konuşmak istiyorum."

Kafam karıştı. "Tabii ki," dedim. "Bay Maurizio ana binanın arkasındaki karavanda yaşar. Buraya çağırmamı ister misiniz?"

"Sen zahmet etme, tatlım. Ama sana teklifin için teşekkür ederim. Ben gidip Bay Maurizio'yu kendim bulurum."

Arkasına döndü ve ahırı terk etti, kapıyı sessizce arkasından kapattı.

Ren'in iyi olduğundan emin olduktan sonra, "Bu çok garipti," dedim. "Ne istediğini merak ettim. Belki de kaplanlara özel bir ilgisi vardır." Bir an için tereddüt ettikten sonra elimi parmaklıkların içine uzattım. Cesaretim beni bile şaşırtıyordu, yavaşça patisini okşadıktan sonra kahvaltısını hazırlamaya başladım.

Bu sırada hayvanla konuşmaya devam ettim. "Biliyorsun, insanlar senin gibi yakışıklı bir kaplanla her gün karşılaşmıyor. Belki de gösterini çok beğendiği için Bay Maurizio'yu tebrik etmeye gelmiştir."

Ren burnundan soluyarak cevap verdi.

Kendim de bir şeyler yemeye karar verdim ve ana binaya doğru yürüdüm -sıra dışı bir hareketlilik gözüme ilişti. İnsanlar küçük gruplar halinde bir araya toplanmış dedikodu yapıyordu. Çikolatalı çöreklerden bir tane alıp bir

şişe sütle mideye indirirken Matt'in yanma gittim.

Çöreğimden büyük bir ısırık aldıktan sonra, "Neler oluyor?" diye sordum.

"Tam olarak emin değilim. Babam, Bay Maurizio ve bir başka adam ciddi bir toplantıda. Bize günlük işlerimize ara vermemiz ve burada beklememiz söylendi. Hepimiz neler olup bittiğini çok merak ediyoruz."

"Hımmm." Oturdum ve çöreğimi mideye indirdim, vahşi teorileri ve spekülasyonları dinledim.

Uzun süre beklemek zorunda kalmadık. Birkaç dakika sonra, Bay Maurizio, Bay Davis ve daha önce ahırda karşılaştığım Bay Kadam dışarıya çıktı.

Bay Maurizio yüzünde parlak bir gülümsemeyle, "Sedersi, dostlarım. Oturun. Oturun!" dedi. "Bu adam beni dünyanın en mutlu insanı yaptı. Sevgili tigremh. Dhiren'i satın almak için cömert bir teklifte bulundu."

İnsanlar yerlerinde kıpırdandı ve birbirine bir şeyler fısıldadı.

Bay Maurizio devam etti. "Şimdi, şimdi... fate silenzio. Şşş, amiri miei. Bitirmeme izin verin! Tigremm. Hindistan'daki Ranthambore Ulusal Parkı'na, büyük kaplan rezervine götürmek istiyor. Bay Kadam'ın denarosu iki sene boyunca bize destek olacak! Bay Davis de benimle aynı fikirde, kaplanın orada çok daha mutlu olacağını düşünüyor."

Ağırbaşlı bir biçimde başıyla onaylayan Bay Davis'e doğru baktım.

"Bu haftanın gösterilerini bitireceğiz ve sonra tigre Bay Kadam ile birlikte con l'aereo uçakla Hindistan'a gidecek, biz de bir sonraki şehrimize geçeceğiz. Bir sonraki Cumartesi gmndi-oso finalimizi yapana kadar Dhiren bizimle birlikte kalacak!" Bay Maurizio sözlerini bitirdikten sonra hafifçe Bay Kadam'ın sırtına vurdu.

İki adam arkalarına döndü ve binayı terk etti.

Sessiz kalabalık hemen bir araya toplandı ve kendi arasında konuşmaya başladı. Ben sessizce beslenme vakti ortalıkta gezinen tavuklar gibi ileri geri hareket eden insanları seyrettim, aralarında gezinip konuştuklarından bir anlam çıkartmaya çalıştım. Heyecanlı tonlarla konuşuyor birbirlerinin sırtına vuruyor, iki senelik paralarının çoktan kazanılmış olmasını sessizce kutluyorlardı.

Benim dışımda herkes mutluydu. Ben elimde çöreğimden arda kalanı tutarak oturdum. Ağzım hâlâ açıktı ve sandalyemde donup kalmıştım. Kendime geldikten sonra Matt'in dikkatini çektim.

"Bunun baban için anlamı nedir?"

Omzunu silkti. "Köpekleri var ve minyatür atlara her zaman ilgi

duymuştur. Artık sirkin daha fazla parası olduğuna göre belki Bay Maurizio'yu eğitimlerine başlamak için birkaç at satın almaya ikna edebilir."

Ben bu sorunun üzerinde düşünürken uzaklaştı. Bunun benim için anlamı neydi? Kendimi... huzursuz hissediyordum. Günün geri kalanı boyunca düşüncelere dalmamak için kendimi işlere verdim. Matt ile birlikte büyük öğleden sonra çalıştık ve akşam yemeği bitene kadar girip Ren i görecek vaktim olmadı.

Çadırıma koştum, kalemimi, günlüğümü ve kitabımı yanıma aldım, ahıra koştum. Her zamanki yerime geçtim ve bacaklarımı uzatıp rahat bir pozisyon aldım.

"Hey, Ren. Senin için büyük sürpriz, değil mi? Hindistan'a geri dönüyorsun! Umarım orada mutlu olursun. Belki de kendine güzel bir dişi bulursun."

Kafesten öksürüğe benzer bir ses geldi ve durup düşündüm. "Umarım nasıl avlanılacağım hâlâ hatırlıyorsundur. Fakat rezervde yaşayacağın için birileri sürekli seninle ilgilenecektir diye düşünüyorum."

Binanın arkasından gelen sesleri duydum ve başımı çevirince Bay Kadam'ın içeriye girdiğini gördüm. Sırtımı biraz dikleştirdim ve kaplanla sohbet ederken yakalandığım için kendimi biraz garip hissettim.

Bay Kadam, "Böldüğüm için özür dilerim," dedi. Önce kaplana sonra bana baktı, beni süzdü ve konuşmaya devam etti. "Bu kaplanla aranda... bir bağ var, değil mi? Yanılıyor muyum:

Sözlerimi sakınmaya gerek görmedim. "Evet, onunla birlikte vakit geçirmek çok hoşuma gidiyor. Siz böyle ortalıkta gezinip kaplanları mı kurtarıyorsunuz? İlginç bir işiniz olmalı."

Gülümseyerek cevap verdi. "Oh, esas işim bu değil. Ben büyük bir serveti yönetiyorum. Bu kaplan işverenimin ilgisini çekti ve Bay Maurizio'ya teklifi yapan da oydu." Bir tabure buldu, karşıma geçti ve oturdu, uzun vücudunu kısa taburede yaşlı bir adamdan beklemeyeceğim kolaylıkla dengeledi.

"Hintli misiniz?" diye sordum.

"Evet," diye cevap verdi. "Yıllar önce orada doğdum ve büyüdüm. Yönettiğim mülklerin büyük bir kısmı da Hindistan'dadır."

Bir saman parçasını aldım ve parmağıma doladım. "Bahsettiğiniz kişi Ren ile neden bu kadar ilgileniyor?"

Kaplana bakarken gözleri parıldadı. "Prens Dhiren'in hikâyesini biliyor musun?"

Başımı olumsuzca iki yana salladım. "Hayır."

“Kaplanınızın adı, Dhiren, bizim dilimizde ‘güçlü olan’ anlamına gelir.” Başını yana yatırdı ve düşünceli bir biçimde bana baktı. “Çok ünlü bir prens de aynı ismi taşıyordu, çok ilgi çekici bir hikâyesi vardır.”

Sırıttım. “Sorumu geçiştiriyorsunuz ve bunda çok başarılısınız. Fakat güzel hikâyeleri dinlemek hoşuma gider. Hikâyeyi hatırlıyor musunuz?”

Gözleri uzakta bir yere odaklanmış gibiydi, gülümsedi. “Sanırım hatırlıyorum,” dedi. Sesi değişti. Canlı ahengini yitirdi, ağzından çıkan kelimeler daha müzikal bir tona büründü. “Uzun zaman önce, Hindistan’da iki oğlu olan güçlü bir kral vardı. Birinin ismi Dhiren’di. İki kardeş en iyi okullarda okudu ve en iyi askeri eğitimleri aldı.”

“Anneleri çocuklara toprağı ve üzerinde yaşayan herkesi sevmeyi öğretti. İnsanların neye ihtiyacı olduğunu anlamaları için çocuklarını sıklıkla imkânları kısıtlı ailelerin çocuklarıyla oynamaya götürürdü. Bu sayede alçak gönüllü olmayı ve sahip olduklarına şükretmeyi öğrendiler. Babalan, Kral, çocuklara krallığı nasıl yöneteceklerini öğretti. Özellikle Dhiren, çok cesur ve korkusuz bir askeri liderdi, aynı zamanda duyarlı bir yöneticiydi.” “Kardeşi de cesur, güçlü ve zekiydi. Dhiren’i seviyordu ama bazen aldığı bütün eğitimlere rağmen kalbine kıskançlığın hançeri saplanıyordu. Dhiren’in bir sonraki kral olacağının farkındaydı. Böyle hissetmesi normaldi.”

“Dhiren sezgileri, zekâsı ve kişiliğiyle insanları etkileyebilen biriydi. Cazibe ve tevazünün nadir bulunan bir kombinasyonuydu, bu sayede kusursuz bir politikacıydı. Çelişkileri olan biriydi, büyük bir savaşçı ve tanınmış bir şairdi. İnsanlar kraliyet ailesini seviyor ve Dhiren’in hükümdarlığı altında geçecek mutlu ve huzurlu yılları dört gözle bekliyordu.”

Başımla onayladım, hikâye ilgimi çekmişti. “Kardeşlere ne oldu? Taht için birbirleriyle mi savaştılar?”

Taburede hafifçe kıpırdandıktan sonra hikâyesine devam etti. “Dhiren’in babası Kral Rajaram çok sevdiği oğlunu komşu krallıklardan birinin kızıyla evlendirmeye karar verdi. İki krallık yüzlerce yıldır barış içinde yaşıyordu ama yakın zamanda sınırda artan bir sıklıkla olaylar çıkmaya başlamıştı. Dhiren bu anlaşmayı memnuniyetle karşıladı, bunun tek sebebi ismi Yesubai olan kızın çok güzel olması değildi, aynı zamanda bu birlikteliğin topraklara barış getireceğini de biliyordu. Dhiren krallığın başka bir köşesinde sefere çıktığında resmi olarak nişanlandılar. Dhiren’in yokluğunda ağabeyi Yesubai ile vakit geçirmeye başladı ve birbirlerine âşık oldular.”

Kaplan yüksek sesle nefes verdi ve kuyruğunu birkaç kez yere vurdu.

Endişeyle kaplana baktım ama keyfi yerindeydi. “Sessiz ol, Ren,” dedim. “Bırak hikâyeyi bitirsin.”

Başını patilerinin üzerine koydu ve bizi seyretti.

Bay Kadam devam etti. “Sevdiği kadına sahip olabilmek için Dhiren e ihanet etti. Şeytani bir adamla pazarlık yaptı ve adam eve geri dönüş yolunda Dhiren’i tutsak etti. Politik bir tutsak olarak, Dhiren bir devenin arkasına bağlandı ve bütün kasabada dolaştırıldı, insanlar ellerindeki taşları, sopaları, çöpleri ve deve pisliklerini prense fırlattı. İşkence gördü, gözleri oyuldu, başı tıraşlandı, sonunda bedeni parçalara bölündü ve bir nehre atıldı.”

Ağzım açık kaldı. “Çok korkunç!”

Hikâyeden etkilendiğim için soracak bir sürü sorum vardı ama adamın bitirmesini istiyordum. Bay Kadam yüzüme odaklandı ve hüzünlü bir ses tonuyla devam etti, “insanlar neler olduğunu öğrenince ülkeye hüzün çöktü. Bazıları insanların nehre gidip Dhiren’in parçalarını bulduğunu ve prensin olması gerektiği gibi büyük bir törenle gömüldüğünü söyler. Diğerleri vücudunun parçalarının hiçbir zaman bulunamadığını iddia eder.”

“Çok sevdikleri oğullarının başına gelenleri duyunca, kral ve eşi, kederine yenik düştü. İkisi de bu dünyadan göçüp gitti. Dhiren’in ağabeyi de utancından ülkeyi terk etti. Yesubai intihar etti. Mujulaain İmparatorluğu düzensizliğin ve kaosun karanlık gölgelerine düştü. Kraliyet ailesinin otoriter sesi olmayınca krallığa ordu el koydu. Sonunda, elli yıl süren savaşların ve dökülen kanların ardından, Dhiren’i öldüren kötü adam tahta oturdu.”

Hikâyesini bitirince içeriye yoğun bir sessizlik doldu. Ren’in kuyruğu kafesini tıngırdattı ve beni daldığım düşüncelerden uyandırdı.

“Yay canına,” dedim. “Onu sevmiş mi?”

“Kimden bahsediyorsun?”

“Dhiren, Yesubai’yi sevmiş mi?”

Gözlerini kırpıştırdı. “Ben... bilmiyorum. O dönemde evlilikler aileler arasında ayarlanırdı ve aşk dikkate alınan değerlerden biri değildi.”

“Çok üzücü bir hikâyeymiş. Herkes için çok üzüldüm, tabii ki kötü adam hariç. Harika bir hikâye ama biraz kanlı, tam bir Hint trajedisi. Bana Shakespeare’i hatırlattı. Bunun üzerine harika bir oyun yazabilirdi. Öyleyse, Ren ismini bu Hintli prensten mi alıyor?”

Bay Kadam kaşlarını havaya kaldırdı. “Öyle görünüyor.”

Kaplana baktım ve sırıttım. “Gördün mü, Ren, sen bir kahramansın! Sen iyilerden birisin!” Ren kulaklarını havaya dikti ve gözlerini kırpıştırdı, bana baktı. “Hikâyeyi benimle paylaştığınız için teşekkür ederim. Bununla ilgili

günlüğüme de bir şeyler yazacağım."

Hemen orijinal soruma geri döndüm. "Yine de, bu anlattıklarınız işvereninizin Ren ile neden ilgilendiğini açıklamıyor."

Bana doğru imalı bir bakış atarken boğazını temizledi, zaman kazandı. Bu kadar güzel konuşan biri için sonraki kelimeler ağzından beceriksizce çıktı, "işverenimin bu kaplanla özel bir bağı var. Kaplanın tutsak edilmesinden - hayır, bu çok ağır oldu- yakalanmasından kendisini sorumlu tutuyor, işverenim öyle bir durumda kaldı ki, sonrasında kaplan kafeslendi ve satıldı. Son birkaç yıldır kaplanı arıyor, sonunda kendini affettirme şansım yakaladı."

"Oh, bu çok ilgi çekici. Renin yakalanmasının sorumlusu muymuş? Hayvanın ne durumda olduğuyla ilgilenmesi çok asil bir davranış. Ren için yaptıklarından dolayı ona benim için teşekkür edin."

Adam saygıyla başını önüne eğdi, önce tereddüt etti sonra karanlık bakışlarım Kelsey'nin üzerine odakladı. "Bayan Kelsey, bunu size sormam uygun mu bilemiyorum ama Hindistan'a kadar birinin kaplana eşlik etmesi gerek. Ben onun günlük ihtiyaçlarını karşılayamam ve bütün seyahat boyunca yanında olamam. Bay Davis'e Dhiren'e eşlik edip edemeyeceğini sordum ama sirkte kalması gerektiğini söyledi." Öne eğildi ve ellerini havada salladı. "Size bir iş teklifi yapmak istiyorum, ilginizi çeker mi?"

Bir süre ellerine baktım, böyle bir adamın uzun, düzgün, manikürlü parmakları olması gerektiğini düşünüyordum fakat ağır işçi gibi parmakları kalın ve nasırlıydı.

Bay Kadam öne eğildi. "Kaplan size alışmış, iyi para kazanabilirsiniz. Bay Davis olası bir aday olarak sizi önerdi ve buradaki geçici işinizin sona ermek üzere olduğunu söyledi. Teklifimi kabul ederseniz, işverenim yol boyunca kaplanla benden daha iyi ilgilenecek birini bulduğum için çok mutlu olacaktır. Seyahat bir hafta sürecek ama ben size bütün bir yaz boyunca kazanacağınız parayı verebilirim. Bunu yaparsanız evinizden uzakta kalacağınızı ve başka iş tekliflerini kaybedeceğinizi biliyorum fakat bu kayıplarınızın bedelini fazlasıyla ödeyeceğim." "Tam olarak ne yapmam gerekiyor? Bir pasaporta veya başka belgelere ihtiyacım yok mu?"

Başını öne eğdi. "Seyahat için gerekli her şeyi ben hazırlayabilirim. Üçümüz Mumbai'ye uçarız, siz orayı Bombay olarak biliyorsunuz. Oraya ulaştığımızda ben işlerim olduğu için şehirde kalmak zorundayım, sen kaplana eşlik ederek rezerve doğru yola çıkarsın. Seyahatte sana eşlik etmesi için şoförler ve işçiler de tutacağım. Senin esas sorumluluğun Ren ile ilgilenmek, onu beslemek ve rahat etmesini sağlamak olacak."

“Ye sonra...?”

“Karada yapılacak seyahat on veya on iki saat sürer. Rezerve ulaştıktan sonra Ren’in yeni ortamına ve özgürlüğüne alışıp alışmadığını gözlemlemek için birkaç gün orada kalabilirsin. Sana Jaipur’dan bir dönüş bileti satın alırım, böylece rezervden havaalanına giden Jaipur tur otobüsüne binebilirsin ve Mumbai’ye uçarsın, oradan da evine geri dönersin. Böylece geri dönüş yolculuğu biraz daha kısa sürer.”

“Öyleyse bütün yolculuk bir hafta mı sürecek?”

Adam hemen cevap verdi. “İstersen hemen geri dönebilirsin, istersen Hindistanda birkaç günlüğüne bir tatile çıkıp gezersin. Sen merak etme, tatil yapmak istersen bütün seyahat ve konaklama masraflarını da ben karşılayacağım.”

Gözlerimi kırpıştırdım ve kekeledim. “B-bu çok cömert bir teklif,” dedim. “Evet, burada sirkteki işim sona ermek üzere ve yakında yeni bir iş aramak zorunda kalacağım.”

Dudağımı ısırdım ve volta atmaya başladım, bu sırada kendi kendime mırıldandım. “Hindistan çok uzak bir yer. Daha önce hiç ülke dışına çıkmadım, bu yüzden hem heyecan verici hem de ürkütücü bir teklif. Üzerinde biraz düşünüp size sonra cevap verebilir miyim? Benden teklife ne zaman cevap vermemi istiyorsunuz?”

“Ne kadar çabuk evet derseniz ben de gereken evrakları o kadar çabuk hazırlayabilirim.”

“Pekâlâ. Koruyucu ailemle ve Bay Davis ile konuşacağım, onların ne diyeceğini merak ediyorum, sonra size cevap veririm.” Bay Kadam başıyla onayladı ve kararımı bildirmeye hazır olduğum zaman Bay Maurizio vasıtasıyla kendisiyle iletişim kurabileceğimi söyledi. Öğleden sonra da gereldi evrakları hazırlamak için sirkte olacağını ekledi.

Kafam karmakarışık, eşyalarımı aldım ve ana binaya geri döndüm. Hindistan? Daha önce hiç yabancı bir ülkeye gitmedim. Ya kimseyle iletişim kuramazsam? Ya benim gözetimimdeyken Rene bir şey olursa?

Zihnimde dönüp duran bütün bu şüphelere rağmen, bir yandan da Bay Kadam’ın teklifini ciddi ciddi değerlendiriyordum. Ren ile biraz daha vakit geçirmek çok cazipti, ayrıca yabancı bir ülkeyi ziyaret edecektim. Küçük bir yaz tatili yapıp para da kazanabilirdim. Ayrıca, Bay Kadam kötü niyetli ürkütücü adamlara benzemiyordu. Aslında, oldukça güvenilir ve babacan bir hali vardı.

Bay Davis’e fikrini sormaya karar verdim ve adamı köpeklere yeni bir

numara öğretirken buldum. Bay Kadam'ın kendisine aynı teklifi yaptığını tasdikledi ve teklife evet diyebilmeyi çok istediğini söyledi.

"Bence senin için çok iyi bir deneyim olur. Sen hayvanlarla, özellikle de Ren ile çok iyi anlaşıyorsun. Gelecekte kariyer olarak böyle bir iş düşünüyorsan bu teklifi de değerlendirmelisin. Böyle bir iş öz geçmişinde çok güzel durur."

Adama teşekkür ettim, Sarah ve Mike'ı aramaya karar verdim. Sarah ve Mike, Bay Kadam ile tanışmak, adamın kimliğini kontrol etmek ve ne tür güvenlik önlemlerini alacağını öğrenmek istedi. Benimle birlikte kutlama yapabilmek ve Bay Kadam ile tanışabilmek için sirkte sahte bir doğum günü partisi düzenlemeyi teklif ettiler.

Avantajlarını ve dezavantajlarını bir süre düşündükten sonra seyahat heyecanı gerginliğimi azalttı. Gerçekten Hindistan'a gitmek ve Renin kaplan rezervine yerleştiğini görmek istiyorum. Böyle bir fırsatı bir daha asla elde edemeyebilirim.

Kaplan kafesinin yanına geri döndüm ve Bay Kadam'ı buldum. Yalnızdı, görünüşe göre yine kaplanla sohbet ediyordu.

Sanırım kaplanlarla sohbet etmeyi benim kadar seviyor. İçeriye girince duraksadım. "Bay Kadam? Koruyucu ailem sizinle tanışmak istiyor, sizi bu akşamki doğum günü partime davet etmek istiyorlar. Gece performansından sonra pasta ve dondurma getirecekler. Siz de gelir misiniz?"

Adamın yüzü neşeli bir gülümseme ile aydınlandı. "Harika! Partine gelmeyi çok isterdim."

"Çok heyecanlanmayın. Büyük ihtimalle soyalı dondurma ve şekersiz, glütensiz bir pasta getirecekler."

Adamla konuştuktan sonra ailemi arayıp plana son rötuşlarını yaptım.

Sarah, Mike ve çocuklar gösteriyi izlemek için erken geldi ve Renin performansından çok etkilendi. İnsanlarla tanıştıkları için çok mutluydular. Bay Kadam kibar ve etkileyiciydi, benim yardımım olmadan görevini başarıyla tamamlayamaya-cağını söyledi.

"Sürekli olarak gözetimim altında olacak ve Kelsey istediği zaman sizi arayabilecek," dedi.

Bay Davis de sohbete katıldı. "Bay Kadam'ın da anlattığı gibi Kelsey bu iş için biçilmiş kaftan. Bu son iki haftadır sirkte yaptığından çok da farklı olmayacak. Ayrıca büyük bir deneyim kazanacak. Ah, keşke onun yerine ben gidebilseydim."

Çok güzel vakit geçirdik, sirkte parti vermek eğlenceliydi. Sarah bile

normal çörekler ve en sevdiğim dondurma markasından getirmişti. Tipik bir on sekizinci yaş doğum günü olmayabilirdi ama ben, koruyucu ailem, sirkteki dostlarım ve

Tillamook Mudslide'ın karton karakteriyle birlikte olmaktan memnundum.

Partiden sonra Sarah ve Mike beni kenara çekti, Hindistan'a giderken kendileriyle sürekli iletişim halinde olmamı istedi. Yüzümden gitmeye kararlı olduğumu anlamışlardı ve Bay Kadam'ın yanında benim gibi kendilerini rahat hissediyorlardı. Heyecanla ikisine de sarıldım ve güzel haberi diğerleriyle paylaşmaya gittim.

Bay Kadam beni yüzünde mutlu bir gülümsemeyle karşıladı. "Şimdi, Bayan Kelsey, gerekli hazırlıkları yapmam için bana bir hafta verin. Ailenizden doğum sertifikanızın bir kopyasını alacağım, sen ve Ren için gerekli seyahat belgelerini çıkartacağım. Yarın erkenden yola çıkacağım ve belgeleri hazır eder etmez geri döneceğim."

Sonra, gitmeye hazırlanırken, Bay Kadam gelip benim elimi sıktı. "Yardımın için çok teşekkür ederim. Korkularım boşunaymış, hayal kırıklığı ve şanssızlıklarla karşılaşmayı bekleyen bu yaşlı adama ümit verdin." Elimi bir kez daha sıktı, hafifçe omzuma vurdu ve dışarıya çıktı.

Günün heyecanını arkamda bırakınca Ren'i ziyarete gittim. "Al. Sana bir kek getirdim. Muhtemelen kaplan diyetinde yoktur ama senin de kutlamaya katılman gerek, değil mi?"

Nazikçe uzattığım keki aldı ve bütün olarak yuttu, sonra parmaklarımdaki şekeri yalamaya başladı. Kıkırdadım ve elimi yıkamaya gittim.

"Bay Kadam'ın neden bahsettiğini merak ediyorum. Hayal kırıklığı ve şanssızlıklar? Korkular? Biraz fazla dramatikti, sen ne dersin?"

Esnedim ve kaplanın kulağının arkasını kaşıdım, başını avucuma yaslarken sırıttım. "Pekâlâ, benim uykum geldi. Ben yatmaya gidiyorum. Birlikte çok eğlenceli bir yolculuk geçireceğiz, değil mi?"

Esnememek için kendimi zor tutuyordum, suyunu kontrol ettim, ışığı ve kapıyı kapattım, yatağıma çekildim.

Ertesi sabah kaplana bakmak için erken kalktım. Kapıları açtım ve kafese doğru yürüdüm ama kapısı açıktı, içeride değildi!

"Ren? Neredesin?"

Arkamdan gelen sesi duydum ve geriye dönünce kafesin dışındaki saman balyalarının üzerinde yattığını gördüm.

“Ren! Kafesinden nasıl çıktın? Bay Davis beni öldürecek! Dün akşam kafesini kilitlediğime eminim!”

Kaplan doğruldu ve silkelendi, tüyleri saman tanelerine bulanmıştı, ağır adımlarla bana doğru yürüdü. Tam o anda kafessiz bir kaplanla ahırda yalnız olduğumu fark ettim. Çok korktum ama dışarıya çıkmak için çok geçti. Bay Davis bana büyük kedilerle birlikteyken bakışlarımı kaçırmamayı öğretmişti, bu yüzden ellerimi kalçama koydum, başımı öne uzattım ve Rerie sert bir ses tonuyla kafesine girmesini emrettim. Garip olan kendisinden ne istediğimi anlamış olmasıydı. Yanımdan geçti, bunu yaparken bacaklarıma sürtündü ve... itaat etti! Yavaşça rampadan çıktı, bana bakarken kuyruğunu ileri geri salladı ve iki büyük sıçrayışta kafesindeki yerini aldı.

Hemen koştum ve kapıyı kapattım, derin bir nefes alarak rahatladım. Suyunu ve yemeğini verdikten sonra olanları haber vermek için Bay Davis’i aradım.

Bay Davis kaplanın kafesinden çıkmasını soğukkanlılıkla karşıladı. Kendi güvenliğimden çok Ren’inki için endişelenmeme çok şaşırdı. Doğru şeyi yaptığımı söyledi ve durumu soğukkanlılıkla idare edişimi takdir etti. Bundan sonra daha dikkatli olacağımı ve kafesin kapısının kapalı olup olmadığını kontrol edeceğim söyledim. Yine de, kafesin kapısının yanlışlıkla açık bırakmadığıma emindim.

Sonraki hafta çabucak geçti. Bay Kadam, Ren’in son performansını sergilediği akşama kadar ortalıklarda görünmedi. Yanıma geldi ve birlikte yemek yemeyi teklif etti.

“Tabii ki, tatlıları yerken size katılırım,” dedim.

Ortamda kutlama havası vardı. Bay Kadam’ın binaya girdiğini görünce kalemlerimi topladım, iki tabak dondurma aldım ve adamın yanına gittim.

Masanın üzerine imzalamam için çeşitli formlar ve dokümanlar serdi.

“Buradan Portland Havaalanı’na kadar kaplanı kamyonla götüreceğiz. Oradan bir kargo uçağına bineceğiz, bizi New York’a götürecek, Atlantik Okyanusunu geçip Mumbai’ye doğru yolumuza devam edeceğiz. Mumbai’ye ulaşınca Ren’i birkaç günlüğüne sana emanet edeceğim ve özel işlerimle ilgileneceğim.”

“Mumbai havaalanında bizi bir kamyon karşılayacak. Ren’in uçaktan kamyona taşınmasını sen ve ben birlikte denetleyeceğiz. Bir şoför ikinizi rezerve götürmekle görevlendirildi. Rezervde de birkaç gün kalman için gerekli hazırlıklar yapıldı. Sonra, istediğin zaman Mumbai’ye geri dönebilir, eve dönüş hazırlıklarına başlayabilirsin. Seyahat paranı,

acil durumlarda ihtiyacın olur diye çok daha fazlasını sana ben vereceğim."

Notlar aldım, talimatların hepsini yazıya dökmeye uğraştım.

"Bay Davis, kaplanın hazırlanmasına yardım edecek ve yarın sabah kamyona bindirecek. Yanında götürmek istediğin eşyalarını bir çantaya koysan iyi olur. Bu akşam burada uyuyacağım, kiraladığım arabayı alıp evden eşyalarını alabilir, yarın sabah erkenden buraya dönebilirsin. Aklına gelen bir soru var mı?"

"Evet, aklımda milyonlarca soru var ama yarına kadar bekleyebilirler. Sanırım eve gidip hazırlansam iyi olur."

Sıcak bir gülümsemeyle arabanın anahtarlarını bana verdi. "Sana bir kez daha teşekkür ederim, Bayan Kelsey. Birlikte seyahat etmeyi dört gözle bekliyorum. Yarın sabah görüşürüz."

Gülümseyerek karşılık verdim ve iyi geceler dedim. Çadırıma gidip eşyalarımı topladım. Sırasıyla Matt, Cathleen, Bay Davis ve Bay Maurizio ile vedalaştım. Sirkte çok az vakit geçirmiş ama hepsine çok ısınmıştım.

İnsanlara bol şans dileyip vedalaştıktan sonra Ren'in kafesine uğradım. Uykuya daldığı için kaplanı yalnız bıraktım ve park yerine yürüdüm.

Beni bekleyen sadece bir tane araba vardı -gümüş renkli güzel bir üstü açılır modeldi. Anahtara baktım ve okudum. "Bentley GTC Convertible."

Tanrım. Şaka yapıyor olmalısın. Bu araba bir servet değerinde olmalı! Bay Kadam bunu bana mı emanet etti?

Tedirgin adımlarla arabanın yanına gittim ve anahtarın düğmesine bastım. Arabanın farları bana göz kırptı. Kapıyı açtım, yumuşak deri koltuğa oturdum, elimi zarif ve belirgin dikişlerin üzerinde gezdirdim. Kontrol paneli ultra moderndi, havalı kolları ve metalik gümüş renginde göstergeleri vardı. Şimdiye kadar gördüğüm en lüks arabaydı.

Motoru çalıştırdım ve hemen kükredi. Arabalar hakkında çok fazla bilgisi olmayan biri bile bu aracın çok hızlı olduğunu anlayabilirdi. Isıtmalı koltukların masaj özelliği de olduğunu anlayınca rahatlayarak iç geçirdim. Birkaç dakika içerisinde eve vardım, panayır yerine bu kadar yakın oturduğum için hayal kırıklığına uğramıştım.

Mike, Bentley'in garaja park edilmesi gerektiğini söyledi. Kendi eski sedanını sokağa çıkarttı ve çöp kutularının yanma park etti. Zavallı araba yaşlı bir kedi gibi sokağa atılırken evin yeni kedisi garajda keyif sürecekti.

Mike garajda aracı sevip okşayarak saatler geçirdi. Ben de bütün akşamı Hindistan'a ne götüreceğimi düşünerek geçirdim. Çamaşırlarımı yıkadım, büyük bir çanta hazırladım, biraz da koruyucu ailemle takıldım. İki çocuk,

Rebecca ve Sammy, sirkte geçirdiğim iki haftanın nasıl olduğunu merak ediyordu. Ayrıca Hindistan'da göreceğim ve yapacağım heyecan verici şeylerden de konuştuk.

Hepsi iyi insanlardı, iyi bir aileydi, bana değer veriyorlardı. Geçici bile olsa vedalaşmak zordu. Teknik olarak bir yetişkindim fakat hâlâ yalnız seyahat edeceğim için tedirgindim. İki çocuğu kucakladım ve öptüm. Mike üzgün bir biçimde elimi sıktı ve bana yarım dakika boyunca sarıldı.

Sarah kollarını boynuma dolayınca ikimizin de gözleri doldu, bir telefon uzaklıkta olacaklarını söyleyerek beni rahatlatmaya çalıştı.

Gece hemen derin bir uykuya daldım ve rüyamda kaplanı olan yakışıklı bir Hint prensi gördüm.

5
Uçak

Ertesi sabah büyük bir enerji ile uyandım. Seyahate çıkacağım için çok hevesli ve pozitiftim. Duş alıp kısa bir kahvaltı yaptıktan sonra çantamı aldım, uyanık olan tek kişi olduğu için sadece Sarah'a sarıldım ve garaja koştum. Bendeye atladım, hâlâ hatırladığım kadar güzeldi.

Panayır yerinin parkına girdim ve orta büyüklükte bir kamyonun yanma park ettim. Aracın kalın bir ön camı, çok büyük tekerlekleri ve ancak merdivenle çıkılan minik kapıları vardı. Modası geçmiş bir Monster Truck\ benziyordu fakat kendi haline bırakılmak yerine kargo işine verilmişti. Kabinin arkasında üzeri gri bezle örtülmüş çelik çerçeveli bir kasa vardı.

Arka taraftan rampa indirilmişti, Bay Davis kaplanı kafese koyuyordu. Renin boynunda kalın bir zincir vardı, Bay Davis ve Matt birlikte zincirin ucunu sıkı sıkı tutuyordu. Kaplan çok sakindi ve etrafındaki kargaşadan etkilenmiyor gibiydi. Adamların kamyonu hazırlamasını beklerken beni seyretti. Sonunda, hazır olduklarında, Bay Davis'in emriyle Ren hemen araca yüklendi.

Bay Kadam çantamı aldı ve omzuna astı. "Bayan Kelsey, şoförle birlikte önde mi gitmek istersiniz yoksa birlikte Bendeye mi binelim?"

Dev kargo kamyonuna baktıktan hemen sonra kararımı verdim. "Sizinle geleyim. Bu çirkin şeyi asla bir Bendeye tercih etmem."

Adam başıyla onaylayarak bir kahkaha attı ve çantamı Bentley'in bagajına koydu. Gitme vakti geldiği için Bay Davis ve Matt'e el salladım, araca bindim ve emniyet kemerimi bağladım. Kısa süre sonra kamyonun arkasından I-5'te ilerliyorduk.

Rüzgâr yüzünden konuşmak zordu, bu yüzden başımı sıcak ve yumuşak deriye yasladım, yanımızdan akıp giden manzarayı seyrettim. Aslında çok hızlı gitmiyor, saatte sadece elli beş mil yapıyorduk, hız limitinin bile altındaydık. Meraklı insanlar araçlarını yavaşlatıp küçük konvoyumuza baktı. Willsonville yakınında trafik yoğunlaştı ve daha önce bizi geçip giden araçlara yetiştik.

Havaalanı, 1-5 yoluna fincan sapı gibi bağlanan 205 numaralı otoyoldan gidilirse yirmi mil uzaktaydı. Önümüzdeki kamyon havaalanı yoluna girdi, sonra dar bir sokaktan ilerledi ve büyük hangarların arkasında durdu. Kargo

uçakları yan yana sıralanmıştı ve yükleniyordu. Bay Kadam insanların ve araçların arasından geçti, özel uçağın yanında durdu. Uçağın üzerinde Uçan Kaplan Havayolu yazıyordu ve üstünde koşan bir kaplan resmi vardı.

Bay Kadam'a döndüm ve başımla uçağı işaret ettim. "Uçan Kaplan, ha?"

Sırıttı. "Uzun bir hikâye, Bayan Kelsey, uçakta size anlatırım." Çantamı bagajdan çıkarttı, anahtarları yanında dikilen bir adama uzattı. Adam anahtarları alıp görkemli arabayla uzaklaştı.

İri yarı adamlar motorlu bir paletle kaplanın kasasını kamyondan alıp ustaca uçağın büyük, özel yapım kargo kısmına yerleştirdi.

Kaplanın güvende ve rahat olduğundan emin olduktan sonra uçağın merdivenlerini çıktık ve içeriye adım attık.

İçerinin refahı beni çok şaşırttı. Uçak siyah, beyaz ve krom renklerde dekore edilmişti, bu sayede modern ve gösterişli duruyordu. Siyah deriden koltuklar inanılmaz rahat duruyordu, ticari havayollarının koltuklarıyla ilgisi yoktu ve tamamen yatıyordu!

Uzun, siyah saçlı çekici bir uçuş görevlisi koltuğu işaret etti ve kendisini tanıttı. "Adım Nilima. Lütfen, yerinizi alın, Bayan Kelsey," dedi. Aksam Bay Kadam'ınkine benziyordu.

"Siz de Hintli misiniz?" diye sordum.

Nilima başıyla onayladı ve başımın arkasına bir yastık yerleştirirken gülümsedi. Sonra bana bir battaniye ve birkaç dergi getirdi. Bay Kadam karşımdaki geniş koltuğa yerleşti. Hostesi elini havada sallayarak gönderdi, kemerini bağladı, yastık ve battaniye istemeye gerek görmedi.

Daha önce ailemle tatile giderken birkaç kez uçağa binmiştim. Uçuş süresince rahattım fakat kalkışlarda ve inişlerde gergin oluyordum. Herhâlde beni en çok rahatsız eden şey motorların sesiydi, çalıştıkları zamanki uğursuz kükreme hoşuma gitmiyor ve kalkarken koltuğa yapışmak beni hep huzursuz ediyordu, inişler de eğlenceli değildi fakat genelde uçaktan ineceğim için heyecanlı olur ve yolculuğun gitmesini dört gözle beklerdim.

Fakat bu uçak farklıydı. Lüks ve genişti, ayakları uzatmak için yeterince yeri ve arkaya yatan konforlu koltukları vardı. Ticari bir uçakla uçmaktan çok daha güzeldi. Bunu diğer uçaklarla mukayese etmek, arabanın koltuğu altında bulunan bayat bir patates cipsini içi krema, ufalanmış pastırma, tereyağı, rendelenmiş peynir ile doldurulmuş taze çekilmiş karabiberli bir kumpirle karşılaştırmaya benziyordu. Evet, bu uçak harikaydı.

Bütün bu lüks ve gösterişli Bentley araba, Bay Kadam'm işverenini merak etmeme sebep oldu. Hindistan'ın güçlü zenginlerinden olmalıydı. Kim

olabileceğini düşündüm ama aklıma mantıklı bir şey gelmedi.

Belki de Bollywood aktörlerinden bindir. Ne kadar para kazandıklarını merak ediyorum. Hayır, bu olamaz. Bay Kadam uzun süredir adam için çalışıyormuş, bu yüzden şimdi çok yaşlı olmalı.

Ben Bay Kadam'ın gizemli işverenini düşünürken uçak hızlandı ve kalkışa geçti. Neler olduğunun farkına bile varmadım! Belki koltuğum çok yumuşak olduğu için uçak kalkarken içine gömüldüğüm içindi, belki de pilot çok ustaca bir iş çıkartmıştı. Belki de ikisi birdendi. Pencereden dışarı baktım ve gittikçe küçülen Colombia Nehri'ni seyrettim, bir süre sonra bulutların arasına girdik, artık yeri göremiyordum.

Bir buçuk saat boyunca dergilere göz gezdirdim, sudoku ve kare bulmacayı çözdüm. Sonunda dergileri elimden bıraktım ve Bay Kadam'a baktım. Adamı rahatsız etmek istemiyordum ama aklımda onlarca soru vardı.

Boğazımı temizledim. Gülümseyerek gazetesinin üzerinden bana baktı. Tabii ki, ağzımdan çıkan ilk soru benim için en önemsiz olanıydı.

"Bay Kadam, bana Uçan Kaplan Havayolu'ndan bahsedecektiniz."

Gazeteyi katlayıp masanın üzerine koydu. "Hımmm. Nereden başlasak? Patronum bir dönem Uçan Kaplan Havayolu Yük ve Kargo Şirketi veya kısa ismiyle Uçan Kaplan Havayolunun sahibiydi, ben de yöneticisiydim. 1940'lardave 1950'lerde en büyük trans-Atlantik kargo kiralama şirketiydi. Dünyanın neredeyse bütün kıtalarına hizmet veriyorduk." "Uçan Kaplan ismi nereden geldi?"

Koltuğunda hafifçe kıpırdandı. "Patronumun kaplanlara olan ilgisini zaten biliyorsun, bunun yanı sıra orijinal pilotlardan bazıları II. Dünya Savaşı sırasında 'kaplan' uçaklarını kullanmıştı. Savaşta vahşi görünmeleri için kaplan köpekbalıkları gibi boyandıklarını hatırlarsın."

"Patronum 80'lerde şirketi satmaya karar verdi fakat bu uçağı kendi kişisel işleri için sakladı."

"Patronunuzun ismi nedir? Onunla tanışacak mıyım?" Adamın gözleri parıldadı. "Tabii ki. Hindistan'a gidince onunla tanışacaksın. Seninle sohbet etmeyi çok istediğine eminim." Bakışları kısa süreliğine uçağın arka kısmına odaklandı sonra yeniden bana baktı. Cesaretlendirici bir bakışla, "Başka sorun var mı?" diye sordu.

"Öyleyse sen onun başkan vekili gibi bir şeysin, değil mi?"

Hintli adam bir kahkaha attı. "Şöyle diyelim, çok zengin bir adamdır ve bana bütün iş görüşmelerini yapmama izin verecek kadar güvenir."

"Ah, öyleyse Bay Burns'ün Bay Smithers'ı diyebiliriz." Kaşlarını havaya

kaldırdı. “Korkarım ne demek istediğini anlamadım.”

Yüzüm kızardı ve elimi havada salladım. “Boş ver. The Simpsonstan. karakterler. Sen herhâlde hiç izlememişsindir.” “Korkarım izlemedim, Bayan Kelsey.”

Bay Kadam patronundan bahsederken biraz tedirgindi fakat uçaklardan bahsederken daha rahattı. Bu yüzden adamı devam etmesi için cesaretlendirdim. Koltuğuma iyice yerleştim, ayakkabılarımı çıkarttım ve bacaklarımı altıma aldım. “Ne tür kargo taşıyordunuz?”

Adamın rahatladığı her halinden belliydi. “Geçen seneler boyunca, çok ilgi çekici şeyler taşıdık. Örneğin, Su Dünyası’nın meşhur katil balinasını ve hatta Özgürlük Heykeli’nin meşalesini taşıdık. Fakat genelde sıradan şeylerdi. Kutulanmış yiyecekler, tekstil ürünleri, paketler ve her tür eşya.”

“Bir balinayı uçağa nasıl sığdırdınız?”

“Önce bir yüzgecini, sonra diğerini taşıdık, Bayan Kelsey.” Bay Kadam’ın yüzünde ciddi bir ifade vardı. Ben gülmeye başladım. Gözümden akan bir damla yaşı sildim. “Öyleyse, şirketi sen mi yönetiyordun?”

“Evet, Uçan Kaplan Havayolunu geliştirmek için oldukça uğraştım. Havacılık sektörü hoşuma gidiyordu.” Uçağı işaret etti. “Şimdi içinde olduğumuz uçak bir MD-11, bir McDonnell Douglas’tır. Uzun seyahatlere çıkabilir, zaten okyanus aşırı yolculuklar için böylesi uygundur. Gövde fark ettiğiniz gibi ferah ve konforludur. Kanatların altında iki motoru vardır, üçüncüsü ise dikey stabilizatörün altında, arkadadır. Tabii ki, içi konfor ve rahatlık için tasarlanmıştır, bir pilotu, uçuş mürettebatı ve güvenlik için özel personeli vardır.”

“Hımmm, kulağa... çok sağlam geliyor.”

Koltuğunda öne doğru eğildi ve hevesle devam etti. “Bu uçak eski bir modeldir ama hâlâ hızlı seyahat etmeyi mümkün kılar.” Parmaklarıyla özelliklerini saydı. “Uzun bir gövdeye, uzun kanat genişliğine, kanatlarda ve kuyrukta aerodinamik profile ve yeni motorlara sahiptir.”

“Uçuş güvertesinde her tür modern imkân bulunur -elektronik kontrol paneli, çift yönlü uçuş yönetimi, GPS, merkezi hata göstergesi- aynı zamanda kötü hava koşullarında otomatik iniş yapma yeteneğine de sahiptir. Tabii ki, orijinal şirket ismi ve logoyu hâlâ taşıyoruz, bunu uçağa binerken fark etmemiştim.

Teknik detaylardan bahsederken çok hevesliydi. Anlattıklarının önemli olduğuna emindim fakat ne işe yaradıklarım bilmiyordum. Tek bildiğim şey bunun çok iyi bir uçak olduğu ve galiba üç motorunun bulunduğuydu.

Söylediklerinden bir şey anlamadığımı fark etmiş olmalıydı çünkü şaşkın yüzüme baktı ve kıkırdadı. “Belki de başka bir konudan bahsetsek daha iyi olur, ne dersin? Sana ülkemdeki kaplan efsanelerini anlatmamı ister misin?”

Hevesli bir biçimde başımla onayladım, devam etmesini istedim. Bacaklarımı yana attım, battaniyeyi çeneme kadar çektim ve kafamı yastığa yasladım.

Hikâye anlatmaya başlayınca Bay Kadam’ın vurguları hemen değişti. İngilizce telaffuzu kötüleşti, aksam yine baskın geldi ve kelimeler melodik bir ritimle ağzından çıkmaya başladı. Adamın bu ritmik ses tonunu dinlemek çok hoşuma gidiyordu.

“Kaplanlar ormanların büyük koruyucularıdır. Birçok Hint efsanesinde kaplanların güçleri olduğundan bahsedilir. Ejderhalarla bile cesurca savaşır ama aynı zamanda basit köylülere yardım eder. Vazifelerinden biri kuyruğuyla yağmur bulutlarını getirmektir, böylece köylülerin susuzluğuna son verir.”

“Ben mitolojiyi çok severim. Hindistan’da insanlar hâlâ kaplan efsanelerine inanıyor mu?”

“Evet, kırsal kesimdekiler hâlâ inanıyor fakat ülkenin dört bir yanında da inananları bulabilirsin, bunların arasında bugünün modern dünyasının bir parçası olanlar bile vardır. Bazıları kaplanın mırlamasının kâbusları sone erdirdiğini söyler, bunu hiç duymuş muydun?”

“Bay Davis bana kaplanların mırlamadığını söylemişti. Büyük kedilerin kükrediğini ve gürlediğini ama mırlamadığım dile getirmişti. Fakat ben Renin mırladığına yemin edebilirim.”

“Ah, çok haklısın. Modern bilim bir kaplanın mırıltı olarak tanımlanan sesi çıkaramayacağını söyler. Büyük kedilerden bazıları titreşen sesler çıkartır fakat bunlar ev kedilerinin mırlamasına pek benzemez. Yine de, bazı Hint efsanelerinde mırlayan kaplanlardan bahsedilir. Aynı zamanda, kaplanın bedeninin özel iyileştirme güçleri olduğuna inanılır. Zaten düzenli olarak avlanmalarının, öldürülmelerinin ve vücut parçalarının satılmasının bir sebebi de budur.”

Sandalyesinde arkaya yaslandı, rahatladı. “İslam dininde, Allah’ın kendisine sadık kullarına yardım etmek ve onları korumak için bir kaplan gönderdiğine inanılır. Fakat aynı zamanda hainleri cezalandırmak için de kaplan gönderdiği söylenir.”

“Ben İslam dinine inanıyor olsaydım bir kaplan görünce koşmaya başlardım. Beni korumaya mı yoksa cezalandırmaya mı geliyor bilmem

mümkün değil."

Adam bir kahkaha attı. "Çok akıllıca bir seçim. İtiraf ediyorum, patronum gibi ben de kaplanlardan oldukça etkilenen biriyim. Hint kaplanlarının mitolojisi ile ilgili çok sayıda kitap okudum."

Sesi azalarak yok oldu, bir süre düşüncelere daldı, ardından gözleri parıldadı. İşaret parmağıyla açık yakasını düzeltince gömleğinin içinde bir zincirin ucuna asılı küçük, kama şeklinde bir kolye taşıdığını gördüm.

Dikkatini yeniden bana odaklayınca elini hemen kucağına indirdi ve devam etti. "Kaplanlar aynı zamanda güç ve ölümsüzlüğün sembolüdür. Birçok şekilde kötülükleri bertaraf ettiklerine inanılır. Yaşam veren, gardiyan, muhafız ve koruyucu olarak bilinirler."

Bacaklarımı uzattım ve başımı hafifçe yana yatırdım. "Yardıma bekleyen kadınlarla ilgili kaplan hikâyeleri var mı?"

Durup düşündü. "Evet, aslında benim en sevdiğim hikâyelerden biri kanatlanıp kendisini seven prensesi korkunç bir felaketten kurtaran kaplanla ilgili olandır. Kaplan prensesi sırtında taşır, birlikte fiziksel formlarını terk eder ve gökyüzünde cennete doğru seyahat eden beyaz bir parıltıya dönüşür, sonunda Samanyolu yıldızlarına katılırlar. Birlikte sonsuza kadar Dünya'daki insanları izler ve onları korurlar."

Uykulu bir biçimde esnedim. "Bu çok güzel. Galiba benim de favori hikâyem bu olacak." Adamın yumuşak melodik sesi beni rahatlatmıştı. Uyanık kalmayı ve dinlemeyi ne kadar çok istesem de uykuya dalmak üzereydim.

Anlatmaya devam etti. "Kuzeydoğu Hindistan'da, erkeklerle kaplanların akraba olduğuna, kardeş olduklarına inanılır. Bir efsanede Toprak Ana'nın kaplanların ve erkeklerin annesi olduğu söylenir. Kardeşler eskiden mutluluk ve uyum içerisinde birlikte yaşarmış fakat bir kadın yüzünden aralarında anlaşmazlık çıkmış, Kaplan Kardeş ve Erkek Kardeş birbiriyle o kadar vahşice savaşmış ki sonunda Toprak Ana onlara daha fazla tahammül edemeyip ikisini de yanından uzaklaştırmış."

"Kaplan Kardeş ve Erkek Kardeş, Toprak Ananın evini terk ettikten sonra kendilerini yerin derinliklerinde pangolinin ini denilen karanlık bir mağarada bulmuş. Toprağın altında her gün kavga etmişler ve sonunda ayrı yaşamaya karar vermişler. Kaplan Kardeş avlanmak için ormana gitmiş, Erkek Kardeş de çiftçilik yapmak için kuzeyi seçmiş. Birbirlerinden uzak kalınca ikisi de mutluymuş. Fakat birisi diğerinin bölgesine girerse kavga çıkıyormuş. Yüzyıllar sonra bile efsane hâlâ geçerli. Erkek Kardeş'in soyundan

gelenler ormanları rahat bırakırsa Kaplan Kardeş de bizi rahat bırakıyor. Yine de, kaplan bizim akrabamızdır, bir kaplanın gözlerine uzun süre bakarsan bizimle aynı soydan gelen ruhunu görebileceğin söylenir."

Göz kapaklarım ben arzulamasam da kapanıyordu. Pan-golinin ininin ne olduğunu sormak istedim ama dudaklarım kıpırdamadı ve göz kapaklarım ağırlaştı. Koltuğumda kıpırdanarak uyanık kalmak için son bir deneme yaptım, gözlerimi güçlükle de olsa açtım.

Bay Kadam düşünceli bir biçimde bana baktı. "Beyaz kaplan çok Özel bir kaplandır. Kendine hâkim olamaz ve birine, sağlam inançları olan bir kadına bağlanır. Bu kadının iradesi çok sağlamdır, iyiyi kötüden ayırt edebilme öngörüsüne sahiptir ve birçok engeli aşacak kadar güçlüdür. Kaplanlarla birlikte yürüyen bu kadın-"

Uykuya daldım.

Uyandığımda karşımdaki koltuk boştu. Doğruldum ve etrafıma bakındım fakat Bay Kadam'ı göremedim. Kemerimi çözdüm ve tuvalete gittim.

Kayan kapıyı açtım ve büyük bir banyoya adım atınca çok şaşırdım. Bu, normal uçakların küçük kutu gibi tuvaletlerine benzemiyordu. Duvarların içine gömülü lambalar banyonun özel niteliklerini yumuşak bir ışıkla aydınlatıyordu, içerisi bakır, krem ve pas renklerinde döşenmişti, tarzı uçağın kabininin ağırbaşlı görüntüsünden daha çok hoşuma gitti.

İlk dikkatimi çeken şey duş oldu! İçeriye bakmak için camı araladım. Pas ve krem renginde karolar sevimli bir desen oluşturuyordu. Şampuan, nemlendirici ve sabun veren duvara monte edilmiş musluklar vardı. Bakır duş başı yerinden çıkıyor ve bir lavabo püskürteci gibi hafifçe sıkılarak açılıp kapanıyordu. Tasarımın su kullanımım azaltacağını düşündüm, zaten uçakta su sınırlı olmalıydı. Karolarla kaplı zemini kalın krem renginde bir halı süslüyordu.

Kenardaki iki dikey bölmenin içi yumuşak bembeyaz havlularla doluydu. Bakır bir çubuk havluların düşmesine engel oluyordu. Bir başka geniş bölmede ipeksi bir yumuşaklığa sahip, dokunuşu kaşmire benzeyen bir bornoz duruyordu. Bakır bir çubuğa asılıydı.

Bornozun altındaki daha küçük oyuğun içinde bir çift kaşmir terlik vardı.

Dikdörtgen, derin bir lavabonun bakır musluğunun her iki yanında birer pompa vardı. Birinden kremsi bir sabun diğerinden ise menekşe kokulu bir losyon geliyordu.

İşim bitince banyoyu terk etmeyi hiç istemedim fakat yine de rahat koltuğuma geri döndüm.

Bay Kadam da yerini almıştı, uçuş görevlisi Nilima bize hoş kokulu öğle yemeğimizi getirdi. Bay Kadam ile benim arama bir masa çekti ve iki kişi için servis açtı. Masayı diğerlerinden farklı kılan yemek takımının parçalarını içinde tutmak için tasarlanmış hafif çukurluklardı. Yuvarlak oyuklara tam gelen tabaklarımız yandaki bir tırnak yardımıyla uçuş görevlisi tarafından kolaylıkla yerinden çıkartılabiliyordu. Bardaklarımız daha derin bölmelerin içindeydi ve masamızda kısa saplı sarı güllerle dolu küçük bir vazo için bile yer vardı.

Nilima ağızları sulandıran balık aromasını serbest bırakmak için tabaklarımızın kapaklarını kaldırdı.

"Bugün öğle yemeğinde tereyağlı kuşkonmazla servis edilen fındıklı pisi balığı, sarımsak ezmeli patates ve tatlı olarak da limonlu turta var. Ne içersiniz?"

"Limonata," diye cevap verdim.

Bay Kadam, "Ben da aynısından alacağım," dedi.

Birlikte yemeğimizin keyfini çıkarttık. Bay Kadam bana Oregon hakkındaki sorularını ardı ardına sıraladı. Yeni bilgiler öğrenmeye açtı ve bu açlığı doyurmak mümkün değildi. Hakkında çok fazla şey bilmediğim spordan hiçbir şey bilmediğim politikaya, eyalette yetişen ağaçlara ve bitkilere kadar bir sürü soru sordu.

Okulumun neye benzediğinden, sirkteki deneyimlerimden, doğup büyüdüğüm şehirden, somon balıklarından, Noel ağacı çiftliklerinden, çiftçilerin pazar yerinden ve çok sıradan bir görüntü olduğu için insanların ot zannettiği böğürtlenlerden bahsettim.

Yemeğimiz bitince Nilima tabaklarımızı almaya geldi ve masayı nasıl kaldırdığını seyrettim. Küçük bir düğmeye basınca bir motorun sesi geldi. Bacaksız dikdörtgen masa duvara paralel duruma geldi ve ardından panelin içine girdi. Masanın işi bitince düğmeyi serbest bıraktı ve New York'a yaklaştığımız için kemerlerimizi bağlamamızı istedi.

İniş de kalkış kadar rahattı, bu yüzden uçak indikten sonra pilotun yanma gidip ne kadar yetenekli olduğunu söyledim. Bay Kadam söylediklerimi tercüme etti çünkü pilot basit uçuş kelimeleri dışında İngilizce bilmiyordu. Mumbai'ye seyahat etmek için yakıt alırken ben de Reni ziyaret ettim.

Yeterince suyu ve yemeği olduğundan emin olduktan sonra kafesinin yanma oturdum. Ağır adımlarla geldi ve tam yanıma çöktü. Sırtını kafesin demirleri boyunca uzatmıştı bu yüzden dışarı taşan çizgili tüyleri bacaklarımı

kaşındırıyordu. Yüzü elimin hemen yanındaydı.

Bir kahkaha attım ve sırtını okşadım, Bay Kadam'ın bana anlattığı kaplan efsanelerinden bazılarını hemen Ren ile paylaştım. İleri geri sallanan kuyruğu kafesin içine girip çıkıyordu.

Zaman çabuk geçti ve uçak yeniden kalkışa hazırdı. Bay Kadam yerini almıştı. Ren'in sırtını son bir kez okşadıktan sonra ben de koltuğuma geri döndüm.

Uçak kalktı, Bay Kadam bunun uzun bir uçuş olacağı konusunda beni uyardı. On altı saat uçacak ve takvimde bir günümüzü kaybedecektik. Gerekli irtifaya ulaşınca bir film seyretmemi tavsiye etti. Nilima bana ellerindeki filmlerin bir listesini getirdi ve ben listedeki en uzun filmi seçtim: Rüzgâr Gibi Geçti.

Nilima bar kısmına geçti, bir düğmeye bastı, barın yanından büyük beyaz bir ekran çıktı. Koltuğum ekrana bakabileceğim şekilde kolaylıkla yana döndü ve geriye yattı, rahatıma baktım, vaktimi Scarlett ve Rhett ile geçirdim.

"Sonuçta, yarın yeni bir gün," kısmına gelince ayağa kalktım ve gerindim. Pencereden dışarıya bakınca karanlık olduğunu gördüm. Saat bana göre öğleden sonra beşti fakat herhâlde bulunduğumuz zaman diliminde dokuza yakındı.

Nilima hemen yanıma geldi ve film ekranını yerine soktu, ardından bir kez daha masayı hazırladı.

"Lezzetli yemekler ve harika servis için çok teşekkür ederim, Nilima," dedim.

Bay Kadam, "Evet, teşekkürler, Nilima," dedi. Kıza göz kırptı. Nilima başını hafifçe yana yatırdı.

Bay Kadam ile bir kez daha sevimli bir akşam yemeği paylaştım. Bu sefer adamın ülkesinden konuştuk. Bana ilgi çekici bir sürü şey anlattı ve Hindistan'daki enteresan yerlerden bahsetti. Anlattığı yerleri görecek veya bahsettiği şeyleri yapacak vaktim olup olmayacağım merak ettim. Eski Hint savaş lordlarından, görkemli kalelerden, Asyalı işgalcilerden ve korkunç savaşlardan bahsetti. Konuşurken, ben anlattıklarını yeniden deneyim ediyor gibiydim.

Nilima akşam yemeği için kızartılmış kabaklı tavuk Masala ve salata servis etti. Biraz sebze yiyince kendimi daha iyi hissettim ama sonrasında tatlı olarak çikolatalı lav keklerinden getirdi.

İç geçirdim. "Neden bizim için kötü olan şeylerin tadı bu kadar güzel?"

Bay Kadam bir kahkaha attı. “Bir taneyi paylaşırsak kendini daha iyi hisseder misin?”

“Tabii ki,” diyerek sırıttım. Keki ikiye böldüm ve yarısını Nilima’nın adam için getirdiği tabağa aktardım.

Kaşığımdaki sıcak çikolatalı sosu yaladım. Hayat... öyle veya böyle bugün güzel. Çok güzel. Böyle yaşamaya alışabilirim.

Sonraki saatlerde en sevdiğimiz kitaplardan konuştuk. Bay Kadam da benim gibi klasikleri seviyordu ve ünlü karakterlerle harika anlar geçirdik: Hamlet, Kaptan Ahab, Dr.

Frankenstein, Robinson Crusoe, Jean Valjean, Iago, Hester Prynne ve Bayan Darcy. Bana birkaç Hint karakterinden bahsetti. Japon edebiyatından Arjuna, Shakuntala ve Gengi çok ilgimi çekti.

Esnememek için kendimi zor tutuyordum, tekrar Reni kontrol etmeye gittim. Parmaklıklar arasından elimi uzatıp hayvanın kulağının arkasını kaşıdım.

Bay Kadam beni seyretti. “Bayan Kelsey, kaplandan korkmuyor musunuz? Size zarar vermez mi?”

“Bence, istese bana zarar verebilir ama bunu yapmayacağını biliyorum. Açıklaması çok zor ama kendimi yanında güvende hissediyorum, sanki vahşi bir hayvan değil de dostummuş gibi.”

Bay Kadam endişelenmedi, sadece meraklandı. Nilima’ya kısık sesle bir şeyler söyledi.

Nilima yanıma geldi. “Biraz uyumaya ne dersiniz, Bayan?”

Başımla onayladım ve bana çantamı nereye koyduğunu gösterdi. Çantamı aldım ve banyoya gittim. Uzun süre ortadan kaybolmamıştım ama döndüğümde Nilima yerinde yoktu.

Şimdi bölmeyi ikiye ayıran bir perde vardı, bir çekyatı açarak saten çarşafları ve yumuşak yastıkları olan konforlu bir yatak hazırlamıştı. Yatağın tam yanında bir ışık düğmesi vardı. Uçağın içi karardı ve Nilima bana Bay Kadam’ın ihtiyacım olursa perdenin diğer tarafında olacağını söyledi.

Hemen kaplanın kafesini kontrol ettim. Başım patilerinin üzerine koymuş uykulu gözlerle bana bakıyordu.

“İyi geceler, Ren. Yarın Hindistan’da görüşürüz.”

Bir şeyler okuyamayacak kadar yorgundum, yumuşak ipeksi örtünün altına girdim, ışığı kapattım ve motorun uğultusuyla uykuya daldım.

Beni uyandıran kızarmış pastırma kokuşuydu. Köşeden kafamı uzatınca Bay Kadam’ın yerini aldığını, elinde bir bardak elma suyuyla gazetesini

okuduğunu gördüm. Gazetenin üzerinden bana baktı. Saçlarının ıslak olduğunu fark ettim, Bay Kadam yeni güne başlamaya hazırdı.

"Kahvaltını etsen iyi olur, Kelsey. İnmemize az kaldı."

Çantamı aldım ve konforlu banyoya girdim. Hemen bir duş aldım, gül kokulu şampuanla saçlarımı yıkadım. İşim bitince başıma kalın bir havlu sardım ve kaşmir bornozu giydim. İç geçirdim ve ne giyeceğime karar verirken yumuşak kumaşın keyfini çıkarttım. Kırmızı bir bluz ve kot pantolonda karar kıldım, saçlarımı tarayıp atkuyruğu yaptım ve kırmızı bir kurdele ile bağladım. Bay Kadam'ın yanına gittim, Nilima bana pastırma, yumurta ve kızarmış tost ekmeği getirirken masada yerimi aldım.

Yumurtayı yedim, tost ekmeğini kemirdim ve biraz portakal suyu içtim, pastırmayı Rene saklamaya karar verdim. Nilima çekyatı kapatıp masayı toplarken elimde pastırmayla kafese yaklaştım. Kaplanı test etmek için bir parçayı parmaklıkların önünde salladım. Nazikçe yanıma geldi ve pastırmayı elimden aldı, çiğnemeden mideye indirdi.

Güldüm. "Ren, pastırmayı çiğnemelisin. Bir dakika, kaplanlar çiğnemez mi? Pekâlâ, en azından yavaş ye. Böyle keyfîni çıkartamazsın." Diğer üç parçayı da teker teker verdim. Hepsini mideye indirdikten sonra dilini parmaklıkların arasından uzatıp parmaklarımı yaladı.

Yüksek sesle bir kahkaha attım ve gidip ellerimi yıkadım. Bütün eşyalarımı topladım ve çantamı koltukların tepesindeki bölmeye yerleştirdim. İşim biterken Bay Kadam yanıma geldi. Pencereyi işaret etti. "Bayan Kelsey, Hindistan'a hoş geldiniz."

6
Mumbai

Okyanusun üzerinden uçup şehre girerken pencereden dışarı baktım. Modern bir şehir görmeyi beklemiyordum bu yüzden yüzlerce uzun, beyaz bina görünce çok şaşırdım. Uçak büyük, yarımay şeklinde havaalanının etrafında daireler çizerken iniş takımları açıldı.

Zarif uçak iki kez zıpladı ve piste tutundu. Ren in ne durumda olduğunu görmek için yana döndüm. Beklentiyle başını havaya kaldırmıştı, iyi görünüyordu.

Havaalanından hangarlara doğru ilerlerken içime neşeli bir heyecan doldu.

Bay Kadam, "Bayan Kelsey, inmeye hazır mısınız?" diye sordu.

"Evet, sadece çantamı alacağım."

Çantayı omzuma attım ve dışarı çıktım, çabucak basamakları indim. Nemli ve sıcak havayı ciğerlerime çektim. Gri bir gökyüzü görünce şaşırdım. Hava sıcak ve nemliydi fakat dayanılmayacak gibi değildi.

"Bay Kadam, Hindistan genelde güneşli ve sıcak değil midir?"

"Muson mevsimindeyiz. Burası hiç soğuk olmaz fakat Temmuz ile Ağustos aylarında yağmur yağar, arada bir de siklon olur."

Çantamı adama uzattım ve Reni indiren işçilere bakmaya gittim. Amerika'dakinden çok daha farklı bir çalışma tarzları vardı. İki adam tasmasına uzun zincirler bağlarken bir diğeri kamyonun arkasındaki rampayı hazırladı. Kaplanı uçaktan indirdiler ama Ren'e yakın olan zincire fazla asıldı. Kaplan öfkeyle kükredi ve isteksizce pençesini savurdu.

Yaklaşmanın tehlikeli olduğunu biliyordum fakat bir şey beni cesaretlendirdi. Ren'in rahatını düşünerek korkmuş adamın yanına gittim, zinciri elinden aldım ve geriye çıkmasını işaret ettim. Sorumluluktan kurtulduğu için mutluydu. Kaplanı rahatlatacak kelimeler fısıldadım, sırtını okşadım ve benimle birlikte kamyona yürümesi için hayvanı cesaretlendirdim.

Ren hemen karşılık verdi ve bir koyun gibi itaat ederek yanımda yürüdü, ağır zinciri arkasında sürükledi. Rampada durdu ve vücudunu bacaklarıma değdirdi. Sonra kamyona atladı, bana doğru döndü ve kolumu yaladı.

Sevgiyle omzunu okşadım ve kulağına yumuşak sözler fısıldadım, elimi

tasmaya götürüp zincirleri çözerken hayvanı sakinleştirdim. Ren yüzünde şaşkın bir ifadeyle olduğu yerde donup kalan adama baktı, burnundan nefes verip hafifçe kükreyerek hoşnutsuzluğunu dile getirdi. Ben su verirken başını koluma sürttü ve benim sadık koruyucu köpeğimmiş gibi gözlerini işçilerden ayırmadı. Adamlar kendi aralarında Hintçe konuşmaya başladı.

Kapıyı kapattım ve kilitledim, Bay Kadam da gidip adamlarla konuştu. Yaşananlara şaşırmamış gibiydi. Her ne söylediyse adamları rahatlattı çünkü işlerine geri döndüler, kaplanı rahat bırakmaya özen gösterdiler. Malzemeleri topladılar ve uçağı yakındaki hangara çektiler.

Ren kamyona alındıktan sonra Bay Kadam beni şoförle tanıştırdı. Genç, benden daha küçük bir delikanlıydı. Çantamı nereye koyduğunu gösterdikten sonra benim için satın aldığı diğer çantayı gösterdi. Birkaç bölmesi olan büyük fermuarlı bir çantaydı. Bay Kadam fermuarı açıp içindekileri gösterdi. Arka cepte yüklü miktarda Hint parası vardı. Bir başka cepte Ren ve benim seyahat evraklarım duruyordu. Bir başka cebi açtım ve içinde bir çakmakla pusula buldum. Çantanın esas bölmesi ise çikolatalar, haritalar ve su şişeleriyle doluydu.

"Bay Kadam, diğer eşyalar bir kenara, neden çantaya bir çakmak ve bir pusula koydunuz?"

Gülümsedi ve omzunu silkti, cepleri kapattı ve çantayı ön koltuğa koydu. "Seyahatte işine neler yarar önceden bilemezsin. Ben sadece eksiğiniz olmasın istedim, Bayan Kelsey. Ayrıca, bir tane de Hintçe-İngilizce sözlük var. Şoföre talimatları verdim ama çok fazla İngilizce konuşmaz. Şimdilik sizi ona emanet etmek zorundayım." Gülümsedi ve omuz silkti.

Kendimi birden çok savunmasız hissettim. Bay Kadam'sız seyahate devam edecek olmak beni endişelendirdi. Lisenin ilk gününü yeniden yaşamak gibiydi, fakat bu sefer lise dünyanın en büyük ülkelerinden biriydi ve herkes farklı bir dil konuşuyordu. Artık tek başımayım, yetişkin gibi davranma vakti geldi.

Kendimi rahatlatmaya çalıştım ama bilinmeyenin korkusu içimi kemiriyor ve midemde bir delik açıyordu.

Yalvarırcasına, "Planlarınızı değiştirip bizimle birlikte seyahat edemeyeceğinize emin misiniz?" diye sordum.

"Ne yazık ki, size eşlik edemem." Beni rahatlatmak için gülümsedi. "Korkmayın, Bayan Kelsey. Siz kaplanla çok güzel ilgileniyorsunuz ve ben seyahatin her aşamasını etraflıca planladım. Bir sorun çıkacağını sanmıyorum."

Zayıf bir gülümsemeyle karşılık verdi, elimi tuttu ve bir süre bırakmadı. “Güvenin bana, Bayan Kelsey. Her şey çok güzel olacak.” Gözleri parıldadı ve bana göz kırptı, arkasına dönüp uzaklaştı.

Rene baktım. “Pekâlâ, galiba baş başa kaldık.”

Yolculuğa başlayıp bitirmek için sabırsızlanıyordum, kamyonun şoförüne döndüm. “Gidelim mi?”

İç geçirerek, “Evet, gidelim,” dedi.

Ben yerimi aldıktan sonra şoför gaza bastı ve ayağım gazdan hiç çekmedi. Yarışır gibi havaalanından çıktı ve iki dakika sonra trafiğin içinde korkunç hızlarda ilerlemeye başladı. Kapıya ve torpido gözüne tutundum. Fakat bu ülkedeki tek çılgın sürücü kamyonun şoförü değildi. Yoldaki herkes saatte 130 kilometrenin üzerinde hız yapıyordu, benim seyahat rehberime göre kalabalık bir şehirde saatte 80 mille gitmek çok hızlı sayılmıyordu. Camların yanından parlak, canlı giysiler giymiş insanlar akıp gitti.

Sokaklarda türlü araçlar vardı -otobüsler, arabalar, kapısı olmayan üç tekerlekli minik araçlar. Kutuya benzeyenler yerel taksiler olmalıydı çünkü sayıları çok fazlaydı. Ayrıca sayısız motosiklet, bisiklet ve yaya vardı, içi insanlar ve mallarla dolu arabaları çeken hayvanlar bile gördüm.

Yolun solundan gitmemiz gerektiğini düşündüm fakat bu ülkede belirgin bir kural, hatta şeritleri belirleyen çizgiler bile yoktu. Az sayıda ışık, sinyal ve tabela vardı. Arabalar sağda veya solda bir açıklık bulunca, hatta bazen açıklık olmayınca bile, sağa sola dönüyordu. Bir defasında biri arabasını üzerimize sürdü ve son saniyede direksiyonu kırdı. Ben korku dolu gözlerle olan biteni seyrederken şoför bana bakıp güldü.

Bir süre sonra yanımızdan geçip giden manzaraya göz atacak kadar rahatladım, ilgiyle, sayısız rengârenk pazar yerine ve türlü ürünler satan tezgâhlara baktım. Tüccarlar apartmanların önünde veya sokak arabalarında iplere bağlı kuklalar, mücevherler, halılar, hediyelik eşyalar, baharatlar, fındıklar ve türlü meyveler satıyordu.

Herkes bir şey satıyor gibiydi. Reklam panolarında tarot kartları, el falı, egzotik dövmeler, piercing ve kına dükkânlarının ilanları vardı. Farklı görünüm ve sınıflardan insanları bir araya getiren telaşlı, vahşi ve turistik bir şehirdi. Görünüşe göre şehrin başıboş bırakılan bir metrekaresi bile yoktu.

Kalabalık şehirde sinir bozucu bir yolculuğun ardından sonunda otoyola çıktık. Otoyolda kapıyı ve torpido gözünü kavrayan ellerimi gevşettim, fakat bunun sebebi şoförün hız kesmiş olması değildi, aslında daha da hızlanmıştı çünkü trafik daha azdı. Haritadan nereye gittiğimizi takip etmeye

çalıştım ama tabelaların azlığı işimi güçleştiriyordu. Gözümden kaçmayan şey ise kaplan rezervine doğru giden yolların girişlerini şoförümüzün hiç kaçırmadığıydı.

"Şu taraftan, sola!" diye işaret ettim.

Omzunu silkti ve elini havada sallayarak tavsiyemi geçiştirdi. Sözlüğü elime aldım ve telaşla sol veya yanlış yol sözcüklerini aradım. Sonunda yanlış yol anlamına gelen kharabi raha sözcüklerini buldum, işaret parmağıyla ilerideki yolu işaret etti. "Hızlı yol," dedi.

Pes ettim ve istediğini yapmasına izin verdim. Sonuçta, adam kendi ülkesindeydi. Yollar hakkında benden daha fazla şey bildiğine şüphem yoktu.

Üç saat yol aldıktan sonra Ramkola isminde küçük bir kasabada durduk. Buna bir kasaba demek abartılı olurdu çünkü sadece bir tane benzin istasyonu, bir marketi ve beş binası vardı. Ormanın kıyısındaydı. Bir tabela gözüme ilişti.

Şoför kamyondan indi ve depoyu doldurmaya başladı. Sokağın karşısındaki marketi işaret etti. "Ye, güzel yemek," dedi.

Çantamı aldım ve Ren'e bakmak için kamyonun arkasına geçtim. Kafesinde yere uzanmıştı. Yaklaştığımı görünce gözlerini açtı ve esnedi ama hâlâ tetikteydi.

Markete doğru yürüdüm ve boyası soyulan kapıyı açtım. Bir çan sesi geldiğimi haber verdi.

Üzerinde geleneksel Hint kıyafeti olan bir kadın dükkânın arka kısmından çıktı ve bana bakıp gülümsedi. "Namaste. Yiyecek? Bir şey yer misin?"

"Oh! İngilizce biliyor musunuz? Evet, bir şeyler yemek istiyorum.

"Sen otur. Ben yapar."

Benim için öğle yemeği olsa da güneş batmaya başladığından insanlar için akşam yemeği olmalıydı. Pencerenin kenarındaki iki sandalyeli masayı işaret etti ve gözden kayboldu. Küçük, dikdörtgen marketin içinde çeşitli sebze ve meyveler, yakındaki vahşi yaşam parkını simgeleyen hediyelik eşyalar, kibritler ve alet edevat gibi pratik şeyler satılıyordu.

Arka planda yumuşak bir Hint müziği çalıyordu. Bir si-tarın sesini tanıdım ve çanların sesini duydum fakat diğer enstrümanı çıkaramadım. Kadının gittiği tarafa baktım ve mutfaktan gelen sesleri duydum. Görünüşe göre, market daha büyük bir binanın ön kısmıydı ve aile arka taraftaki evde yaşıyordu.

Kadın inanılmaz bir süratle dört kâse yemek hazırlayarak geri döndü. Peşinden gelen küçük kızın elinde birkaç kâse daha vardı. Egzotik ve baharatlı şeylerdi. "Lütfen ye," dedi.

Kadın yine arkada gözden kayboldu ama küçük kız ben yemek yerken rafları düzeltti. Bana çatal bıçak getirmemişlerdi bu yüzden yiyeceklerin bazıları için ellerimi kaşık olarak kullandım fakat Hint geleneğini unutmayarak bu iş için sağ elimi seçtim. Bay Kadam'ın uçakta bundan bahsetmiş olması büyük şans.

Basmati pirinci, naan ekmeği ve tandoori tavuğu tanıdım fakat diğer üç yemeği daha önce hiç görmemiştim. Kıza baktım ve başımı yana yatırıp, "İngilizce biliyor musun?" diye sordum.

Başıyla onayladı ve yanıma geldi. Parmaklarıyla işaret ederek, "Az İngilizce," dedi.

İçinde baharatlı sebzeler olan üçgen böreği işaret ettim.

"Bu nedir?"

"Bu samosa."

"Ya bu ve diğeri?"

Önce birini sonra diğerini işaret etti. "Rasmalai ve baigan bhjartha." Utangaç bir biçimde gülümsedi ve yeniden rafların yanına geri döndü.

Anladığım kadarıyla rasmalai, tatlı kremalı sosa batırılmış keçi peyniri toplarıydı. Baigan bhartha ise bezelye, soğan ve domatesli bir patlıcan yemeğiydi. Hepsi çok güzeldi ama biraz fazlaydı. Yemeğim bitince kadın bana mango, yoğurt ve keçi sütünden yapılmış bir milkshake getirdi.

Kadına teşekkür ettim, karışımı yudumladım ve dışarıdaki manzaraya baktım.

Görülecek çok fazla şey yoktu: sadece benzin istasyonu ve kamyonun yanında dikilen iki adam vardı. Birisi beyazlar giymiş çok yakışıklı bir delikanlıydı. Yüzünü markete döndü ve sırtı bana dönük adamla konuştu, ikinci adam daha yaşlıydı ve Bay Kadam'a benziyordu. Tartışıyor gibiydiler. Baktıkça sırtı dönük olanın Bay Kadam olduğuna daha çok inandım fakat delikanlıya bağırıp duruyordu ve Bay Kadam'ı bu kadar öfkeli hayal edemedim.

Bu çok garip, diye düşündüm. Açık pencereden birkaç kelime duymaya çalıştım. Yaşlı olan sıklıkla nahi mahodaya dedi, genç olan ise avashyak veya onun gibi bir şeyi tekrarlıyordu. Hintçe sözlüğüme baktım ve nahi mahodayayı kolaylıkla buldum. Mümkün değil veya hayır efendim anlamına geliyordu. Avashyak daha zordu çünkü nasıl yazıldığını çözmem gerekti ama

sonunda onu da buldum. Bu ise, gerekli veya zaruri anlamına geliyordu, olması gereken veya yapılması gereken bir şeydi.

Daha yakından bakmak için pencereye yanaştım. Sonra beyazlı adam kafasını kaldırdı ve camdan kendilerini seyrettiğimi gördü. Sohbeti hemen sonlandırdı ve görüş alanımdan çıktı, kamyonun yanma geçti. Yakalandığım için utandım ama çok meraklandım, rafların arasından kapıya doğru yürüdüm. Yaşlı adamın Bay Kadam olup olmadığını öğrenmem gerekiyordu.

Kapı kolunu tuttum ve çevirdim, paslı menteşeler üzerinde gıcırdayan kapıyı açtım. Tozlu yolu geçtim ve kamyonun yanına gittim ama kimseyi göremiyordum. Aracın etrafında dönünce arkasına da dolaştım, Ren tetikteydi ve kafesinden beni izliyordu. Fakat iki adam ve şoför ortadan kaybolmuştu. Kabine baktım. İçinde kimse yoktu.

Kafam karıştı, yemeğin parasını ödemediğimi hatırladım, yolu geçtim ve markete girdim. Genç kız tabakları çoktan toplamıştı. Çantamdan biraz para çıkarttım ve sordum. “Ne kadar?”

“Yüz rupi.”

Bay Kadam bana söylenen miktarı kırka bölersem kendi para değerimi bulacağımı söylemişti. Bu hesabı yapınca yemeğin iki buçuk dolar tuttuğunu anladım. Matematik seven babamı ve küçükken bana yaptırdığı hızlı bölme hesapları aklıma gelince gülümsedim. İki yüz rupi verdim ve kızın yüzü aydınlandı.

Kıza teşekkür ettim, yemeğin çok güzel olduğunu söyledim, çantamı aldım ve kapıyı açtım, dışarıya çıktım.

Kamyon gitmişti.

1
Orman

Kamyon nereye gider? Benzin pompalarının yanına koştum ve yolun her iki tarafına baktım. Hiçbir şey yoktu. Ne bir toz bulutu ne insanlar, hiçbir şey.

Yoksa şoför beni unuttu mu? Belki de bir şey alıp geri gelecek. Belki de kamyonu çaldılar ve şoför buralarda bir yerdedir. Bunların mantıklı senaryolar olmadığının farkındaydım fakat birkaç dakikalığına da olsa ümidimi korumak istiyordum.

Benzin istasyonunun yanına geçince tozların içinde siyah çantamı buldum. Hemen koştum, fermuarını açtım ve içini kontrol ettim. Her şey yerli yerindeydi.

Birden, arkamdan gelen sesi duydum ve kafamı çevirince Ren'i yolun kenarında otururken buldum. Beni seyrederken kuyruğunu ileri geri sallıyordu. Birinin kendisini bulup sıcak bir yuvaya götürmesini bekleyen dev bir bebek gibiydi.

"Oh, hayır!" diye mırıldandı. "Harika! Bay Kadam 'her şey çok güzel olacak,' demişti. Ha! Şoför aracı çalıp seni bırakmış olmalı. Şimdi ne yapacağım?"

Yorgundum, korkuyordum ve yalnızdım. Aklıma annemin tavsiyesi geldi: "bazen iyi insanların da başına kötü şeyler gelir", "mutluluğun anahtarı her zaman elinden gelenin en iyisini yapmak ve şükretmektir"; ve en sevdiği ise "hayat sana ekşi limonlar sunduysa limonlu kek yap" sözüydü. Annem denemiş ama sonra çocuk yapmaktan vazgeçmişti -ardından ben gelmiştim. Her zaman, hayatın bir sonraki dönemecinde babına ne geleceğini asla bilemezsin, derdi.

Bu yüzden pozitiflere odaklanmaya çalıştım. Öncelikle, kıyafetlerim yanımdaydı. Ayrıca, seyahat evraklarım ve para dolu bir çantam vardı. Bu, iyi haberdi. Kötü haber ise aracımızın gitmiş olması ve kaplanın serbest kalmasıydı! Yapılacak ilk işin Reni kontrol altına almak olduğunu düşündüm. Markete girdim, biraz abur cubur ve uzun bir ip satın aldım.

Yeni aldığım parlak sarı iple dışarı çıktım ve kaplanın iş birliği yapmasını ümit ettim. Birkaç adım uzaklaşmış ormana doğru gidiyordu. Peşinden koştum.

Yapılacak en mantıklı şey markete girip bir telefon bulmak ve Bay Kadam'ı aramaktı. Kaplanı yakalamak için profesyonel insanlar gönderebilirdi. Fakat ben mantıklı düşünecek durumda değildim. Ren için endişeliydim. Kendim için çok korkmuyordum ama insanların paniğe kapılıp silahlarını ateşlemesi olasılığı beni ürkütüyordu. Ayrıca, kaçsa bile ormanda çok uzun süre hayatta kalamayacağına inanıyordum. Kendi başına avlanmaya alışkın değildi. Bunun çok aptalca olduğunu biliyordum ama kaplanı takip etmeye karar verdim.

"Ren, geri gel!" diye yalvardım. "Yardım almamız lazım! Burası kaplan rezervi değil. Gel, bak sana ne vereceğim!" Aldığım yiyecekleri havada salladım ama Ren yürümeye devam ettim. Bay Kadam'ın çantasını ve kendi çantamı sırtladım.

Kaplana yetişebilirdim ama iki çantayla hayvanı yakalamam mümkün değildi.

Çok hızlı hareket etmiyor ama her zaman benim birkaç adım önümde olmayı başarıyordu. Birden öne atıldı ve ormanın içine girdi. Ben peşinden koşarken çantalar sırtıma vuruyordu. On beş dakikalık bir kovalamacadan sonra kan ter içinde kaldım, kıyafetlerim vücuduma yapışmıştı ve ayaklarım ağır taşlar gibiydi.

Adımlarımı yavaşlatırken tekrar yalvardım. "Ren, lütfen geri gel. Kasabaya girmemiz lazım. Yakında hava kararacak."

Beni umursamadı ve ağaçların içinde ilerlemeye devam etti. Ara sıra durup bana bakıyordu.

Tam yakaladığımı düşündüğümde hızını arttırıyor ve birkaç metre ileri zıplıyor, beni yeniden peşinden koşturuyordu. Benimle oyun oynadığına karar verdim. Hep benden birkaç adım önde olmayı başarıyordu. On beş dakika daha peşinden gidip hâlâ kaplana yetişemeyince pes ettim. Kasabadan uzaklaşmıştım ve hava kararıyordu. Kaybolmuştum.

Ren kendisini takip etmediğimi fark etmiş olmalıydı çünkü yavaşladı, arkasına döndü ve suçlu gözlerle bana baktı. Öfkeyle kaplana baktım.

"Bak şuna! Ben durunca geri dönüyor. Umarım mutlu-sundur."

İpi tasmasına bağladım, küçük bir daire çizdim ve eşyalarımı toplamak için her yönü dikkatlice inceledim.

Ormanın derinliklerine girmiş, ağaçların arasında zikzaklar çizmiştik. Artan bir hayal kırıklığı ile yön hissimi kaybettiğimi fark ettim. Güneş batıyor ve tepemizdeki karanlık yaprak örtüsü geriye kalan zayıf ışınları engelliyordu. İçime boğucu bir korku çöktü, buz gibi bir soğukluğun

sırtımdan aşağıya indiğini hissettim. Kollarım ve bacaklarımdaki tüyler diken diken oldu.

Tedirgin bir biçimde ipi çekiştirdim ve kaplana bakıp homurdandım. "Teşekkürler, Bayım! Neredeyim? Ne yapıyorum? Hindistan'da gece bir ormanın ortasındaydım ve ipime bir kaplan bağlı!"

Ren sessizce yanıma oturdu.

Korkum birkaç dakika daha beni bunalttı, sanki orman üzerime geliyordu. Bütün belirgin sesler korkmuş zihnimi harekete geçirdi ve sağduyuma saldırdı. Yaratıkların peşime düştüğünü, camsı saldırgan gözlerin beni izlediğini ve saldırmaya hazırlandığını hayal ettim. Kafamı kaldırdım ve akşamları gökyüzünü çabucak yutan öfkeli muson bulutlarını gördüm. Sert ve soğuk bir rüzgâr esti, kaskatı bedenimin etrafında dönerek minik bir girdap oluşturdu.

Ren birkaç saniye sonra ayağa kalktı ve öne adım attı, nazikçe beni de beraberinde sürükledi. İsteksizce kaplanı takip ettim. Sinir bozukluğuyla bir kahkaha attım çünkü bir kaplanın ormanda bana yol göstermesine izin veriyordum fakat zaten benim kaplana yol göstermem mümkün değildi. Ren görünmez bir yolda ilerlemeye devam etti, beni de yanında götürdü. Zamanın nasıl geçtiğini anlamadım, fakat bir belki de iki saattir ormanda yürüyor olmalıydık. Artık orman çok karanlıktı, korkuyordum ve susamıştım.

Bay Kadam'ın çantaya su koyduğunu hatırladım. Fermuarı açtım ve elimi içine sokup bir şişe aradım. Elime soğuk ve metalik bir şey değdi. Bir fenerdi! Hemen düğmesine bastım ve bir ışın kümesi karanlığı aydınlatınca rahatlayarak iç geçirdim.

Sık ormanın gölgeleri ürkütücüydü, büyük ihtimalle orman gündüz de güvenli bir yer değildi fakat benim fenerim çok uzağı aydınlatmadığı için işimi zorlaştırıyordu. İncecik bir ay, gökyüzünde belirip ışınları kalın yaprak örtüsünün içinden geçince Ren in tüyleri gümüş ışığın değdiği yerlerde parıldadı.

İleri baktım, dalgalı ve titrek ay ışığının aydınlattığı yerlerden geçerken Renin gövdesinin bazı yerleri parıldıyordu. Ay bulutların ardında gözden kaybolunca Ren tamamen gözden kayboldu. Fenerimi kaplana çevirdim ve gümüşümsü beyaz tüylerine değen dikenli çalıları gördüm. Dikenlere bitkilere bedeniyle çalıları bir kenara itip sanki benim için yol açarak karşılık veriyordu.

Bir süre yürüdükten sonra sonunda beni bir Hint meşesinin yanındaki

bambuların dibine çekti. Burnunu havaya kaldırdı ve kim bilir neyi kokladı, sonra çimli bir yere uzandı.

"Sanırım bu akşamı burada geçireceğiz," dedim. Yüzümü buruşturarak çantamı açtım. "Harika. Hayır, gerçekten. Çok güzel bir seçim. Bir havuzu da olsa dört yıldız vereceğim."

Önce Ren'in tasmasındaki ipi çözdüm, bu noktadan sonra kaplanın kaçmasına engel olmaya çalışmanın anlamsız olduğuna karar verdim, çömeldim ve çantamın fermuarım açtım. Uzun kollu bir tişört çıkarttım, belime bağladım, iki şişe su ve üç çikolatayı aldıktan sonra çikolatalardan iki tanesini Rene uzattım.

Ren dikkatlice elimdekilerden birini aldı ve mideye indirdi.

"Kaplanlar çikolata yer mi? Muhtemelen daha fazla proteinli bir şeye ihtiyacın var ama burada en çok proteini olan benim ama sakın aklından bile geçirme, benim tadım çok kötüdür."

Teklifimi değerlendiriyormuş gibi başını hafifçe yana yatırdıktan sonra ikinci çikolatayı da mideye indirdi. Üçüncüyü açtım ve kemirmeye başladım. Bir başka cebi açtım ve çakmağı bulup ateş yakmaya çalıştım. Fenerle etrafa göz gezdirince yakında bir sürü tahta parçası olduğunu fark ettim.

İzci günlerimi hatırlayarak küçük bir ateş yaktım. Rüzgâr ateşi iki kez söndürdü ama üçüncüsünde küçük çıtırtılar çıkaran ateş hayatta kalmayı başardı.

İyi iş çıkarmıştım, iki büyük kütüğü daha sonra eklemek için kenara koydum, çantaları ateşe biraz daha yaklaştırdım. Çantada plastik bir poşet buldum, eğik bir kabuk parçasını elime aldım, kenarlarındaki sivri parçaları koparttım, poşeti kabuğun içine döşedim, içine su doldurdum ve eğreti kâseyi Ren in yanına taşıdım. Suyun hepsini yalayıp yuttu ve poşeti yalamaya devam etti, bu yüzden biraz daha su döktüm, Ren hevesle hepsini bitirdi. Ateşin yanına geri dönünce yakından bir yerden gelen uğursuz kükreme ile irkildim. Ren hemen ayağa kalktı ve öne atıldı, karanlığın içinde gözden kayboldu. Derinden gelen bir kükreme, ardından kızgın ve vahşi bir hırıltı duyuldu. Renin gözden kaybolduğu yerdeki karanlığa bakmaya devam ettim, kısa süre sonra geri döndü ve bedenini Hint meşesine sürttü. Memnun kalınca bir sonraki ağaca, ardından bir diğerine gitti, sonunda etrafımızı kuşatan bütün ağaçlara sürtünmüştü.

"Haydi, Ren. Bu biraz kaşındırmış olmalı." Kaplanı kendi halinde kaşınmaya bıraktım, içinde kıyafetlerimin olduğu daha yumuşak çantayı yastık olarak kullandım ve uzun kollu tişörtü kafamın üzerine geçirdim.

Yorganımı çıkarttım, kirlenecek olması hoşuma gitmiyordu fakat sıcaklığına ve rahatlığına ihtiyacım vardı, bacaklarımın üzerine serdim. Sonra yana döndüm, elimi yanağımın altına soktum, ateşe bakarken göz-yaşlarımın yanağımdan süzülmesine izin verdim.

Etrafımızı kuşatan ürkütücü sesleri dinledim. Tıkırtılar, patırtılar ve çatırtılar her yerden geliyordu, hayali böceklerin saçımın ve çorabımın içine girdiğini hayal ettim. Ürperdim ve yorganıma biraz daha sarıldım, vücudumun tamamını örttüm, mumya gibi sarmalanarak yerde uzandım.

Böylesi daha iyiydi ama bu sefer arkamdan yaklaşan hayvanlar hayal ettim. Ben sırt üstü dönmeye hazırlanırken Ren yanıma uzandı, sırtını sırtıma yasladı ve birden mırlamaya başladı.

Kaplana minnettardım, yanağımdaki yaşları sildim ve gecenin seslerinden Renin mırlamasını dinleyerek kurtuldum. Mırlama bir süre sonra yerini ritmik ve derinden nefes alıp verişe bıraktı. Sırtına biraz daha sokuldum, ormanda uyuyabileceğimi anlayınca çok şaşırdım.

Parlak güneş ışığı göz kapaklarıma düştü, yavaşça gözlerimi araladım. Bir dakika boyunca nerede olduğumu anlayamadım. Kollarımı kafamın üzerine uzatarak gerindim, sırtım yere sürtünce acıyla kıvrandım. Bacağımda da korkunç bir ağırlık vardı. Başımı çevirince gözleri sıkı sıkı kapalı Reni gördüm, başı ve bir patisi bacağımın üzerindeydi.

“Ren!” diye fısıldadım. “Uyan. Bacağım uyuşmuş.”

Yerinden kıpırdamadı.

Doğruldum ve kaplam hafifçe ittim. “Haydi, Ren. Kıpırda!”

Yumuşak bir kükremeyle karşılık verdi ama yerinden kalkmadı.

“Ren! Çok ciddiyim! Kenara çekil!” Bacağımı salladım ve vücudunu ittim.

Sonunda gözlerini açtı, dişlerini gösteren dev esnemesiyle güne merhaba dedi, sonra bacağımın üzerinden yana yuvarlandı.

Ayağa kalktım, yorganımı silktim ve katladım, çantama koydum. Yanan bir şey kalmaması için ateşin küllerinin üzerine bastım.

“Biliyor musun, kamp yapmayı hiç sevmem,” dedim. “Burada bir banyo olmaması hoşuma gitmiyor. ‘İhtiyaç molası’ ormanda en sevmediğim şeyler listemin üyesidir. Siz kaplanlar ve erkekler, bu işi bizden çok daha kolay beceriyorsunuz.”

Boş şişeleri ve ambalaj kâğıtlarını topladım, çantaya koydum. En son sarı ipi aldım.

Kaplan beni seyrediyordu. Öndelik eden rolüne bürünmekten vazgeçtim ve ipi de çantama tıktım.

“Pekâlâ, Ren. Ben hazırım. Bugün nereye gidiyoruz?”

Ren arkasına döndü ve ormanın içine doğru yürüdü. Çalıların ve ağaçların etrafından dolaştı, kayaları ve küçük dereleri aştı. Acelesi yoktu, sanki mola vermeye ihtiyacım olduğunu düşünerek arada sırada durup bekliyordu.

Orman çok yeşildi ve acı bir kokusu vardı, Oregon’un ormanlarından çok farklıydı. Kışın yapraklarını döken büyük ağaçlar seyrekti ve zarif, söğütümsü dalları vardı. Yaprakları benim alışık olduğum koyu yeşil tonlarda değil zeytin yeşiliydi. Kabuklan koyu griydi ve dokunulduğunda sertti; çatlakların oluştuğu yerlerde kabuk ince katmanlar halinde soyuluyordu.

Sincaplar bir ağaçtan diğerine atlıyor, ara sıra karşımıza geyikler çıkıyordu. Bir kaplanın kokusunu alınca yay gibi ayaklarıyla zıplayıp uzaklaşıyorlardı. Ren in tepkisini merak ettim ama geyikleri umursamadı. Çok daha makul boyutlarda bir ağaç gördüm, kâğıdımsı kabuğu vardı ve kabuğun yarıldığı yerden sakızımsı reçinesi akıyordu. Ayakkabımın altına giren bir taştan kurtulmak için bu ağaçlardan birine yaslandım ve sonraki bir saat boyunca elime bulaşan reçineden kurtulmak için uğraştım.

Ben reçineyi tamamen temizlediğim sırada uzun çimenler ve bambulardan oluşan sık bitki örtüsünü yardık, bunu yaparken ürküttüğümüz renkli kuşlar gökyüzüne yükseldi. Kuşlar beni hazırlıksız yakaladığı için geri adım attım ve yine reçineli bir ağaca yapıştım, bu sefer ön kolumun tamamı bulaşmıştı.

Ren küçük bir derede durdu. Ben bir şişe çıkarttım ve için-dekini içtim. Çantamda daha az ağırlık olması iyiydi fakat stokum tükenince ne yapacağımı merak ediyordum. Herhâlde Ren ile aynı dereden su içecektim fakat bunu mümkün olduğunca ertelemeye çalışıyor, vücudumun her suyu kabul etmeyeceğini biliyordum.

Bir kayanın üzerine oturdum ve yeni bir çikolata açtım. Yarısını yedim ve diğer yarısıyla birlikte bütün bir taneyi Rene verdim. Bu kadar kalori ile hayatta kalabileceğimi biliyordum fakat Ren için aynı şey geçerli değildi. Yakında avlanması gerekecekti.

Bay Kadam’ın çantasındaki cebi açtım ve pusulayı çıkarttım. Kot pantolonumun cebine koydum. Çantamda paralarım, seyahat evraklarım, su şişeleri, bir ilk yardım çantası, bir sineksavar sprey, bir mum ve bir cep bıçağı vardı ama cep telefonu yoktu. Benim cep telefonum da garipti.

Garip. Bay Kadanı ormanda yalnız kalacağımı biliyor muydu? Kamyonun yanında dikilen ve Bay Kadam’a benzeyen adamı düşündüm. “Benim burada

kaybolmamı mı istiyordu?"

Ren yanıma geldi ve yere oturdu.

Hayvanın mavi gözlerine bakarken, "Hayır," dedim. "Bu, hiç mantıklı değil. Beni Hindistan'a kadar getirip neden bir ormanda kaybolmamı istesin? Beni buraya getireceğini veya seni takip edeceğimi bilemezdi. Zaten insanları kandıracak birine benzemiyor."

Ren kendini suçlu hisseder gibi bakışlarını yere düşürdü.

"Sanırım Bay Kadam sadece bu gibi şeylere hazırlıklı bir izci çocuk!'

Kısa süre dinlendikten sonra Ren yeniden ayağa kalktı, birkaç adım attı ve beni bekledi. Homurdanarak yerimden kalktım ve kaplanı takip ettim. Sineksavarı çıkarttım, kollarıma sıktım ve birazını da Renin üzerinde kullandım. Ren yüzünü buruşturunca bir kahkaha attım, kaplanın bedeni hapşırınca sarsıldı.

"Pekâlâ, Ren, nereye gidiyoruz? Aklında bir yer var gibi. Şahsen, ben medeniyete geri dönmeyi tercih ederim. Bize bir kasaba bulursan çok sevinirim."

Sadece kendisinin görebildiği yolda ilerledi ve öğleden sonra da kararlı adımlarla yürüdü.

Sıklıkla pusulama baktım ve doğuya doğru gittiğimizi anladım. Ren çalıların arasına girerken ne kadar yol aldığımızı hesaplamaya çalışıyordum. Kaplanı takip ederek diğer taraftaki açıklığa çıktım.

Açıklığın ortasında küçük bir kulübe görünce rahatladım. Eğimli çatısı sıkı sıkı birbirine bağlanmış ve yapının üzerini bir battaniye gibi örten sopalarla kaplıydı. Karmaşık düğümler yapılmış iplik gibi lifler yüksek bambuları birbirine bağlayarak duvarları oluşturuyordu. Çatlaklara kurumuş çimen ve kil doldurulmuştu.

Kulübenin etrafı altmış santimetre yüksekliğinde alçak bir duvar oluşturan üst üste koyulmuş taşlarla çevriliydi. Taşların üzerinde kalın ve yeşil bir yosun tabakası vardı. Kulübenin önünde, duvara tutturulan ince taş panellerin üzeri anlaşılmaz semboller ve şekiller ile boyanmıştı. Girişi o kadar küçüktü ki ortalama bir insanın içeri girerken başını önüne eğmesi gerekti. Kapıyı rüzgârla dalgalanan bir bez kapatıyordu ve kulübenin bir yanında küçük bir bahçe vardı.

Taşlardan duvara yaklaştık, ben üzerine çıkarken Ren duvarın üstüne zıpladı. "Ren! Beni çok korkuttun! Önce bir ses çıkart veya bir şey yap, anlaştık mı?"

Küçük kulübeye yaklaştık, ben kapıyı çalmaya hazırlandım ama tereddüt

ettim, Rene baktım. “Önce senin için bir şey yapmamız lazım,” dedim. Çantamdan sarı ipi çıkarttım ve bir ağacın yanına gittim. Yavaşça beni takip etti. Daha yakma gelmesini istedim. Sonunda arzu ettiğim kadar yakına girince ipi tasmasına geçirdim ve diğer ucu da ağaca bağladım. Mutsuz görünüyordu.

“Özür dilerim, Ren, ama seni başıboş bırakamam. Aileyi korkutabilir. Hemen geri döneceğim, söz veriyorum.”

Küçük evin yanına gittim ama arkamdan gelen erkek sesini duyunca olduğum yerde dondum kaldı. “Buna gerçekten gerek var mı?”

Yavaşça arkaya döndüm, tam karşımda yakışıklı bir delikanlı dikiliyordu. Gençti, yirmili yaşlardaydı. Benden biraz daha uzun boyluydu, beyaz pamuklu kıyafetler giymişti, güçlü ve kaslı bir vücudu vardı. Uzun kollu gömleğini pantolonunun içine sokmamıştı, düğmeleri gelişigüzel ilikliydi, yapılı altın-bronz göğsü açıktaydı. Pantolonunun paçalarını kıvırmıştı, bilekleri görünüyordu. Parlak siyah saçları ensesine doğru kıvrılıyordu.

Beni en çok şaşırtan ise gözleriydi. Aynı koyu kobalt mavisine sahipti, bir kaplanın gözleriydi.

Elini uzattı. “Merhaba, Kelsey. Benim, Ren.”

8

Açıklama

Delikanlı ellerini görebileceğim bir yerde tutarak bana yaklaştı. “Kelsey, benim, Ren.”

Korkunç görünmüyordu ama ben yine de gerildim. Kafam karışıktı, bana doğru gelmesine engel olmak için beceriksizce ellerimi önüme uzattım. “Ne? Ne dedin?”

Yakına girdi, elini kaslı göğsüne koydu ve tane tane konuştu.

“Kelsey, kaçma. Ben Ren’im. Kaplan.”

Elindeki Ren in tasmasını ve ucuna bağlı sarı ipi gösterdi. Arkasına baktım ama beyaz kedi yerinde yoktu. Birkaç adım gerileyerek aramıza biraz daha mesafe koydum. Hareketimi gördü ve olduğu yerde dondu kaldı. Bacaklarımın arkası taştan bariyere çarptı. Durdum, birkaç kez gözlerimi kırpıştırdım, bana söylediklerini yorumlayamadım.

“Ren nerede? Anlamıyorum. Ona bir şey mi yaptın?”

“Hayır. Ren benim.”

Ben başımı olumsuzca iki yana sallarken bana yaklaşamaya çalıştı.

“Hayır. Bu, mümkün değil.”

Bir adım daha atmak istedim ve neredeyse geriye düşüyordum. Göz açıp kapayıncaya kadar bana doğru uzandı ve beni bileğimden tutup dengeledi.

Kibarca, “Sen iyi misin?” diye sordu.

“Hayır!” Elimi hâlâ tutuyordu. Eline baktım, bir kaplanın pençesini hayal ettim.

“Kelsey?” Parıldayan mavi gözlerine baktım. “Ben senin kaplanınım.”

“Hayır!” diye fısıldadım. “Bu, mümkün değil. Bu nasıl olabilir?”

Sesi rahatlatıcıydı. “Lütfen, içeriye gel. Sahibi şu anda içeride değil. Oturur konuşuruz, sana her şeyi anlatacağım.”

Tartışamayacak kadar şaşkındım, bu yüzden beni içeri sokmasına izin verdim. Kaçıp ormana gitmemden korkuyormuş gibi elimi sıkı sıkı tutuyordu. Normalde tanımadığım erkekleri böyle takip etmezdim fakat bu delikanlıda beni rahatlatan bir şey vardı. Bana zarar vermeyeceğini biliyordum. Aynı şeyi kaplanın yanındayken de hissediyordum. İçeriye girerken başını eğdi ve beni de beraberinde götürdü.

Tek odalı bir sığınaktı, bir köşede küçük bir yatak duruyordu, yandaki duvarlardan birinin minik bir penceresi vardı, bir diğer köşede ise iki sandalyeli bir masa vardı. Bir perdenin arkasında küçük bir küvet göze çarpıyordu. Mutfakta su pompalı bir lavabo, dar bir tezgâh, konserve yiyecekler ve baharatlarla dolu birkaç raf gördüm. Kafalarımızın üzerinde asılı kurutulmuş bitkiler ve baharatlar odayı tatlı bir kokuyla dolduruyordu.

Delikanlı yatağın üzerine oturmamı işaret etti, sonra sırtını bir duvara yasladı ve sessizce kendime gelmemi bekledi.

İlk şoku üzerimden attım, kafamı toparladım ve durumu değerlendirdim. Karşımda duran kaplan Rendi. Bir süre birbirimize baktık, doğruyu söylediğini biliyordum. Gözleri aynıydı.

Vücudumdaki korku azalırken ortaya çıkan boşluğu yeni bir duygu doldurdu: öfke. Birlikte onca vakit geçirmemize rağmen sırrını benimle paylaşmamıştı. Beni ormanın içine çekmiş ve bunu kasıtlı olarak yapmıştı, benim yabancı bir ülkede vahşi doğada kaybolduğuma ve yalnız olduğuma inanmamı sağlamıştı.

Bana asla zarar vermeyeceğini biliyordum. Bir... dosttu, Rene güveniyordum. Fakat neden bana güvenmemişti? Sırrını paylaşmak için sayısız fırsat eline geçmiş ama bunu yapmamıştı.

Şüpheyle delikanlıya baktım ve öfkeyle sorulan ardı ardına sıraladım. “Öyleyse, sen nesin? Sen kaplana dönüşen bir insan mısın yoksa insana dönüşen bir kaplan mı? Yoksa bir kurtadama mı benziyorsun? Beni ısırırsan ben de mi kaplana dönüşeceğim?”

Yüzünde şaşkın bir ifadeyle başını yana yatırdı ama hemen cevap vermedi. Kaplanın delici bakışlarıyla beni süzdü. Rahatsız edici bir durumdu.

“Ren? Biz bunları konuşurken benden biraz daha uzakta durursan kendimi daha iyi hissedeceğim.”

İç geçirdi, sakin bir biçimde uzak köşeye geçti, sandalyelerden birine oturdu ve sırtını duvara yasladı, sandalyenin iki bacağı üzerinde kendisini dengeledi. “Kelsey, sorularının hepsine cevap vereceğim. Sadece sabırlı ol ve bana biraz zaman ver.”

“Pekâlâ, açıkla.”

Düşüncelerini toplarken ben de görünüşünü inceledim. Bunun benim kaplanım olduğuna inanamıyordum.

Gözleri dışında kaplana pek benzemiyordu. Dolgun dudakları, köşeli bir çenesi ve aristokrat bir burnu vardı. Daha önce gördüğüm insanlara da benzemiyordu. Ne olduğunu bilmiyordum ama delikanlıda bir farklılık vardı,

kültürlü birine benziyordu. Kendine güvenen, güçlü ve asil havası vardı.

Üzerindeki sıradan kıyafetler ve çıplak ayaklarına rağmen güçlü birine benziyordu. Bu kadar yakışıklı olmasa da -ki gerçekten çok yakışıklıydı- yine de ilgimi çekerdi. Belki de kaplana benzeyen tarafı buydu. Kaplanlar benim için hep asil hayvanlardı. İlgimi çekiyorlardı. Bu delikanlı da kaplan olduğu kadar insan olarak da yakışıklıydı.

Kaplana güvenmiştim ama bu adama güvenebilir miydim? Yatağın kenarından ihtiyatla delikanlıyı süzdüm, şüphelerim yüzüme de yansımış olmalıydı. Sabırlıydı, kendisini incelememe izin veriyordu, hatta düşüncelerimi okumuşçasına bu durumdan hoşnuttu.

Sonunda sessizliği bozdum. "Pekâlâ, Ren? Dinliyorum."

Burnunu işaret parmağı ve başparmağının arasına alarak sıktı, sonra elini ipeksi siyah saçlarının arasında gezdirerek dalgınca ama çekici bir biçimde düzeltti.

Elini kucağına düşürdü ve kalın kirpiklerinin altından düşünceli bir biçimde bana baktı. "Ah, Kelsey. Nereden başlayacağım? Sana anlatacak o kadar çok şey var ki nereden başlayacağımı bilemiyorum."

Sesi sakin, kibar ve yumuşaktı, kısa süre içerisinde beni etkisine aldı. Hafif bir aksana sahip de olsa İngilizceyi güzel konuşuyordu. Kızların arzulu rüyalara dalmasına sebep olan türden hoş bir sesi vardı. Silkinip kendime geldim ve kobalt mavisi gözlerle beni süzdüğünü fark ettim.

Aramızda gözle görülmeyen bir bağ vardı. Bunun basit bir çekim mi yoksa başka bir şey mi olduğunu bilmiyordum. Varlığı rahatsız ediciydi. Sakinleşmek için bakışlarımı kaçırmak istedim ama kendimi ellerimi birbirine kenetleyip ayaklarıma bakarken buldum, ayaklarımı bambu zemine vuruyordum. Tekrar yüzüne bakınca ağzının köşesini bükerek sırıttı ve bir kaşını havaya kaldırdı.

Boğazımı temizledim. "Özür dilerim. Ne diyordun?" "Sakince oturup beni dinlemek bu kadar mı zor?"

"Hayır. Sadece, beni tedirgin ediyorsun."

"Daha önce yanımda tedirgin olmuyordun."

"Daha önce böyle görünmüyordun. Sana şimdi önceki gibi davranmamı bekleyemezsin."

"Kelsey, rahatla. Sana asla zarar vermem."

"Pekâlâ. Ellerimin üzerine oturacağım. Böyle iyi mi?"

Bir kahkaha attı.

Vay canına. Kahkahası bile mıknatıs gibi beni kendine çekiyor.

“Hareketsiz durmak kaplan olarak öğrendiğim şeylerden biriydi. Bir kaplanın uzun süre hareketsiz kalması gerekiyor. Çok sabır gerektiren bir şeydir ve bu açıklamayı dinlemek için senin de sabra ihtiyacın var.”

Güçlü omuzlarını gerdi ve bir kancanın ucuna asılı önlüğe doğru uzandı. Farkında olmadan önlüğün iğini parmağına doladı. “Bunu çabuk yapmalıyız. Her gün sadece belirli bir süreliğine insan formuna geçebiliyorum -aslına bakarsan her yirmi dört saatte sadece yirmi dört dakikalığına- bu yüzden kısa süre sonra tekrar kaplana dönüşeceğim ve seninle bu kısıtlı zamanı iyi değerlendirmek istiyorum. Bu birkaç dakikada beni dinler misin?”

Derin bir nefes aldım. “Evet, açıklamam dinlemek istiyorum. Lütfen devam et.”

“Bay Kadam’ın sirkte sana anlattığı Prens Dhiren hikâyesini hatırlıyor musun?”

“Evet, hatırlıyorum. Bir saniye. Sen—”

“O hikâye gerçektir. Ben bahsedilen Dhiren’im. Mujulaain İmparatorluğunun prensiydim. Ağabeyim Kishan ve nişanlımın bana ihanet ettiği doğru ama hikâyenin sonu uydurma. Birçok insanın inandığı gibi öldürülmedim. Ağabeyim ve ben lanetlendik, birer kaplana dönüştük. Bay Kadam sırrımızı yüzyıllar boyunca sadık bir biçimde sakladı. Lütfen seni buraya getirdiği için ona kızma. Benim hatamdı. Biliyorsun, benim ... sana ihtiyacım vardı, Kelsey.”

Ağzım birden kurudu, farkında olmadan öne eğildim, artık yatağın ucunda oturuyordum. Az kalsın aşağıya düşüyordum. Çabucak boğazımı temizledim ve yataktaki pozisyonumu düzelttim, bütün bunları fark etmemiş olmasını arzuladım.

“Bana ihtiyacın olduğunu söylerken ne demek istiyorsun?”

“Bay Kadam ve ben bu laneti sadece senin kaldırabileceğine inanıyoruz. Bir şekilde, beni tutsaklıktan kurtarmayı başardın.”

“Ama seni ben kurtarmadım, özgürlüğünü satın alan Bay Kadam’dı.”

“Hayır. Bay Kadam sen gelene kadar özgürlüğümü satın alamazdı. Tutsak edilince, özel bir şey veya özel biri gelene kadar ne insan formuna geçebilir ne de özgürlüğümü geri kazanabilirim. Bu özel kişi şendin.”

Önlüğün ipini parmağına doladı, çözdü ve tekrar dolamaya başladı. Bakışlarım yüzüne odaklandı. Pencereden dışarı bakıyordu. Sakin ve huzurlu görünüyor fakat hüznünü gizlemeye çalışıyordu. Pencereden içeriye güneş ışığı giriyor, perdeler rüzgârla hafifçe sallanıyor, güneş ışığı ve gölgeler yüzünde dans ediyordu.

“Pekâlâ,” dedim. “Bana ne için ihtiyacın var? Ne yapmalıyım?”

Sırtını bana döndü ve devam etti.

“Bu kulübeye bir amaç için geldik. Burada yaşayan adam bir şamandır, keşiştir, bu hikâyede senin rolünü sana açıklayabilecek tek kişidir. Biz seni bulup buraya getirene kadar bizimle bir şey paylaşmayacağını söyledi. Senin neden seçilmiş kişi olduğunu bile bilmiyorum. Şaman bizimle yalnız konuşması gerektiği konusunda ısrarcıydı. Bay Kadam’ı bu yüzden geride bıraktık.”

Öne eğildi. “Geri dönene kadar burada benimle kalıp söyleyeceklerini dinler misin? Sonrasında gitmek ve evine dönmek istersen Bay Kadam sana yardımcı olacak.”

Bakışlarımı yere düşürdüm. “Dhiren-”

“Lütfen bana Ren de.”

Yüzüm kızardı, Ren ile göz göze gelemedim. “Pekâlâ, Ren. Açıklaman beni şaşkına çevirdi. Ne diyeceğimi bilemiyorum.”

Yakışıklı yüzüne farklı duygular yansıdı.

Ben kimim ki böyle yakışıklı bir adamı —kaplanı reddediyorum. İç geçirdim. “Pekâlâ. Beklerim ve keşişinle konuşurum ama çok burası çok sıcak, terledim, açım, banyoya ihtiyacım var ve doğruyu söylemek gerekirse sana güvenip güvenemeyeceğimi bilmiyorum. Ormanda bir gece daha geçirebileceğimi sanmıyorum.”

Bana bakıp gülümserken rahatlayarak iç geçirdi. Yağmur bulutlarının arasından güneşin görünmesi gibiydi. Gülümsemesiyle beni altın renkli parlak ışınlarla kuşattı. Gözlerimi kapatıp bu sıcak parlaklığın keyfini çıkartmak istiyordum.

“Teşekkür ederim,” dedi. “Yolculuğun bu kısmının senin için rahatsız geçmesine üzüldüm. Bay Kadam ve ben seni ormana çekmek konusunda tartıştık. Bay Kadam sana gerçeği söylememiz gerektiğini söyledi ama ben senin geleceğini sanmıyordum. Benimle biraz daha vakit geçirirsen, bana güvenmeyi öğrenirsen, kim olduğumu açıklayabileceğimi söyledim. Sen bizi gördüğünde bu konuyu tartışıyorduk.”

“Öyleyse şendin! Bana doğruyu söylemeliydin. Bay Kadam haklıydı. Böylece ormana girip buraya gelmek zorunda kalmazdık.”

İç geçirdi. “Hayır. Ormana her halükârda girecektik. Bu sığınağa arabayla gelmemiz mümkün değil. Burada yaşayan adam böyle olmasını tercih ediyor.”

Kollarımı göğsümde birleştirdim. “Yine de, bana söyleyebilirdin.”

Önlüğün ipiyle oynamaya devam etti. “Biliyor musun, dışarıda uyumak o

kadar da kötü değil. Yıldızları seyrediyorsun ve sıcak bir günün ardından serin rüzgâr tüylerini dalgalanın diriyor. Çimenlerin tatlı bir kokusu var." Benimle göz göze geldi. "Saçlarının da."

Yüzüm kızardı ve mırıldandım. "Birinin böyle düşünmesine sevindim."

Kendini beğenmişçesine gülümsedi. "Ben öyle düşünüyorum."

Bir an için karşımda duran adamın ormanda yanıma uzandığını, ben saçlarını okşarken başını kucağıma koyduğunu hayal ettim. Sonra mevcut soruna odaklanmaya çalıştım.

"Bak, Ren, konuyu değiştiriyorsun. Beni bu şekilde kandırarak buraya getirmen hoşuma gitmedi. Bay Kadam bana sirkte her şeyi anlatmalıydı."

Başını olumsuzca iki yana salladı. "Senin hikâyeye inanmayacağını düşünüyorduk. Seni Hindistan'a getirmek için kaplan rezervine seyahati uydurduk. Sen buraya geldikten sonra benim insana dönüşüp her şeyi anlatabileceğimi düşündük."

"Haklı olabilirsiniz," diye onayladım. "Orada bir insana dönüşseydin sizinle buraya gelmezdim."

"Neden geldin?"

"Seninle... daha fazla vakit geçirmek için. Biliyorsun, kaplandan bahsediyorum. Onu özleyecektim. Seni." Yüzüm kızardı.

Abartılı bir gülümseme ile karşılık verdi. "Ben de seni özlerdim."

Tişörtümün kenarını çekiştirdim.

Aklımdan geçenleri yanlış yorumladı. "Kelsey, seni kandırdığımız için üzgünüm. Başka bir yolu olsaydı-"

Kafamı kaldırdım. Başım yana eğişi bana kaplanı hatırlattı. Hayal kırıklığım ve acemiliğim yok oldu, içgüdülerim Ren'e inanmamı ve yardım etmemi söylüyordu. Beni kaplana çeken güçlü duygusal bağ, söz konusu olan karşımda duran delikanlıyken daha da baskın geliyordu, içinde bulunduğu duruma üzüldüm.

"Ne zaman kaplana dönüşeceksin?" diye sordum. "Birazdan."

"Canın yanıyor mu?"

"Eskisi kadar değil."

"Kaplanken söylediklerimi anlıyor musun? Seninle konuşabilir miyim?"

"Evet seni duyabilir ve anlayabilirim."

Derin bir nefes aldım. "Pekâlâ. Şaman gelene kadar seninle burada bekleyeceğim ama hâlâ sana soracak bir sürü sorum var."

"Biliyorum. Sorularını cevaplamak için elimden geleni yapacağım ama sorularını şimdilik yarına, tekrar konuşabileceğim dakikalara saklamak

zorundasın. Bu akşam burada kalabiliriz. Şaman hava kararırken gelecek."

"Ren?"

"Evet?"

"Orman beni korkutuyor, içimde bulunduğumuz durum beni korkutuyor."

Önlüğün ipini bıraktı ve gözlerime baktı. "Biliyorum." "Ren?"

"Evet?"

"Beni... Bırakma.Tamam mı?"

Yüzü yumuşadı ve şefkatli bir ifadeye büründü. Samimi bir gülümsemeyle, "Asambhava. Bırakmam," dedi.

Gülümsemesine aynı şekilde gülümseyerek karşılık verirken yüzüne bir gölgenin düştüğünü gördüm. Yumruklarını sıktı ve çenesi gerildi. Vücudu baştan aşağıya titredi, elleri ve dizleri üzerine düşünce sandalye arkaya devrildi. Yardım etmek için elimi uzattım ve bedeninin yeniden kaplan formuna büründüğünü görünce çok şaşırdım. Kaplan Ren silkindi, sonra yanıma gelip uzattığım elimi yalamaya başladı.

9
Bir dost

Yatağın kenarında oturup Renin benimle paylaştıklarını düşündüm. Şimdi kaplana bakarken her şeyin bir rüya olduğunu düşünüyor ya da öyle olmasını arzuluyordum. Belki de ormanda uzun süre kalınca halüsinasyon görmeye başladım. Bunların hepsi gerçek mi? Bu tüylü yaratığın altında gerçek bir insan mı var?

Ren yere uzandı ve başını patilerinin üzerine koydu. Görkemli mavi gözleriyle uzun süre bana baktı ve yaşadıklarımın gerçek olduğunu anladım.

Ren şamanın hava kararana kadar gelmeyeceğini söylemişti, daha saatler vardı. Yatak çok davetkâr görünüyordu. Biraz uyumak iyi olurdu fakat pistim. Bu yüzden ilk yapılacak işin yıkanmak olduğuna karar verdim ve küveti inceledim, eski tarzda kovayla doldurulması gerekiyordu.

Kovaya su pompalama işine başladım, dolunca suyu küvete boşaltıyor ve sonra yeniden işe koyuluyordum. Televizyonda izlerken gerçek yaşamdakinden daha kolay görünüyordu. Uç kovadan sonra kollarımın kopacağını düşünmeye başladım fakat banyo yapmanın ne kadar güzel olacağını düşünerek acıya karşı koydum. Yorgun kollarım bana yarım küvet dolusu suyun da yeterli olacağını söylüyordu.

Tenis ayakkabılarımı çıkarttım ve gömleğimin düğmelerini çözmeye başladım. Tam yarıya gelmiştim ki bir izleyicim olduğunu fark ettim. Gömleğimin önünü kapattım ve Reni beni seyrederken yakaladım.

"Ne kadar centilmensin. Kasıtlı olarak bir fare gibi sessiz kalıyorsun, değil mi? Hiç sanmıyorum, Bayım. Ben banyo yaparken dışarıya çıksan iyi olur." Kolumu havada salladım. "Git... nöbet tut veya bir şeyler yakala."

Kapıyı açtım ve Ren yavaşça dışarıya çıktı. Çabucak soyundum ve ılık suyun içine girdim. Şamanın el yapımı bitkisel sabunuyla kirlenmiş derimi temizlemeye başladım. Limonlu sabunla saçlarımı yıkadım ve duruladım, küvette otururken düşündüm. Bu işe nasıl bulaştım? Bay Kadam neden bana bir şey söylemedi? Benden ne istiyorlar? Hindistan'ın ormanlarında daha ne kadar kalacağım?

Aklımda bir sürü soru vardı, tutarlı bir sonuca varamıyordum. Gelişigüzel zihnimin dört bir yanına savrulan düşünceler kafamın içinde bir siklon oluşturuyordu. Mantıklı bir sonuca varmaktan vazgeçtim, kalkıp kurulandım,

giyindim ve sırtını kapıya yaslayarak yere uzanan Ren'i içeriye aldım.

"Tamam, içeri girebilirsin. İşim bitti."

Ben bacak bacak üzerine atıp karışmış saç tellerimi tarakla açarken Ren içeriye girdi.

"Pekâlâ, Ren, buradan çıktığımızda Bay Kadam'ın başını uzun süre ağrıtacağım. Sen de elimden bu kadar kolay kurtulamazsın. Kafamda binlerce soru var, hazırlıklı olsan iyi edersin."

Saçlarımı topladım ve yeşil bir kurdele ile bağladım. Ellerimi başımın arkasına attım ve kafamı yastığa koydum, bambu tavana baktım. Ren başını benimkinin yanma koydu ve özür dilemesine yüzüme baktı.

Bir kahkaha attım ve başını okşadım, önce tedirgindim sonra çekingenliğimi üzerimden attım.

"Sorun değil, Ren. Ben deli değilim. Sadece ikinizin bana daha çok güvenmesini isterdim."

Elimi yaladı ve yere uzandı. Yana döndüm ve kaplanı seyrettim.

Uykuya dalmış olmalıydım çünkü gözlerimi açtığımda içerisi karanlıktı ve mutfaktan gelen zayıf ışıkla aydınlanıyordu. Masada yaşlı bir adam oturuyordu.

Doğruldum ve gözlerimi ovaladım, bu kadar uzun süre uyuduğuma inanamadım. Şaman masanın üzerine serdiği bitkilerle meşguldü. Ben doğrulunca beni yanına çağırdı.

"Merhaba, küçük bayan. Saatlerdir uyuyorsun. Yorgunsun. Çok yorulmuşsun."

Masanın yanma gittim, Ren de peşimden geldi. Esnedi, sırtı yay çizdi, bacaklarını teker teker esnetti, sonra ayaklarımın dibinde yerini aldı.

"Aç mısın? Bir şeyler yer misin? Güzel yemeklerim var." Şaman dudaklarını yaladı. "Çok lezzetli." Küçük adam ayağa kalktı ve fokurdayan aromatik, baharatlı yahniyi ocağın üzerinden aldı. Kâsenin kenarına bir parça sıcak ekmek koydu ve masaya geri döndü. Kâseyi bana uzattı, halinden memnun bir biçimde başıyla onayladı, yanıma oturdu ve bitkilerin yapraklarını ayırmaya devam etti.

Yahninin çok güzel bir kokusu vardı, bir buçuk gün boyunca çikolata yiyince daha da güzel geliyordu.

Şaman bana baktı. "İsmin nedir?"

Çiğnerken, "Kelsey," diye mırıldandım.

"Kahl-see. Güzel bir ismin var. Güçlü."

"Yemek için teşekkürler. Çok lezzetli!"

İnleyerek karşılık verdi ve önemli olmadığını belli etmek için elini havada salladı.

"Senin ismin nedir?" diye sordum.

"İsmim... telaffuzu zordur. Sen bana Phet de."

Phet kafasının tepesinde gri saç tellerinden tacı olan küçük, kahverengi ve buruşuk tenli bir adamdı. Kafasının kel kısmı lambanın ışığında parıldıyordu. Kabaca dokunmuş grimsi yeşil bir elbise ve sandaletler giyiyordu. Elbise ince kollarına büyük geliyordu ve yumrulu dizlerinin altındaki bacakları çıplaktı. Omzuna gelişigüzel bir malaya peştamalı atmıştı, incecik giysinin zayıf bedeninin üzerinde durmasına bile şaşırdım.

"Phet, evine izinsiz girdiğim için özür dilerim. Beni buraya Ren getirdi. Biliyorsun-"

"Ah, Ren, kaplanın. Evet, Phet neden burada olduğunu biliyor. Anik, senin ve Renin geleceğini söyledi. Phet de hazırlık yapmak için Suki Gölü ne gitti."

Bana bir bardak su getirirken ben yahniyi yemeye devam ettim. "Bay Kadamdan mı bahsediyorsun? Sana ne için geldiğimizi söyledi mi?"

"Evet, evet. Kadam, Phet'e söyledi." Şaman bitkileri kenara itti, masanın köşesinde yer açtı, sonra içinde minik kırmızı bir kuşa olan küçük kafesi eline aldı. "Suki Gölü'nde kuş çoktur ama bu çok nadir görülür."

Kuşun üzerine eğildi, diliyle sesler çıkarttı ve işaret parmağını kafese doğru salladı. Vızıldamaya başladı ve kendi kendine Hintçe bir şeyler söyledi. Sonra yeniden bana döndü. "Phet bütün gün kuşu yakalamak için uğraştı. Çok güzel şarkı söylüyor."

"Bizim için de söyler mi?"

"Kim bilir? Kuşlar bazen bir ömür boyu şarkı söylemez. Bazıları sadece özel birine söyler. Kahl-see özel biri mi?"

Fantastik bir şaka yapmış gibi yüksek sesli bir kahkaha attı. "Phet, kuşun adı nedir?"

"Durga nın yavrusu."

Yahniyi bitirdim ve kâseyi kenara koydum. "Durga kim?"

Sırıttı. "Ah. Durga güzel bir tanrıçadır ve Phet onun sadık hizmetkârıdır. Kuşlar Durga ve çok özel bir kadın için şarkı söyler." Yeniden yaprakları eline aldı ve işe koyuldu.

"Öyleyse, sen bir Durga rahibi misin?"

"Rahipler başkalarıyla birliktedir. Phet yalnızdır. Yalnız hizmet eder."

"Yalnız olmak hoşuna mı gidiyor?"

“Akıllı biri yalnızken daha fazla görür, daha fazla işitir. Çok fazla insan gürültü demektir.”

Güzel noktaya parmak bastı. Yalnız kalmak benim de hoşuma gidiyor. Fakat bunu en büyük sorunu her zaman yalnızsan kimsesizsin demektir.

“Hımmm. Kuşun çok güzel.”

Başıyla onayladı ve sessizce işine devam etti.

“Yapraklara yardım etmemi ister misin?” diye sordum.

Sırıttı, birkaç dişi eksik kırık bir gülümseme ile karşılık verdi. Gözleri derin kahverengi kırışıklıkların içinde neredeyse tamamen kayboldu. “Yardım etmek mi istiyorsun? Evet, Kahl-see. Phet’i izle. Takip et. Dene.”

Bitkilerden birini sapından tuttu ve parmaklarını aşağıya kaydırarak bütün yapraklarını söktü. Bir tür biberiyeye benzeyen yaprakları bana uzattı. Güzel kokulu yeşil yaprakları aldım ve masanın üzerine koydum. Bir süre sessizce birlikte çalıştık.

Görünüşe göre, bitkileri hayatını idame ettirmek için topluyordu. Bana topladığı farklı bitkileri gösterdi, isimlerini ve ne için kullanıldıklarını söyledi. Ayrıca tavandan sarkan kurutulmuş bitki koleksiyonu vardı, her birini anlattı. Bazılarının isimlerini duymuştum bazılarını ise ilk defa duyuyordum.

Küçük bir taneyi aldı ve bana uzattı. “Al, Kahl-see, tadına bak.”

“Onu yememi mi istiyorsun? Ben parfüm olarak kullandığını sanıyordum.”

“Al, Kahl-see, dene.” Birini dilinin üzerine koydu, ben de aynısını yaptım.

Baharatlı bir kokusu vardı, tadı tatlı ve sıcaktı. Dokusu sakız gibi yapış yapıştı. Phet geriye kalan az sayıda dişiyle çiğnedi ve bana bakıp sırıttı.

“Tadı güzel mi? Şimdi uzun nefes al.”

“Uzun nefes?”

Derin bir nefes alarak ne yapmam gerektiğini gösterdi, ben de aynısını yaptım. Hafifçe sırtıma vurdu, tanecik dişlerimin arasına sıkışmamış olsaydı ağzımdan dışarıya fırlayacaktı. “Gördün mü? Midene iyidir, nefesine iyidir, endişelenme.” Bana içinde tanecikler olan küçük bir kavanoz uzattı. “Sende kalsın, benden hediye.”

Adama teşekkür ettim, kavanozu çantama koydum, havanın ve tokmağın yanına döndüm.

“Kahl-see, uzun yoldan geldin, değil mi?”

“Oh, evet, çok uzun yoldan geldim.” Ren ile Oregon’daki tanışmamı ve

Bay Kadam ile Hindistan'a gelişimi anlattım. Kamyonu kaybedişimi, ormanda seyahat edişimizi ve adamın evine nasıl geldiğimizi kısaca özetledim.

Phet başıyla onayladı, beni dikkatlice dinliyordu. "Ve kaplanın her zaman kaplan değil, öyle mi? Haksız mıyım?"

Ren'e baktım. "Evet, haklısın."

"Kaplana yardım etmek istiyor musun?"

"Evet, istiyorum. Beni kandırdığı için ona kızgınım ama neden yaptığını anlayabiliyorum." Omzumu silktim. "Özgür kalmasını istiyorum." Tam bu sırada küçük kırmızı kuş tatlı bir şarkıya başladı ve birkaç dakika boyunca susmadı.

Phet gözlerini kapattı, kendinden geçmiş gibi şarkıyı dinledi, sonra kendi kendine mırıldanmaya başladı. Kuş şarkısını bitirince gözlerini açtı ve yüzünde neşeli bir gülümsemeyle bana baktı.

"Kahl-see! Sen özelsin! Çok mutluyum! Phet, Durga'nın şarkısını dinledi!" Sırıttı ve kavanozlarla bitkileri incelemeye başladı. "Şimdilik dinlenmelisin. Yarın çok önemli. Phet karanlıkta dua edecek, senin uyuman gerek. Yarın yola çıkarsın. Zor olacak. İlk ışıkla Phet sana kaplan konusunda yardım edecek. Durga'nın sırrı açığa çıkacak. Şimdi biraz uzan."

"Ben yeni uyandım ve henüz uykum gelmedi. Kalıp sana soru soramaz mıyım."

"Hayır. Phet'in dua etmesi lazım. Durga bizi kutsadığı için ona teşekkür etmeliyim. Senin uyuman çok önemli. Phet sana uyuman için bir karışım hazırlasın."

Bir kâsenin içine birkaç yaprak koydu ve üzerine sıcak su döktü. Bir dakika sonra bitki çayını bana verdi ve içmemi istedi. Karanfile benzeyen bir baharatla karıştırılmış nane çayına benziyordu. Bir yudum aldım ve tadı hoşuma gitti. Beni yatağa götürdü ve Ren'i de peşimden gönderdi. Lambayı kapattı, sırtına bir çanta attı, bana bakıp gülümsedi ve dışarıya çıktı, kapıyı arkasından kapattı.

Yatağa uzandım, uykuya dalmanın imkânsız olduğunu düşünmeye başladım. Fakat kısa süre sonra rahat, gri ve rüyasız bir uykuya daldım.

Phet ertesi sabah ellerini çırparak beni uyandırdı. "Merhaba, Kahl-see ve Ren. Siz uyurken Phet dua etti. Karşılığında, Durga bir mucize verdi. Uyanmalısınız! Kendinize gelin, konuşmamız gerekenler var."

"Pekâlâ, Phet, acele ederim." Perdeyi çektim ve giyindim.

Phet mutfakta yumurta pişiriyordu ve Renin önüne içi dolu büyük bir tabak koymuştu. Bitkisel sabunla ellerimi yıkadım ve masaya oturdum,

saçımın bağını çözdüm ve parmaklarımı dalgalı saçlarımın arasında gezdirdim.

Ren yemeyi bıraktı, ağzındaki yumurtaları yuttu ve saçlarımla oynarken dikkatle bana baktı.

“Ren, dik dik bana bakmayı bırak! Yumurtalarını ye. Açlıktan ölüyor olmalısın.”

Saçlarımı yeniden bağladım ve Ren de yemeğine geri döndü. Phet bana da bir tabak getirdi. Bahçesinden topladığı yeşilliklerle dolu küçük bir salata ve lezzetli bir omleti masaya koydu. Sonra bizimle sohbet etmeye başladı.

“Kahl-see, şimdi ayrıcalıklı biriyim. Durga benimle bağlantıya geçti. Sana yardım edecek. Geçmişte Anik Kadam birçok kez Ren’i rahatlatmak için çareler aradı. Durga’nın kaplana yardım edeceğini söyledim ama beklememiz gerekiyordu. Bana ne yapabileceğini sordu. Phet o gece rüyasında iki kaplan gördü, birisi ay gibi beyaz, diğeri ise gece gibi siyahtı. Durga kulağıma fısıldadı. Laneti sadece özel bir kızın bozabileceğini söyledi. Phet, kızın Durga’nın seçilmişi olduğunu biliyordu. Kaplana değer veren biriydi. Anik’e söyledim, tanrıçanın özel kızını ara dedim. Tarif ettim -kızın kahverengi saçları ve koyu renkli gözleri vardı. Kendini kaplana adayacaktı ve ağzından çıkan her kelime tanrıçanın melodisi gibi güçlüydü. Kaplana özgürlüğünü geri verecekti. Anik’e söyledim: Durga’nın seçilmişini bul ve bana getir dedim.”

Kahverengi buruşuk ellerini masanın üzerine koydu ve bana doğru eğildi. “Kahl-see, Phet senin Durga’mn seçilmişi olduğunu düşünüyor.”

“Phet, sen neden bahsediyorsun?”

“Sen, Durga gibi güçlü ve güzel bir savaşçısın.”

“Ben mi? Güçlü ve güzel bir savaşçı? Bence yanlış kızı seçtin.”

Ren hafifçe homurdandı ve Phet yüzünü buruşturdu. “Hayır. Durga’mn kuşu senin için şarkı söyledi. Sen doğru kızsın! Kaderini değersiz bir çalı gibi bir kenara atma! Çok değerli, çok güzel bir çiçektir. Şimdi bekle, çiçek açtığını göreceksin.”

“Pekâlâ, Phet. Elimden geleni yapacağım ama laneti kaldırmak için ne yapmam gerekiyor?”

“Durga seni Kanheri Mağarası’na götürecek. Anahtarı kullanarak odacığı açacak.”

“Hangi anahtar?” diye sordum.

“Mujulaain imparatorluk Mührü. Kaplan biliyor. Mağara yer altına giriştir. Mühür anahtardır. Durga seni cevaba götürecek. Kaplanı serbest

bırak.”

Kendime hâkim olamayıp ürperdim. Bu kadarı çok fazlaydı. Gizli mağara mesajları, bir Hint tanrıçasının seçilmişi olmak, bir kaplanla ormanda maceraya atılmak, bu kadarını kabullenmek çok zordu. Şaşkındım. Zihnim çığlıklar atıyordu.

İmkânsız! İmkânsız! Nasıl oldu da kendimi böyle garip bir durumda buldum? Oh, evet, gönüllü oldum.

Phet meraklı gözlerle bana baktı. Elini elimin üzerine koydu. Sıcak ve kâğıtsı bir dokusu vardı, beni anında rahatlattı.

“Kahl-see, kendine inancın olsun. Sen güçlü bir kadınsın. Kaplan seni korur.”

Endişeli gözlerle yattığı yerden beni seyreden Ren’e baktım. “Evet, beni koruyacağını biliyorum. Lanetin bozulmasına yardım etmek istiyorum. Sadece... Biraz gözüm korktu açıkçası.”

Phet elimi sıktı ve Ren patisini dizime koydu. Korkularımı yuttum ve zihnimden uzaklaştırdım. “Pekâlâ, Phet, nereye gidiyoruz? Mağaraya mı?”

“Kaplan nereye gidileceğini biliyor. Onu takip et. Mührü al. Hemen gitmeniz lazım. Gitmeden önce, Kahl-see, Phet sana tanrıçanın işaretini ve duasını versin.”

Phet önceki akşam ayıkladığımız yaprakların bir kısmını eline aldı. Sessizce dualar mırıldanırken yaprakları başımdan ve kollarımdan aşağıya döktü. Sonra minik bir yaprağı aldı ve önce gözlerime, sonra burnuma ve ağzıma, son olarak da alnıma dokundurdu. Ren’e döndü ve aynısını kaplana da yaptı.

Sonra ayağa kalktı ve içinde kahverengi sıvı olan bir kavanoz getirdi. Yapraklarından arınmış bir sapı sıvının içine batırdı. Sağ elimi eline aldı ve üzerine geometrik şekiller çizmeye başladı. Sıvının keskin bir kokusu vardı, adamın çizdiği şekiller bana kına dövmeleri hatırlattı.

“Bu ne için?” diye sordum.

“Çok güçlü bir semboldür. Uzun süre elinde kalır.”

Phet bütün yaprakları ve sapları topladı, hepsini odunla yanan eski ocağın içine attı ve dumanı içine çekmek için yanında bekledi.

Sonra bana dönüp saygıyla selam verdi.

“Kahl-see, gitme zamanı geldi.”

Ren kapıya doğru yürüdü. Phet’e selam verdim ve dayanamayıp adama sarıldım. “Her şey için teşekkür ederim. Misafirperverliğine ve iyilikseverliğine minnettarım.”

Yüzünde sıcak bir gülümsemeyle elimi sıktı. Çantalarımı aldım, başımı eğip dışarıya çıktım, Reni takip ettim.

Phet sırıtarak kapının eşiğinde durdu ve bize el salladı.

10

Güvenli bölge

“pekâlâ, yine ormana geri döneceğiz, değil mi, Ren?”

Ren başım bana doğru çevirmedi ve ağır adımlarla yürümeye devam etti. Ben kaplanın peşinden giderken yeniden insana dönüştüğü zaman soracağım soruları düşünmeye başladım.

Birkaç saat yürüdükten sonra küçük bir gölün kıyısına ulaştık. Bunun, Phet’in bahsettiği Suki Gölü olduğunu düşündüm. Gerçekten de etrafta çok sayıda kuş vardı. Ördekler, kazlar, balıkçıllar, turnalar ve çulluklar suyun üzerinde ve gölün kıyısında yiyecek bir şeyler arıyordu. Daha büyük kuşların, belki de kartal ve şahinlerin, gökyüzünde daireler çizdiklerini gördüm.

Bizim gelişimiz bir balıkçıl sürüsünü rahatsız etti, telaşla kanat çırparak kaçıştılar ve gölün diğer tarafında yeniden suya indiler. Her yerde yeşil, sarı, gri, mavi, kırmızı göğüslü siyah kuşlar vardı ama Dunga’nm kuşundan gözüme ilişmedi.

Ağaçların gölgelediği yerlerdeki su zambakları kurbağaların dinlenmesi için güzel yerlerdi. Boncuğa benzeyen sarı gözleriyle bize baktılar ve biz yanlarından geçerken suya atladılar.

Gölün kıyısına yakın yerlerdeki çiçekli bitkilerin arasında çok sayıda kurbağanın yüzdüğünü gördüm.

Kendi kendime konuşmaya başladım. “Sence bu gölde timsah var mıdır? Amerika’da bu gibi yerlerde olduğunu biliyorum ama buradan emin değilim.”

Ren yanımda yürümeye başladı, bana eşlik etmek mi istiyordu yoksa gölde gerçekten tehlikeli sürüngenler mi vardı, anlayamadım. Göl ile arama girip yanımda yürümesine izin verdim.

Hava sıcaktı, ağaçlar bile sıcaklığın etkisiyle çökmüş gibiydi. Gökyüzü parlaktı, bizi gölgeleyecek tek bir bulut bile yoktu. Terlemeye başladım. Ren bizi serin olması için mümkün olduğunca gölgeden götürüyordu, bu sayede yolculuğa katlanmak biraz daha kolaydı ama ben hâlâ çok kötü durumdaydım. Gölün kıyısında ağır ve kararlı adımlarla yürüyordu, kaplana eşlik etmem zor olmadı. Yine de, ayaklarımda yaralar oluşmaya başladığını hissediyordum. Çantamdan güneş sütünü çıkarttım, yüzüme ve kollarıma sürdüm. Pusulam kuzeye gittiğimizi gösteriyordu.

Ren küçük bir dereden su içerken Phet’in çantama öğle yemeği

koyduğunu fark ettim. Baharatlı et ve sebzelerle birlikte pirinç taneleri birbirine yapışmış pilav büyük yeşil bir yaprağa sarılıydı. Benim için fazla baharatlıydı fakat sade pilav kendime gelmeme yardımcı oldu. Çantamda iki büyük yaprak daha olduğunu fark ettim ve ikisini de Ren'e fırlattım.

Ren havaya sıçradı ve yaprakları yere düşmeden yakaladı. Tabii ki, içindekilerin hepsini birden mideye indirdi.

Dört saat daha yürüdükten sonra sonunda ormanı geride bıraktık ve küçük bir yola adım attık. Yeniden düzgün bir zeminde yürüdüğüm için mutluydum -en azından ayak tabanlarım yanmaya başlayana kadar. Sıcak ve siyah asfaltın ayakkabılarımın plastik tabanı altında eridiğine yemin edebilirdim.

Ren burnunu havaya kaldırdı, sağa döndü ve yolun dibinden ilerledi. Bir süre sonra yeni ve metalik yeşil bir cip gördük. Karartılmış camları vardı ve tepesi siyahtı.

Ren cipin yanında durdu ve yere oturdu.

Nefes nefese kalmıştım, suyumdan biraz içtim. "Ne? Benden ne istiyorsun?"

Ren boş gözlerle bana baktı.

"Araba mı? Arabaya binmemi mi istiyorsun? Pekâlâ, umarım sahibi çılgına dönmez."

Kapıyı açınca şoför koltuğunda Bay Kadam'ın bıraktığı notu buldum.

Bayan Kelsey
Beni affedin, size gerçeği söylemek istiyordum
Buradaki haritada Ren'in evine nasıl gidileceğini gösterdim. Sizinle orada buluşacağım.
Anahtar torpido gözünde. Yolun sol tarafından gitmeyi unutmayın.
Yolculuk bir buçuk saat sürecek. Umarım kazasız belasız gelirsiniz.

Dostunuz.
Anik Kadam

Haritayı aldım ve yolcu koltuğunun üzerine koydum. Arka kapıyı açtım, çantalarımı koydum ve yeni bir su şişesi çıkarttım. Ren arka koltuğa sıçradı ve gerindi.

Şoför koltuğuna oturdum ve torpido gözünü açınca vaat edilen anahtarları buldum. Büyük olanın üzerinde Cip yazıyordu. Motoru çalıştırdım ve havalandırma delikleri soğuk hava üflemeye başlayınca minnettar bir biçimde gülümsedim.

Yola çıkınca GPS cihazından uyarı geldi. “Elli kilometre gidin. Sonra sola dönün.” Yolun sol tarafında kalıp direksiyonu sıkıca kavradım, elime baktım. Sürekli olarak terleyip yüzümü silmeme rağmen Phet’in mürekkep tasarımı kalıcı bir dövme gibi hâlâ yerindeydi.

Radyoyu açtım, ilgi çekici bir şeyler çalan bir istasyon buldum, Ren arkada uyuklarken radyodaki şarkılar yolculuk boyunca bana eşlik etti.

Bay Kadam’ın talimatları ve GPS sayesinde yolu bulmak kolaydı. Seçtiği yol üzerinde neredeyse hiç trafik yoktu, ne zaman yanımdan bir araba geçse direksiyonu daha sıkı kavrıyordum. Yolun sağ tarafından gitmeyi daha yeni öğrenmiştim ve yön değiştirmek hiç kolay değildi. Yolun ‘ters’ tarafından gitmek aldığım ehliyet eğitiminin içinde yoktu.

Bir saat sonra talimatlar tozlu bir yan yola girmemi söyledi. Yolun adı yoktu fakat GPS bipleyerek doğru yerde olduğumuzu belli etti, sola döndüm ve ormanın içinde ilerlemeye başladım. Hiçliğin ortasında bir yerdeydik fakat yol bakımlı ve düzdü.

Güneş batıyor ve hava kararıyordu, bir süre sonra parıldayan fıskiyeli bir havuza çıkan çakıl taşlı ama aydınlatılmış bir araba yoluna girdim. Havuzun etrafında çiçekler vardı ve arkasında şimdiye kadar gördüğüm en görkemli ev yükseliyordu. Tropik bir adada veya Yunanistan sahillerinde olması muhtemel milyon dolarlık bir malikâneye benziyordu. Akdeniz’e yukarıdan bakan bir adanın tepesine çok yakışacağını düşündüm.

Park ettim, kapıları açtım ve gözlerimi evden alamadım.

“Ren, evin harika bir yer! Bunun senin olduğuna inanamıyorum!” dedim.

Çantalarımı aldım, ağır adımlarla kaldırım taşlı yürüyüş yolunda yürüdüm ve dört arabalık garajı takdir ettim. Ne tarz arabalara ev sahipliği yaptığım merak ettim. Evin etrafını güzel tropik bitkiler çevreliyor, mekânı huzurlu bir cennete dönüştürüyordu. Plumeria çiçeklerine, cennetkuşlarına, süslü bambulara, yüksek palmiyelere, sık eğreltiotlarına ve bol yapraklı muz ağaçlarına baktım fakat bahçe içinde başka türleri de barındırıyordu. Evin bir tarafındaki ışıklar havuzu ve jakuziyi aydınlatıyordu. Işıldayan, desenleri ve renkleri dönen bir fıskiye havuzun suyunu gökyüzüne fışkırtıyordu.

Üç katlı bina beyaz ve krem rengine boyanmıştı, ikinci katın dökme demirden parmaklıkları olan önü açık üzeri kapalı bir verandası vardı, krem renkli sütunlar üzerinde duruyordu. En üst katın yüksek, kemerli balkonları vardı. Giriş katının ise en dikkat çekici Özelliği ışıltılı panaromik pencereleriydi.

Ren ile mermer ve keresteden girişe yaklaştım, kapı kolunu çevirdim ve

kilitli olmadığını fark ettim. Dışarısı sıcak ve canlıydı, Hindistan'ın cesur renklerini yansıtıyordu. İçerisi ise gösterişli ve sevimliydi, daha pastel tonlarla süslenmişti.

Bu, gerçekten de ormanda uyumaktan daha güzel olacak.

Geniş ve dramatik salona adım attık. Girişin kubbeli bir tavanı, pahalı mermerden zemini ve süslü demir parmaklıklı spiral merdivenleri vardı. Güzel bir balının üzerine koyu kahverengi deri sandalyeler, divanlar ve rahat koltuklar yerleştirilmişti. Ortada büyük bir küre vardı ve duvarlar kitaplarla dolu raflarla kaplıydı. En üstteki raflara ulaşmak için kayar bir merdiveni bile vardı.

Bir köşede ağır bir masa ve deri sandalyesi göze çarpıyordu. İçerisi özenle organize edilmiş ve düzenlenmişti, aklıma Bay Kadam geldi.

Bir duvarın dibinde oymalı taştan bir şömine vardı. Şöminenin Hindistan'da ne zaman kullanılacağını hayal edemedim fakat yine de görkemli bir parçaydı. İçi tavus kuşu tüyleriyle dolu altın bir vazo kilimlerin ve yastıkların yeşilleri ve morları ile uyum içerisindeydi. Burası muhtemelen dünyanın en güzel kütüphanesiydi.

Biz evde dolaşırken Bay Kadam'ın sesi geldi. "Bayan Kelsey? Siz misiniz?"

Hem adama hem de Ren'e hâlâ kızgındım ama adamı görmek için sabırsızlanıyordum.

"Evet, benim, Bay Kadam."

Bay Kadam'ı, Renin büyük ve paslanmaz çelik gurme mutfağında buldum. Siyah mermerden zemini, granit tezgâhları ve çifter çifter fırınları vardı. Bay Kadam akşam yemeğini hazırlamakla meşguldü.

"Bayan Kelsey!" Adam koşarak yanıma geldi. "Sağ salim gelmenize çok sevindim. Umarım bana çok kızmadınız."

"Başıma gelenlerin çok hoşuma gittiğini söyleyemeyeceğim," dedim. Sırıttım ve kaplana baktım. "Ama bunlar için senden çok Reni suçluyorum. Senin bana gerçeği söylemek istediğini itiraf etti."

Bay Kadam özür dilercesine yüzünü buruşturdu ve başıyla onayladı. "Lütfen ikimizi de affedin. Amacımız sizi hayal kırıklığına uğratmak değildi. Gelin. Yemek neredeyse hazır."

Yeniden mutfağa girdi, bir kapıyı açıp taze ve kurutulmuş baharatlarla dolu bir odaya girdi, birkaç dakika geri dönmedi. Dışarı çıktığında seçtiği baharatları mutfak tezgâhının üzerine koydu ve başka bir kapıyı açıp depo olarak kullanılan odaya adım attı. İçeriye göz gezdirince rafların süslü tabaklar ve kadehlerin yanı sıra görkemli gümüş çatal bıçak takımlarına

ev sahipliği yaptığını gördüm. İki zarif Çin tabağı, iki kadeh aldı, masanın üzerine koydu.

Kapıyı kapattım. "Bay Kadam, beni rahatsız eden bir şey var.

"Sadece bir şey mi?" diye dalga geçti.

Bir kahkaha attım. "Şimdilik. Bay Davis'e gerçekten Ren ile birlikte Hindistan'a gelmesi için teklif yaptınız mı? Demek istediğim, adam evet deseydi ve ben hayır deseydim ne yapacaktınız?"

"Durumu idare etmek için adama teklif yaptım fakat Bay Maurizio'ya Bay Davis'in sirkte kalmasının kendisi için daha iyi olacağını söyledim. Aslında, Bay Davis'e sirkte kalması için ısrar ederse daha fazla para vereceğimi söyledim. Teklifimizi reddetseydiniz ne yapacağımıza gelince, herhalde size daha iyi bir teklif yapar ve ikna etmeye çalışırdık."

"Yine hayır deseydim? Beni kaçıracak mıydınız?"

Bay Kadam güldü. "Hayır. Tekliflerimizi reddetseydiniz bir sonraki adım size gerçeği söylemek ve bize inanmanızı ümit etmek olacaktı."

"Vay canına, çok rahatladım."

"Sonra da sizi kaçıracaktım." Kendi şakasına güldü ve dikkatini yeniden akşam yemeğine odakladı.

"Bu hiç komik değil, Bay Kadam."

"Kendime hâkim olamadım. Özür dilerim, Bayan Kelsey."

Beni mutfaktan çıkartıp kahvaltı köşesine götürdü. Işıltılı havuza bakan pencerenin yanındaki masaya oturduk. Ren ayaklarımın dibinde yerini aldı.

Bay Kadam son görüştüğümüzden beri neler olduğunu öğrenmek istiyordu. Adama kamyondan bahsettim, kiraladığı şoförün beni yarı yolda bıraktığını anlattım. Sonra ormandan ve Phet'ten bahsettim.

Bay Kadam, Phet ile yaptığım sohbet hakkında bir sürü soru sordu ve elimdeki kına dövme ilgisini çekti. Elimi tuttu ve sembolleri daha yakından inceledi.

Arkasına yaslanırken, "Öyleyse, Durga'nın seçilmişi sizsiniz," dedi. Gülümsedi.

"Benim doğru kişi olduğumu nereden biliyorsunuz? Demek istediğim, laneti ille de benim kaldıracağımdan emin misiniz?"

"Siz Phet ile konuşup özel olduğunuz doğrulanana kadar doğru kişi olduğunuzdan emin değildik. Ren tutsakken form değiştiremiyordu fakat siz bir şekilde onu serbest bırakan sözcükleri söylediniz. Bu sayede yeniden bir insana dönüştü ve benimle bağlantıya geçti. Aradığımız kişi, Durga'nın seçilmişi, laneti kaldıracak kişi olduğunu ümit ettik."

“Bay Kadam, Durga kim?”

Bay Kadam diğer odadan küçük altın bir heykel aldı ve nazikçe masanın üzerine koydu. Sekiz kolu olan bir Hint tanrıçasının heykeliydi. Elinde yayı ve okları vardı ve bir kaplana biniyordu.

Zarif kollarından birine dokunurken, “Bana ondan bahsedin,” dedim.

“Tabii ki, Bayan Kelsey. Durga kelimesi Hintçe’de, ‘yenilmez anlamına gelir. Büyük bir savaşçıdır ve birçok Hint tanrısı ve tanrıçasının annesi olduğuna inanılır. Birçok silahı ustalıkla kullanır ve savaşa giderken Damon adında görkemli bir kaplana biner. Çok güzel bir tanrıçadır, uzun kıvırcık saçları vardır ve beyaz teninin savaşa girdiğinde daha da parıldadığı söylenir. Çoğu zaman gök mavisi, denizin renginde cübbeler giyer. Altından, değerli taşlarla süslenmiş mücevherler ve parlak siyah inciler takar.”

Heykele baktım. “Kullandığı silahlar nelerdir?”

“Hindistan’ın farklı yerlerinde farklı tasvirleri kullanılır. Her birinde Dunganın kollarının sayısı ve kullandığı silahlar farklıdır. Bu heykelde üç dişli çatal, yay ve ok, kılıç, gürze benzeyen gada denilen bir silahı kullandığını görebilirsin. Ayrıca bir kamandalveyz denizkabuğu taşır, bir chakram, bir yılan ve bir de kalkan da kullanır. İpi, çanı ve lotus çiçeği olan Durga heykelleri de gördüğümü hatırlıyorum. Durga sadece farklı silahları ustalıkla kullanmakla kalmaz, aynı zamanda şimşeği ve gök gürültüsünü de taklit edebilir.”

Heykeli elime aldım ve farklı açılardan inceledim. Sekiz kollu olması ürkütücüydü. Not et: Durga ile savaşırsan koşarak kaç.

Bay Kadam devam etti. “Tanrıça Durga insanlara zor zamanlarında yardım etmek için nehirde doğdu. Yarı insan yarı bufalo olan şeytan Mahishasur ile savaştı. Dünyada ve cennette terör estiren bu şeytanı daha Önce kimse öldürememişti, Durga bu yüzden savaşçı bir tanrıça formuna büründü. Çok güzel olduğu için Güzel Leydi olarak da bilinir.”

Heykeli masanın üzerine koydum, kafam karışıktı. “Bay Kadam, saygısızlık etmek istemem, lütfen sözlerimi bir hakaret olarak algılamayın ama ben bu anlattıklarınıza inanmıyorum. Etkileyici olduğunu itiraf etmeliyim ama bana gerçek olamayacak kadar garip geliyor. Kendimi Alacakaranlık Kuşağı’nda bir Hint efsanesinin içine sıkışmış gibi hissediyorum.”

Bay Kadam gülümsedi. “Ab, Bayan Kelsey, endişelenmeyin. Üzerime alınmadım. Ren ve kardeşi Kishan’ın lanetini kaldırmak için seyahat ederken ve araştırma yaparken ben de daha önce bana mantıksız gelen fikirler ve

inançlarla boğuşmak zorunda kaldım. Neyin gerçek olup neyin olmadığına siz karar vereceksiniz ve buna saygım sonsuz."

"Şimdi, çok yorgun olmalısınız. Size dinleneceğiniz odayı göstereyim."

Beni üst katta mor ve beyaz tonlarda dekore edilmiş büyük bir yatak odasına çıkarttı. Beyaz güller ve gardenyalarla dolu yuvarlak bir vazo içeriye hoş bir koku veriyordu. Duvarın dibinde mor renkte perdeleri olan dört direkli bir yatak vardı. Yeri kalın tüylü beyaz bir balı kaplıyordu. Cam kapılar hayatim boyunca gördüğüm en büyük ve havuzla fıskiyeye tepeden bakan bir verandaya açılıyordu.

"Burası çok güzel! Teşekkür ederim, Bay Kadam."

Başıyla onayladı ve beni yalnız bıraktı, kapıyı arkasından yavaşça kapattı.

Çoraplarımı çıkarttım ve yumuşak halının üzerinde çıplak ayak yürümenin keyfini çıkarttım. Desenli cam kapılar Mike ve Sarah'ın evinin giriş katından daha büyük bir banyoya açılıyordu, içeride beyaz mermerden bir spa jakuzisi ve aynı zamanda sauna olarak da kullanılabilen büyük bir duş vardı. Isırılmış askılara yumuşak mor havlular asılıydı ve cam şişelerin içi sabun, lavanta ve şeftali esanslı banyo köpüğü ile doluydu.

Banyonun yanında bir soyunma odası vardı, içinde yumuşak minderli tabureler, sandıklar ve çekmeceler göze çarpıyordu. Bir tarafı boştu diğer tarafında ise hâlâ selofanları açılmamış yeni giysiler duruyordu. Dolap da kıyafet doluydu. Bir duvar ayakkabılara ayrılmıştı ama neredeyse boştu. Açılmayı bekleyen bir çift yeni ayakkabı dikkatimi çekti.

Rahatlatıcı bir banyodan sonra saçlarımı ördüm, giysilerimi çıkarttım ve dolaplara yerleştirdim. Mermer lavabonun üzerindeki aynalı rafa tarağımı, kurdelelerimi, pudra kutumu ve diğer makyaj malzemelerimi yerleştirdim. Ütümü ise çekmecelerden birine kaldırdım.

Üzerimde pijamalarımla yatağın üzerine uzandım ve şiir kitabımı elime aldım, tam bu sırada verandanın açık kapıları hafifçe çalındı. Verandaya baktım ve kalbim bir anlığına durdu. Dışarıda bir adam vardı. Mavi gözlerinin parıltısını gördüm -karşımda duran Renin Hint prensi versiyonuydu. Dışarıya çıkınca saçlarının ıslak olduğunu, harika koktuğunu fark ettim. Şelale ve orman karışımı bir kokuydu. O kadar yakışıklıydı ki, kendimi her zamankinden daha çirkin hissettim. Ren'e doğru yürürken kalbim yerinden çıkacakmış gibi atmaya başladı.

Ren bana baktı ve kaşlarını çattı. "Senin için satın aldığım kıyafetleri giymiyorsun? Dolaptakileri beğenmedin mi?"

"Oh. Oradaki giysiler benim mi?" diye sordum. Kafam karıştı ve ne

diyeceğimi bilemedim.

"Ben... Ama... Sen... Neden... Pekâlâ, her neyse, kıyafetler için teşekkür ederim. Ye bu güzel oda için de teşekkür ederim."

Ren gülümseyince ayaklarım yerden kesildi. Rüzgârda uçuşan saç tellerimi eliyle kulağımın arkasına soktu. "Çiçekleri sever misin?

Ren'e bakakaldım, zayıf bir ses tonuyla evet diye ciyakladım. Başıyla onayladı, halinden memnundu, sandalyeleri işaret etti. Koluma girip beni sandalyeye götürürken başım döndü ve derin bir nefes alarak kendime gelmeye çalıştım. Benim rahat olduğumdan emin olduktan sonra karşımdaki sandalyede yerini aldı. Sanırım ben sadece yüzüne bakıp söyleyecek mantıklı bir şey bulamadığım için konuşmaya başladı.

"Kelsey, kafanda bir sürü soru olduğunu biliyorum. Öncelikle, neyi öğrenmek istersin?"

Parlak mavi gözleri beni büyülüyor, karanlıkta daha da fazla ışıldıyordu. Sonunda kendime geldim ve aklıma gelen ilk cümleyi dile getirdim. "Sen diğer Hintli erkeklere benzemiyorsun. S-senin... Gözlerin... Çok farklı," diye kekeledim. Neden kafamı toplayamıyorum?

Aptalca bir şey söylediysem de Ren bunun farkında değil gibiydi.

"Babam Hintliydi ama annem Asyalıydı. Başka bir ülkenin prensesiydi ve babamla evlendirildi. Ayrıca, ben üç yüz yaşından büyüğüm, sanırım bu da görünüşte bir fark yaratır."

"Üç yüzden büyük müsün? O zaman sen-"

"1657'de doğdum."

"Anladım" dedim. Galiba olgun erkeklerden hoşlanıyorum. "O zaman neden bu kadar genç duruyorsun?"

"Bilmiyorum. Lanetlendiğimde yirmi bir yaşındaydım. O günden beri de fiziksel olarak yaşlanmadım."

Aklımda milyonlarca soru vardı ama bu bilmeceyi çözmem gerektiğini biliyordum.

"Ya Bay Kadam? O kaç yaşında? Ve Bay Kadam'ın patronu bu resmin neresinde yer alıyor? Seni biliyor mu?"

Bir kahkaha attı. "Kelsey. Bay Kadam'ın patronu benim." "Sen? Zengin patronu sen misin?"

"Biz ilişkimizi bu şekilde tanımlamıyoruz ama söyledikleri öyle veya böyle doğru sayılır. Bay Kadam'ın yaşı daha karmaşıktır. Aslında benden biraz daha yaşlıdır. Bir zamanlar benim generalim ve babamın güvenilir askeri danışmanıydı. Ben lanetlenince onun yanma koştum ve neler

olduğunu anlatacak kadar insan formunda kalabildim. Hemen organizasyona başladı, ailemi ve servetimizi gizledi, o günden beri de koruyucumdur."

"Ama neden hâlâ hayatta? Uzun süre önce ölmesi gerekmez miydi?"

Ren tereddüt etti. "Damon Tılsımı yaşlanmasına engel oluyor. Hep boynundadır ve asla çıkartmaz."

Uçakta seyahat ederken adamın boynunda gördüğüm tılsımı hatırladım. Sandalyemde hafifçe kıpırdandım.

"Damon? Bu, Durga'nın kaplanı değil miydi?"

"Evet, Durga'nın kaplanıyla tılsımın ismi aynıdır. Aralarında bir bağlantı olup olmadığını ve tılsımın nereden geldiğini bilmiyorum. Tek bildiğim şey uzun zaman önce parçalandığıdır. Bazıları her biri temel bir elementi, dört rüzgârdan birini veya pusulanın dört yönünden birini temsil eden dört parçası olduğunu söyler. Bazılarına göre parçaların sayısı beş veya daha fazladır. Bunu bana babam vermişti ve annem de kendi-sininkini Kishan'a hediye etmişti."

"Kaplanın lanetiyle bizi lanetleyen adam tılsımın parçalarını istiyordu. Kishan'a ihanet etmesinin sebebi de buydu. Kimse bütün parçalar bir araya gelirse nasıl bir güç ortaya çıkacağını bilmiyordu. Fakat acımasızdı ve bütün parçaları bulana kadar pes etmeyecek biriydi."

Ren devam etti. "Bay Kadam benim tılsım parçamı takıyor. Biz tılsımın gücünün onu koruduğuna ve bunca zamandır hayatta tuttuğuna inanıyoruz. Yaşlansa da, neyse ki, bu çok yavaş oldu. Yıllar boyunca aileme yardım etmek için her şeyini feda eden biridir. Ona olan borcumu asla ödeyemem. Yanımda olmasaydı ne yapardım bilmiyorum." Ren havuza baktı ve fısıldadı. "Bay Kadam ben yanlarında değilken, ölene kadar ailemle ilgilendi."

Uzanıp elimi elinin üzerine koydum. Ailesinden bahsederken ne kadar hüzünlendiğini sezebiliyordum. Yalnızlığının acısı benimkine katıldı ve içimi kapladı. Elini tersine çevirdi ve dalgın bir biçimde parmaklarımı okşamaya başladı.

Normalde yeni tanıştığım birinin elini tutarken utanmam veya kendimi garip hissetmem gerekirdi. Fakat bunların yerine kendimi rahatlamış hissediyordum. Ren'in kaybını içimde hissettim ve dokunuşu bana huzur verdi. Yakışıklı yüzüne bakarken Ren için de aynı şeyin geçerli olup olmadığım merak ettim. Yalnız kalmanın ne demek olduğunu iyi biliyordum. Okuldaki danışman ailem öldükten sonra yeterince yas tutmadığımı ve bu yüzden başkalarıyla bağ kurmakta zorlandığımı söylemişti. Gerçekten de derin ilişkilerden kaçıyordum. Bir şekilde, ikimizin de yalnız

olduğunun farkına vardım ve kendimi Ren'e çok yakın hissettim. Kimseyle yakınlaşmadan, kimsenin gözünün içine bakmadan ve kim olduğunu bilmeden geçen üç yüz yılı hayal edemiyordum. Rahatsız olsam bile bu fiziksel bağı Ren'e çok görmemeliydim.

Ren bana sıcak ve uyuşuk bir gülümsemeyle karşılık verdi, parmaklarımı öptü. "Gel, Kelsey. Uyuman gerek, zamanım sona ermek üzere."

Beni ayağa kaldırırken bedenim bedenine çok yakındı, nefes almayı unuttum. Elini tutarken parmak uçlarımda hafif bir karıncalanma hissettim. Beni kapıya kadar götürdü, iyi geceler dedi, başını önüne eğdi ve gitti.

Ertesi sabah, Ren'in lütufları olan yeni giysilerimi inceledim. Birçoğu kot pantolon ve tişörttü, modern Amerikan kızlarının giydiği giysiler olduklarını görünce çok şaşırdım. Tek fark bunların Hindistan'a yakışır parlak ve canlı renklere sahip olmasıydı.

Dolaptaki selofanlardan birinin fermuarını açtım ve içimde Hint tarzında ipeksi mavi bir elbise buldum. Eteğinin ve korsesinin üzerinde minik gümüşten gözyaşı şeklinde inciler vardı. Elbise o kadar güzeldi ki hemen üzerime giydim.

Etek başımdan kolaylıkla geçti ve belime tam oturdu. Kalçamın üzerini iyice sarıyordu. Daha aşağıda fırıl fırıl dönerek ağır katmanlar halinde yere düşüyordu -ağırdı çünkü eteğin ucuna yüzlerce inci iliştirilmişti. Üst kısmı kap kolluydu ve yine incilerle süslenmişti. Vücudumu sarıyor ve göbek deliğimin hemen üzerinde bitiyordu, bu sayede göbek kısmımda beş santimetrelik bir açıklık vardı. Normalde bu tarz göbeği açıkta bırakan giysiler giymedim fakat bu elbise harikaydı. Aynaya bakınca kendimi bir prenses gibi hissettim.

Elbise yüzünden saçıma ve makyajıma daha özen göstermeye karar verdim. Nadiren kullandığım makyaj malzemelerimi elime aldım, biraz allık sürdüm, biraz far ve göz kalemi çektim. Maskara ve pembe renkte dudak parlatıcıyla makyajı tamamladım. Sonra örgülü saçlarımı çözdüm ve parmaklarımı saç tellerim arasında gezdirerek yumuşak bukleleri sırtıma düşürdüm.

Elbise parlak mavi bir fularla birlikte gelmişti, omzuma attım, nasıl kullanacağımı bilemedim. Elbiseyi bugün giymek gibi bir planım yoktu ama üzerime geçirdikten sonra çıkartmak istememiştim.

Çıplak ayakla merdivenleri indim ve kahvaltıya koştum. Bay Kadam mutfaktaydı, kendi kendine bir melodi mırıldanıyor ve bir Hint gazetesini okuyordu. Kafasını kaldırıp bana bakmadı.

“Günaydın, Bayan Kelsey. Kahvaltınız masanın üzerinde sizi bekliyor.”

Biraz oyalandım, dikkatini çekmeye çalıştım, sonra kahvaltı tabağını ve papaya suyumu aldım, elbisemi düzeltip dramatik bir biçimde iç geçirerek tam karşısına oturdum. “Günaydın, Bay Kadam.”

Gazetesinin üzerinden bana baktı, gülümsedi ve gazeteyi masanın üzerine koydu. “Bayan Kelsey! Çok etkileyici görünüyorsunuz!

“Teşekkürler.” Yüzüm kızardı. “Elbiseyi siz mi seçtiniz? Çok güzelmiş!”

Parıldayan gözlerle bana baktı. “Evet. Buna sbarara derler. Ren senin için yeni kıyafetler istedi, ben de bunu Mumbai’den satın aldım. Özel bir şeyler de bakmamı tavsiye etmişti. Sadece güzel’ ve ‘mavi’ olmalarını istemişti. Bütün övgüyü üzerime almak isterdim ama Nilima’dan yardım aldığımı itiraf etmek zorundayım.”

“Nilima? Hoster? O sizin? Demek istediğim, siz..?” Cümlemi yarıda kestim, utanmıştım.

Bana bakıp güldü. “Nilima ve benim çok yakın bir ilişkimiz var ama sizin düşündüğünüz türde bir şey değil. Nilima benim torunumun torununun torununun torunu.”

Ağzım açık kaldı. “Neyiniz?”

“Nesiller ötesinden torunum diyebiliriz.”

“Ren bana sizin göründüğünüzden daha yaşlı olduğunuzu söyledi ama ailenizden hiç bahsetmedi.”

Bay Kadam gazetesini katladı ve meyve suyundan bir yudum aldı. “Bir defasında evlenmiştim, çok uzun zaman önceydi, birkaç çocuğumuz oldu. Sonra onların da çocukları oldu. Soyumdan gelenler içerisinde sırrımı sadece Nilima biliyor. Birçoğu için sıklıkla seyahat eden uzaktan akraba zengin bir amcayım.”

“Eşiniz?”

Bay Kadam’ın gülümsemesi kayboldu. Düşünceliydi. “Hayat bizim için çok zordu. Onu bütün kalbimle seviyordum. Zaman geçtikçe yaşlandı ama ben yaşlanmadım. Tılsım beni beklemediğim bir biçimde korudu. Durumumu biliyordu ve rahatsız olmadığını söyledi.”

Bay Kadam gömleğin altındaki tılsımı ovaladı. İlgilendiğimi görünce ince gümüş zinciri çıkarttı ve ucundaki yeşil taşı gösterdi. En tepede, belirli belirsiz bir kaplan kafası seçiliyordu. Dışarıdaki çemberin üzerinde glifler vardı ama Bay Kadam sadece tek bir kelimeyi okuyabildiğini söyledi.

Melankolik bir biçimde tılsımı okşadı. “Eşim çok yaşlandı ve hastaydı. Ölüyordu. Bu tılsımı boynumdan çıkarttım ve ona giydirmek istedim.

Reddetti, parmaklarımı parmakları arasına aldı ve bana vazifemi yerine getirene kadar tılsımı bir daha boynumdan çıkartmayacağıma dair yemin ettirdi." Gözünün köşesinde bir damla gözyaşı belirdi. "Tılsımı zorla takıp dönüşümlü giyemez miydiniz?"

Üzgün bir biçimde başını iki yana salladı. "Hayır. Hayatını doğal akışına bırakmak istiyordu. Çocuklarımız evli ve mutluydu, artık öbür dünyaya gitme zamanının geldiğine inanıyordu. Ben kalıp aileyle ilgileneceğim için içi rahattı."

Bay Kadam hüzünlü bir gülümsemeyle devam etti. "Ölene kadar yanında kaldım, çocuklarımızla ve torunlarımızla ilgilendim. Fakat yıllar geçtikçe, kalıp acı çektiklerini ve öldüklerini görmek bana çok zor geldi. Ayrıca, Renin sırrını ne kadar çok insan bilirse başı o kadar derde girecekti. Ara sıra ziyaret edip benim soyumdan gelenlerin nasıl olduğuna baktım fakat yine de benim için... çok zordu."

"Bir daha evlendiniz mi?"

"Hayır. Bazen bana çalışmaları için torunlarımın çocuklarını buldum, bana karşı çok iyiydiler. Ayrıca, yakalanana kadar Ren bana eşlik etti. O günlerden beri sevecek birini aramadım. Sanırım kalbim bir defa daha elveda demeyi kaldırmaz."

"Oh, Bay Kadam. Çok üzgünüm. Ren haklıydı; onun için çok şey feda etmişsiniz."

Bana bakıp gülümsedi. "Benim için üzülme, Kelsey. Şimdi kutlama zamanı. Sen hayatımıza girdin. Senin burada olman bizi çok mutlu ediyor." Ellerimden birini eline aldı ve bana göz kırptı.

Karşılığında ne diyeceğimi bilemedim sadece gülümsemekle yetindim. Bay Kadam elimi bıraktı, doğruldu ve tabakları yıkamaya başladı. Ren esneyerek içeriye girdi, sadece bir kaplan ağzını bu kadar açıp esneyebilirdi. Arkama döndüm ve biraz beceriksizce de olsa başını okşadım.

"Günaydın, Ren!" dedim. Sonra eksenim etrafında dönüp kıyafetimi gösterdim. "Elbise için teşekkürler! Çok güzel, değil mi? Nilima çok zevkli bir kadınmış."

Ren bir süre yerde oturdu, gözlerinde bir parıltıyla bana baktı, sonra kalktı ve mutfağı terk etti.

"Renin bugün neyi var?" diye sordum.

Bay Kadam ellerini bir havluya kurularken bana döndü. "Efendim?"

"Ren çekip gitti."

"Kim bilir? Belki de açtır. Bana biraz izin verin, Bayan Kel-sey."

Gülümsedi ve Renin peşinden gitti.

Sonra, Bay Kadanam görkemli kitap koleksiyonunu barındıran tavuskuşu tüylü odaya gittik. Kitaplar parlak maun raflarda dikkatlice istiflenmişti. İçinde eski haritalar olan Hindistan ile ilgili bir kitabı elime aldım.

"Bay Kadam, bana Kanheri Mağarası'nın nerede olduğunu gösterebilir misiniz? Phet, Ren'i kurtarmak için oraya gitmemiz gerektiğini söyledi."

Bay Kadam kitabı açtı ve Mumbai haritasını işaret etti. "Mağara şehrin kuzeyindedir, şimdi Gandi Ulusal Parkı olarak bilinen Borivali Ulusal Park'ındadır. Kanheri Mağarası çağlar öncesinde duvarlarına tebeşirlerle yazılar yazılmış bazalt kayalardan doğal bir mağaradır. Ben oraya daha önce gitmiştim ama hiç yer altı geçidine rastlamadım. Arkeologlar yıllardır mağarayı inceliyor ama kimse Durganın kehaneti ile ilgili bir şey bulamadı."

"Phet'in bahsettiği Mühür nedir?"

"Mühür yıllardır benim korumamda olan özel bir taştır. Renin aile mirasından diğer eşyalarla birlikte bir banka kasasında güvende. Şimdi onu almaya gideceğim. Bu akşam sana getireceğim. Bugün aileni arayıp onlara iyi olduğunu söylesen iyi olur. İstersen, benim yardımcım olarak yaz boyunca Hindistan'da kalacağını söyleyebilirsin."

Başımla: onayladım. Gerçekten de ailemi aramam gerekiyordu. Sarah ve Mike bir kaplanın beni mideye indirip indirmediğini merak ediyor olmalıydı.

"Ayrıca, mağaraya yapılacak seyahat için kasabadan da bir şeyler satın almam lazım. Lütfen kendi evinmiş gibi keyfîni çıkart ve dinlen. Buzdolabında öğle ve akşam yemeğiniz hazır. Yüzmeye gidersen lütfen güneş sütü sür. Havluların yanındaki dolapta olması lazım."

Üst kata çıktım ve dolabımdan cep telefonumu aldım. Ormanda safari sona erdikten sonra cep telefonumu bana geri vermesi çok iyi oldu. Altın renkli rahat koltuklardan birine oturdum, koruyucu ailemi aradım. Trafikten, yiyeceklerden ve Hindistan'ın insanlarından uzun uzun bahsettim. Kaplan rezervini sorduklarında Ren'e iyi bakıldığını söyleyerek soruyu geçiştirdim. Bay Kadam haklıydı. Hindistan'da kalacak olmamı açıklamanın en kolay yolu Bay Kadam'ın bana yaz sonuna kadar bir iş teklifi yapmış olmasıydı. Mike ve Sarah'a bundan bahsettim.

Telefonu kapattıktan sonra çamaşırhaneye gittim, giysilerimi ve büyükannemin yorganını yıkadım. Sonra yapacak başka bir işim olmadığı için evi dolaştım. Bodrum katı eksiksiz bir spor salonuydu fakat modern aletleri yoktu. Yer siyah yumuşak minderle kaplıydı. Gün ışığı alan bir bodrumdu,

yarısı tepenin içine giriyor ve yerin altında kalıyor, diğer yarısı ise yerden tavana kadar yükselen pencereler sayesinde güneş ışığı alıyordu. Cam kapılar ormanın dibinde büyük bir güverteye açılıyordu. Arka duvarda paneller gözüme ilişti.

Kapının yanında bir konsol vardı. En üstteki düğmeye bastım ve panellerin bir kısmı açılınca ortaya baltalar, mızraklar ve çeşitli büyüklüklerde bıçaklardan oluşan gizli silah koleksiyonu çıktı. Düğmeye tekrar bastım ve panel kapandı. İkinci düğmeye bastım, bu sefer açığa çıkan bölmelerde kılıçlar vardı. Gidip daha yakından baktım. Meçlerden ağır Orta Çağ kılıçlarına kadar türlü silahlar gözüme ilişti, bir tanesi cam bir bölmenin içindeydi. Bir filmde gördüğüm samuray kılıçlarına benziyordu.

İlk kata geri döndüm, son teknoloji bir ev sinema sistemi ile donatılmış deri koltuklu odayı buldum. Mutfağın hemen arkasında resmi davetlere yakışır bir yemek odası vardı, mermer zemini, kartonpiyerleri ve parıltılı avizeleri ile göz alıcı bir yerdi. Kütüphanenin hemen yanında ise içinde büyük siyah bir piyano ve yüzlerce diski içinde barındıran bir müzik odası buldum. CD'lerin büyük bir çoğunluğu Hint müzisyenlere aitti fakat Elvis Presley de dâhil olmak üzere Amerikan şarkıcılara ait olanları da vardı. Bir duvarda garip şekilli bir gitar asılıydı, odanın ortasında siyah deriden bir koltuk duruyordu.

Bay Kadam'ın yatak odası ikinci katındaydı, odası tavuskuşu tüylü kütüphaneye çok benziyordu, cilalanmış mobilyalar ve kitaplarla doluydu. Birkaç güzel tablosu ve güneş alan bir okuma masası vardı. Üçüncü katta davetkâr bir tavan arası buldum. Birkaç kitap rafı ve iki konforlu okuma sandalyesi ile döşenmişti, merdivenlere tepeden bakıyordu.

Büyük bir yatak odası, banyo ve depo olarak kullanılan bir oda daha buldum. Benim katımda, benimki hariç üç yatak odası daha vardı. Biri kızlara uygun gül renginde dekora edilmişti, herhâlde malikâneyi ziyaret ettiğinde Nilima kullanıyordu. İkincisi misafir odasıydı ama renkleri daha erkeksiydi. Neredeyse bütün yatak odalarının kendine ait banyosu vardı.

Son odaya girince verandama açılan cam kapıları gördüm. Bu oda diğerlerine göre çok daha sadeydi. Mobilyalar koyu renkli maundu fakat süslemeleri veya oymaları yoktu. Duvarlara bir şey asılmamıştı ve çekmeceler boştu.

Ren burada mı uyuyor?

Köşedeki masa dikkatimi çekti. Yanma gidince krem renkli kâğıtları ve eski tarz bir kalemle mürekkebi gördüm. En üstteki kâğıdın üzerine güzel bir

kaligrafi ile bir isim yazılıydı.

Kelsey Dugaa Vallabh
Bhumi-ke-niche gupha
Rajakiye Mujulaain Mehar
Sandesha Durgaa

Mürekkep şişesinin yanında bana aitmiş gibi duran yeşil bir kurdele vardı. Dolaba baktım, içinde giysi veya eşya yoktu.

Yeniden aşağı kata indim ve öğleden sonrayı Hint kültürü, dini ve mitolojisini inceleyerek geçirdim. Midem öğle yemeği için guruldayana kadar bekledim, Bay Kadam'ın geri dönmesini ümit ettim. Fakat bankada işi uzun sürmüş olmalıydı ve Ren hâlâ ortalıklarda yoktu.

Yemekten sonra üst kata çıktım ve Reni verandada güneşin batışını seyrederken buldum. Utangaç adımlarla yanma gittim. "Merhaba, Ren."

Bana döndü ve gizlemeye gerek görmeden beni inceledi. Bakışları vücudumun üzerinde gezindi. Ne kadar çok bakarsa gülümsemesi o kadar genişliyordu. Sonunda gözleri benim parlak kırmızı yüzüme odaklandı.

İç geçirdi ve selam verdi. "Sundan. Burada dikilmiş hiçbir şeyin güneşin batışından daha güzel olamayacağını düşünüyordum ama yanılmışım. Güneşte parıldayan saçların ve ışıldayan teninle bir erkeğin hayal edebileceği en güzel manzarasın."

Konuyu değiştirmeye çalıştım. "Sundan ne demek?"

"Çok güzel demek."

Yine yüzüm kızardı, bunu görünce bir kahkaha attı. Elimi aldı, kolunun altına soktu ve beni verandanın merdivenlerine götürdü. Sonra güneş ağaçların ardında gözden kayboldu ve geriye sadece mandalina rengindeki parlaklığı kaldı.

Yine oturduk ama bu sefer verandanın sallanan koltuğunda yan yanaydık, elimi bırakmadı.

Utanarak itiraf ettim. "Umarım kızmazsın, bugün evi dolaştım, senin odana da girdim."

"Önemli değil. Odamın ilgini çektiğine eminim."

"Aslında, bulduğum kâğıt ilgimi çekti. Üzerindekini sen mi yazdın?"

"Kâğıt? Ah, evet. Phet'in söylediklerini hatırlamak için birkaç not aldım. Durga'nın kehaneti, Kanheri Mağarası ve Kelsey'nin Durga'nın seçilmişi olduğu gibi şeyler yazıyor." "Oh. Bir de... kurdele gördüm. Benim mi?"

"Evet. İstersen alabilirsin."

“Neden sende?”

Omzunu silkti, utangaçtı. “Hayatımı kurtaran kızı bana anımsatacak bir hatıra istedim.”

“Hatıra? Parlak zırhlı şövalyenin güzel bir leydiden aldığı mendil gibi mi?”

Sırıttı. “Kesinlikle.”

Alaycı bir espri ile karşılık verdim. “Cathleen’in büyümesini beklememen çok kötü oldu. Çok güzel bir kız olacak.” Kaşlarını çattı. “Sirkteki Cathleen mi?” Başını iki yana salladı. “Seçilmiş olan sensin, Kelsey. Beni kurtaracak kızı seçme şansım olsaydı ben seni seçerdim.”

“Neden?”

“Birçok sebebi var. Senden hoşlanıyorum. İlgi çekici birisin. Sesini dinlemek hoşuma gidiyor. Kaplan derisinin altındaki insanı görüyor gibisin. Konuşurken, gerçekten benim ihtiyacım olan şeyleri söylüyorsun. Çok zekisin. Şiiri seviyorsun ve çok güzelsin.”

Bunu duyunca güldüm. Ben? Güzel? Ciddi olamaz. Ben kendimi ortalama biri olarak görüyordum. Makyaj, saç stili ve moda ile ilgilenmez daha çok rahat şeyler giyerdim. Tenim beyazdı, gözlerim o kadar koyu bir kahverengiydi ki neredeyse siyahtı. Şimdiye kadar en iyi özelliğim gülümsememdi, ailem ve ben bunun bedelini birlikte ödemiştim, bugünkü gülümsememe sahip olmak için üç sene boyunca diş telleri ile dolaşmıştım.

Yine de iltifatları hoşuma gitti. “Pekâlâ, Büyüleyici Prens, hatıran sende kalabilir.” Tereddüt ettim ama yumuşak bir ses tonuyla devam ettim. “Onları annemin anısına takıyorum. Eskiden saçlarımı tarar ve biz sohbet ederken kurdelelerle bağlardı.”

Ren anlayışla gülümsedi. “O zaman benim için değeri daha da artar.”

Kısa bir sessizliğin ardından konuşmaya devam etti. “Şimdi, Kelsey, yarın mağaraya gideceğiz. Gün içinde orada çok sayıda turist vardır, bu yüzden Durga nın kehanetini araştırmak için akşamı beklemek zorundayız. Ormanda bir süre yürüyerek parka gizlice gireceğiz, bu yüzden sana satın aldığım spor ayakkabıları giy, dolabındaki kutunun içinde olmalılar.”

“Harika. Yeni spor ayakkabıları Hindistan ormanlarında yürüyerek parçalamak gibisi yoktur.”

“O kadar kötü olamaz, yeni spor ayakkabılar bile senin terliklerinden daha iyidir.”

“Ben terliklerimi seviyorum, senin spor ayakkabıların ayağımı yara yapar diye yine yanıma alacağım.”

Ren uzun bacaklarını öne uzattı ve bacak üstüne attı. “Bay Kadam, içinde ihtiyacımız olabilecek eşyalarla dolu bir çanta getirecek. Senin terliklerini de çantaya koyarız. Bizi Mumbai’ye arabayla sen götürmek zorundasın çünkü ben yine kaplan formunda olacağım. Buradaki trafiğin hoşuna gitmediğini biliyorum. Seni bununla uğraştırdığım için özür dilerim.”

“Trafiği sevmemek ifadesi çok hafif kalır. Buradaki insanlar araba sürmeyi bilmiyor. Hepsi delirmiş.”

“Trafiği daha az olan arka yolları kullanabilirsin, böylece şehrin içinden geçmek yerine Mumbai’nin dışından dolaşırız. Çok kötü olacağını sanmıyorum. Sen iyi bir şoförsün.”

“Ha, söylemesi kolay. Sen yol boyunca arkada uyuyorsun.” Ren parmaklarıyla yanağıma dokundu ve yüzümü yüzüne çevirdi. “Rajkumari, sana teşekkür ederim. Yanımda kaldığın ve bana yardım ettiğin için. Bunun benim için ne kadar değerli olduğunu bilemezsin.”

“Önemli değil. Rajkumari ne demek?”

Parlak beyaz gülümsemesini gösterdi ve konuyu değiştirdi. “Mühür hakkında bir şeyler bilmek ister misin?”

Konuyu değiştirdiğinin farkındaydım ama itiraz etmedim. “Pekâlâ, nedir?”

“Üç parmak kalınlığında oymalı dikdörtgen bir taştır. Kral halkın karşısına çıkarken boynuna takardı. Kraliyet ailesinin vazifelerini simgelerdi. Kraliyet Mührünün üzerinde dört kelime vardır, her biri bir yüzündedir: Viveka, Jagarana, Vira ve Anukampa. Çevirileri, sırasıyla ‘Bilgelik’, ‘İhtiyat’, ‘Cesaret’ ve ‘Şefkat’. Mağaraya girerken mührün yanında olması lazım. Phet mührün gizli geçidin anahtarı olduğunu söyledi. Bay Kadam biz yola çıkmadan önce mührü odandaki masanın üzerine koyacak.” Ayağa kalktım, parmaklıklara yaslandım ve yıldızlara baktım. “Senin yaşamının nasıl bir şey olduğunu hayal edemiyorum. Benimkinden çok farklı.”

“Haklısın, Kelsey.”

“Bana Kells de.”

Gülümsedi ve yanıma geldi. “Pekâlâ, Kells. Çok farklı. Senden öğrenecek çok şeyim var. Ama belki ben de sana birkaç şey öğretebilirim. Örneğin, fuların... izin verir misin?”

Fuları omuzlarımdan aldı ve bana uzattı.

“Bu dupatta eşarbı giymenin bir sürü yolu vardır. Bunlardan biri de senin yaptığın gibi omuzlarına atmaktır, ya da son modaya uygun bir biçimde bir ucunu omuzlarından birinin üzerine atıp diğerini kolunun altından geçirirsin.

İşte böyle."

Eşarbı kendine bağladı ve ekseni etrafında dönüp bana gösterdi, gülmemek için kendimi zor tuttum. "Sen son modayı nereden biliyorsun?"

"Birçok şey bilirim. Bilsen şaşırırsın." Eşarbı çözdü ve başına bağladı. "Ya da böyle başına bağlarsın, yaşlıların yanında böylesi uygundur, saygı göstergesidir."

Reni selamladım ve kıkırdadım. "Bana saygı gösterdiğiniz için teşekkür ederim, Madam. İpek eşarpla çok hoş göründüğünüzü söyleyebilir miyim?"

Bir kahkaha attı ve bana eşarbın birkaç farklı kullanımını daha gösterdi, her biri öncekinden daha komikti. Konuşurken sesi beni büyüledi. Ne kadar... çekici, etkileyici, mıknatıs gibi beni kendine çekiyor... büyüleyici. Çok yakışıklıydı, buna şüphe yoktu, ama öyle olmasa bile yanında oturup sesini saatlerce dinleyebilirdim.

Rehin kolu hafifçe titredi. Sakinleşti, bana doğru bir adım attı. "Benim en sevdiğim tarz ise senin daha önce yaptığın gibi eşarbın omuzlara atılması. Böylece, sırtına düşen harikulade saçların açığa çıkıyor."

Yumuşak eşarbı omuzlarıma attı, uçlarından eşarbı ve beni kendine çekti. Uzandı, saç tellerime dokundu ve parmaklarım saçlarıma doladı.

"Hayat artık benim bildiğimden çok farklı. Birçok şey değişti." Eşarbı bıraktı ama saçlarımı tutmaya devam etti. "Ama bazı şeyler, eskisinden de güzel." Saç tellerimi bıraktı, parmağını yanağımda gezdirdi ve beni odama doğru hafifçe itti.

"İyi geceler, Kelsey. Yarın çok yorucu bir gün olacak."

11

Kanheri mağarası

Ertesi sabah uyanınca şifonyerin üzerinde Mujulaain İmparatorluk Mührü duruyordu. Güzel, krem renkli taşın turuncu çizgileri vardı ve yumuşak bir kurdelenin ucuna asılıydı. Daha yakından bakmak için ağır nesneyi elime aldım ve Renin bahsettiği dört kelimeyi hemen fark ettim. Mührün alt kısmında bir lotus çiçeği vardı. Tasarımın karmaşıklığı usta işçiliğini belli ediyordu. Çok harikaydı.

Bu sözcüklere Renin söylediği kadar sadıksa Renin babası çok iyi bir kral olmalı.

Bir an için Ren'in daha yaşlı halini kral olarak hayal ettim, insanlara liderlik ettiğini hayal etmek çok kolaydı. Rende, kendisine güvenmemi ve onu takip etmemi sağlayan bir şeyler vardı. Sırıttım. Kadınlar, Ren kendini bir uçurumdan bile atsa onu takip eder

Bay Kadam prense üç yüz seneden fazla hizmet etmişti. Ren'in bu kadar uzun süre sadakate ilham verebilmesi sıra dışı bir şeydi.

Spekülasyonları bir kenara bıraktım ve yüzlerce yıllık Mühre hayranlıkla baktım.

Bay Kadam'ın bıraktığı çantayı açtım. İçinde dijital ve analog kameralar, kibritler, birkaç kazı aleti, fenerler, bir cep bıçağı, fişekler, kâğıtlar ve kalemler, yiyecek, su, haritalar ve birkaç bir şey daha vardı. Eşyaların birçoğu su geçirmez plastik torbalardaydı. Çantanın ağırlığını kontrol ettim ve taşımanın çok zor olmayacağına karar verdim.

Dolabı açtım, önceki gün giydiğim elbiseye dokundum ve iç geçirdim. Bir kot pantolon ve tişört giydim, yeni spor ayakkabılarımın bağlarını bağladım ve sandaletlerimi de yanıma aldım.

Aşağı kata inince Bay Kadam'ı önündeki mangoları kahvaltı için dilimlerinden buldum.

"Günaydın, Bayan Kelsey," dedi. Boynumu işaret etti. "Mührü bulmuşsun."

"Buldum, çok güzel ama biraz ağır." Tabağıma birkaç mango dilimi koydum ve ev yapımı kakaodan bardağıma biraz doldurdum. "Bunca yıldır

sizde miydi?"

"Evet, benim için çok değerlidir. Mühür aslında Hindistan'da değil Çin'de yapıldı. Ren'in büyükbabasına hediye edildi. Bu kadar eski mühürler çok nadir bulunur. Shoushan yaşından yapılmıştır, herkesin inandığının aksine yeşimtaşı değildir. Çinliler Shoushan taşlarının dağların yüksek yamaçlarında yaşayan Phoenix'lerin parlak renkli yumurtaları olduğuna inanırdı. Hayatlarını riske atarak bu taşları bulanlar onur, şan ve servet kazanırdı.

"Sadece en zenginlerin bu taşlardan yapılmış eşyaları vardı. Bunlardan birini hediye almak Ren'in büyükbabası için büyük bir onurdu. Paha biçilmez bir aile yadigârıdır. Sana bir de iyi haberim var, bu taşlardan birine sahip olmanın veya takmanın iyi şans getirdiğine inanılırdı. Belki de seyahatinde sana birçok konuda yardımı dokunur."

"Galiba Renin ailesi çok özel bir aileymiş."

"Öyleydi, Bayan Kelsey."

Yoğurt ve mangolu kahvaltımızı ederken Ren içeriye girdi ve başını kucağıma koydu.

Kulaklarını kaşıdım. "Bize katılman ne güzel. Galiba yola çıkmak için sabırsızlanıyorsun. Lanetin kalkmasına az kaldığı için heyecanlanıyor olmalısın."

Gitmek için sabırsızlanıyormuş gibi bana baktı ama ben acele etmek istemiyordum. Mango dilimleri vererek Reni sakinleştirdim. Hâlinden memnun, yere oturdu ve dilimleri kemirdi, parmaklarımda kalan suyu yaladı.

Bir kahkaha attım. "Yapma, Ren! Gıdıklanıyor!" Beni umursamadı ve kolumu yalamaya başladı. "Öğk, iğrençsin, Ren! Pekâlâ. Pekâlâ. Haydi gidelim."

Kolumu yıkadım, son bir kez manzaraya baktım ve garaja gittim. Bay Kadam, Ren ile beni bekliyordu. Çantamı aldı, yolcu koltuğuna koydu ve ben cipe binerken kapımı tuttu.

"Dikkatli olun, Bayan Kelsey," diye uyardı. "Ren size eşlik edecek ama dışarıda sizi bekleyen bir sürü tehlike var. Bazıları için önlem aldık ama korkarım bizim aklımıza gelmeyen tehlikelerle de karşılaşacaksınız. Dikkatli olun."

"Olurum. En kısa sürede geri dönmeyi ümit ediyorum." Pencereyi kapattım ve aracı garajdan çıkarttım. GPS bipleyip bana nereye gitmem gerektiğini söyledi. Bir kez daha Bay Kadam'a minnettardım. Bay Kadam olmasaydı Ren ile ne yapardık?

Yolculuk olaysız geçti. Trafik ilk saatlerde seyrekti. Mumbai'ye

yaklaşınca artmaya başladı fakat ben artık yolun diğer tarafında araba sürmeye alışmıştım. Dört saat yol aldıktan sonra parkın kenarındaki bir toprak yolda durduk.

"Buradan girmemiz gerekiyor. Haritaya göre, Kanheri Mağarası'na yürümemiz iki buçuk saat sürecek." Saatime baktım. "Hava kararana, turistler gidene kadar beklemek zorunda olduğumuz için iki saati burada öldürmek zorundayız."

Ren hemen araçtan indi ve beni takip ederek gölgeli bir yere geçti. Çimenlerin üzerine uzandı, ben de yanına oturdum. Önce sırtımı vücuduna yasladım sonra ben de rahatladım ve Ren'i yastık olarak kullandım.

Ağaçlara bakarken konuşmaya başladım. Rene büyükannemi ziyaretlerimi, ailemle birlikte yaşamımı ve birlikte yaptığımız seyahatleri anlattım.

"Annem bir jeriyatri kliniğinde hemşireydi fakat beni büyütmek için işini bıraktı," diye açıkladım. Eski anılar gözümde canlandı. "En lezzetli çikolatalı kurabiyeleri ve fıstık ezmeli çörekleri yapardı. Annem sevgisini ev yapımı kurabiyelerle göstermeyi çok severdi, herhâlde bu yüzden çocukken oldukça topluydum."

"Babam arka bahçede mangal yapmayı seven babalardandı. Aynı zamanda matematik öğretmeniydi ve ondan bana da bir şeyler bulaşmış olmalı çünkü matematiği ben de çok seviyorum. Hepimiz okumayı çok severdik ve evimizde sevimli bir kütüphane vardı. Dr. Seuss kitapları benim favorimdi. Şimdi bile elime bir kitap alınca ailemi yanımda hissediyorum."

"Seyahat ederken ailem yarım pansiyon otellerde kalmayı severdi, benim de kendime ait bir odam olurdu. Neredeyse bütün eyaleti dolaştık, elma çiftliklerini ve eski madenleri gördük. Kahvaltıda Alman krepleri yapan Bavyera temalı kasabalar, okyanus ve dağlar. Bence Oregon'u sen de çok seversin. Senin gibi bütün dünyayı dolaşmadım ama kendi eyaletimden daha güzel bir yer olduğunu sanmıyorum."

Sonra okulumdan ve üniversiteye gitme hayallerimden bahsettim, üniversitelerden bazılarının ücretini ödeyecek param yoktu. Ailemin araba kazasından bile bahsettim, kendimi nasıl hissettiğimi ve koruyucu bir ailenin yanında olmanın nasıl bir şey olduğunu anlattım.

Ren kuyruğunu ileri geri salladı, uyanık olduğunu ve beni dinlediğini biliyordum, bu duruma şaşırdım çünkü anlattıklarımdan sıkılıp uykuya dalmasını bekliyordum. Bir süre sonra benim de uykum geldi ve Renin kıpırdandığını hissedince uykumdan uyandım.

Gerindim. “Gitme zamanı geldi mi? Pekâlâ, yolu göster.”

Birkaç saat parkın içinde yürüdük. Yawal Vahşi Yaşam Parkı kadar bunaltıcı bir havası yoktu. Ağaçlar daha seyrekti. Tepeleri güzel mor çiçekler kaplıyordu. Fakat yakına girince çiçeklerin sıcaktan kuruduğunu gördüm. Sanırım muson yağmurları yağdığı zaman açıyor ve sonrasında kuruyup ölüyorlardı.

Hint meşelerinin ve bambuların yanından geçtik, türünü bilmediğim başka ağaçlar da vardı. Önümüze birkaç hayvan fırladı. Tavşanlar, geyikler ve kirpiler gördüm. Dallara bakınca çeşitli renklerde kuşlar gözüme ilişti.

Ağaçların sıklaştığı bir yerde yürürken garip homurdanmalar duydum ve maymunların dallara tırmandıklarım gördüm. Zararsız ve tanıdık hayvanlardı ama parkın içine girdikçe daha korkunç yaratıklarla da karşılaştık. Siyah gözleriyle bizi seyreden ve bir daldan aşağıya sarkan büyük bir pitonun yanından geçtik. Çatallı dilleri olan dev kertenkeleler tıslayarak önümüzden geçip gitti. Büyük ve şişman böcekler havada aylak aylak uçuyor, bir yere çarpınca geri sekiyor ve sonrasında yollarına devam ediyordu.

Hepsi çok güzeldi ama aynı zamanda korkutucuydu, yanımda bir kaplan olduğu için mutluydum. Ren arada bir patikadan ayrılıyor ve daireler çiziyor, herhâlde belirli yerlerden ve belirli şeylerden uzak durmaya çalışıyordu. Ürperdim.

İki saat yürüdükten sonra sonunda ormanın kıyısındaki Kanheri Mağarası’na ulaştık. Orman seyrelmiş, yerini ağaçlardan yoksun tepelere bırakmıştı. Girişe doğru taşlar yükseliyordu ama hâlâ içeriyi göremeyecek kadar uzaktaydık. Basamaklara adım attım ama Ren önüme atladı ve beni yeniden ağaçların yanına sürükledi.

“Biraz daha mı beklemek istiyorsun? Pekâlâ, bekleriz.”

Çalıların arasına oturduk ve bir saat kadar bekledik. Sabırsızlanmaya başlarken mağaradan çıkan turistleri gördüm, ağır adımlarla basamakları indiler ve park yerine gittiler. Arabalarına binerken kendi aralarında sohbet ettiklerini duydum.

Turistleri kıskandım. “Buraya kadar arabayla gelseydik daha iyi olurdu. Bu kadar zahmete girmezdik. Ama insanlar yanımda neden bir kaplan getirdiğimi anlamazdı. Ayrıca, parkın güvenlik görevlilerinin gözü üzerimizde olurdu.”

Sonunda güneş battı ve turistler parkı terk etti. Ren dikkatlice ağaçların arasından çıktı ve havayı kokladı. Durumdan memnun kalınca kayalıklı tepenin içine oyulmuş taştan basamakları çıkmaya başladı. Uzun tırmanış

beni en tepeye ulaştığımızda nefessiz bıraktı.

Mağaranın içine girince bana arı kovanı hücrelerini hatırlatan odacıkları olan taştan bir sığınağa adım attık. Her odacığın sol tarafında küçük bir yatak büyüklüğünde bir taş vardı, arka taraftaki duvarların içine raflar oyulmuştu. Bir tabelada mağarada Budist rahiplerin yaşadığı ve mağaraların geçmişi üçüncü yüzyıla dayanan bir Budist tapınağının parçası olduğu yazıyordu.

Bir Budist tapınağında Hint kehanetlerinin peşine düşmek garip değil mi? Ama zaten bu macera en başından beri biraz garip.

İlerleyince, kemerlerle birbirine bağlanan ve ortadaki taş bir kuyudan çıkan uzun hendekleri gördüm, muhtemelen dağın içine doğru gidiyorlardı. Bir tabelada hendeklerin eskiden bölgeye su taşımak için kullanıldığı yazıyordu.

Ana odaya ulaşınca ellerimi oymalarla süslenmiş duvarın üzerinde gezdirdim. Duvarlara eski Hint dilinde yazılar ve hiyeroglifler kazınmıştı.

Hâlâ taştan sütunlarla ayakta duran tavandan arda kalanlar odayı gölgeliyordu. Taştan sütunlara heykeller kazınmıştı ve yanlarından geçerken tavanın üzerimize çökmesine engel olduklarından emin olmak için gözlerimi sütunlardan ayırmadım.

Ren odanın arka tarafındaki dağın içlerine doğru uzanan mağaranın ağzına doğru yürüdü. Kaplanı takip ettim, açıklıktan geçtim ve kendimi büyük, dairesel bir odada kumlu zemine basarken buldum. Gözlerimin karanlığa alışması için bir süre bekledim. Dairesel odanın birçok kapısı vardı. İçeriye giren ışık girişe siluetler düşürmeye yetiyor ama kapıların ardındaki koridorları aydınlatmıyordu. Güneş battıkça ışık da azalıyordu.

Fenerimi çıkarttım. "Şimdi ne yapacağız?"

Ren kapıların birinden geçti ve karanlığın içinde gözden kayboldu. Kaplanı takip ederek küçük odacığa girdim. İçerisi taştan raflarla doluydu. Buranın eskiden bir kütüphane olarak kullanılıp kullanılmadığını merak ederken arka taraftaki tabelayı gördüm: "Durga kehaneti burada!" diyordu. Omzumda bir el hissettim. Renin dokunuşuyla havaya sıçradım.

"Bunu yapma! Bana önceden haber veremez misin?"

"Özür dilerim, Kells. Mühür'e benzeyen bir sembol olup olmadığını anlamak için her yere bakmamız lazım. Sen tavana yakın yerlere bak, ben de yere yakın yerlere bakayım."

Hafifçe omzumu sıktı ve yeniden kaplan formuna büründü.

Ürperdim. Sanırım, buna hiçbir zaman alınamayacağım. Odada herhangi bir sembol görmeyince bir sonrakine, ardından bir diğerine geçtik. Dördüncü

odada daha dikkatliydik çünkü içerisi gliflerle doluydu, içeride neredeyse bir saat geçirdik. Beşincide de şansımız yaver gitmedi.

Altıncı oda boştu. Duvarlarında tek bir raf bile yoktu ama yedinci kapıda aradığımızı bulduk. Açıklık diğerlerinden çok daha küçük bir odaya açılıyordu. Uzun ve dardı, diğer odalardakilere benzer rafları vardı. Ren gravürü raflardan birinin altında buldu. Ne aradığını bilmeyen birinin görmesi mümkün değildi.

Ren hafifçe kükredi ve burnunu çıkıntıya doğru uzattı.

"Ne oldu?" diye sordum. Eğildim.

Odacığın arka kısmındaki rafın altında gerçekten de Mühür ile uyumlu bir sembol vardı.

"Pekâlâ, sanırım aradığımızı bulduk. Şansımızı deneyelim."

Mührü boynumdan çıkarttım ve sembolün üzerine koydum, yerine oturana kadar kıpırdattım. Bekledim ama hiçbir şey olmadı. Mührü çevirmeyi denedim, bu sefer duvarın arkasından gelen mekanik vınlamayı duydum. Tam bir turu tamamlayınca direnci hissettim ve pnömatik tıslamayı duydum. Duvarın kenarlarından üflenen toz tanecikleri karşımızda duranın aslında bir duvar değil kapı olduğunu belli etti.

Duvar yavaşça geriye giderken boğuk bir gümbürtü duyduk. Mührü çıkarttım ve yeniden boynuma astım, zayıf ışığı kapının ardına düşürdüm. Yeni duvarlar gördüm. Ren beni kenara iterek içeriye benden önce girdi. Kaplana mümkün olduğunca yakın kalmaya çalıştım ve birkaç kez patilerine bastım.

Duvarı fenerimle aydınlatınca metal bir askıya takılı meşaleyi gördüm. Kibritlerimi çıkarttım ve meşale hemen alev alınca çok şaşırdım. Meşale koridoru benim zayıf fener ışığımdan çok daha fazla aydınlattı.

Spiral basamakların tepesinde durduğumuzu anladım. Kenardan aşağıdaki dipsiz kuyuya baktım. Gidilecek tek yön aşağısı olduğu için meşaleyi önümde tutarak basamakları inmeye başladım. Arkamızdan bir tıkırtı geldi ve hafif bir vınlama ile kapı yeniden kapandı, bizi içeriye mühürledi.

"Sanırım bunun için daha sonra endişeleneceğiz," diye mırıldandım.

Ren kafasını kaldırıp bana baktı ve başını bacağıma sürttü. Ensesini okşadım ve birlikte basamakları inmeye devam ettik. Vücudunu basamakların daraldığı tarafa konumlandırmıştı, bu sayede aşağıya inerken duvara tutunabiliyordum. Genelde yüksekten korkmazdım fakat gizli bir geçit, karanlık bir kuyuya inen dar basamaklar ve tutunacak tırabzanların olmayışı beni korkutmaya yetti. Daha tehlikeli tarafı aldığı için

Ren'e minnettardım.

Ağır adımlarla basamakları indik, meşaleyi tutan kolum ağrımaya başlamıştı. Meşaleyi diğer elime aldım, sıcak yağın Ren'in üzerine damlamamasına özen gösterdim. Sonunda tozlu dibe ulaştık ve karşımıza yeni bir karanlık geçit çıktı. Geçide birkaç metre kala iki farklı yöne uzanan bir yol ayrımına geldik.

"Fantastik. Bir labirent. Şimdi hangi tarafa gideceğiz?"

Ren koridorlardan birine girdi ve havayı kokladı. Sonra diğerine gitti ve burnunu havaya kaldırıp havayı kokladı. Sonra ilk kokladığı koridora girdi ve yürümeye başladı. Ben de bir koku olup olmadığım anlamak için havayı kokladım ama zehirli ve keskin sülfürümsü kokudan başka bir şey duymadım. Galiba biz mağaranın derinliklerine indikçe koku da artıyordu.

Yer altı labirentinin karanlık koridorlarında yolumuza devam ettik. Meşalenin titreyen ışığı duvarları aydınlattı, açığa çıkan ürkütücü gölgeler uğursuz daireler çizerek dans etti. Mezarımsı labirentte karşımıza sıklıkla yol ayrımları çıktı. Ren, her defasında durup havayı kokluyor sonra beni doğru olduğuna inandığı yöne götürüyordu.

Açıklıklardan birinden geçerken, korkunç bir ses koridoru titretti. Metalik bir gürültüyle tam arkama sivri uçlu demirlerden bir kapı indi. Arkama döndüm ve korkuyla çığlık attım. Sadece tarihi karanlık bir labirentte değildik aynı zamanda içerisi bubi tuzaklarıyla doluydu.

Ren yanıma geldi ve yakınımda kaldı, elimi ensesinden çekmeden yürümeye devam ettim. Parmaklarımı tüylerinin arasına soktum ve rahatlamak için tüylere sıkı sıkı tutundum. Uç dönemeci geride bıraktıktan sonra ilerideki geçitlerden birinden hafif bir uğultu geldi. Biz yaklaştıkça sesin şiddeti arttı.

Köşeyi dönen Ren durdu ve ileriye baktı. Tüyleri diken diken oldu ve parmaklanma battı. Neden durduğunu görmek için meşaleyi havaya kaldırdım ve titremeye başlayınca yeniden tüylerine tutundum.

İlerideki koridor hareket ediyordu. Beyzbol topları büyüklüğünde siyah böcekler birbirinin üzerine tırmanıyor, bütün geçidi kaplıyordu. Garip yaratıklar sadece önümüzdeki koridorda geziniyor başka bir yere gitmiyordu.

"Oh... Ren, o tarafa gitmemiz gerektiğine emin misin? Diğeri gözüme daha güzel göründü."

Ren köşeye doğru bir adım daha attı, ben de isteksizce aynısını yaptım. Böceklerin parlak siyah kabukları, altı tüylü bacakları, titreşen antenleri ve keskin makaslar gibi havayı yoklayan iki sivri uçlu kıskaçları vardı.

Böceklerden bazıları kalın siyah kanatlarını açtı ve vızıldayarak karşı duvara uçtu. Diğerleri tavana asılı duruyordu.

Ren'e baktım, kaplanın kararlı adımlarla ilerlediğini görünce yutkundum. Ren bana baktı.

"Pekâlâ, Ren, bunu yapacağım. Ama bu sefer gerçekten çok korkuyorum. Koridoru koşarak geçeceğim, durup seni bekleyeceğimi hiç sanmıyorum."

Birkaç adım geriledim, meşaleyi sıkı sıkı kavradım ve koşmaya başladım. Gözlerimi iyice kıstım ve dudaklarımı sıkıca kapattım, yol boyunca var gücümle çığlık attım. Koridorda koşarken böceklerin üzerine basıp birkaç kez dengemi kaybettim. Zihnimde korkunç bir sahne canlandı, yüz üstü böceklerin arasına düşebilirdim. Dikkat ederek yoluma devam ettim.

Devasa bir balonlu ambalaj kâğıdının üzerinde koşmak gibiydi, her adımımda vıcık vıcık baloncuklar patlıyordu. Böcekler ketçap paketleri gibi patlıyor, yeşil bir sıvı dört bir yana saçılıyordu. Bu eylem, tabii ki, diğer böcekleri rahatsız ediyordu. Birkaçı kanatlandı ve vücuduma çarptı, kot pantolonuma, tişörtüme ve saçıma kondu. Boştaki elimle böcekleri üzerimden silkelerken kıskaçlar parmaklarımı yokladı.

Sonunda diğer tarafa ulaştım, hâlâ üzerime tutunan böceklerden kurtulmaya çalışırken öğürerek titredim. Bazıları inatçıydı, atkuyruğumdaki de bunlardan biriydi. Bunları uzanıp elimle tutmak zorunda kaldım. Sonra ayakkabılarımı duvara sürttüm ve Reni beklemeye başladım.

Vızıldayan koridorda hızla ilerledi, sona doğru büyük bir sıçrayışa yanıma kondu ve silkindi. Tüylerinde birkaç böcek kalmıştı, meşalenin ucuyla böcekleri Renin üzerinden attım. Bir tanesi kıskacını kaplanın kulağına geçirip kanatmıştı. Neyse ki, kıskaçlar etimi kanatmadan koridoru geçmeyi başarmıştım.

"Galiba kıyafetler işe yarıyor, Ren. Derini değil de giysilerini çimdikliyorlar. Zavallı kaplan. Patilerine böcekler yapışmış. İğrenç! Benim en azından ayakkabılarım vardı."

Ren patilerini teker teker salladı ve ben de parmaklarının arasına giren böcek parçalarını çıkartmasına yardım ettim. Son bir kez ürperdim ve böceklerle arama mümkün olduğunca çok mesafe koymak için yürümeye başladım.

On dakika sonra bir taşın üzerine bastım ve taş yerin içine girdi. Olduğum yerde dondum kaldım, bir sonraki bubi tuzağını bekledim. Duvarlar sallanmaya başladı, metal paneller kenara çekilince her iki tarafta da sivri uçlu metal dikenler açığa çıktı. Bu da yetmezmiş gibi, taşların arasındaki

borulardan siyah bir sıvı yere akmaya başladı.

Ren hemen insana dönüştü.

“Dikenlerin uçlarında zehir var, Kelsey. Kokusunu alabiliyorum. Ortada kal. Geçmemize yetecek kadar yer var ama sakın dikenlerin vücuduna değmesine izin verme.”

Sivri uçlu metallere son bir kez baktım ve ürperdim. “Ya kayarsam?”

“Tüylerime sıkı sıkı tutun. Ben bizi sabitlemek için pençelerimi kullanacağım, sen ensemdeki tüyleri sakın bırakma. Bu sefer acele edemeyiz.”

Ren yeniden kaplana dönüştü. Çantamı düzelttim ve kaplanın ensesindeki tüyleri tuttum. Patisiyle yağı test etmek ister gibi tedirgin bir adım attı. Ayağı biraz kaydı, pençelerini çıkartıp yağın altındaki tozlu zemine geçirdi. Yağlı zeminde ilk ayağım sabitledikten sonra bir adım daha attı ve yine aynısını yaptı. Yere geçirdiği patilerinden birini kaldırmak isterse biraz zorlanıyordu.

İnanılmaz yorucu bir süreçti. Ölümcül dikenler rastgele aralıklarla sıralanmıştı bu yüzden bir an bile rahatlamam mümkün değildi. Bütün dikkatimi dikenlere odaklamak zorundaydım. Boynumun, bacağımın, başımın ve midemin hizasında birer diken vardı. Saymaya başladım ve ellide bıraktım. Kendimi uzun süredir sıktığım için bütün bedenim titriyordu. Bir anlık bir konsantrasyon kaybı yeterliydi -yanlış bir adım atarsam ölürdüm.

Ren’e işi ağırdan aldığı için minnettardım, zaten koridorda yan yana yürüyebileceğimiz kadar açıklık yoktu. Aslında her iki tarafımızda da birkaç santimetrelik boşluklar vardı. Dikkatlice adımımı attım. Yüzümden terler akıyordu. Yarıya gelince bir çığlık attım. Çok yağlı bir yere basmış olmalıydım çünkü ayağım altımdan kayıp gitti. Dizim büküldü ve sendeledim. Dikenlerden biri göğsümün hizasındaydı ama son anda büküldüm ve diken göğsüm yerine çantama saplandı. Ren olduğu yerde dondu kaldı ve sabırlı bir biçimde beni bekledi.

Nefes nefeseydim, uzuvlarımı teker teker düzelttim. Zehirli iğnelerden birinin vücuduma batmamış olması mucizeydi. Ren hafifçe inleyince sırtını okşadım.

“Ben iyiyim,” dedim.

Şanslıydım, çok şanslıydım. Daha da yavaş yolumuza devam ettik ve diğer tarafa ulaştık. Kendimi tozlu zemine bıraktım ve inledim, uyuşan boynumu ovaladım.

“Dikenlerden sonra böcekler gözüme çok da kötü görünmedi. Sanırım dikenlerden bir koridor yerine böcekli bir koridoru tercih ederim.”

Ren kolumu yaladı, ben de başına hafifçe vurdum.

Kısa bir moladan sonra yolumuza devam ettik. Olaysız birkaç dönemeci döndük. Ben gardımı indirmeye başlamıştım ki yine bir ses duyduk ve arkamızda bir kapı kapandı. İleride de kapı yere iniyordu, koştuk ama yetişemedik. Ren başarabilirdi ama bensiz diğer tarafa geçmek istememişti.

Tepemizdeki borulardan bir akıntının sesi geldi ve tavanda bir panel açıldı. Birkaç saniye sonra tepemize düşen suyla dengemizi kaybedip yere yığıldık. Meşalemizi söndürdü ve odacığı doldurmaya başladı. Ben ayağa kalkmayı başardığımda su dizlerime kadar çıkmıştı. Fermuarlardan birini açtım ve elimi içine soktum. Uzun bir tüpü elime aldım ve salladım, içindeki sıvı parıldamaya başladı. Işıkla Renin beyaz tüyleri sarardı.

"Ne yapacağız? Yüzebilir misin? Önce senin başın suyun altında kalacak!"

Ren insana dönüştü. "Kaplanlar yüzemez. Nefesimi bir kaplan olarak daha uzun süre tutamam."

Su şimdi belimize geliyordu, hemen tepedeki boşluğun altından çekildik ve ilerideki kapıya gittik. Yanına ulaştığımızda ayaklarım yerden kesildi ve yüzmeye başladım. Ren suyun altına girdi ve bir çıkış yolu bulmaya çalıştı.

Bir süre sonra başım suyun yüzeyine çıkarttı. "Kapıda mühür için yer var. Daha önce yaptığın gibi mührü yerine sokup çevirmeyi dene!"

Başımla onayladım ve derin bir nefes aldım. Suya daldım ve elimle kabartıyı bulmaya çalıştım. Sonunda aradığımı buldum ama ciğerlerimdeki hava tükenmeye başlamıştı. Ren suyun içine uzadı, çantamı yakaladı ve beni yüzeye çekti.

Şimdi tavana yakın bir yerde yüzüyorduk. Birkaç dakika içerisinde boğulabilirdik.

"Bunu yapabilirsin, Kells. Bir daha dene."

Derin bir nefes daha aldım ve Mühür'ü boynumdan çıkarttım. Çantamı Ren'e verdim ve suya daldım, kapının altına doğru uzandım. Mühür'ü yerine taktım ve önce bir tarafa sonra diğer tarafa çevirmeye çalıştım ama yerinden kıpırdamadı.

Ren bir kaplana dönüştü ve bana doğru yüzdü. Pençeleri suyu yardı, bunu yaparken yüzündeki tüyler geriye yapıştı ve suratı gözüme çok korkunç göründü, çizgili bir deniz canavarına benziyordu. Dişlerini sıkmış olması görünüşünü daha da korkunçlaştırıyordu. Yeniden ciğerlerimdeki hava tükenmeye başladı fakat artık odacığın suyla dolduğunu biliyordum ve başka seçeneğimiz kalmamıştı.

Paniğe kapıldım ve en kötüsünü düşünmeye başladım. Öleceğim yer

burası. Beni asla bulamayacaklar. Kimse benim için cenaze töreni yapmayacak. Boğulmak nasıl bir şey? Hızlı olacak. Sadece bir veya iki dakika sürecek. Cesedim şişecek, sonsuza kadar Renin kaplan vücudunun yanında yüzecek. Ya o korkunç böcekler gelip beni kemirirse? Böylesi ölmekten de kötü olur. Ren nefesini benden daha uzun süre tutabilir. Benim ölmemi seyredecek. Kendisini nasıl hissedeceğini merak ediyorum. Pişmanlık duyacak mı? Yoksa kendisini mi suçlayacak? Kapıyı tek haçına zorlamaya devam edecek mi?

Suyun yüzeyine çıkmayı denememek için kendimi zor tutuyordum. Zaten yüzey diye bir şey kalmamıştı, yukarıda hava yoktu. Hayal kırıklığına kapıldım ve korkuyla Mühür'e bir yumruk attım, hafif bir hareketlenme oldu. Mühür'e bir kez daha vurdum, bu sefer daha sert bir yumruk attım ve içeride sanki dev bir sifon çekildi. Kapı sonunda kalkmaya başladı ve Mühür düştü. Çaresizce uzandım, su bizi de beraberinde götürüp dışarıya akarken parmak uçlarımla kurdelesini yakaladım.

Su bizi bir sonraki koridorda taşıdı ve yerdeki deliklerden aktı. Biz sırılsıklam yerdeydik. Öksürdük ve nefes almaya çalıştık, ciğerlerimizi havayla doldurduk. Rene baktım, güldüm ve bir kez daha öksürdüm. Öğürürken bile gülüyordum.

"Ren," dedim. Öksürdüm. "Sen boğulmuş bir kediye..." Öksürdüm, "...benziyorsun."

Bunu komik bulmadı. Ren burnundan nefes verdi ve yanıma geldi. Bir köpek gibi silindi, suyu ve çamuru üzerime saçtı. Tüyleri şimdi ıslak dikenler gibi ayağa kalkmıştı.

Konuşurken ağzımdan tükürükler saçtım. "Hey! Çok teşekkür ederim! Pekâlâ, yine de komikti."

Kıyafetlerimin suyunu sıktım, Mühür'ü yeniden boynuma geçirdim ve çantaların içine su sızıp sızmadığından emin olmak istedim, kameraları kontrol ettim. Çantanın içindeki ıslak nesneleri dışarıya döktüm. Çamurlu suyun içine düşen nesneler ıslak kıyafetlerimi yeniden pisletti. Yiyecekler dışında hiçbir şey zarar görmemişti. Bay Kadana'ın önsezileri sayesinde kameralar sapasağlamdı. "Pekâlâ, yiyeceğimiz kalmadı ama bunun dışında her şey yolunda."

İsteksizce yeniden ayağa kalktım. Rahatsız ve ıslaktım, bir sonraki on dakika boyunca homurdandım. Botlarımdan vıcık vıcık sesler geliyor ve kıyafetlerimden sular damlıyordu. "İyi tarafından bakacak olursak böceklerin pisliğinden ve yağdan arındık," dedim.

Tüpün parıltısı azalırken çantamdan bir tane daha çıkarttım ve salladım. İçinden su sesi geldi ama yine de çalıştı. Birkaç kez sola bir kez de sağa döndükten sonra diğerlerinden çok daha uzun bir koridora ulaştık. Ren ve ben yürümeye başladık ama yarıya geldiğimizde Ren durdu, önüme geçti ve beni hızla geri adım atmaya zorladı.

"Harika! Şimdi ne oldu? Akrepler mi?"

Tam bu sırada tünel büyük bir gürültüyle sallandı. Üzerinde durduğum kumlu zemin çökmeye başladı. Yer ufalanınca derin bir çukurun içine doğru kayarken ben kendimi geriye attım. Titremeler sona erdi, çukurun kıyısına gittim ve aşağıya baktım. Işığı aşağıya tuttum ama hâlâ ne kadar derin olduğunu göremiyordum.

Hayal kırıklığıyla haykırdım. "Harika! Sen beni ne zannediyorsun? İndiana Jones mu? Çantamda kamçım olmadığını bilmen gerekir!" inledim ve Ren'e döndüm. Çukurun öteki tarafını işaret ettim. "Sanırım şu tarafa doğru devam etmemiz gerekiyor, değil mi?"

Ren başını Önüne eğdi ve çukurun içine baktı. Sonra ileri geri yürüdü, duvarları inceledi ve diğer tarafta devam eden koridora baktı. Ben sırtımı bir duvara yasladım ve çantamdan büyük bir su şişesi çıkartıp kafama diktim, gözlerimi kapattım.

Sıcak bir elin bana dokunduğunu hissettim.

"İyi misin?"

"Yaralı mısın diye soruyorsan cevabım hayır. Sadece iyi misin, akıl sağlığın yerinde mi diye soruyorsan, cevabım yine hayır."

Ren kaşlarını çattı. "Diğer tarafa geçmenin bir yolunu bulmalıyız."

"Sen istersen şansını deneyebilirsin." Elimi sallayarak konuyu geçiştirdim ve sudan biraz daha içtim.

Çukurun kenarına gitti, aşağıya baktı, mesafeyi kestirmeye çalıştı. Yeniden kaplana dönüştü, geldiğimiz yöne doğru birkaç adım attı ve son sürat çukura doğru koştu.

"Ren, hayır!" diye çığlık attım.

Sıçradı, çukuru kolaylıkla aştı ve diğer tarafa kondu. Sonra yine birkaç adım geriledi ve geri dönmek için aynısını yaptı. Ayaklarımın dibine kondu ve insana dönüştü.

"Kells, bir fikrim var."

"Oh, bunu duymam lazım. Umarım beni de bu plana dâhil etmemişsindir. Ah, dur tahmin edeyim. Biliyorum. Kuyruğuna bir ip bağlayacaksın, diğer tarafa geçeceksin, ipin diğer ucuna beni bağlayıp beni karşı tarafa

çekeceksin.”

Söylediklerimi ciddi ciddi düşünüyormuş gibi başını yana yatırdı, sonra kafasını iki yana salladı. “Hayır, böyle bir şeyi yapacak kadar güçlü değilsin. Ayrıca, yanımızda ip yok ve olsa bile diğer tarafta nereye başlayacağız?”

“Pekâlâ. O zaman plan nedir?”

Ellerimi ellerine aldı ve açıkladı. “Ben çok daha kolay bir şey teklif ediyorum. Bana güveniyor musun?”

Midem bulanmaya başladı. “Sana inanıyorum. Sadece-” Endişeli mavi gözlerine baktım ve iç geçirdim. “Pekâlâ, ne yapacağız?”

“Kaplan olarak çukuru kolaylıkla aştığımı gördün, değil mi? Senden istediğim şey çukurun kenarında beni beklemen. Ben tünelin ucuna gidip koşmaya başlayacağım, hızlanacağım ve havaya sıçrayacağım. Sen de bu sırada havaya sıçrayıp beni boynumdan yakalayacaksın. Havada seni tutabilmek için insana dönüşeceğim ve birlikte diğer tarafa düşeceğiz.”

Burnumdan soludum ve bir kahkaha attım. “Şaka yapıyorsun, değil mi?”

Söylediklerimi umursamadı. “Zamanlama çok önemli, sen de benimle aynı yöne doğru atlamalısın, aksi halde ben sana çarparım ve ikimiz birden aşağıya düşeriz.”

“Sen ciddi misin? Bunu yapmamı mı istiyorsun?”

“Evet, ciddiyim. Şimdi ben alıştırma yaparken sen burada bekle.”

“Başka bir koridor veya geçit bulsak?”

“Başka yol yok. Gitmemiz gereken yol burası.”

İsteksizce çukurun kenarına gittim, ileri geri zıplayışlarını seyrettim. Koşusunun ve zıplayışının ritmini gözlemledim. Benden ne istediğini anlamaya başladım. Ren gelip yanımda dikildi.

“Beni buna ikna ettiğine inanamıyorum. Emin misin?” “Evet, eminim. Hazır mısın?”

“Hayır! Vasiyetimi yazmam için bana bir dakika ver.”

“Kells, bir şey olmayacak.”

“Tabii ki. Pekâlâ, biraz bekle etrafıma bakınayım. Çünkü bu deneyimin hepsini günlüğüme geçirmek istiyorum. Aslında bunun çok fazla anlamı yok çünkü çukurun içine düşüp öleceğiz.”

Ren elini yanağıma koydu, gözlerime baktı ve inandırıcı bir ses tonuyla, “Bana güven, Kelsey,” dedi. “Düşmene izin vermem.”

Başımla onayladım, sırt çantalarımın askılarını sıkılaştırdım ve tedirgin bir biçimde çukurun kenarına adım attım. Ren yeniden kaplan formuna büründü ve tünelin ucuna gitti. Çömeldi, sonra müthiş bir süratle koşmaya

başladı. Dev bir hayvan son sürat üzerime geliyor ve içgüdülerim kaçmamı - arkama dönüp uzaklaşmamı tavsiye ediyordu. Bu büyüklükte bir hayvan tarafından ezilme düşüncesi çukurun içine düşme korkusunu bile bastırmıştı.

Korkuyla gözlerimi kapattım fakat son anda kendimi topladım, iki adım attım ve bedenimi boşluğa fırlattım. Ren de benimle aynı anda havaya sıçradı. Uzanıp kollarımı kaplanın boynuna doladım.

Ümitsizce tüylerine tutundum, düşmeye başladım, sonra belimi kavrayan kolları hissettim. Ren beni kaslı göğsüne bastırdı ve benim üste geçmem için havada ters döndük. Diğer taraftaki koridorun tozlu zeminine düşünce çarpmanın etkisiyle nefesim kesildi ve bir süre Ren'in sırtı üzerinde kaydık.

Derin bir nefes alarak ciğerlerimi havayla doldurdum. Kendime gelince Renin sırtına baktım. Beyaz gömleği kirlenmiş ve yırtılmıştı, derisi birkaç yerde çizilmiş ve kanıyordu. Yaralarım temizlemek için çantamdan ıslak bir tişört çıkarttım, derisinin içine girmiş çakıl taşlarını çekip çıkarttım.

İşim bitince Ren'in boynuna sarıldım. Kollarını belime doladı ve beni kendine çekti. Başımı göğsüne yaslayıp fısıldadım. "Teşekkürler. Ama sakın... bir daha asla... benden böyle bir şey yapmamı istemem.

Bir kahkaha attı. "Sonu böyle olacaksa yeniden yapabiliriz."

"Kesinlikle olmaz!"

Ren isteksizce beni bıraktı. Kaplanlar, erkekler ve böceklerden şikâyet ederek homurdandım. Ren ölüme bu kadar yaklaşıp hayatta kaldığı için çok mutlu gibiydi. Kendi kendine mırıldandığını duyar gibiydim: Başardım. Hayattayım. Ben bir erkeğim. Yüzümü buruşturdum. Erkekleri Hangi yüzyıldan gelirlerse gelsinler hepsi aynı.

İhtiyacımız olan her şeyin yanımızda olup olmadığını kontrol ettim ve yeniden fenerimi elime aldım. Ren kaplana dönüştü ve önüme geçti.

Birkaç koridoru geçtikten sonra üzerinde semboller olan bir kapıya ulaştık. Kapının kolu veya tokmağı yoktu. Sağ tarafta, yüksekliğinin üçte biri kadar aşağıda, benim elim-dekine benzer semboller gördüm. Kendime elime baktım ve geçici dövmemi inceledim. Kapıdakiler aynadaki yansıması gibiydi.

"Phet'in çizimindekilerle uyumlu!"

Elimi soğuk taştan kapının üzerine koydum, Phet'in sembolleriyle kapıdakileri eşleştirdim, hafif bir karıncalanma hissettim. Elimi çektim ve avucuma baktım. Semboller şimdi parlak kırmızı bir renkle ışıldıyordu ama garip olan acımıyor olmalarıydı. Yeniden kapıya dokununca sıcaklığı parmaklarımda hissettim. Ben yakınlaştırdıkça elimle kapı arasında elektrik kıvılcımları uçuştu, ardından taş kapı hareket etti.

Kapı görünmez eller tarafından çekilmiş gibi içeriye doğru açıldı ve geçmemize izin verdi. Taştan duvarlardaki fosforlu likenler ile aydınlanan büyük bir mağaraya adım attık. Mağaranın ortasında yüksek dikdörtgen bir yekpare taş, önünde ise küçük taştan bir sütun vardı. Sütunun üzerindeki tozu sildim ve el izlerini gördüm -biri sağ diğeri sol ele aitti. Sağ taraftaki kapının üzerindekiyle aynı gibiydi ama soldaki sağ elimin arkasındakine benziyordu.

İki elimi de taşın üzerine koymaya çalıştım ama bir şey olmadı. Sağ elimin dışını soldaki izin üzerine yerleştirdim. Semboller yeniden kırmızı bir parıltıya büründü. Elimi çevirdim ve sağ elimin avucunu sağdaki izlerin üzerine koyunca bu sefer sıcak bir karıncalanmadan fazlasını hissettim. Taşa değdiğim yer enerjiyle çatırdadı ve elimden çıkan sıcaklık taşa aktı.

Büyük taşın tepesinden boğuk bir gümbürtü geldi, ardından ıslak bir şapırtı duyuldu. Altın renkli bir sıvı taşın üzerine döküldü ve dört tarafından aşağıya aktı, dibindeki kâse şeklinde havuzda toplandı. Karışım taş ile reaksiyona girdi. Taş tısladı ve buhar saldı, sıvı köpürdü, kabarcıklar çıkarttı ve fışıldadı.

Tıslamalar sona erip buhar bulutu dağılınca taşın dört yüzeyinde de gliflerin belirdiğini görünce şaşkınlıktan nefesimi tuttum.

“Galiba bu, Ren. Durga’nın kehaneti bu! Aradığımız şey buydu!”

Dijital bir kamera çıkarttım ve taşın resimlerini çekmeye başladım. Sonra analog kamerayla da birkaç resim çektim. Ardından kâğıt ve kömür alıp taşın üzerindeki kabartmaların birer kopyasını çıkarttım. Bay Kadam’ın gördüklerimizi yorumlayabilmesi için her şeyin bir kopyasını çıkartmam gerekiyordu.

Ben taşın etrafında dönüp sembollerin ne anlama geldiğini anlamaya çalışırken Renin ciyakladığını duydum. Kafamı çevirince patisini dikkatlice havaya kaldırdığını ve geri adım attığını gördüm. Altın renkli asit havuzdan taşıyor ve taştan zemine akarak çatlakları dolduruyordu. Yere bakınca ayakkabılarımdan birinin bağlarının altın renkli sıvıya değdiğini ve buhar çıkarttığını gördüm.

Labirent büyük bir gürültüyle yeniden sarsılırken biz zeminin kumlu kısmına atladık. Yüksek tavandan taşlar düşmeye başladı. Zemine düşüp parçalanıyorlardı. Ren beni duvara doğru itti, yere çömeldim ve başımı ellerimle korumaya çalıştım. Sarsıntı gittikçe şiddetlendi ve kulakları sağır eden bir çatırtıyla taş ikiye bölündü. Büyük bir gürültüyle yere düştü ve kocaman parçalara bölündü. Altın renkli asit havuzdan yere yayıldı, taşı ve

değdiği her şeyi yavaşça kemirmeye başladı.

Asit o kadar dibimize girdi ki artık kaçacak yerimiz kalmamıştı. Kapıya ulaşmamız mümkün değildi, içeriye mühürlenmiştik ve başka çıkış da yoktu. Ren doğruldu, havayı kokladı ve ileri doğru bir adım attı. Arka bacakları üzerinde ayağa kalktı, pençelerini duvara geçirdi ve bir şeyi tırmalamaya başladı.

Yanma gidince küçük bir delik açtığını ve dışarıdaki yıldızların gözüktüğünü fark ettim! Kazmasına yardım ettim, deliği içinden geçebileceğimiz kadar büyülttüm. Ren dışarıya çıktıktan sonra çantamı dışarı attım ve delikten geçtim, diğer tarafa düştüm ve yerde yuvarlandım.

Tam bu sırada büyük bir taş düştü ve açtığımız deliği mühürledi. Titreşimler yavaşladı ve durdu. Karanlık ormana sessizlik hâkim olurken havaya savrulan pudramsı tozlar nazikçe tepemize yağdı.

12

Durga'nın kehaneti

Yavaşça doğruldum, kollarımdaki tozlan silkeledim ve fenerimi buldum. Ren beni omzumdan tutup kendine çevirdi ve yüzüme baktı.

"Kelsey, sen iyi misin? Yaralandın mı?"

"Hayır, iyiyim. Öyleyse, burada işimiz bitti mi? Kanheri Mağarası çok eğlenceliydi ama artık eve gitmek istiyorum." Ren, "Evet," diye onayladı. "Arabaya geri dönelim. Sen benim yanımda kal. Biz geldiğimizde uyuyan yaratıkların büyük bir kısmı şimdi uyanık ve avlanıyor. Dikkatli olmalıyız." Omzumu sıktı, yeniden kaplana dönüştü ve ağaçların arasına girdi.

Görünüşe göre mağaranın diğer tarafına çıkmıştık, dik bir yamacın dibinde girişin belki de bir kilometre arkasındaydık. Ren tepenin etrafından dolaşıp beni basamaklara, birkaç saat önce yolculuğumuza başladığımız yere götürdü.

Ormanda gece yürümek daha keyifliydi çünkü bizi izlediğini bildiğim korkunç yaratıkları göremiyordum ama bir buçuk saat yürüdükten sonra bizi kimin izlediği de umurumda değildi. Çok yorgundum. Gözlerimi zor açık tutuyor, güçlükle adım atıyordum.

Belki de yüzüncü kez esnedim ve Ren'e döndüm. "Gelmedik mi?"

Yumuşak bir kükremeyle karşılık verdi, sonra birden durdu, başım önüne indirdi ve karanlığın içine baktı.

Gözlerini ormanın içine dikti ve bir insana dönüştü. "Takip ediliyoruz," dedi. "Koşmanı söylersem hemen koşmaya başla ve sakın arkana bakma... Koş!"

Sol tarafı işaret etti ve kaplana dönüşüp ağaçların arasına daldı. Etkileyici, ürkütücü bir kükreme ile ağaçların sarsıldığını duydum. Yorgun bedenimin itirazlarına kulak asmadan koşmaya başladım. Nerede olduğumu ve nereye gittiğimi bilmiyordum ama Renin işaret ettiği yönde ilerlemeye çalıştım. On beş dakika kadar koştuktan sonra adımlarımı yavaşlattım. Nefes nefese kalmıştım, durdum ve karanlıkta sesleri dinledim.

Kedilerin, büyük kedilerin seslerini duydum. Yarım kilometre uzaktaydılar ama sesleri bulunduğum yere kadar geliyordu. Diğer hayvanlar

suskundu. Herkes kedilerin dövüşünü dinliyor olmalıydı.

Ormanda kükremeler ve hırıltılar yankılandı. Seslerin kaynağı ikiden çok kedi olabilirdi, Ren için endişelendim. On beş dakika daha yürüdüm ve dikkatlice kulak kesildim, Ren in sesini ayırt etmeye çalıştım. Sonra birden ormana derin bir sessizlik çöktü.

Kedileri kaçırdı mı? Güvende mi? Geri dönüp ona yardım etmeli miyim?

Ben geldiğim yere geri dönerken tepemde yarasalar uçuştu. Doğru yön olarak tahmin ettiğim tarafa doğru çeyrek kilometre yürümüştüm ki çalıların arasından bir hışırtı geldi ve karanlığın içinden bana bakan sarı gözleri gördüm.

"Ren? Sen misin?"

Çalıların arasından bir form açığa çıktı, yere çömelmişti ve beni seyrediyordu.

Ren değildi.

Siyah bir kaplan cesurca bana bakıyor, karşı koyup koyamayacağımı anlamaya çalışıyordu. Yerimden kıpırdamadım. Hareket edersem üzerime atlayacağını biliyordum. Sırtımı mümkün olduğunda dikleştirdim ve yiyemeyeceği kadar büyük görünmeye çalıştım.

Bir dakika boyunca birbirimize baktık. Ardından panter havaya sıçradı. Bir saniye önce kuyruğunu ileri geri sallayarak beni seyrediyordu, bir saniye sonra süratle bana doğru geliyordu.

Panterin keskin pençeleri ay ışığında parıldadı. Olduğum yerde dondum kaldım, hırlayan kedinin pençelerinin ve sivri dişlerle dolu ağzının yüzüme yaklaşmasını seyrettim. Çığlık attım, ellerimi başımı korumak için öne attım, pençelerin ve dişlerin boğazıma geçmesini bekledim.

Bir kükreme duydum ve yüzümün önünden bir şeyin gençliğini hissettim ve sonra... hiçbir şey. Gözlerimi açtım ve etrafıma bakındım.

Ne oldu? Beni ıskaladı mı?

Ağaçların arasında siyah ve beyaz bir şey gördüm. Rendi! Pantere havada saldırmış ve büyük kediyi benden uzaklaştırmıştı. Panter, Ren'e kükredi ve etrafında birkaç daire çizdi ama Ren de kükreyerek karşılık verdi ve panterin yüzüne saldırdı.

Kendisinin iki misli büyüklükte bir kediyle dövüşmek istemeyen panter arkasına döndü ve hızla uzaklaştı.

Ren in siyah beyaz formu ağaçların arasından bana doğru geldi. Sırtında kanlı sıyrıklar vardı ve sağ patisi zedelenmiş, belki de kırılmıştı, zaten bu yüzden topallıyordu. Bir an için insana dönüştü ve nefes nefese ayaklarımın

dibine yığıldı. Elime uzandı.

"Yaralandın mı?" diye sordu.

Yanma çömeldim ve sıkı sıkı boynuna sarıldım, ikimiz de hayatta kaldığımız için rahatlamıştım.

"Ben iyiyim. Beni kurtardığın için teşekkürler. Senin iyi olmana çok sevindim. Yürüyebilir misin?"

Ren başıyla onayladı, zayıf bir gülümseme ile karşılık verdi ve yeniden beyaz kaplana dönüştü. Patisini yaladı, havayı kokladı ve yürümeye başladı.

"Pekâlâ, artık buradan gidelim. Hemen arkandayım."

Bir saat daha yürüdükten sonra cipe ulaştık. O kadar yorgunduk ki arabadaki suların neredeyse tamamını mideye indirdik, arka koltuğu yatırdık ve yan yana uzandık. Kolumu Renin boynuna doladım ve uykuya kaldım.

Güneş doğunca arabanın içi de ısınmaya başladı. Kan ter içerisinde uyandım. Çok pistim ve her yerim ağrıyordu. Ren de çok yorgundu, hâlâ uykuluydu ama sırtındaki çizikler çok kötü durmuyordu. Aslında, neredeyse hepsi iyileşmişti. Dilim kurumuştu ve başımda korkunç bir ağrı vardı.

Doğrulurken inledim. "Oh, korkunç durumdayım ve panterle savaşan ben değildim. Sıcak bir duş ve yumuşak bir yatağa ihtiyacım var. Haydi eve gidelim."

Çantanın içine uzandım, kameraların ve kömür çizimlerin güvende olduğundan emin olduktan sonra cipi yola çıkarttım.

Malikâneye geri döndüğümüzde Bay Kadam bizi kapıda karşıladı ve soruları ardı ardına sıraladı. Çantamı adama verdim ve bir zombi gibi ağır adımlarla içeriye girdim. "Duş. Uyku."

Hemen üst kata çıktım, kıyafetlerimi çıkarttım ve duşa girdim. Sırtıma akan sıcak su kaslarıma masaj yapıp acılarımı dindirirken, bütün kir ve teri alıp götürürken neredeyse uykuya dalacaktım. Saçlarımı duruladım, duştan çıkmayı başardım ve kurulandım. Pijamalarımı giydim ve yatağa uzandım.

On iki saat sonra bir tepsi dolusu yiyecekle uyandım, açlıktan ölüyordum. Bay Kadam kendini aşmıştı. Dilimlenmiş muzlar, çilekler ve yabanmersinlerinin yanında pofuduk krepler üst üste yığılıydı. Yanında çilek şurubu, bir kâse yoğurt ve bir kupa sıcak çikolata vardı. Yiyeceklerin üzerine atıldım. Lezzetli kreplerin hepsini yedim ve sıcak çikolatamı alıp balkona çıktım. Bay Kadam'a misafirperverliği için teşekkür etmeyi zihnimin bir köşesine not ettim.

Gecenin yarısıydı ve dışarısı serindi, yumuşak minderli sandalyelerden birine oturdum, battaniyeme sarındım ve sıcak çikolatamı yudumladım. Tatlı

bir esinti saçlarımı dalgalandırdı, elimi saç tellerime götürünce duştan çıktıktan sonra çok yorgun olduğum için saçlarımı taramayı unuttuğunu fark ettim. Fırçamı bulduktan sonra sandalyeye geri döndüm.

Duştan sonra saçlarımı taramak bile yeterince kötüydü. Duştan sonra saçlarımın taranmadan kurumasına izin vermek ise korkunç bir hataydı. Şimdi teller iç içe geçmişti ve verandanın diğer tarafındaki kapı açılıp Ren dışarıya çıkarken saçlarım hâlâ berbat durumdaydı. Harika, Kells.

Çıplak ayaklıydı ama üzerinde haki bir pantolon ve gözleriyle uyumlu gök mavisi bir gömlek vardı. O kadar harika görünüyordu ki ben pijamalarım ve horozibiğine dönmüş saçlarımla kendimi çok kötü hissettim.

Karşıma oturdu. "İyi akşamlar, Kells. İyi uyudun mu?" "Uh, evet. Ya sen?"

Parıltılı gülümsemesini gösterdi ve hafifçe başıyla onayladı. "Saçların için yardım ister misin?" diye sordu. Saçlarımın karışıklığını çözmeye çalışmam hoşuna gitmişti.

"Hayır, her şey kontrolüm altında."

Dikkatini saçlarımdan almak istiyordum bu yüzden hemen konuya girdim. "Sırtın ve elin nasıl?"

Gülümsedi. "Hepsi iyiler. Sorduğun için teşekkürler." "Ren, şimdi neden beyaz giymiyorsun? Hep beyazlar içeri-sindesin. Beyaz gömleğin yırtık mı?"

"Hayır, sadece farklı bir şey giymek istedim. Aslında, kaplana dönüşüp insan formuna büründüğümde, beyaz giysilerim geri geliyor. Şimdi kaplana dönüşüp yeniden insan olsam üzerimdeki kıyafetlerin yerini eski beyazlar alır."

"Yırtık ve kanlı mı olurlar?"

"Hayır, yeniden ortaya çıktığında tek parça ve temizdir." "Hah. Çok şanslısın. Değişirken her defasında çıplak kal-saydın senin için çok zor olurdu."

Kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz dilimi ısırdım ve yüzüm hemen kızardı. Harika, Kells. Yüzümü saçlarımın arkasına gizleyip düğümlenen yerleri çekiştirerek ağzımdan çıkan saçma sapan sözleri unutturmaya çalıştım.

Sırıttı. "Evet. Çok şanslıyım."

Tarağı saçlarımın arasında gezdirdim ve yüzümü buruşturdum. "Aklıma bir soru daha geldi."

Ren ayağa kalktı ve tarağı elimden aldı.

"Sen... sen ne yapıyorsun?" diye kekeledim.

"Rahatla. Diken üzerindesin."

Asla bilemezsin.

Arkama geçti, saçlarımın bir kısmını eline aldı ve nazikçe taramaya başladı. Önceleri tedirgindim ama saçlarımın arasında dolaşan elleri o kadar sıcak ve rahatlatıcıydı ki kısa süre sonra arkama yaslandım, gözlerimi kapattım ve başımı geriye attım.

Saçlarımı bir dakika daha taradıktan sonra enseme düşen telleri havaya kaldırdı, kulağıma eğildi ve fısıldadı. "Bana ne soracaktın?"

İrkildim. "Hımmm... Ne?" Ne diyeceğimi bilemedim. "Bana bir şey soracaktın."

"Oh, evet. Şey -bu çok güzeldi."

Bunu yüksek sesle mi söyledim?

Ren bir kahkaha attı. "Bu bir soru değil."

Galiba değildi.

"Benim kaplana dönüşmemle ilgili bir şey miydi?"

"Oh, evet. Şimdi hatırladım. Gün içerisinde birkaç kez dönüşebiliyorsun, değil mi? Bunun bir sınırı var mı?"

"Hayır. Yirmi dört saatin yirmi dört dakikası insan formunda kaldığım sürece bir sınırı yok."

Saçlarımın başka bir kısmına geçti. "Başka sorun var mı, sundan?"

"Evet, labirent hakkında. Sen bir kokuyu takip ediyordun ama ben sadece sülfür kokusu alıyordum. Sen de sülfürün peşinde miydin?"

"Hayır. Ben lotus çiçeği kokusunun peşindeydim. Durga'nın en sevdiği çiçektir, Mühür'ün üzerindeki de lotus çiçeğidir. Kokuyu takip ederek doğru yolu bulacağımızı düşündüm."

Ren saçlarımla işini bitirdi, tarağı kenara koydu ve omuzlarıma nazikçe masaj yapmaya başladı. Yine gerildim ama elleri o kadar sıcaktı ve masaj o kadar iyi gelmişti ki yine arkama yaslandım ve yavaşça erimeye başladım.

Kusursuz bir huzurdu, kelimeleri ağzımda geveledim. "Lotus çiçeği mi? İçerideki onca kötü kokunun arasından çiçeğin kokusunu nasıl aldın?"

Parmağının ucuyla burnuma dokundu. "Kaplan burnum sayesinde. Ben insanların fark etmediği kokuları kolaylıkla duyarım." Son bir kez omuzlarımı sıktı. "Gel, Kelsey. Giyin. Yapacak işlerimiz var."

Ren sandalyenin önüne geçti ve bana elini uzattı. Elimi uzattım, kolumdan aşağıya atlayan elektrik kıvılcımları ile parmaklarım karıncalandı. Sırıttı ve parmaklarımı öptü.

Şok oldum. "Bunu sen de mi hissettin?"

Hint prensi bana göz kırptı. "Tabii ki."

'Tabii ki' deyişi bana aynı şeyden bahsedip bahsetmediğimizi

düşündürttü.

Giyindikten sonra aşağı kattaki kütüphaneye indim ve Bay Kadam'ı kalın kitaplarla dolu masanın başında buldum. Kaplan Ren yanında bir koltuğa uzanmıştı.

Masanın yanına bir sandalye çektim ve Bay Kadam'ın ne üzerinde çalıştığını anlamak için kitaplardan bazılarını kenara ittim.

Bay Kadam yorgun, kırmızı gözlerini ovaladı.

"Biz döndüğümüzden beri bunun üzerinde mi çalışıyorsunuz?"

"Evet, bu harika! Sizin kömürle aldığınız yazıların çevirisini neredeyse bitirdim, şimdi de taşın üzerindeki sembollerin resimlerini inceliyorum." Bana notlarını uzattı.

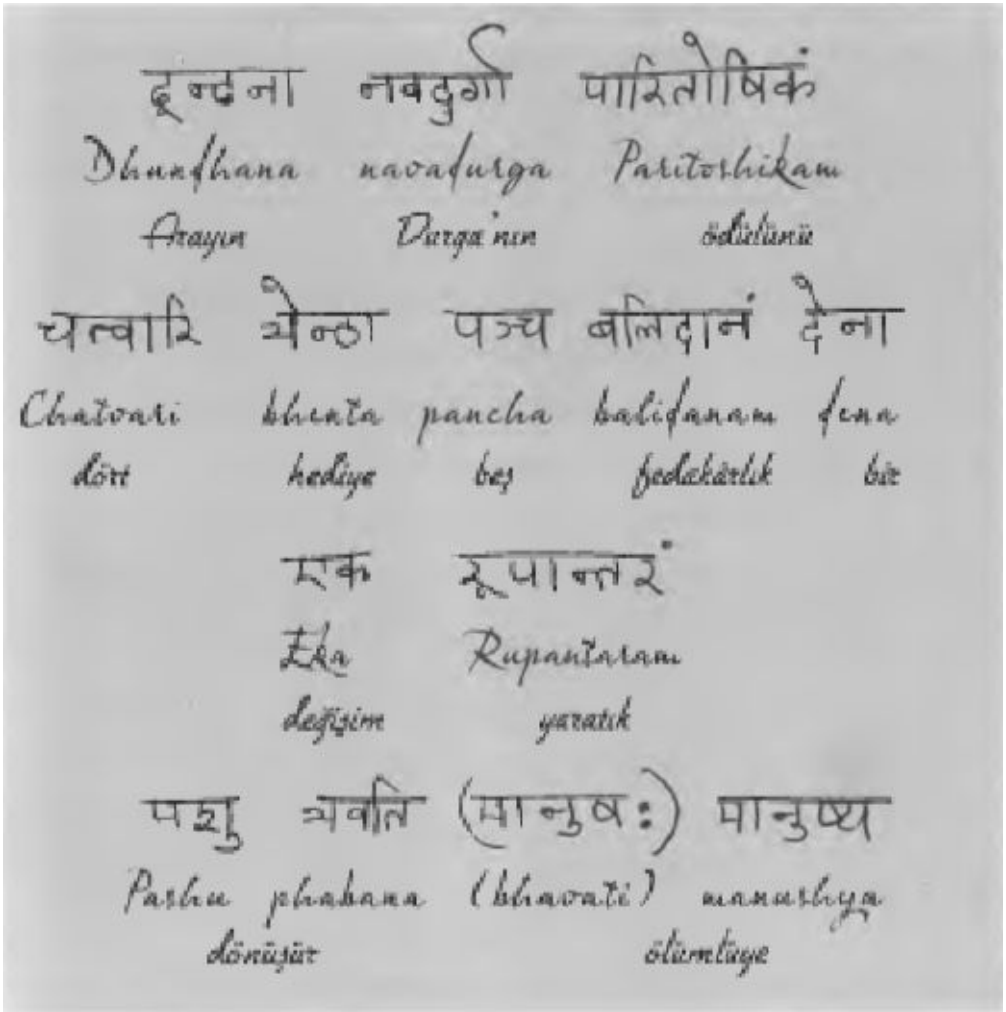

Takdir ederek, "Vay canına, çok uğraşmışsın!" dedim. "'Dört hediye' ve 'beş fedakârlık' hakkında ne düşünüyorsun?"

Bay Kadam, "Emin değilim," dedi. "Ama sanırım maceranızın henüz sona

ermediğine işaret ediyor. Sen ve Ren için tamamlamanız gereken yeni görevler olabilir. Örneğin, taşın bir yüzündeki metnin çevirisini tamamladım. Sizin bir yere gidip Durga'ya verilecek bir hediyeyi bulmanız gerektiğini söylüyor. Dört hediye bulmanız gerektiğine göre, tahminime göre, taşın her bir yüzeyinde ayrı bir hediyeden bahsediyor. Korkarım maceranın sadece ilk ayağını tamamladınız."

"Pekâlâ, ilkinde ne diyor?"

Bay Kadam bir kâğıt parçasını bana uzattı.

Korunmak için, tapınağını arayın.
Ve Durga tarafından kutsanın.
Balığa gidin ve Kiskindha'yı arayın,
Maymunların hükmettiği yeri bulun.
Hanuman'ın diyarına gadanın vurduğu yerde.
Gizlenen dalı arayın.
Sepeniyde dikenli,
Altınıyda göz alıcı tehlikeler,
Sevdikleriniz boğar, tuzağa düşürür.
Ve tuzlu girdabın içine çeker.
Solgun hayaletler sizi yoldan çıkartır.
Ve muhafızlar geçit vermez.
Sizi kovalarlarsa dikkatli olun.
Yoksa küflü vücuttarını kucaklarsınız.
Fakat kimse ölmesin diye.
Yılanlar yasak meyveyi bulur.
Ve Hindistan'ın açlığı doyurulursa,
Bunların hepsinden kurtulabilirsiniz.

"Bay Kadam, Hanuman'ın diyarı nedir?"

"Ben de onun üzerinde araştırma yapıyordum," diye cevap verdi. "Hanuman maymun tanrısıdır. Diyarının ismi Kishkindha veya Maymun Krallığı'dır. Kishkindha'nın nerede olduğu tartışmalıdır ama en yaygın teori

tarihi Kishkindha'nın Hampi harabeleri yakınında bir yerde olduğudur."

Masadaki kitaplardan içinde detaylı haritalar olanı elime aldım ve indeksten Hampi'yi buldum. Sayfaları karıştırdım. Hindistan'ın güneybatı bölgesinde bir yerdeydi.

"Öyleyse, Kishkindhaya gidip maymun tanrısıyla karşılaşıp bir dal mı bulacağız?"

Bay Kadam, "Ben yasak meyveyi aramanız gerektiğini düşünüyorum," diye cevap verdi.

"Adem ve Havva'daki mi? O yasak meyveden mi bahsediyorsunuz?"

Bay Kadam durup düşündü. "Sanmıyorum. Meyvelere mitolojik ödüller arasında sıklıkla rastlanır, yaşamı sembolize eder. İnsanların yaşaması için yemesi gerek ve meyveler bize enerji verir. Dünyanın farklı kültürleri meyveleri veya hasadı farklı şekillerde kutlar."

"Evet!" diye haykırdım. "Amerikalılar Şükran Günü'nde hasadı ve bereketi kutlar. Hindistan'da meyveler ile ilgili efsaneler var mı?"

"Emin değilim, Bayan Kelsey. Nar birçok Hint kültüründe önemlidir, fakat Pers ve Romalılar için de aynı şey geçerlidir. Bunu biraz daha araştırmam lazım, şimdilik aklıma başka bir şey gelmiyor."

Bay Kadam gülümsedi ve yeniden tercümesine geri döndü.

Hint kültürü ve tarihi ile ilgili birkaç kitabı elime aldım, rahat sandalyelerden birine geçtim ve kucağıma bir yastık koyup kitaplara göz gezdirmeye başladım. Ren koltuktan indi ve ayaklarımın üzerine uzandı, Bay Kadam araştırmasına devam ederken ayaklarımı ısıttı.

Kendimi yeniden ailemin kütüphanesinde hissettim. Başlarına doğal olmayan şeyler gelse de, Bay Kadam ve Ren ile birlikte vakit geçirmek bana çok doğal geliyordu. Uzanıp Renin kulaklarının arkasını kaşıdım, keyifle mırladı ama gözlerini açmadı. Bana bakmasa da Bay Kadam'a bakıp gülümsedim. Kendimi mutlu ve eksiksiz hissediyordum, sanki Renin malikânesine aittim. Bu düşünceleri zihnimden uzaklaştırdım ve Hanuman hakkında bir bölüm bulup okumaya başladım.

"Bir Hint tanrısıdır, kendini bir şeye adamayı ve fiziksel gücü temsil eder. Lordu Rama'ya, Rama'nın eşi Sita'yı bulmak için Lanka'ya giderek hizmet eder."

Vay canına... ne çok isim var.

"Sita'nın Lanka kralı Ravana tarafından kaçırıldığını öğrenir. Rama ile Ravana arasında büyük bir savaş olur, bu sırada Rama'nın ağabeyi hastalanır. Hanuman, Rama'nın ağabeyini iyileştirecek bitkileri bulmak için Himalaya

Dağları'na gider fakat hangi bitkinin işe yarayacağını bulamaz ve bütün dağı yanında getirir."

Dağı nasıl taşıdığını merak ediyorum. Umarım böyle bir şey yapmak zorunda kalmayız.

"Hanuman ölümsüz ve yenilmezdir. Yarı insan yarı maymundur, diğer maymunlardan çok daha hızlı, çevik ve güçlüdür. Rüzgâr tanrısının oğludur. Bugün hâlâ birçok Hintli Hanuman'a tapar, onun şarkılarını söyler ve her sene doğum gününü kutlar."

"Güçlü maymun adam, dağları taşıyor ve şarkılar söylüyor. Anladım," diye mırıldandım.

Hâlâ gecenin yarısıydı, ben uzun süre dinlenmiş olmama rağmen kendimi çok yorgun hissediyordum. Elimdeki kitabı bıraktım, Ren hâlâ ayaklarımın dibindeyken bir süre uykuya daldım.

Ertesi gün Bay Kadam'ı kendi haline bıraktım, biraz uyumasını tavsiye ettim. Bütün gece ayakta kaldığı için Bay Kadam dinlenirken evde sessizce dolaştım.

Öğleden sonra terasta benim yanıma geldi. Gülümseyerek yanıma oturdu.

"Bayan Kelsey, nasılsınız? Önünüzde yeni seyahatler olduğunu öğrendikten sonra taşıdığınız bu yük size çok ağır gelmeye başlamış olmalı."

"Ben iyiyim. Arkadaşlar arasında birkaç böceğin lafı mı olur?"

Gülümsedi sonra yüzü yeniden ciddileşti. "Çok zorlandığınızı hissederseniz... ben sadece... sizi tehlikeye atmak istemiyorum. Benim için çok önemlisiniz."

"Sorun değil, Bay Kadam. Endişelenmeyin. Ben bunun için doğdum, değil mi? Ayrıca, Ren'in yardımıma ihtiyacı var. Ben ona yardım etmezsem sonsuza kadar kaplan olarak kalacak."

Bay Kadam gülümsedi ve elime hafifçe vurdu. "Siz çok cesur bir genç bayansınız. Çok uzun zamandır sizin gibisiyle karşılaşmamıştım. Umarım Ren ne kadar şanslı olduğunun farkındadır."

Yüzüm kızardı ve havuza baktım.

Devam etti. "Şimdiye kadarki araştırmalarım sayesinde bir sonraki durağın Hampi olduğunu öğrendim. Oraya ikinizi yalnız gönderemem. Ben de size eşlik etmek zorundayım. Yarın ilk ışıkla yola çıkacağız. Bugün mümkün olduğunca dinlenin. Gün batana kadar hâlâ birkaç saatiniz var. Rahatlayın. İsterseniz biraz yüzün. Kendinize vakit ayırın."

Bay Kadam gittikten sonra söylediklerini düşündüm. Biraz yüzmek rahatlatıcı olabilir.

Mayomu giydim, vücuduma güneş kremi sürdüm ve kendimi soğuk suya bıraktım.

Birkaç tur attıktan sonra sırt üstü döndüm ve palmiye ağaçlarına baktım. Havuza tepeden bakıyorlar ve rüzgârla zarif bir biçimde sallanıyorlardı. Güneş ağaçların arkasındaydı ama hâlâ sıcak ve hoştu. Havuzun kenarından gelen sesi duydum ve kafamı çevirince Ren'in beni seyrettiğini gördüm.

Dibe daldım, Ren'in bulunduğu yere kadar gittim ve önünde sudan çıktım.

"Hey, Ren." Üzerine su sıçrattım ve kıkırdadım.

Beyaz kaplan kuvvetle öksürdü ve yüzüme hava üfledi.

"Haydi. Oynamak istemiyor musun? Pekâlâ, nasıl istersen."

Birkaç tur daha attıktan sonra parmaklarım iyice buruştuğu için bugünlük bu kadar yeter diye düşündüm. Vücudumu ve saçlarımı havlulara sardım, merdivenleri çıkıp duşa doğru yürüdüm. Banyodan çıkınca Ren i halının üzerinde yatarken buldum. Yastığımın üzerinde gümüşümsü mavi bir gül vardı.

"Bu benim için mi?"

Ren evet anlamına gelebilecek bir kaplan sesi çıkarttı.

Çiçeği hemen burnuma götürdüm, tatlı kokusunu içime çektim ve yatağın kenarından kaplana bakmak için yüz üstü yattım.

"Teşekkürler, Ren. Çok güzel!" Tüylü başının tepesini öptüm ve kulaklarının arkasını kaşıdım, bu çok hoşuna gidince kahkahayı bastım. "Sana Romeo ve Juliet'ten yeni bir bölüm okumamı ister misin?"

Bir patisini kaldırdı ve bacağımın üzerine koydu.

"Sanırım bu evet demek. Pekâlâ, bir bakalım. Ah, Üçüncü Bölüm, Üçüncü Sahne. Papaz Lawrence içeriye girer, Romeo da yanındadır."

Romeo'nun Tybalt'ı öldürdüğü sahneyi tamamladığımızda Ren araya girdi.

"Romeo aptalın teki," dedi. Birden insan formuna büründü. "En büyük hatası evliliğini duyurmamaktı. İki aileye de söylemesi gerekirdi. Evliliğini sır olarak saklamak Romeo'nun sonu olacak. Bu gibi sırlar erkekleri bitirir. Genelde, bu gibi sırlar kılıçlardan daha yıkıcı bir güce sahiptir."

Ren sessizce düşüncelere daldı.

"Devam edeyim mi?" diye sordum.

Melankolik halinden başını iki yana sallayarak kurtuldu. "Lütfen."

Yatak başına yaslanmak için doğruldum ve kucağıma bir yastık aldım. Yeniden kaplana dönüştü ve yatağın ayak ucuna çıktı. Dev yatağın üzerinde

yana yattı.

Yeniden okumaya başladım. Fakat hoşuna gitmeyen bir yeri okuduğumda öfkeyle kuyruğunu ileri geri sallıyordu.

"Kuyruğunu sallama, Ren! Ayaklarım gıdıklanıyor!"

Bunu duyunca daha da cesaretlendi. Bölümün sonuna gelince kitabı kapattım ve hâlâ uyanık olup olmadığını görmek için Ren'e baktım. Uyanıktı ve yeniden insan formundaydı. Hâlâ ayak ucumda yatıyordu, başını kolunun üzerine yatırmıştı.

"Ne düşünüyorsun? Sonu seni şaşırttı mı?"

Ren durup düşündü. "Evet ve hayır. Romeo çok kötü kararlar verdi. Eşinden çok kendisi için endişeliydi. Onu haketmiyor."

"Sonu seni bu kadar mı rahatsız etti? Birçok insan romantik aşka odaklanır, bir daha asla birlikte olamayacaklarına üzülür. Hoşuna gitmediyse özür dilerim."

Renin düşünceli yüzü aydınlandı. "Tam tersine, çok hoşuma gitti. Oyunlar veya şiirler hakkında... ailem öldüğünden beri kimseyle sohbet etmemiştim. Aslında, ben de bir zamanlar şiir yazardım."

İtiraf ettim. "Ben de. Biriyle konuşmayı özlemişim."

Ren'in yakışıklı yüzü sıcak bir gülümsemeyle aydınlandı, ben giysimin kolundaki bir iplik parçasına odaklandım. Yanıma geldi, elimi tuttu ve beni saygıyla selamladı.

"Belki bir dahaki sefere ben de sana benim şiirlerimi okurum."

Elimi tersine çevirdi ve avucuma sıcak bir öpücük kondurdu. Gözlerinde haylaz bir parıltı vardı. "Kutsal avuç içi öpücüğü ile seni yalnız bırakıyorum. İyi geceler, Kelsey."

Ren sessizce kapıyı arkasından kapattı ve ben örtüyü çeneme kadar çektim. Öptüğü yer hâlâ karıncalanıyordu. Gülümü kokladım ve nazikçe şifonyerin üzerine koydum.

İç geçirerek hayal dünyasına daldım ve uyuyakaldım.

13

Şelale

Ertesi sabah kalktım ve kapımın önünde içi dolu bir çantayla birlikte Bay Kadam'ın yeni bıraktığı notu buldum. Yanıma üç veya dört günlük giysiler ve mayomu almamı söylüyordu.

Önceki gece astığım mayo kurumuştu. Bir havluyla birlikte çantama koydum, geri kalan eşyalarımı da üzerine sıkıştırdım, aşağı kata indim.

Bay Kadam ve Ren ben dışarıya çıktığımda cipteydi. Emniyet kemerimi taktığım anda Bay Kadam bana bir şişe meyve suyu ve bir sandviç uzattı, ardından gaza bastı.

"Acelemiz mi var?" diye sordum.

"Ren yolumuzu biraz uzattı, yol üzerinde bir yere uğramak istiyor. Planım sizi birkaç günlüğüne bir yere bırakmak ve sonrasında gelip almak. Daha sonra Hampi ve doğru yola çıkacağız."

"Nereye gidiyoruz?"

"Ren size kendisi söylemek istiyor."

"Hımmm."

Bay Kadam'ın yüzündeki ifadeden, ne kadar zorlarsam zorlayayım, adamın ağzından bir şey çıkmayacağını anladım. Merakımı sonraya saklayıp geçmişe odaklanmaya karar verdim.

"Uzun bir yolculuk olacak Bay Kadam, neden bana kendinizden bahsetmiyorsunuz? Gençliğinizde nasıl bir yaşamınız vardı?"

"Pekâlâ, bir bakalım. Renden yirmi bir sene önce 1635'te doğdum. Kshatriya kastından asker bir ailenin tek çocuğuydum. Bu yüzden askeri eğitim almam çok doğal bir şeydi."

"Kshatriya kastı nedir?"

"Hindistan'da dört kast veya varna vardır, sosyal sınıflara benzer: Brahmin, öğretmenler, rahipler ve bilginlerin kastıdır; Kshatriya yönetici ve koruyuculardan oluşur; Vaishya çiftçilerin ve ticaretle uğraşanların kastıdır ve Shudra hizmetkârlarla zanaatkârlardan oluşur. Her kastın içinde de farklı seviyeler bulunur."

"Farklı kastlardan insanlar hayatları boyunca birbirine karışmaz. Herkes hayatını kendi grubu içinde yaşar. Her ne kadar son elli senedir yasaklanmış

olsa da, ülkenin birçok bölgesinde kast sistemi hâlâ kullanılmaktadır."

"Eşiniz de sizinle aynı kasttan mıydı?"

"Kralın beğenisini kazanmış emekli bir asker rolünü oynamak benim için daha kolaydı, sorunun cevabı evet."

"Önceden ayarlanmış bir evlilik miydi? Demek istediğim severek mi evlendiniz?"

"Eşimin ailesi ayarladı ama biz hayatımız boyunca çok mutlu bir çifttik."

Bir süre önümüzdeki yolu seyrettim, sonra arka koltukta uyuklayan Ren'e baktım.

"Bay Kadam, bu kadar çok soru sormam sizi rahatsız ediyor mu? Çok özel veya size acı veren bir şey ise sorularımı cevaplamak zorunda değilsiniz."

"Sorun değil, Bayan Kelsey. Sizinle sohbet etmek hoşuma gidiyor." Gülümsedi ve şerit değiştirdi.

"Pekâlâ. Bana biraz da askeri kariyerinizden bahseder misiniz? Çok ilgi çekici savaşlarda savaşmış olmalısınız."

Başıyla onayladı. "Eğitimime çok küçük yaşta başladım. Sanırım dört yaşındaydım. Okula hiç gitmedim. Geleceğin askerleri olarak bütün yaşamımız iyi bir asker olmaya adanmıştı ve sadece savaş sanatı konusunda eğitim alıyorduk. O zaman Hindistan'a düzinelerce, hatta belki de yüzlerce krallık vardı. İyi bir kralın yönetiminde büyük bir krallıkta yaşamak bir lütuftu."

"Ne tür silahlar kullandınız?"

"Birçok silahın eğitimini aldık ama öncelikle çıplak elle dövüş sanatlarını öğrendik. Uzakdoğu dövüş sporlarıyla ilgili filmler izlediniz mi?"

"Jet Li ve Jackie Chan'den bahsediyorsanız, evet."

Başıyla onayladı. "Silahsız dövüşebilen savaşçılar çok değerliydi. Genç bir asker olarak hızlı rütbe atlamamı bu konudaki yeteneğime borçluyum. Antrenman maçlarında beni kimse yenemezdi. Neredeyse kimse yenemezdi. Renin ara sıra beni yendiği oluyordu."

Şaşkınlıkla adama baktım. "Bay Kadam! Bana karate ustası olduğunuzu mu söylüyorsunuz?"

"Onun gibi bir şey." Gülümsedi. "Bizi eğitmeye gelen ustalar kadar iyi değildim ama yeterince iyiydim. Dövüş sporları hoşuma gidiyordu ama en büyük yeteneğim kılıç kullanmadaydı."

"Ben hep karate öğrenmek istemişimdir."

"O zamanlar biz ona karate demezdik. Bizim kullandığımız dövüş teknikleri görsel olarak o kadar etkileyici değildi. En kısa süre içerisinde

rakibi saf dışı bırakmaya odaklanmıştık, bu da kaçabilmek için birini tek vuruşta yere sermek veya öldürmek anlamına geliyordu. Bugün gördüğünüz sporlara pek benzemiyordu."

"Anladım, Karate Kid I olmadan Karate Kid II'ye atladınız. Ölümüne dövüşler. Öyleyse, Ren ve sen bu konuda çok yeteneklisiniz, öyle mi?"

Gülümsedi. "Evet, Ren de çok yeteneklidir. Geleceğin kralı olduğu için bilim, sanat, felsefe ve altmış dört sanat olarak bilinen farklı bilgi dallarında eğitim aldı. Aynı zamanda savaş eğitimi de alıyordu, buna yakın dövüş teknikleri de dâhildi. Ren'in annesi de dövüş sporları konusunda yetenekliydi. Asya'da büyümüştü ve çocuklarının kendilerini koruyabilmesini istiyordu. Uzmanlar getirildi ve krallık kısa süre içerisinde bu konudaki uzmanlığı ile nam saldı."

Gözlerimi kapatıp Ren'i dövüşürken hayal ettim. Üzerinde gömleği yok. Bronz teni, gergin kasları. Başımı iki yana salladım ve kendimi azarladım. Kendine gel, kızım!

Boğazımı temizledim. "Hımmm, ne diyordunuz?" Bay Kadam, "Savaş arabaları..." dedi. Benim dalıp gittiğimi fark etmemişti. "Askerlerin büyük bir kısmı piyadeydi ve ben de bu alanda eğitime başladım. Kılıç, mızrak, gürz ve daha birçok silahın nasıl kullanıldığını öğrendim, sonra savaş arabalarına geçtim. Yirmi beş yaşındayken kralın ordusunun başındaydım. Otuz beş yaşındayken görevim başkalarını eğitmekti ki buna Ren de dâhildi, kralın özel askeri danışmanı ve savaş strateji uzmanıydım, özel ilgi alanım savaşçı fillerdi."

"Filleri savaşırken hayal etmek çok zor. Bana çok nazik hayvanlar gibi geliyor."

Bay Kadam, "Filler savaşta çok korkunçtur," diye açıkladı. "Ağır zırhlar giyerler ve sırtlarında okçuları koruyan kafesleri taşırlar. Bazen boynuzlarına ucu zehirli hançerler takardık, doğrudan saldırıda çok etkili bir taktikti. Yirmi bin zırhlı fili olan bir orduyla karşılaştığını düşün. Gerçi şimdi Hindistan'da o kadar fil kaldığını sanmıyorum."

Binlerce zırhlı filin saldırıya geçtiğini hayal ederken yerin nasıl titreyeceğini hissedebiliyordum.

"Bütün bu vahşetin ve yıkımın içinde olmak, bütün yaşamınızın böyle geçeceğini düşünmek sizin için ne kadar zordur. Savaş korkunç bir şey."

Bay Kadam omzunu silkti. "Savaş o zamanlarda bugünkünden farklıydı. Bir Avrupa'nın şövalyelik kodu gibi bir savaşçı koduna sahiptik. Dört kuralımız vardı. Kural Bir: Seninle aynı zırha sahip biriyle savaş.

Karşındakinde şendeki kadar koruyucu zırh yoksa savaşma. Bu, silahsız birine karşı silah kullanmama anlayışına çok benziyor."

İkinci parmağını havaya kaldırdı. "Kural İki: Düşmanın daha fazla savaşamayacaksa savaş sona erer. Rakibini etkisiz hale getirdiysen savaşmayı bırak. Onu öldürme."

"Kural Üç: Askerler kadınları, çocukları, yaşlıları veya sakatlar öldürmez. Teslim olanlara el kaldırmaz."

"Kural Dört: Bahçeleri, tapınakları veya diğer kutsal mekânları yok etmez."

"Çok güzel kurallar," diye araya girdim.

"Kralımız, Kshatriadharma'yı veya Kralların Kanununu takip ederdi. Bu yüzden adil veya haklı olduğumuz savaşlara katılır, insanların onayladığı savaşlara girerdik."

İkimiz de bir süre sustuk. Bay Kadam geçmişle ilgili düşüncelere dalmış gibiydi, yaşadığı dönemi hayal etmeye çalıştım. Yeniden şerit değiştirdi, bu kadar düşünceliyken bile yoğun trafikte ustalıkla şerit değiştirebilmesi etkileyiciydi. Sokaklar kalabalıktı, şoförler korkunç hızlarda araba kullanıyor ama bu durum Bay Kadam'ı hiç etkilemiyordu.

Sonra bana döndü. "Sizi üzdüm, Bayan Kelsey. Özür dilerim. Sizi hayal kırıklığına uğratmak istememiştim."

"Hayatınızda bu kadar çok savaş olmasına ve başka şeylerden yoksun kalmanıza üzüldüm."

Bay Kadam bana bakıp gülümsedi. "Üzülmeyin. Bu anlattıklarım hayatımın küçük bir dilimiydi. Normalde insanların göremeyeceği kadar çok şey gördüm, çok şey deneyim ettim. Yüzyıllar boyunca dünyanın değişimine şahit oldum. Birçok korkunç olayın yanı sıra çok harika şeylere de tanıklık ettim. Ayrıca, bir asker de olsam, sürekli savaşmıyordum. Krallığımız büyük ve saygındı. Savaşmak için eğitilsek de hayatımız boyunca birkaç tane büyük savaşa girdik."

"Bazen sizin ve Renin ne kadar zamandır yaşadığınızı unutuyorum. Yanlış anlamayın, yaşlı olduğunuzu ima etmiyorum."

Bay Kadam kıkırdadı. "Ama öyleyiz."

Başımla onayladım ve Hanuman hakkında bir şeyler öğrenmek için başka bir kitabı elime aldım. Maymun tanrısı hakkında hikâyeler okumak çok eğlenceliydi. Kitaba o kadar dalmışım ki Bay Kadam arabayı kenara çekince şaşırdım.

Öğle yemeği için bir şeyler satın aldık, Bay Kadam beni farklı Hint

yemeklerini denememem konusunda cesaretlendirdi. Çok acı olanları tadarken yüzümü buruşturmama pek güldü. Fakat naan ekmeği hoşuma gitti.

Arabaya binince Durga'nın kehanetinin kopyasını çıkarttım ve okumaya başladım. Yılanlar, Bu, iyi olmasa gerek. Durga'nın bizi nasıl koruyacağını veya nasıl kutsayacağını merak ediyorum.

"Bay Kadam, Hampi'nin yakınlarında bir Durga tapınağı var mı?

"Harika bir soru, Bayan Kelsey. Ben de aynı şeyi düşündüm. Evet, Hindistan'da neredeyse her şehirde Durga'ya adanmış tapınaklar vardır. Popüler bir tanrıçadır. Hampi yakınlarında da bir tane var. Umarım bulmacanın bir sonraki parçasını orada buluruz."

"Hımmm."

Kehaneti okumaya devam ettim. Bay Kadam gadanın sopaya veya gürze benzediğini söyledi, öyleyse bir silah. Hanumanın diyarı. Bu, Hampi harabeleri veya Kishkindha anlamına geliyor. Sonra da dalı arayacağız. Belki de meyveyi tutan daldır. Dikenli ve göz alıcı tehlikeler? Dikenler çalılara veya sarmaşıklara ait olabilir.

"Bay Kadam, göz alıcı tehlikelerin ne olduğu hakkında bir fikriniz var mı?"

"Hayır, Bayan Kelsey. Aklıma bir şey gelmiyor. Bir de, 'solgun hayaletler sizi yoldan çıkartır' kısmı var. Bununla ilgili bir bilgi bulamadım, belki de harfi harfine yorumlamak gerek. Bizi durdurmaya çalışacak ruhlardan bahsediyor olabilir." Yutkundum. "Ya yılanlar?"

"Hindistan'da birçok tehlikeli yılan vardır -kobra, boğa yılanı, piton, su yılanları, engerekler, kral kobralar ve uçan yılanlar."

Bu, kulağa hoş gelmiyordu. "Uçan derken?"

"Pekâlâ, teknik olarak gerçekten uçmuyorlar. Sadece bir ağaçtan diğerine kayıyorlar, uçan sincaplar gibi."

Koltuğuma biraz daha sindim ve kaşlarımı çattım. "Burada ne kadar çok zehirli sürüngen var."

Bay Kadam bir kahkaha attı. "Evet, gerçekten de öyle. Biz bununla yaşamayı öğrendik fakat kehanette yılanın veya yılanların bize bir faydası olacak gibi."

Son dizeleri yeniden okudum. Yılanlar yasak meyveyi bulur ve Hindistan'ın açlığı doyurulursa, hepsinden kurtulabilirsiniz.

"Bizim yapacaklarımız bütün Hindistan'ı etkileyebilir mi?" "Emin değilim. Umarım öyle değildir. Yüzlerce yıldır üzerinde çalışmama rağmen bu lanet veya Damon Tılsımı hakkında çok fazla şey bilmiyorum. Büyük gücü

var ama Hindistan'ı etkileyebilir mi, bundan emin değilim."

Başımda hafif bir ağrı vardı, bu yüzden arkama yaslandım ve gözlerimi kapattım. Sonrasında tek bildiğim şey Bay Kadam'ın beni dürttüğüydü.

"Geldik, Bayan Kelsey."

Uykulu gözlerimi ovaladım. "Nereye?"

"Renin ziyaret etmek istediği yerdeyiz."

"Bay Kadam, ormanın içinde hiçliğin ortasında bir yerdeyiz." "Biliyorum. Korkmayın. Güvendesiniz. Ren sizi korur." "Neden bunu duyunca ormanın içinde bir kaplanla yürüyüşe çıkacağımı düşünüyorum?"

Neşeli bir kahkaha attı, çantamı aldı ve arabanın yanından dolaşıp kapımı açtı.

Dışarı adım attım ve etrafıma bakındım. "Yine ormanda uyumak zorundayım, değil mi? Ren ihtiyacı olanı ararken ben sizinle burada kalsam olmaz mı?"

"Özür dilerim, Bayan Kelsey, fakat Ren'in burada size ihtiyacı var. Bunu, siz olmadan yapmaz, aslında tek başına hiç yapamaz." inledim. "Pekâlâ. Ve siz, tabii ki, bana ne olduğunu söylemeyeceksiniz."

"Söylemek bana düşmez. Bu hikâyeyi paylaşacak olan Ren." "Pekâlâ," dedim. "Bizi ne zaman alacaksınız?"

"Ben kasabaya inip bir şeyler satın alacağım. Üç veya dört gün sonra burada buluşacağız. Sizi beklemek zorunda kalabilirim. Aradığını ilk birkaç gece bulamayabilir."

İç geçirdim ve Rene baktım. "Harika. Orman. Pekâlâ, haydi başlayalım. Yolu göster."

Bay Kadam bana güneş sütü ve sinek kovucu verdi, çantama birkaç eşya daha koydu, omzuma asmama yardımcı oldu. Cipin uzaklaşmasını seyrederken iç geçirdim. Sonra Reni takip ederek ormanın içine girdim.

"Hey, Ren. Neden hep seni ormanlarda takip etmek zorunda kalıyorum? Bir dahaki sefere bir tatil köyüne veya plaja doğru sen beni takip etsen olmaz mı?"

Burnundan soludu ve yürümeye devam etti.

"Pekâlâ, ama bu sefer bana borçlusun."

Öğleden sonranın geri kalanını yürüyerek geçirdik.

Bir süre sonra ileriden bir gürültü gelmeye başladı ama ne olduğunu anlayamadım. Ses yaklaştıkça şiddetleniyordu. Ağaçların arasından bir açıklığa adım atınca sesin kaynağını gördüm. Çok güzel bir şelaleydi.

Yüksek bir tepenin üzerinde basamağa benzer taşlar göze çarpıyordu. Su

köpürüyor ve her bir taşın üstünden aşağıya akıyor, bir yelpaze gibi yayılarak aşağıdaki türkuaz renkli havuzda toplanıyordu. Havuzun etrafında ağaçlar ve kırmızı çiçekli çalılar vardı. Çok hoş bir manzaraydı.

Ben çalılara yaklaşınca bir an için hareket ettiklerini düşündüm. Bir sonraki adımımda yüzlerce kelebek gökyüzüne yükseldi. İki tür kelebek vardı: krem renkli çizgileri olanlar kahverengiydi, diğerleri ise kahverengimsi siyahtı ve üzerlerinde mavi benekler ve çizgiler vardı. Bir kahkaha attım ve kelebek bulutunun içinde eksenim etrafında döndüm.
Kelebekler sakinleşince birkaçı kollanma ve tişörtümün üzerine kondu.

Şelaleye bakan taşlardan birinin üzerine çıktım ve parmağımdaki kelebeği inceledim. Hayvan uçup gitti ve ben sessizce akan suyu seyrettim. Sonra arkamdan bir ses geldi.

"Güzel, değil mi? Bütün dünyada en sevdiğim yerdir." "Öyle. Daha önce hiç böyle bir yer görmemiştim."

Ren yanıma geldi ve parmağıyla kolumdaki kelebeği dürttü. "Bunlar karga kelebekleridir, diğerleri de mavi kaplanlardır. Mavi kaplanlar daha parlaktır ve fark edilmeleri daha kolaydır fakat kamuflaj için karga kelebekleriyle birlikte dolaşırlar."

"Kamuflaj mı? Buna neden ihtiyaç duysunlar?"

"Karga kelebekleri yenmez. Aslında, zehirlidirler. Bu yüzden diğer kelebekler avcılardan kurtulmak için onları taklit eder."

Elimden tuttu ve beni şelaleye doğru götürdü. "Burada kamp yapacağız. Git ve otur. Sana söylemem gereken bir şey var."

Düz bir kaya buldum ve çantamı üzerine koydum. Bir şişe su çıkarttım ve kayanın üzerine yerleştim. "Pekâlâ, anlat bakalım."

Ren konuşurken volta atmaya başladı. "Buraya gelmemizin sebebi ağabeyimi bulmak."

Az kalsın içme suyuyla boğuluyordum. "Ağabeyin mi? Ben öldüğünü sanıyordum. Bana ondan pek bahsetmedin, sadece seninle birlikte lanetlendiğini söyledin. Hâlâ hayatta ve burada mı yaşıyor?"

"Dürüst olmak gerekirse hayatta olup olmadığını bilmiyorum. Öyle olduğunu düşünüyorum çünkü ben hâlâ hayattayım. Bay Kadam burada yaşadığına inanıyor."

Döndü ve şelaleye baktı, sonra yanıma oturdu, uzun bacaklarını uzattı ve elimi tuttu. Konuşurken parmaklarımla oynamaya başladı. "Ben hâlâ burada olduğuna inanıyorum. Öyle olduğunu hissediyorum. Planım genişleyen daireler çizerek onu aramak. Eninde sonunda kokusunu alacağım. Ortaya

çıkmazsa veya birkaç gün içerisinde kokusunu alamazsam, Bay Kadam'ı bulup yolculuğumuza kaldığı yerden devam edeceğiz."

"Benden ne yapmamı istiyorsun?"

"Burada bekle. Beni dinlemezse senin onu ikna edebileceğini düşünüyorum. Ayrıca-"

"Ayrıca ne?"

Olumsuzca başını iki yana salladı. "Artık önemli değil." Dalgın bir biçimde elimi sıktı ve ayağa kalktı. "Aramama başlamadan önce senin kamp kurmana yardımcı olayım."

Ben çantama bağlanmış iki kişilik çadırı çıkartıp kurmaya çalışırken Ren de yakacak odun parçaları bulmaya gitti. Teşekkürler, Bay Kadam! Fermuarını açtım ve çadırı düz bir yüzeye serdim. Birkaç dakika sonra Ren yardımıma koştu. Ateşi yakmış ve uzun süre canlı tutmaya yetecek kadar odun toplamıştı.

Çadırı kancalardan birinin üzerinden geçirip gererken, "Bu çok hızlıydı," diye mırıldandım.

Başını bana doğru çevirdi ve sırıttı. "Ben açık havada yaşamak için eğitildim."

"Sanırım öyle."

Bir kahkaha attı. "Kells, sen de benim bilmediğim bir sürü şeyi biliyorsun. Galiba çadırı kurmak da bunlardan bir tanesi."

Gülümsedim. "Kumaşı şuradan tutup çek."

Çadırı birkaç dakikada kurduk ve Ren ellerini birbirine vurarak tozdan arındırdı.

"Üç yüz sene önce böyle çadırlarımız yoktu. Bunlara benziyordu ama bunlar çok daha karmaşık. Biz o zaman ahşap direkler kullanıyorduk."

Yanıma geldi, saç örgümden tuttu ve üzerinde düşünmeden alnımı öptü. "Ateşi besle. Yahşi hayvanları korkutur. Ben birkaç daire çizeceğim ama hava kararmadan geri döneceğim."

Ren yeniden bir kaplana dönüşüp ormanın içine daldı. Saç örgümü tuttum ve bir dakika boyunca Ren i düşündüm, gülümsedim.

Geri dönmesini beklerken çantamı karıştırıp Bay Kadam'ın bize akşam yemeği için ne hazırladığına baktım. Ab, yine kendini aşmış —kızarmış tavuk ve pirinç, tatlı olarak da çikolatalı puding. Şişemden küçük bir kabın içine su döktüm ve kömürlerin üzerine yerleştirdim. Su kaynayınca tişörtlerimden birini kullanarak kabı ateşin üzerinden aldım ve sıcak suyu akşam yemeğimizin üzerine döktüm. Pirinçlerin suyu emmesi için birkaç

dakika bekledim, sonra tadına baktım, çok da kötü değildi. Şükran Günü'nde Sarah'ın yaptığı tofulu hindiden daha lezzetliydi.

Gökyüzü kararmaya başlayınca çadırda daha güvende olacağımı düşündüm, içine girdim ve yorganımı yastık olarak kullandım.

Ren kısa süre sonra geri döndü, ateşe yeni odunlar attığını duydum. "Henüz bir şey bulamadım," dedi. Sonra yeniden kaplana dönüştü ve yere uzandı.

Çadırın fermuarını açtım ve Rene vücudunu yastık olarak kullanıp kullanamayacağımı sordum. Cevap olarak yanıma geldi ve uzandı. Kaplana yaklaştım, başımı yumuşak tüylerinin üzerine koydum ve yorganıma sarındım. Göğsünün ritmik bir biçimde derinden gelen bir mırlamayla inip kalkması uyumama yardımcı oldu.

Uyandığımda Ren gitmişti ve öğle yemeği vaktinde ben saçlarımı tararken geri döndü.

"Hey, Kells. Sana bir şey getirdim," dedi. Üç mangoyu bana uzattı.

"Teşekkürler. Bunları nereden bulduğunu sorabilir miyim?"

"Maymunlardan."

Saçlarımı tararken dondum kaldım. "Maymunlar mı? Nasıl?"

"Maymunlar kaplanları sevmez çünkü kaplanlar maymunları yer. Bu yüzden, bir kaplan görünce ağaçlara çıkar ve ellerine geçirdikleri meyveleri veya dışkıları kaplana fırlatırlar. Neyse ki bugün bana meyve fırlattılar."

Yutkundum. "Sen hiç... maymun yedin mi?"

Ren bana bakıp sırıttı. "Kaplanların da bir şeyler yemesi lazım."

Saçlarımı bağlamak için çantadan bir lastik toka çıkarttım. "Öğk, iğrenç."

Bir kahkaha attı. "Ben hiç maymun yemedim, Kells. Sadece seninle dalga geçiyorum. Maymunlar nahoştur. Tatları etli tenis toplarına benzer ve ayak gibi kokarlar." Duraksadı. "Ama lezzetli bir geyiğe asla hayır demem." Abartılı bir biçimde dudaklarını yaladı.

"Senin av hikâyelerini dinlemek istediğimi sanmıyorum."

"Gerçekten mi? Ben avlanmayı çok severim."

Ren olduğu yerde dondu kaldı. Yere çömeldi ve ağırlığını topukları üzerinde dengeledi. Önündeki çimenlere elini koydu ve bana doğru sürünmeye başladı. Benim izimi sürüyor, beni avlıyordu. Bakışlarını üzerime odakladı ve beni olduğum yere çiviledi. Üzerime atlamaya hazırlanıyordu. Sırıtınca dudakları çekilmiş, parlak dişleri açığa çıkmıştı. Çok... Yahşi görünüyordu.

İpeksi, büyüleyici bir ses tonuyla konuştu. "Avının peşine düştüğün

zaman olduğun yerde hareketsiz kalıp gizlenmeli ve uzun süre böyle beklemelisin. Bunu başaramazsan avın kaçar." Aramızdaki mesafeyi göz açıp kapayıncaya kadar kapattı.

Ren'i yakından izlememe rağmen hızı beni bile şaşırttı. Nabzım gırtlağımda atmaya başladı, şahdamarımı ısıracakmış gibi ağzı boğazımdaydı.

Saçlarımı geriye attı ve kulağıma eğilip fısıldadı. "Ve eninde sonunda acıkırsın." Sıcak nefesi kulağımı gıdıkladı ve tüylerim diken diken oldu.

Başımı hafifçe Rene doğru çevirdim. Gözleri değişmişti, şimdi her zamankinden daha parlak bir maviydi, yüzümü inceliyordu. Saçlarım hâlâ elindeydi, bakışları ağzıma doğru kaydı. Birden bir geyik olmanın böyle bir şey olduğunu düşündüm.

Ren beni korkutmaya başlamıştı. Gözlerimi kırpıştırdım ve yutkundum. Gözleri yeniden gözlerime odaklandı. Sıkıntımı anlamış olmalıydı çünkü yüz ifadesi değişti. Elini saçımdan çekti ve duruşu rahatladı.

"Seni korkuttuysam özür dilerim, Kells. Bir daha olmaz."

Bir adım geri atınca yeniden nefes almaya başladım. Titreyen bir ses tonuyla, "Pekâlâ, artık av hikâyeleri duymak istemiyorum," dedim. "Beni korkutuyor. En iyisi bana bundan hiç bahsetmemen. Özellikle, akşam yemeğimi seninle bir ormanın ortasında yiyeceğim zamanlarda."

Bir kahkaha attı. "Kelsey, hepimizin hayvani içgüdüleri vardır. Ben küçükken bile avlanmayı çok severdim."

Ürperdim. "Tamam. Sen hayvani içgüdülerini kendine sakla."

Yeniden bana doğru eğildi ve saçlarımı okşadı. "Kells, bazı hayvani içgüdüler senin de çok hoşuna gider." Göğsünden bir ses gelmeye başladı, mırladığını fark ettim.

"Bunu yapma!" diye haykırdım.

Bir kahkaha attı, çantanın yanma gitti ve meyveleri eline aldı. "Mangoları istiyor musun istemiyor musun? Senin için yıkayabilirim."

"Meyveleri buraya kadar ağzında taşıdığını ve nereden geldiklerini düşünecek olursam, hayır istemiyorum."

Omuzları düşünce hemen ekledim. "Ama içlerini yiyebilirim."

"Pekâlâ, bir bakalım."

Meyveleri yıkadı, çantadan aldığı bıçakla kabuğunu soydu ve benim için dilimlere ayırdı. Birlikte yan yana oturduk ve meyvelerin keyfini çıkarttık. Mangolar sulu ve lezzetliydi fakat ne kadar hoşuma gittiğini söyleyerek Reni memnun etmek istemedim.

"Ren?" Parmaklarımdaki suyu yaladım ve yeni bir dilimi elime aldım.

“Evet?”

“Şelalede yüzmek güvenli mi?”

“Tabii ki. Güvenlidir. Burası benim için çok özel bir yerdir. Saray yaşamının baskısından kurtulmak içi buraya gelir ve yalnız kalıp düşüncelere dalardım.”

Bana baktı. “Aslında, ailem ve Bay Kadam dışında burayı gören ilk kişisin.”

Güzel şelaleye baktım ve sessizce cevap verdim. “Oregon’da onlarca şelale var. Ailem beni pikniğe götürürdü. Sanırım eyaletteki bütün şelaleleri gördük. Birinin dibine girip babamla suyu seyrettiğimizi ve üzerimize sıçrayan su damlacıkları ile sırılsıklam olduğumuzu hatırlıyorum.”

“Buna benzeyeni var mıydı?”

Gülümsedim. “Hayır. Bunun kendine has bir güzelliği var. Aslında, şelaleleri kışın ziyaret etmeyi severim.”

“Ben şelaleyi kışın hiç görmedim.”

“Çok güzeldir. Su kayalıklı dağlardan aşağıya inerken donar. Şelalenin yakınındaki düz kayaların üzeri buzlanır, üzerlerine su aktıkça buz saçakları oluşmaya başlar. Dikensi buzlar tepeden aşağıya inmeye çalışırken şişer ve büyür, çatırdar ve uzar, sonunda buzlu uçları aşağıdaki suya dokunur, bu haliyle uzun, kalın ve bükülmüş iplere benzerler. Hâlâ donmayan su aralardan sızmaya devam eder, yavaşça saçakların üzerinden akar ve üzerine parıltılı katmanlar ekler. Oregon’da dört mevsim yeşil kalan ağaçlar boldur ve bazen tepeleri karla kaplanır.”

Cevap vermedi.

“Ren?” Beni dinleyip dinlemediğini anlamak için yüzüne baktım, dikkatle dinlediğini fark ettim.

Yüzünde yavaşça aylak bir gülümseme belirdi. “Kulağa çok güzel geliyor.”

Yüzüm kızardı ve bakışlarımı kaçırdım.

Bilerek boğazını temizledi. “Kulağa çok güzel geliyor ama havanın çok soğuk olması lazım. Burada su donmaz.” Elimi tuttu ve parmaklarını benimkilere kenetledi. “Kelsey, ailenin yanında olmamasına çok üzüldüm.”

“Ben de. Şelaleni benimle paylaştığın için teşekkür ederim. Ailem burada olsaydı onların da çok hoşuna giderdi.” Ren’e bakıp gülümsedim ve başımla ormanı işaret ettim. “İzin verirsen, mayomu giyerken yalnız kalmak istiyorum.”

Ayağa kalktı ve dramatik bir biçimde beni selamladı. “Prens Alagan Dhiren Rajaram’ın güzel bir bayanın istediğini yerine getirmediğini kimse

söylemesin," dedi. Yapış yapış olmuş ellerini suda yıkadı, kaplana dönüştü ve ormana doğru yürüdü.

Rene uzaklaşması için biraz zaman verdim, mayomu giydim ve suya atladım.

Kristal gibi berrak bir suydu, sıcak ve terli vücudumu serinletti. Kendimi çok iyi hissettim. Havuzda yüzüp her yerini keşfettikten sonra akan suyun altında üzerine oturabileceğim bir kaya buldum. Soğuk suyun bedenimin üzerine akmasına izin verdim. Daha sonra kayanın güneş alan kısmına geçtim ve bacaklarımı karnıma çekip şelaleyi seyrettim. Islak saçlarımı omzuma attım ve güneşin beni ısıtmasına izin verdim.

Kendimi yaşadığı güzel diyara bakan bir denizkızı gibi hissettim. Bulunduğum yer çok huzurlu ve güzeldi. Mavi su, yeşil ağaçlar, etrafta uçuşan kelebeklerle, Bir Yaz Gecesi Rüyası'ndan çıkmış bir manzara gibiydi. Çiçekten çiçeğe atlayan perileri hayal edebiliyordum.

Ren ağaçların arasından çıktı ve havaya sıçradı. Beyaz kaplan havuzun tam ortasına düşerek yer yeri ıslattı ve dalgalanan su benim kayama kadar geldi.

"Hey," dedim. "Ben kaplanların suyu sevmediğini sanıyordum."

Yanıma geldi ve yüzerek daireler çizmeye başladı, kaplanların yüzebildiğim gösterdi. Büyük başını akan suyun altına soktu, arkasına geçti ve benim kayama ulaştı. Yanıma çıkınca bir köpek gibi tüylerini silkeledi. Dört bir yana saçılan su damlacıklarından ben de nasibimi aldım.

"Hey, kurumaya çalışıyorum!"

Suya girdim ve havuzun ortasına kadar yüzdüm. Ren de peşimden geldi ve etrafımda köpekleme daireler çizmeye başladı. Ren'e su sıçrattım ve bir kahkaha attım. O da dibe daldı ve uzun süre suyun altında kaldı. Sonunda yüzeye çıktı, bir kayanın üzerine atladı ve havaya sıçrayarak karın üstü yanıma düştü. Ben yorulana kadar suda oyun oynadık. Sonra yeniden akan suyun yanma gittim ve kollarımı havaya kaldırarak suyun üzerimden akmasına izin verdim.

Yukarıdan bir patırtı geldi. Birkaç kaya tam yanıma düştü ve suyu şapırdattı. Ben uzaklaşmaya çalışırken taşlardan biri kafamın arkasına geldi. Göz kapaklarım titreşti ve kendimi soğuk suyun içine bıraktım.

Biri beni sarsıyordu. Sert bir biçimde. Tek yapmak istediğim karanlık uykuya yeniden dalmaktı ama sesin sahibi paniğe kapılmıştı ve ısrarcıydı.

14

Kaplan, kaplan

"Kelsey! Kelsey! Gözlerini Aç!"

Biri beni sarsıyordu. Sert bir biçimde. Tek yapmak istediğim karanlık uykuya yeniden dalmaktı ama sesin sahibi paniğe kapılmıştı ve ısrarcıydı.

"Kelsey, beni dinle! Gözlerini aç, lütfen!"

Gözlerimi aralamaya çalıştım ama acıyordu. Güneş ışığı da başımdaki zonklamaya iyi gelmiyordu. Ne korkunç bir baş ağrısı! Zihnim berraklaşmaya başladı, kamp yerimizi ve yanıma çömelmiş Ren'i tanıdım. Islak saçları başına yapışmıştı ve güzel yüzünde endişeli bir ifade vardı.

"Kells, nasıl hissediyorsun? İyi misin?"

Alaycı bir cevap vermeye hazırlanırken öksürdüm ve ciğerlerimdeki suyu çıkarttım. Derin bir nefes aldım, ciğerlerimde gevrek bir ıslaklık vardı, yeniden şiddetle öksürmeye başladım.

"Yana dön. Suyu çıkartmana yardımcı olur. Dur, sana yardım edeyim."

Beni kendine doğru çekti ve yana yatırdı. Biraz daha su çıkarttım. Islak gömleğini çıkarttı ve katladı. Başımı nazikçe kaldırdı ve gömleği altına koydu. Canım çok acıdığı için bronz... Kaslı... Çıplak göğsünün keyfini çıkartamadım.

Aslında, çıplak göğsüne bakıp iç geçirebiliyorsam iyiyim demektir, diye düşündüm. Tanrım, bunu fark etmemek için ölü olmam lazım.

Renin eli başımın arkasına değince yüzümü buruşturdum, acıyla kendime geldim.

"Kafanda büyük bir şişlik var."

Elimi uzatıp kafatasımın arkasındaki dev şişliği yokladım. Nazikçe dokundum ve baş ağrımın sebebini anladım. Taş başıma düşünce kendimden geçmiş olmalıyım. Ren hayatımı kurtardı. Yine.

Ren'e baktım. Yüzünde çaresiz bir ifadeyle üzerime eğiliyor ve bedeni titriyordu. İnsan formuna geçip beni sudan çıkartmış ve ben uyanana kadar

da yanımda kalmış olmalıydı. Ne kadar zamandır baygın yatıyorum?

"Ren, acı çekiyorsun. Bugün bu formda çok fazla kaldın."

Başını iki yana salladı ama dişlerini sıktığını görebiliyordum.

Koluna dokundum. "Ben iyiyim. Sadece bir şişlik. Benim için endişelenme. Eminim Bay Kadam çantaya birkaç tane de aspirin koymuştur. Bir aspirin alır ve bir süre dinlenirim. Ben iyiyim."

Parmağını yavaşça şakağımdan yanaklarıma doğru indirdi ve hafifçe gülümsedi. Geri çekilirken kolu titredi ve derisinin altında dalgalanmalar oldu. "Kells, ben-"

Yüzü gerildi. Başını yana yatırdı, öfkeyle hırladı ve yeniden kaplana dönüştü. Yumuşak bir kükremenin ardından sessiz kaldı ve yakınıma girdi. Yanıma uzandı ve mavi gözlerini üzerime dikip beni seyretti. Sırtını okşadım ve kaplanı rahatlatmaya çalıştım fakat bunu yapmak beni de rahatlatıyordu.

Benekli ağaçlara bakarken başımın ağrımın geçmesini bekledim. Eninde sonunda yerimden kalkmak zorunda kalacaktım fakat bunu yapmak istemiyordum. Ren hafifçe mırladı ve kaplanın sesi başımın ağrısının geçmesine yardımcı oldu. İç geçirdim, doğruldum, üzerimi değiştirirsem daha rahat edeceğimi biliyordum.

Nazikçe taşın üzerine oturdum, yavaş nefes alıp veriyor, ağır hareket ederek mide bulantımın ve baş dönmesinin kötüye gitmesine engel oluyordum. Ren kafasını kaldırdı, hareket ederken zorlandığımın farkındaydı.

"Beni kurtardığın için teşekkürler," diye fısıldadım. Sırtını okşadım ve tüylü alnını öptüm. "Sen olmasaydın ne yapardım?"

Çantayı açınca içinde türlü ilaçların olduğu küçük bir kutu buldum, aspirin de vardı. Ağzıma birkaç tane attım ve şişelerden birini kafama dikip yuttum. Kuru kıyafetlerimi çıkarttım ve Ren'e döndüm. "Pekâlâ, şöyle yapalım. Ben üzerime kuru bir şeyler giymek istiyorum, sen yine ormana gidebilirsen çok iyi olur."

Ren bana kükredi, öfkeli gibiydi.

"Çok ciddiyim."

Daha yüksek sesle kükredi.

Avucumu alnıma koydum ve titreyen bacaklarım üzerinde doğrularak yakındaki bir ağaca tutundum.

"Üzerimi değiştirmem lazım ve sen yanımda kalıp beni seyredemezsin."

Burnundan nefes verdi, yerinden kalktı, bedenini ve başını hayır der gibi iki yana salladı ve bakışlarını üzerimden ayırmadı. Ben de Ren'e baktım ve

ormanı işaret ettim. Sonunda arkasına döndü ve çadırın içine girdi, yorganımın üzerine uzandı. Başı içeriye bakıyor ve dışarıda kalan kuyruğunu ileri geri sallıyordu.

Başımı çok hızlı yana çevirince iç geçirdim ve yüzümü buruşturdum. "Sanırım bundan daha fazlasını yapmayacaksın, değil mi? İnatçı kaplan." Durumu idare edebileceğime karar verdim ama üzerimi değiştirirken gözlerini sallanan kuyruktan ayırmadım.

Kuru kıyafetler içerisinde kendimi daha iyi hissettim. Aspirin de işe yaramaya başlamıştı, başımın zonklaması azaldı ama hâlâ sancıyordu. Bir şeyler yemek yerine uyumayı tercih ettim, bu yüzden akşam yemeğini boş verip sıcak kakao ile idare etmeye karar verdim.

Kamp yerinde dikkatli adımlarla yürüdüm, ateşe birkaç odun attım ve suyu ısınması için ateşin üzerine koydum. Eğildim, uzun bir dalla ateşi çatırdatmak için bir süre uğraştım, sıcak çikolata karışımını cebimden çıkarttım. Ren her hareketimi izliyordu.

Ren'i umursamadım. "Ben iyiyim. Gerçekten. Sen yine gözcülük yapmaya veya avlanmaya gidebilirsin."

Ren inatla yerinden kalkmadı ve kuyruğunu sallamaya devam etti.

"Ciddiyim." Elimle bir daire çizdim. "Daireler çiz. Kardeşini ara. Ben biraz odun toplayıp yatacağım."

Yine yerinden kıpırdamadı ve bir köpeğin inlemesine benzer bir ses çıkarttı. Bir kahkaha attım ve başını okşadım.

"Biliyor musun, öyle görünmediğimi biliyorum ama kendi başımın çaresine bakmak konusunda genelde çok iyiyimdir."

Kaplan burnundan kuvvetle nefes verdi ve yanıma oturdu. Sıcak çikolatamı hazırlarken omzuna yaslandım.

Güneş batmadan odun topladım ve bir şişe daha su içtim. Ben çadırın içine girince Ren de peşimden geldi. Patilerini öne uzattı, ben dikkatlice kafamı üzerine koydum. Renin iç geçirdiğini duydum ve başını başımın yanına koydu. Ertesi sabah uyandığımda başım hâlâ Renin patilerinin üzerindeydi fakat yana dönüp yüzümü göğsüne gömmüş ve bir kolumu boynuna dolaşmış, oyuncak bir ayı gibi Ren'e sarılmıştım.

Beceriksizce geri çekildim. Gerinirken elimi kafamdaki şişliğe götürdüm ve azaldığını fark edince çok mutlu oldum. Kendimi daha iyi hissediyordum.

Karnım çok açtı, kurutulmuş meyveli tahıllı bir gofretin ambalajını yırttım, yulaf ezmesi paketlerinden birini açtım. Ateşin üzerinde su ısıtıp yulaf ezmemin üzerine döktüm ve kendime yeni bir sıcak çikolata yaptım.

Kahvaltıdan sonra, Ren'e ormanda dolaşmasını, saçlarımı yıkayacağımı söyledim.

Bir süre beni izledi, hareketlerimdeki doğallığı görünce rahatladı ve ağaçların arasına daldı, beni yalnız bıraktı. Bay Kadam'ın benim için çantaya koyduğu küçük şampuan şişesini elime aldım; sabun çilek gibi kokuyordu. Yanında saç kremi bile vardı.

Mayomu, şortumu ve terliklerimi giydim, güneşlenme kayama doğru yürüdüm. Şelalenin kenarında, kafama taşın düştüğü yerden uzaktaydım. Nazikçe saçlarımı köpürttüm ve yıkadım. Parıldayan suyun üzerine hafifçe eğilip baloncukları duruladım. Soğuk su başıma da iyi geldi.

Kayanın güneşli tarafına geçtim ve saçlarımı taramaya başladım. İşim bitince gözlerimi kapattım ve yüzümü doğan güneşe döndüm, saçların kururken beni ısıtmasına izin verdim. Burası gerçekten de bir cennetti, buna şüphe yoktu. Kafamda bir şişlik olmasına ve kamp yapmayı sevmememe rağmen etrafımdaki güzelliklerin farkındaydım.

Aslında doğayı sevmeyen biri değildim. Çocukken ailemle dışarıda çok vakit geçirmiştim. Fakat doğanın keyfini çıkarttıktan sonra kendi yatağımda uyumaya alışmıştım.

Ren gün ortasında geri döndü ve birlikte dondurulmuş öğle yemeğimizi yedik. Mangolar dışında oturup bir şeyler yediğine ilk kez şahit oluyordum. Sonrasında elimi çantama sokup şiir kitabımı aradım. Rene şiir okumamı isteyip istemediğini sordum.

Yeniden kaplana dönüşmüştü, kükrediğini veya başka bir şekilde kaplanca itiraz ettiğini duymadım. Şiir kitabımı elime aldım, sırtımı büyük kayalardan birine yasladım. Yanıma geldi ve bir insana dönüşerek beni şaşırttı. Sırt üstü uzandı ve ben bir şey diyemeden başını kucağıma koydu. İç geçirdi ve gözlerini kapattı.

Güldüm. "Sanırım bu evet demek."

Gözleri kapalı mırıldandı. "Evet, lütfen."

Bir şiir seçmek için sayfaları karıştırdım.

"Ah, bu çok uygun. Bence hoşuna gidecek. En sevdiğim şiirlerden biridir, Romeo ve Juliet'in yazarı Shakespeare'e aittir."

Okumaya başladım, bir elimle kitabı önümde tutarken diğer elimle dalgın bir biçimde Renin saçlarını okşuyordum.

SENİ BİR YAZ GÜNÜYLE KARŞILAŞTIRABİLİR MİYİM?

William Shakespeare

Seni bir yaz günüyle karşılaştırabilir miyim?
Fakat sen daha güzel, daha ılımlısın...
Haşin rüzgârlar sallıyor şimdi güzelim mayıs goncalarını,
Ve yazın süresi flört etmek için çok kısa.
Güneşin gözü bazen çok sıcaktır,
Teninin altın rengi çoğunlukla sönükleşir.
Ve güzeller içerisinde her güzel bazen solar,
Kazara veya doğal değişimle zarafetini yitirir.
Oysa senin sonsuz yazın hiç solmaz,
Güzelliğinden hiçbir şey kaybetmez;
Ölüm seni gölgesine çekemez,
Senin güzelliğin zamanın sonsuz çizgilerinde büyür:
İnsanlar nefes aldıkça ve gözler gördükçe,
Güzelliğin yaşar ve sana hayat verir. ‘

Sesi yumuşaktı.

“Bu... harikaydı. Shakespeare’i sevdim.”

“Ben de.”

Ben şiir kitabımda yeni bir şiir ararken Ren araya girdi. “Kelsey, belki de seninle kendi ülkemin şiirlerinden birini paylaşmalıyım.”

Şaşırdım, kitabı elimden bıraktım. “Tabii ki, Hint şiirleri dinlemeyi çok isterim.” [3]

Gözlerini açtı ve tepemizdeki ağaçlara baktı. Elimi tuttu, parmaklarım parmaklarıma geçirdi ve ellerimizi göğsüne koydu. Hafif bir esinti vardı. Yapraklar güneşin altında dans ediyor ve bükülüyor, gölgeler dokuyordu. Güneş ışığı yakışıklı yüzünü aydınlatıyordu.

“Bu eski bir Hint şiiri. Benim bildiğim kadarıyla yüzyıllardır anlatılan epik bir hikâyeden alınmış. Kalidasa nın bu eserinin ismi Sakuntala.”

Senin kalbini, gerçekten, bilmiyorum:
Ama benimki, oh! Zalimce gece gündüz aşkla ısınıyor;
Ve bütün her şeyim sana odaklı.
Sen, zarif sevgili,
Aşk sadece ısıtır,
Ama beni yakıyor.
Gündüz yıldızı nasıl gece çiçeğinin hoş kokusunu bastırır,
Ama ayın küresini aydınlatırsa,
Benim kalbim de,
İçinde barındırdığı onca şeye rağmen,

Senden başkasını görmüyor.

"Ren, bu çok güzeldi."

Bakışlarını yüzüme çevirdi. Gülümsedi ve uzanıp yanağıma dokundu. Kalp atışlarım hızlandı ve dokunduğu yere ısındı. Parmaklarımın hâlâ saçlarının arasında olduğunu ve elimin göğsünde durduğunu fark ettim. Ellerimi çabucak çektim ve kucağıma koydum. Hafifçe doğruldu, elinden destek alıp eğildi, güzel yüzünü yüzüme yaklaştırdı. Parmakları çeneme doğru kaydı, gözlerimin gözleriyle buluşması için hafif bir dokunuşla çenemi havaya kaldırdı.

"Kelsey?"

"Evet?" diye fısıldadım.

"Seni öpmek için izin istiyorum."

Vay canına. Olamaz! Kaplanımla birlikte vakit geçirirken hissettiğim rahatlama birden kayboldu. Endişelendim ve öfkelendim. Perspektifim 180 derece tersine döndü. Kaplanın bedeninde bir insanın kalbinin attığını biliyor ama bir şekilde bunu görmezden gelmeye çalışıyordum.

Karşımda duran prensin farkına vardım. Şaşkın gözlerle yüzüne baktım. Doğruyu söylemek gerekirse benim erişebileceğim biri değildi. Ren ile arkadaş olmaktan başka bir şeyi olası görmüyordum.

Sorusu bana evcil hayvanım gibi olan kaplanın aslında güçlü kuvvetli bir erkeklik sembolü olduğunu hatırlattı. Kalbim göğsümü çekiçlemeye başladı. Aklımdan bir sürü şey geçti ama en baskın olanı Renin beni öpmesinin çok hoşuma gideceğiydi.

Bilincimin kıyısında köşesinde başka düşünceler de vardı ve kıvranarak ön plana çıkmaya çalışıyorlardı. Bunlar çok erken -birbirimizi çok fazla tanımıyoruz- belki de sadece çok yalnızdır gibi şeylerdi. Bu düşünceleri zihnimden uzaklaştırdım, tedbirli olmaya gerek görmedim, beni öpmesini istediğime karar verdim.

Ren bana doğru birkaç santimetre daha yaklaştı. Gözlerimi kapadım ve derin bir nefes aldım... bekledim. Gözlerimi açtığımda hâlâ bana bakıyordu. Aklımda hiçbir şey yoktu, bu yakışıklı erkek tarafından öpülmekten başka bir şey istemiyordum. Fakat elimdeki fırsatı mahvettim. Sebebini bilmiyordum ama izin istemesine takılmıştım.

Huzursuzca, "İzin istiyorum da ne demek?" diye sordum.

Merakla bana baktı, biraz daha paniğe kapıldım. Öpüşmek konusunda deneyimsiz olduğumu söylemek abartılı olmazdı. Daha önce hiçbir erkeği öpmemiş ve Renle tanışana kadar hiçbirini öpmek istememiştim. Bu yüzden,

Reni öpmek yerine, hayal kırıklığına uğruyor ve bunu yapmamak için sebepler üretiyordum.

"Kızların ayakları yerden kesilmeli, demek istediğim, izin istemek çok... çok eski tarz bir gelenek. Anlık bir şey de değil. İçinde tutku yok. Ben örümcek kafalıyım diye haykırıyor. Sormak zorundaysan o zaman cevabım... hayır."

Ne kadar aptalım, diye düşündüm. Karşımda duran yakışıklı, mavi gözlü, çekici prense örümcek kafalı dedim.

Ren bir süre daha bana baktı, gözlerinden incindiğini anladım ama yüz ifadesini hemen duygularından arındırdı. Çabucak doğruldu, resmi bir selam verdi ve söz verdi. "Bir daha sormayacağım, Kelsey. Bu kadar cüretkâr olduğum için özür dilerim."

Sonra kaplana dönüştü ve çabucak ormana koştu, beni kendi aptallığımla yalnız bıraktı.

"Ren, bekle!" diye bağırdım. Ama çok geçti, gitmişti.

Rene hakaret ettiğime inanamıyorum! Benden nefret ediyor olmalı! Bunu ona nasıl yaptım? Tedirgin olduğum için ağzımdan saçma sapan şeyler çıkmıştı ama bu bahane olamazdı. Bunu bir daha sormayacağını söylerken ne demek istiyor? Umarım yine sorar.

Söylediklerimin tekrar tekrar üzerinden geçtim ve daha güzel sonuçlar doğuracak alternatifleri gözden geçirdim. 'Hiç sormayacaksın sandım' veya 'ben de aynısını sana soracaktım', kulağa fena gelmiyordu.

Ya da hiçbir şey söylemeyip Reni öpebilirdim. Sadece basit bir 'evet' bile işe yarardı. Dramatize ederek, 'nasıl istersen', op beni, sanki bir daha hiç öpmeyecekmiş gibi' veya 'beni gafil yakaladın', bile olabilirdi. Filmleri izlememişti, neden olmasın? Ama hayır, ben 'izin' kelimesine takılmak zorundaydım.

Ren günün geri kalanında beni yalnız bıraktı, kendime kızmak için oldukça vaktim oldu.

Öğleden sonra geç saatlerde bir elimde günlüğüm diğer elimde kalemimle güneşlenme kayamın üzerinde oturup boşluğa bakarken kamp yerimizin yakınından gelen sesi duydum.

Ağaçların arasından büyük siyah bir kedi çıkınca nefesimi tuttum. Çadırın etrafında daireler çizdi ve durup yorganımı kokladı. Sonra ateşin yanına gitti ve korkmuyormuş gibi yanına oturdu. Bir süre sonra ağaçların arasında gözden kayboldu ve diğer taraftan tekrar açığa çıktı. Beni görmemiş olmasını ümit ettim.

Kanheri Mağarası'nda bana saldıran panterden çok daha büyüktü. Bulunduğum yere yaklaşınca, koyu renkli tüylerinin üzerindeki simsiyah çizgilerin farkına vardım. Parlak altın renkli gözlerle kamp yerini inceledi, durumu değerlendiriyor gibiydi.

Daha önce siyah kaplan diye bir şey duymamıştım ama karşımda duran kesinlikle bir kaplandı! Beni görmemiş olmalıydı çünkü birkaç daire çizip havayı kokladıktan sonra yeniden ormanın içinde gözden kayboldu.

Güvende olmak için, uzun süre üzerinde oturduğum kayadan kalkmadım.

Uzun zamandır ses gelmiyordu ve her yerim tutulmaya başlamıştı, hareket edebileceğimi düşündüm. Tam bu sırada ağaçların arasından bir adam çıktı. Cesur bir biçimde bana yaklaştı, beni baştan aşağıya süzdü. "Vay, vay, vay. Biz sürprizlerle doluyuz, değil mi?"

Adamın üzerinde siyah bir gömlek ve siyah bir pantolon vardı. Çok yakışıklıydı, fakat Renden daha koyu tenli, daha esmerdi. Teni antik bronz rengiydi, saçları simsiyahtı ve Renden daha uzundu, fakat geriye atılmıştı ve hafif dalgalıydı.

Altın renkli gözlerinde bakır renkli minik benekleri vardı. Rengi tanımlamaya çalıştım. Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim. Korsan altınları gibiydi -İspanyol altınlarının rengiydi. Aslında, korsan kelimesi bu adama çok uyuyordu. Tarihi bir aşk romanının kapağını süsleyebilir, karanlık bir çapkını oynayabilirdi. Bana bakıp gülümsedi, gözlerinin köşeleri hafifçe kırıştı.

Kime baktığımı biliyordum. Karşımda duran Renin ağabeyiydi. İki adam da çok yakışıklı ve aynı krallara yakışır duruşa sahipti. Boyları aynı gibiydi ama Ren uzun boylu, zayıf ve kaslıyken bu adam daha ağır ve adaleliydi, kolları daha güçlü duruyordu. Babalarına daha çok benzediğini düşündüm. Ren

Asyalı niteliklerini -hafif badem şeklindeki mavi gözlerini ve altın renkli derisini- annesinden almış olmalıydı.

Garip olan adamdan korkmuyor olmamdı fakat yine de tehlikenin farkındaydım. Adamın kaplanlığı insanlığına galip gelmiş gibiydi.

"Sen bir şey söylemeden ben söyleyeyim, sanırım senin kim olduğunu ve ne olduğunu biliyorum."

Öne adım attı ve aramızdaki mesafeyi çabucak kapattı. Çenemi avucuna aldı ve havaya kaldırdı.

"Ben kimim ve neyim, tatlım?"

Sesi sıcak karamel gibi pürüzsüz ve ipeksiydi. Aksam Ren'inkinden daha

belirgindi, sesini uzun süredir kullanmamış gibiydi.

"Sen Ren'in ağabeyisin, ona ihanet eden ve nişanlısını çalan kardeşisin."

Gözlerini kıstı ve içime korku saldı. Diliyle ses çıkarttı. "Çıt, çıt, çıt. Şimdi, sen hiç terbiye almadın mı? Henüz tanıştırılmadık bile ve sen vahşi suçlamalarla karşıma dikiliyorsun. İsmim Kishan, ailenin bahtsız küçük oğluyum."

Saçlarımdan bir tutam aldı ve parmaklarının arasında ovaladı. Başım hafifçe yana yatırdı. "Ren'in hakkını vermeliyim. Her zaman yanında güzel kadınlar bulundurmayı başarıyor."

Ben geri adım atmaya hazırlanırken ağaçların arasından korkunç bir kükreme geldi ve Ren kamp yerine girdi, hırlayarak havaya sıçradı. Ağabeyi beni hemen yana itti ve havaya sıçradı, daha önce gördüğüm siyah kaplana dönüştü.

Ren kontrolden çıkmıştı. O kadar yüksek sesle kükrüyordu ki titreşimleri bedenimde hissettim. İki kaplan büyük bir gürültüyle havada çarpıştı ve yere düştü. Çimenlerde yuvarlandılar, birbirlerini tırmaladılar ve fırsatını bulunca birbirlerini dişlediler.

Ben telaşla diğer tarafa kaçtım, kendimi şelalenin yanındaki çalıların arkasında buldum. Durmalarını haykırmak istedim ama seslerin benimkini bastıracağına şüphem yoktu. İki kedi birbirinden ayrıldı ve yüzleşti. Yere çömelmiş kuyruklarını sallıyor, rakibinin üzerine atlamaya hazırlanıyorlardı. Ateşin etrafında daireler çizmeye başladılar, ateşi aralarına aldılar.

Bir süre meydan okurcasına kükrediler ve bakışları birbirine kilitlendi. Araya girmek için en uygun zamanın bu olduğuna karar verdim, pençeler havada değil yerdeyken bunu yapmak daha kolaydı. Yavaşça iki kaplana yaklaştım, Ren'e daha yakındım.

Cesaretimi topladım. "Lütfen, durun. İkiniz de. Siz kardeşsiniz. Geçmişte neler olduğu önemli değil. Birbirinizle konuşmanız lazım."

Ren'e döndüm. "Buraya gelip kardeşini aramak isteyen şendin, Ren. Şimdi onu buldum, ne söyleyeceksen söyleyebilirsin."

Kisharia baktım. "Ve sen. Ren yıllardır tutsaktı ve ikinizi bu lanetten kurtarmanın yollarını arıyordu. Onu dinlesen iyi edersin."

Ren insana dönüştü. "Haklısın, Kelsey. Buraya onunla konuşmaya geldim ama gördüğüm kadarıyla ona güven olmaz. Saygınlığını tamamen yitirmiş. Buraya hiç gelmemeliydim."

"Ama Ren-"

Ren önüme geçti ve siyah kaplana doğru tükürdü. "Vasi-yata karana!

Badamasa! İki gündür peşindeyim! Ben yokken buraya gelmeye hakkın yoktu! Ve bir daha asla Kelsey'ye dokunma, tabii eğer canına değer veriyorsan!"

Ren'in kardeşi de insana dönüştü, omuzlarını silkti ve hiçbir şey olmamış gibi konuşmaya başladı. "Bu kadar hevesle neyi koruduğunu görmek istedim. Haklısın. İki gündür senin peşindeyim, neyin peşinde olduğunu anlamak için yakına giriyor ama karşına kendi seçtiğim yer ve zamanda çıkmak için uzakta kalıyorum. Kalıp seni dinlemem teklifine gelince, senin söyleyeceğin hiçbir şey benim ilgimi çekemez, Murkha?

Kishan çenesini sıvazladı ve Rehin vücudunda bıraktığı uzun çiziklerin üzerinden geçti. Bakışları bana doğru kaydı, kardeşine üstünkörü bir bakış atarak ekledi. "Tabii eğer onun hakkında konuşmak istiyorsan her şey değişir. Ben hep senin kadınlarına ilgi duymuşumdur."

Ren beni geriye itti ve öfkeyle kükredi. Havada değişti ve kardeşine yeniden saldırdı. İki kaplan yerde yuvarlanarak birbirini tırmalamaya ve ısırmaya devam etti, ağaçlara çarptı ve keskin kayalara vurdu. Ren pençesini savurdu ama kardeşi yerine bir ağacı tırmaladı, kalın kabukta derin ve pürüzlü izler bıraktı.

Siyah kaplan ormanın içine koştu ve Ren peşinden gitti. Ormanda öfkeli kükremeleri yankılandı, korkan kuşlar kanat çırparak uzaklaştı. Ormanın içinde sürekli yer değiştirdiler ve dövüşmeye devam ettiler. Nerede olduklarını kayanın üzerinde durup hangi ağaçların sarsıldığına ve kondukları yerden telaşla havalanan kuşların nerede kanat çırptığına bakarak anlayabiliyordum.

Ren sonunda kamp yerine geri döndüğünde kardeşini tepesinde taşıyordu. Kishan pençelerini ve dişlerini Ren e geçirmişti. Ren arka ayakları üzerinde doğruldu ve kardeşini üzerinden attı. Sonra havuza tepeden bakan bir kayanın üzerine çıktı ve Kishan ile yüzleşti.

Kendine gelen siyah kaplan Renin üzerine atladı. Ren kardeşini karşılamak için havaya sıçradı. Sonunda ikisi birden kendisini soğuk suyun içinde buldu.

Havuzun kenarından dövüşü seyrettim. Kaplanlardan biri suyun yüzeyine çıkıyor ve diğerinin üzerine atlıyor, dibe batırıyordu. İki kaplan birbirine sert darbeler indirdikçe pençeler yüzleri, sırtları ve hassas karınları çiziyordu. Rakibine üstünlük sağlayan olmadı.

Ben hiç durmayacaklarını düşünmeye başladığımda enerjileri azaldı. Kishan yorgun bedenini sudan çıkarttı, birkaç adım attı ve çimenlerin

üzerine yığıldı. Nefes nefeseydi, birkaç dakika hareketsiz kaldıktan sonra patilerini yaladı.

Ren de sudan çıktı. Vücudunu kardeşiyle benim arama soktu ve ayaklarımın dibine uzandı. Vücudunda derin çizikler vardı ve beyaz tüyleriyle tam bir tezat oluşturan kanı yaralardan dışarı akıyordu. Alnından çenesine kadar inen derin yarık sağ gözünü ve burnunu da parçalamıştı. Boynundaki diş deliklerinden dışarıya kanı sızıyordu.

Yanından geçtim ve hemen çantama koştum. İlk yardım çantasını bulana kadar içini karıştırdım, kapağını açtım, küçük bir alkol şişesini ve sargı bezi rulosunu elime aldım. Doğal koruyucu içgüdülerim devreye girince kan ve yara fobimi unuttum. Kaplanlardan değil başlarına bir şey gelmesinden korkuyordum ve yardımıma ihtiyaçları olduğunu biliyordum. Bir şekilde cesaretimi topladım.

İlk önce Renin yanına gittim, yaraları temiz suyla taşlardan ve kumlardan arındırdım, daha sonra sargı bezi ile üzerlerine alkol sürdüm ve en kötülerin üzerine bastırdım. Ren ölümcül bir yara almamıştı, kanamayı durdurabilirsem başına bir şey gelmeyecekti fakat bazı yaraları çok derindi. Yanında derisi öyle kötü yırtılmıştı ki kıyma makinesinden geçirilmiş gibi duruyordu.

Ben ensesindeki diş delikleriyle ilgilenip yarayı temizlerken hafifçe kükredi. Çantadan büyük bir sargı bezi aldım, üzerine biraz alkol döktüm ve yanındaki parçalanmış etlerin üzerine bastırdım, basınçla kanamayı durdurdum. Ben yüzümü buruştururken Ren yarası yanınca hafifçe kükredi. Bezi yaranın üzerinde bıraktım. Son olarak yüzünü temizledim, alnı ve burnuyla ilgilenip gözüne bakmamaya çalışırken kulağına rahatlatıcı sözler fısıldadım. Gözü ilk gördüğüm zamanki kadar kötü değildi. Belki de ben daha kötü olduğunu hayal etmiştim.

Elimden gelenin en iyisini yaptım ama yaraların enfeksiyon kapmasından korkuyordum. Renin yanı ve gözü beni çok endişelendiriyordu. Sargı bezini alnına bastırırken gözlerimden yaşlar boşandı.

Ben üzerinde çalışırken Ren bileğimi yaladı. Yanağını okşadım ve fısıldadım. “Ren, bu çok korkunç. Keşke böyle bir şey hiç yaşanmasaydı. Çok üzgünüm. Canın çok yanıyor olmalı.”

Yaşlarımdan biri burnuna düştü. “Şimdi de kardeşinle ilgileneceğim.”

Göz yaşlarımı sildim ve yeni sargı bezi ruloları alıp Kishan’ın yanma gittim. Siyah kaplan da aynı süreçten geçti. En kötü yarası boynundan başlayıp göğsüne doğru inendi, bu yüzden beni çok uğraştırdı. Sırtındaki

ısırık derindi, içine çakıl taşları ve kum dolmuştu. Cömertçe kanıyordu, belki de yaranın temizlenmesi için böylesi daha iyiydi. Birkaç dakika üzerine bastırdım, kan akışı yavaşlayınca yarayı temizlemeye başladım. Sırtı titredi ve ben üzerine alkollü bezi bastırınca kükredi.

Bezi yaranın üzerine bastırırken gözlerimden yaşlar akmaya devam etti. Burnumu çektim. "Bu yaralardan bazılarına dikiş atılması lazım," dedim. İki kaplana hitap ettim. "Muhtemelen ikiniz de enfeksiyon kapacaksınız ve kuyruklarınız düşecek." Kishan bir kahkaha olması muhtemel burundan solumasıyla karşılık verdi, irkildim ve öfkelendim.

"Umarım yaralarınızı temizlemenin beni ne kadar rahatsız ettiğinin farkındasınızdır. Kandan nefret ederim. Ayrıca, bilginiz olsun diye söylüyorum, bana kimin dokunup kimin dokunmayacağına ben karar veririm. Ben iki kedinin oyuncağı bir yumak değilim. Benim için dövüşmediğinizin de farkındayım. Geçmişte her ne yaşadıysanız olan oldu, umarım üstesinden gelip birbirinizi affetmeyi öğrenirsiniz."

Altın renkli gözler bana odaklandı. "Buraya gelmemizin sebebi Ren ile birlikte laneti kaldırmanın bir yolunu arıyor olmamız. Bay Kadam bize yardım ediyor ve nereden başlayacağımızı biliyoruz. Durgaya verilecek dört hediyenin peşindeyiz, karşılığında ikiniz de yeniden insan olacaksınız. Artık bizim neden burada olduğumuzu bildiğine göre, birlikte Bay Kadam'ın yanma gidebiliriz. Bence ikinizin de hastaneye gitmesi gerek."

Ren homurdandı ve patilerini yalamaya başladı. Siyah kaplan yana dönüp boynundan karnına doğru uzanan çiziği gösterdi. Bu yarayı da temizledim. İşim bitince çantamın yanma gittim ve alkol şişesini içine koydum. Gözlerimi koluma sildim ve arkama dönüp Renin ağabeyini karşımda insan olarak dikilirken bulunca şaşırdım.

Ren doğruldu, tetikteydi, gözünü kardeşinin üzerinden ayırmıyor, Kishan'm her hareketinden şüphe duyuyordu. Kishan elini uzattı, ben elimi uzatınca alıp dudaklarına götürdü ve öptü, sonra saygıyla selam verdi. "İsmini öğrenebilir miyim?"

"Adım Kelsey. Kelsey Hayes."

"Kelsey. Ben, şahsen, bizim için yaptığın her şey için minnettarım. Daha önce seni korkuttuysam özür dilerim. Genç bayanlarla sohbet etmek konusunda biraz deneyimsizim. Durga'ya sunacağınız hediyeler, bana onlardan bahseder misin?"

Ren mutsuzca kükredi.

Başımla onayladım. "Kishan gerçek ismin mi?"

“İsmim Sohan Kishan Rajaram ama sen bana Kishan diyebilirsin.” Işıldayan gülümsemesini gösterdi, teni koyu renkli olduğu için gülümsemesi daha da parlaktı. Kolunu uzattı. “Oturup konuşabilir miyiz, Kelsey?”

Kishan’da çok etkileyici bir şey vardı. Adama hemen güvenince çok şaşırdım. Kardeşine benziyordu. Ren gibi, karşısındakini hemen rahatlatabilme yeteneğine sahipti. Belki de aldıkları diplomatik eğitim sayesindeydi. Her neyse, beni pozitif bir ruh haline soktu. Kishan’a gülümsedim.

“Çok isterim.”

Koluma girdi ve benimle ateşin yanına yürüdü. Ren yine kükredi ve Kishan kardeşine doğru alaycı bir bakış attı. Otururken yüzünü buruşturduğunu görünce Kishan’a da bir tane aspirin verdim.

“Sizi doktora götürmemiz gerekmez mi? Ben gerçekten dikişlere ihtiyacınız olduğunu düşünüyorum ve Ren-”

“Hayır, teşekkür ederiz. Ufak tefek sıyrıklar için endişelenmene gerek yok.”

“Yerinde olsam bunlara ufak tefek sıyrıklar demezdim, Kishan.”

“Lanet yaralarımızın çabuk iyileşmesini sağlıyor. Kendi kendimize kısa sürede iyileşiriz. Yine de, senin gibi güzel bir bayanın yaralarımla ilgilenmesi çok hoştu.”

Ren önümüze dikildi, inme geçirmiş bir kaplan gibi duruyordu.

“Ren, biraz medeni ol.”

Kishan gülümsedi ve benim rahatlamamı bekledi. Sonra bana yaklaştı ve kolunu arkamdaki kütüğün üzerine koydu. Ren aramıza girdi, tüylü başıyla kardeşini kenara itti, kendine yer açtı ve bedenini boşluğa soktu. Kendini yere bıraktı ve başını kucağıma koydu.

Kishan kaşlarını çattı ama ben anlatmaya başladım, Ren ile yaşadıklarımızı özetledim. Ren ile sirkte karşılaşmamızı ve beni Hindistan’a gelmem için nasıl kandırdıklarını anlattım. Phet’ten, Kanheri mağarasından, kehanetten bahsettim, Hampi’ye doğru yola çıkmak üzere olduğumuzu söyledim.

Hikâyeyi anlatırken Renin başını okşadım. Gözlerini kapattı ve mırladı, kısa sürede uykuya daldı. Neredeyse bir saattir konuşuyordum, Kishan bir kaşını havaya kaldırıp düşünceli bir biçimde beni dinliyor ve bize bakıyordu. Yeniden kaplana dönüştüğünü bile fark etmedim.

15
Au

Kanheri Mağarası'nda yaşadıklarımızı anlatırken siyah kaplanın sarı gözleri ilgiyle parıldıyordu.

Saat geç olmuştu. Gündüz çok gürültülü olan orman şimdi ateşten gelen çıtırtılar dışında çok sessizdi. Renin kulaklarıyla oynamaya devam ettim. Gözleri hâlâ kapalıydı ve hafifçe mırlıyordu, belki de buna horluyor demek daha uygun olurdu.

Yeniden bir insana dönüşen Kishan bana odaklandı. "Kulağa. .. Çok ilgi çekici geliyor. Umarım buradayken kendine zarar vermezsin. Aslında evine dönüp bizi kaderimize bırakman daha akıllıca olur. Uzun bir görevin başındasın ve tehlikelerle dolu olacağı kesin."

"Ren şimdiye kadar beni korudu ve yanımda iki kaplan olursa herhangi bir sorun çıkacağını sanmıyorum."

Kishan tereddüt etti. "İki kaplanla bile başına bir şeyler gelebilir, Kelsey. Ye... Sizinle gelmeyi düşünmüyorum."

"Ne? Ne demek istiyorsun? Lanetin nasıl kırılacağını biliyoruz. En azından ilk adımı nasıl atacağımızı öğrendik. Kishan, anlamıyorum. Bize ve kendine neden yardım etmiyorsun?"

Kishan ağırlığını diğer tarafa verdi ve açıkladı. "İki sebebi var. Öncelikle benim yüzümden başka birinin daha ölmesini istemiyorum. Hayatımda yeterince acıya sebep oldum. Ayrıca, başaracağınızı sanmıyorum. Bence siz ikiniz Bay Kadam'la birlikte boşa kürek çekiyorsunuz."

"Boşa kürek çekmek mi? Anlayamadım."

Kishan omzunu silkti. "Biliyor musun, Kelsey, ben kaplan olarak yaşamaya alıştım. Çok kötü bir hayat değil, gerçekten. Ayrıca, bunu kabullendim. Artık yaşamımın bu olduğunu düşünüyorum." Sesi azalarak yok oldu ve düşüncelere daldı.

"Kishan, boşa kürek çeken sen olmayasın? Sen burada kalarak kendini cezalandırıyorsun, değil mi?"

Genç prens irkildi. Altın renkli gözleri bana döndü. Yüzünde soğuk ve ilgisiz bir ifade vardı. Gözlerindeki şoku ve acıyı gördüm. Kaba sözlerim Kishan'ı derinden yaralamıştı. Sanki geçmişin yaralarından birinin üzerindeki sargıyı çekip çıkartmış, yarayı yeniden kanatmıştı.

Elimi elinin üzerine koydum ve nazik bir ses tonuyla konuşmaya başladım.

"Kishan, kendine veya ailene ait bir gelecek istemiyor musun? Sevdiğin birinin ölmesinin nasıl bir şey olduğunu biliyorum. Kendini yalnız hissedersin, kırılmış hissedersin, bir daha asla bütün olamayacağını düşünürsün. Gidenler senden bir şeyler alıp götürmüş gibidir."

"Ama sen yalnız değilsin. Sana değer veren ve senin de değer verebileceğin insanlar var. Sana yaşamaya devam etmen için birçok sebep veren insanları unutma. Bay Kadam, kardeşin ve ben. Belki de bir gün birine âşık olursun. Lütfen bizimle Hampi'ye gel."

Kishan bakışlarını kaçırdı. "Bu şeyleri arzulamayı çok ama çok uzun süre önce bıraktım."

Elini biraz daha sıktım. "Kishan, lütfen biraz daha düşün."

Elimi sıkarak karşılık verdi ve gülümsedi. "Özür dilerim, Kelsey." Doğruldu ve gerindi. "Şimdi, sen ve Ren bu yolculuğa çıkmaya niyetliyseniz, Ren'in avlanması gerek."

"Avlanmak mı?" diye sordu. Ren gördüğüm kadarıyla çok fazla şey yemiyordu.

"Bir insana yetecek kadar yiyor olabilir ama yedikleri bir kaplana yetmez. Zamanının büyük bir kısmını kaplan olarak geçiriyor ve bu yolculukta seni koruyabilecek kadar güçlü olması için daha fazla yemesi lazım. Büyük, lezzetli bir yabandomuzu veya bir bufalo yemesi gerek."

Yutkundum. "Emin misin?"

"Evet. Bir kaplan için fazla zayıf. Biraz kilo alması, protein alması lazım."

Ren'in sırtını okşadım. Kaburgalarını hissedebiliyordum.

"Pekâlâ. Yola çıkmadan önce avlansın."

"Güzel." Yine başıyla selam verdi ve sırıttı. Son bir kez parmaklarımı sıktı, bırakmak konusunda isteksiz gibiydi. Sonunda, "İlgi çekici sohbetin için teşekkürler, Kelsey," dedi.

Yeniden siyah bir kaplana dönüştü ve ağaçların arasına daldı.

Ren başı kucağımda uyuyordu, bir süre sessizce oturdum. Sırtındaki çizgilerin üzerinden geçtim ve yaralarına baktım. Bir saat önce çok kötü durumda olan yanındaki yara şimdi neredeyse tamamen iyileşmişti. Yüzündeki ve gözündeki hasar onarılmıştı. Geriye iz bile kalmamıştı.

Bacaklarım Renin ağırlığıyla uyuşmaya başlayınca başını yana koydum ve ateşi beslemeye gittim. Yana döndü ve uyumaya devam etti.

Kavga bütün enerjisini tüketmiş olmalı. Kishan haklı. Avlanması gerek.

Güçlenmesi lazım.

Ben ateşi beslemek için odunlar arayıp akşam yemeğimi yerken Ren uyumaya devam etti.

Ben de uyumaya hazırdım, yorganımı elime aldım, üzerimi örttüm ve yanına uzandım. Göğsünden sesler gelmeye devam ediyordu ama uyanmadı; bana biraz daha sokuldu. Sırtını yastık olarak kullandım ve yıldızlara bakarak uykuya daldım.

Sabah geç saatte uyandığımda kendi yorganıma dolanmıştım. Ren'i aradım ama ortalıkta görünmüyordu. Ateş hâlâ yanıyordu, sanki birisi ateşi yeni beslemişti. Yorgandan kurtulmaya çalışırken yüz üstü döndüm ve sırtıma bir acı dalgası yayılınca çığlık attım.

Uzanıp ağrıyan kaslarımı ovmaya çalışırken inledim. "Her akşam sert zeminde uyursan vakti gelmeden yaşlı bir kadına dönüşürsün." Pes ettim ve sırt üstü uzandım.

Bir ayak sesi duydum ve Ren burnunu yüzüme soktu.

"Oh, beni boş ver. Omurgam yerine oturana kadar burada böyle yatacağım."

Uzanıp kaplan patisiyle sırtıma masaj yapmaya başladı. Ciğerlerime hava çekmeye çalışırken acı dolu bir kahkaha attım. Sanki inanılmaz ağır bir kedi üzerimde pençelerini bileyliyordu.

Ciyakladım. "Teşekkür ederim, Ren, ama çok ağırsın. Nefesimi kesiyorsun."

Ağır kaplan patileri sırtımdan kalktı ve yerini sıcak, güçlü eller aldı. Ren sırtıma masaj yapmaya başladı ve benim aklıma yine utanç verici öpüşme teklifi verdi. Yüzüm kızardı, bedenim gerilince sırtımdaki ağrılar şiddetlendi.

"Rahatla, Kelsey. Sırtın kulunçlarla dolu. Bırak rahatlatayım."

Reni düşünmemeye çalıştım ve aklıma bir defasında bana masaj yapan orta yaşlı masörü getirdim. Önceki deneyimim çok acı vericiydi ve bir daha asla masaj yaptırmamaya karar vermiştim. Kadın çok sertti ve parmaklarını sırtıma geçirmişti. Ben bir şey söylemek istemediğim için işkenceye katlanmak zorunda kalmıştım. Her dakikası acı vericiydi. Sırtıma her basmışında kendi kendime birazdan bitecek, birazdan bitecek diye tekrarlıyordum.

Renin masajı ise tamamen farklıydı. Nazikti ve avuçlarının içiyle kabul edilebilir bir basınç uyguluyordu. Omurgamın üzerinde daireler çizdi, sıkışan yerleri buldu ve ısınıp serbest kalana kadar kaslarım üzerinde çalıştı. Sırtımla işi bitince parmaklan yukarıya doğru çıktı, yakama ulaştı, omuzlarıma ve

boynuma masaj yaparken vücudum hafif hafif karıncalandı.

Çevik parmaklar saçlarımın başladığı yerde işe koyuldu, küçük daireler çizdi ve boynuma odaklandı. Sonra boynumdan omuzlarıma doğru kaydı ve basıncı hafifçe arttırdı. Parmaklarını boynumun kavisine doladı, yoğurdu, sıktı ve kaslara bastırdı, metodik bir biçimde acılarımı ve ağrılarımı dindirdi.

Sonunda basınç o kadar azaldı ki artık sırtımı okşuyordu. İç geçirdim, inanılmaz keyif alıyordum.

İşini bitirince doğruldum ve sırtımı test ettim. Uzandı ve koluma girerek beni ayağa kaldırdı.

"Daha iyi misin, Kelsey?"

Gülümsedim. "Evet. Teşekkür ederim."

Kollarımı boynuna doladım ve Rene sarıldım. Bedeni gergindi. Bana sarılmadı. Geri çekilince dudaklarını büzüştürdüğünü ve benimle göz göze gelmemeye çalıştığını fark ettim.

"Ren?"

Kollarımı boynundan aldı, ellerini önünde tuttu ve bana baktı. "Daha iyi hissetmene sevindim."

Ateşin yanma giderek benden uzaklaştı ve kaplana dönüştü.

Bu hiç iyi değil, diye düşündüm. Ne oldu? Daha önce hiç bu kadar soğuk davranmamıştı. Öpüşme konusu yüzünden hâlâ bana kızgın olmalı. Veya Kishan yüzünden hayal kırıklığına uğradı. Bunu nasıl onaracağımı bilmiyorum, ilişkilerdeki sorunları konuşarak çözmek konusunda çok iyi değilim. Aramızı düzeltmek için ne diyebilirim?

Her ne kadar çok önemli konular olsa da, öpüşememe veya ilişkimiz hakkında konuşmak yerine konuyu değiştirdim. Boğazımı temizledim.

"Ren? Yola çıkmadan önce avlanman gerek. Ağabeyin bir şeyler yemen gerektiğini söyledi, bence bu teklifi değerlendirmelisin."

Burnundan soludu ve yana döndü.

"Çok ciddiyim. Senin avlanacağına dair söz verdim ve... sen avlanana kadar ormanı terk etmeyeceğim. Kishan bir kaplan için fazla zayıf olduğunu ve bir yabandomuzu veya büyük bir hayvan yemen gerektiğini söyledi. Avlanmayı sevmiyor muydun?"

Ren bir ağacın yanma gitti ve sırtını kabuğuna sürttü.

"Sırtın mı kaşınıyor? Ben senin için kaşırım. Masajına karşılık yapabileceğimin en iyisi bu olsa gerek."

Beyaz kaplan bir süre kaşınmayı bırakıp bana baktı, sonra tozların içinde yuvarlandı ve patileri havayı döverken vücudunu ileri geri hareket ettirdi.

Teklifimi geri çevirmesi beni incitti. “Sırtını bana kaşıttırmak yerine yerlere mi sürtmek istiyorsun? Sen bilirsin! O zaman kendi başının çaresine bak ama sen avlanmadan ben hiçbir yere gitmiyorum!” Arkama döndüm ve çantamı aldım, çadırıma girdim ve fermuarı kapattım.

Yarım saat sonra dışarıya çıktım. Ren gitmişti. İç geçirdim ve akşama hazırlık olsun diye odun toplamaya başladım.

Büyük bir kütüğü ateşin yanına taşırken ormandan bir ses geldi. Kishan bir ağaca yaslanmış beni seyrediyordu. Islık çaldı.

“Bu kadar küçük bir kızın bu kadar büyük kasları olacağını kim bilebilirdi?”

Kishan’ı umursamadım ve kütüğü sürüklemeye devam ettim, sonra ellerimi temizledim ve su şişelerinden birini açtım.

Kishan yanıma oturdu, bana fazla yakındı, bacak bacak üzerine attı. Su şişesini uzattım, itiraz etmeden aldı.

“Ne dediğini bilmiyorum, Kelsey, ama her ne dediysen Ren avlanıyor.”

Yüzümü buruşturdum. “Sana bir şey söyledi mi?”

“O yanında olamayacağı için sana göz kulak olmamı istedi. Av bazen birkaç gün sürer.”

“Gerçekten mi? Bu kadar uzun süreceğini bilmiyordum.” Tereddüt ettim. “Öyleyse... Avlanırken senin benim yanımda olmandan rahatsız olmayacak mı?”

Kishan, “Olacak,” dedi. “Ama senin güvende olduğundan emin olmak istiyor. En azından bana bu kadarı için güveniyor.”

“Galiba ikimize de çok kızgın.”

Kishan bir kaşını kaldırıp merakla bana baktı. “Neden?” “Hımmm... bir yanlış anlaşılma oldu diyelim.”

Kishan’ın suratı asıldı. “Endişelenme, Kelsey. Neye kızdıysa yine aptalca bir şeydir. Tartışmayı çok sever.”

İç geçirdim, üzgün bir biçimde başımı iki yana salladım. “Hayır, aslında benim hatamdı. Ben zor biriyim, insanlara ayak bağı olurum, bazen bana katlanmak kolay değildir. Herhâlde daha sofistike, daha deneyimli kadınların yanında olmaya alıştı. Onlar benden... benden... çok daha fazlasına sahip olmalı.”

Kishan bir kaşını havaya kaldırdı. “Bildiğim kadarıyla Renin yanında uzun süredir hiç kadın olmadı. İtiraf etmeliyim, neden bahsettiğini çok merak etmeye başladım. Bana söyle veya söyleme ama kendin hakkında aşağılayıcı sözler söylemene izin verememem. Sana sahip olduğu için çok

şanslı, bunun farkında olması gerek."

Sırıttı. "Tabii ki, aranız bozulursa, gelip benim yanımda kalabilirsin."

"Teklifin için teşekkürler ama ben ormanda yaşamak istemiyorum."

Bir kahkaha attı. "Senin için başka bir yerde yaşamayı bile değerlendirebilirim. Sen, tatlım, uğrunda savaşılacak bir ödülsün."

Bir kahkaha attım ve kolunu çimdikledim. "Sen de çok çapkınsın. Savaşmaya değer biri mi? Bence siz çok uzun zamandır kaplan olarak kalmışsınız. Ben çok güzel değilim, özellikle de ormanın ortasında bakımsız bir haldeyken. Ben henüz üniversiteye bile başlamadım. İnsanların benim için savaşmasına sebep olacak ne yapmış olabilirim?"

Kishan retorik sorularımı ciddiye almış gibiydi. Bir süre düşündükten sonra cevap verdi. "Öncelikle, ben başkalarına yardım etmeye kendini bu kadar adamış bir kadınla hiç karşılaşmadım. Sadece birkaç hafta önce tanıştığın biri için hayatını riske atıyorsun. Kendine güveniyorsun, atılgansın, zekisin ve empati kurabiliyorsun. Seni etkileyici buluyorum ve evet, çok güzelsin."

Altın renkli prens saç tellerimle oynamaya başladı. Bunu yapınca yüzüm kızardı, suyumdan bir yudum aldım. "Bana kızması hoşuma gitmiyor."

Kishan omzunu silkti ve elini geri çekti, konuyu yeniden Rene getirmemden rahatsız olmuş gibiydi. "Evet, ben de onun öfkesine sıklıkla maruz kalan biriyim. Kin tutma yeteneğini küçümsememem gerektiğini öğrendim."

"Kishan, sana özel bir soru sorabilir miyim?"

Kıkırdadı ve çenesini sıvazladı. "Hizmetindeyim."

"Ren'in nişanlısı ile ilgili."

Yüzü karardı, "Ne bilmek istiyorsun?" diye mırıldandı.

Bir an için tereddüt ettim. "Güzel miydi?"

"Evet, güzeldi."

"Bana biraz ondan bahseder misin?"

Yüzü biraz rahatladı ama bakışları ormana doğru kaydı. Elini saçları arasında gezdirdi. "Yesubai büyüleyici bir kızdı. Gördüğüm en güzel kızdı."

Yumuşak ses tonuyla devam etti. "Onu son gördüğümde üzerinde parıltılı altın renginde bir sharara ve değerli taşlarla süslenmiş bir kemer vardı. Saçlarını örmüş ve altın bir zincirle bağlamıştı. Çok zarifti, o gün bir gelin gibi giyinmişti. Bu son görüntüsü gözümün önünden gitmiyor."

"Nasıl biriydi?"

"Tatlı, oval bir yüzü, dolgun dudakları, koyu renkli kirpikleri ve kaşları

vardı. En etkileyicisi de menekşe renkli gözleriydi. Minyondu, omzuma geliyordu. Genelde eşarp ile örttüğü saçları düz, ipeksi ve bir kuzgunun kanatlan gibi simsiyahtı. Saçları o kadar uzundu ki serbest bıraktığında dizlerine kadar inerdi."

Gözlerimi kapattım ve bu kusursuz kadını Ren'in yanında hayal ettim. Bu sahne gözümün önüne gelince içime tanımla-yamadığım bir duygu saplandı. Kalbimi delip geçti, ortasında büyük bir delik açtı.

Kishan devam etti. "Onu gördüğüm anda aradığım kadın olduğunu biliyordum. Ondan başkası olamazdı."

"Siz ikiniz nasıl tanıştınız?" diye sordum.

"O dönemde birbirimizi öldürürüz ve tahtın vârisi kalmaz diye ikimizin birden savaşmasına izin verilmiyordu. Bu yüzden, Ren savaşa gittiğinde ben Kadam ile kalıp eğitimime devam ediyor, askeri stratejiler öğreniyor, askerlerle vakit geçiriyordum."

"Bir gün, silah eğitimimden dönerken, bahçelerde gezintiye çıkmaya karar verdim. Yesubai bir havuzun yanındaydı, elinde bir lotus çiçeği tutuyordu. Eşarbı omuzlarındaydı. Ona kim olduğumu sordum, bana doğru döndü, yüzünü ve saçlarını eşarbıyla örttü, bakışlarım yere indirdi.

"Kim olduğunu o zaman mı anladın?"

"Hayır. Bana selam verdi, ismini söyledi ve koşarak saraya girdi. Krallığımızı ziyaret eden ülkenin ileri gelenlerinden birinin kızı olduğunu düşündüm. Saraya dönünce hemen Yesubai'yi sordum ve kardeşimle evlenmesi için hazırlıklara başlandığını öğrendim! Çok kıskandım. Ben her konuda Ren'in peşinden geliyordum. Ren benim hayattan istediğim her şeye sahipti. Favori oğuldu, benden daha iyi bir politikacıydı, geleceğin kralıydı ve şimdi de benim istediğim kızla evlenecekti."

"Kızla tanışmamıştı bile. Ailemin Ren için bir gelin aradığını bile bilmiyordum! Ren yirmi bir yaşındaydı ben yirmi yaşındaydım. Babama anlaşmayı değiştirip Yesubai ile beni evlendirip evlendiremeyeceğini sordum. Ren için başka bir eş bulunabileceğini söyledim. Hatta ona uygun birini bulabilmek için yardım etmeyi teklif ettim."

"Baban ne dedi?"

"O dönemde savaşa odaklanmıştı. Ren'in itiraz etmeyeceğini söylesem de babam yalvarmalarıma kulak asmadı.

Yesubai'nin babasıyla yapılan anlaşmanın değiştirilemeyeceğini söyledi. Kızın babasının, Yesubai'nin bir sonraki kraliçe olabilmesi için, kızım tahtın vârisi ile evlendirmek istediğini dile getirdi." '

Sırtımızı yasladığımız kütüğün üzerine kollarını uzattı. “Yesubai birkaç gün sonra saraydan ayrıldı, bir kervanla Reni görmeye gitti, gerekli belgeler imzalanacak ve nişan seremonisi yapılacaktı. Ren ile sadece birkaç saat geçirecekti ama yolculuk bir hafta sürdü. Hayatımın en zor seyahatiydi. Sonra saraya dönüp beklemeye başladı. Ren’i bekliyordu.”

Bakışları beni delip geçiyordu. “Sarayımızda üç ay boyunca bekledi ve ben mümkün olduğunca uzak kalmaya çalıştım fakat Yesubai yalnızdı ve bir arkadaşa ihtiyacı vardı. Bahçede gezinirken sohbet edecek birini arıyordu, isteksizce teklifini kabul ettim, duygularımı kontrol edebileceğimi düşündüm.”

“Yakında kız kardeşim olacağını kendime hatırlattım ve ondan hoşlanmamda bir sorun olmadığını düşündüm fakat Yesubai’yi tanıdıkça ona karşı duyduğum hisler ve kıskançlığım kuvvetlendi. Bir gün bahçede dolaşırken benimle nişanlanmış olmayı tercih ettiğini söyledi.”

“Ben havalara uçtum! Hemen onu kucaklamak istedim ama buna izin vermedi. Protokolü takip etmek konusunda çok katıydı. Biz yürürken bir refakatçinin bizi uzaktan takip etmesini istiyordu. Bana beklememi, birlikte olmanın bir yolunu bulacağını söyledi. Ben çok mutluydum, Yesubai’ye sahip olmak için ne gerekiyorsa ama ne gerekiyorsa yapmaya hazırdım.”

Uzanıp elini tuttum. Elimi sıktı ve konuşmaya devam etti.

“Ailenin ve krallığın iyiliği için bana karşı duyduğu hisleri bastırmaya çalıştığım fakat beni çok sevdiğini söyledi. Beni seviyordu -Reni değil. Hayatımda ilk kez Renin yerine ben seçilmiştim. Yesubai ve ben, ikimiz de çok gençtik ve birbirimize âşıktık. Ren’in geri dönüş tarihi yaklaştıkça çaresizliği arttı ve babasıyla konuşmamı istedi. Aslında böyle bir şey yapmak çok uygun değildi fakat aşk gözümü kör etmişti ve teklifini kabul ettim, Yesubai’yi mutlu edecek her şeyi yapardım.”

“Babası ne dedi?”

“Babası belirli koşullan kabul edersem kızıyla evlenebileceğimi söyledi.”

“Reriin yakalanmasını o zaman planladın, değil mi?” diye araya girdim.

Yüzünü buruşturdu. “Evet. O dönemde, Ren benim için Yesubai’ye ulaşmak için aşılması gereken bir engeldi. Kıza sahip olmak için kardeşimi tehlikeye attım. Bana askerlerin Rerie kızın babasının sarayına kadar eşlik edeceği ve orada sözleşmenin yeniden gözden geçirileceği söylendi. Bildiğin gibi, işler planlandığı gibi gitmedi.”

“Yesubai’ye ne oldu?”

Sesi yumuşadı. “Bir kazaydı. Aldığı darbeyle yere düştü, boynu kırıldı.

Ölürken ona sarıldım."

Elini sıktım. "Özür dilerim, Kishan." Bilmek istediğime emin değildim ama yine de sormak zorundaydım. "Kishan, Bay Kadam'a Ren'in Yesubai'yi sevip sevmediğini sormuştum. Soruma yarım yamalak bir cevap verdi."

Kishan acı bir kahkaha attı. "Ren ona sahip olma düşüncesinden hoşlanıyordu. Yesubai güzel, arzu edilen bir kadındı, harika bir eş ve kraliçe olacaktı fakat Ren, Yesubai'yi tanımıyordu. Mektuplarında ona Bai diyor ve kızdan kendisine Ren demesini istiyordu. Yesubai bundan hiç hoşlanmıyor, sadece diğer kastlardaki insanların takma isimler kullandığına inanıyordu. Dürüst olmak gerekirse, birbirlerini hiç tanımıyorlardı."

Önce rahatladım sonra Kishan'ın Yesubai tasviri aklıma geldi. Bir kızı tanımamak, onu istememek veya arzulamamak anlamına gelmezdi. Renin kaybettiği nişanlısına karşı duyguları pekâlâ olabilirdi.

Kishanın kolu hafifçe titredi ve insan olarak zamanını doldurduğunu anladım.

"Benimle birlikte kaldığın için teşekkür ederim, Kishan. Sana soracak bir sürü sorum var. Keşke biraz daha konuşa-bilseydik."

"Ren dönene kadar burada seninle kalacağım. Belki yarın da sohbet ederiz."

"Bu, çok hoşuma gider."

Üzgün Kishan yeniden kaplana dönüştü ve kendine uyuyacak bir yer buldu. Ben bir süre günlüğüme bir şeyler yazmaya karar verdim.

Yesubai'nin ölümü beni çok etkilemişti. Boş bir sayfayı açtım ve içinde iki kaplan olan bir resim çizdim. Ortalarına da uzun saçlı bir kız ekledim. Kızdan iki kaplana doğru uzanan çizgiler çıkarttım. İç geçirdim. Henüz kafamda duygularımı yorumlayamamışken hislerini kâğıda dökmek çok zordu.

Ren günün geri kalanında geri dönmedi ve Kishan bütün öğleden sonrayı uyuyarak geçirdi. Birkaç kez gürültü çıkartarak yanından geçtim ama uyanmadı. "Ne koruyucu ama. Yanından geçip ormana girsem haberi olmayacak."

Büyük siyah kaplan burnundan soludu, muhtemelen uyuyor olsa da etrafında neler olup bittiğinin farkında olduğunu söylemeye çalışıyordu.

Öğleden sonrayı kitap okuyarak geçirdim, Ren i çok özlemiştim. Kaplanken bile beni dikkatle dinliyordu ve konuşa-bilse benimle hep konuşacaktı.

Akşam yemeğinden sonra Kishan'ın başını okşadım ve uyumak için

çadırıma girdim. Başımı kollarımın üzerine koyarken Renin her zaman uyuduğu yerdeki büyük boşluk gözüme takıldı.

Sonraki dört gün aynı monotonlukta geçti. Kishan yakınlardaydı, bazen ormanda devriye geziyor, sonra ben öğlen yemeğimi yerken gelip yanıma oturuyordu. Yemekten sonra yeniden insana dönüştü, kendisini saray yaşamı ve Hint kültürü ile ilgili soru yağmuruna tutmama izin verdi.

Beşinci günün sabahı rutin değişti. Ben çadırdan çıkarken Kishan insana dönüştü.

"Kelsey, Ren için endişeleniyorum. Çok uzun zamandır ortalıklarda görünmüyor ve devriye gezerken kokusunu almıyorum. Sanırım avda şansı yaver gitmedi. Yakalandığından beri avlanmadı, bu da üç yüz sene öncesine tekabül ediyor."

"Başına bir şey gelmiş olabilir mi?"

"Olabilir ama bizim çok çabuk iyileştiğimizi unutma. Ormanda bir kaplana saldırmak isteyecek yaratıkların sayısı çok az ama kaçak avcılar ve tuzaklar var. Gidip onu arasam iyi olur."

"Reni kolaylıkla bulabilir misin?"

"Aklını kullandıysa nehrin yakınında kalmıştır. Birçok sürü su içmeye gelir. Yiyecekten bahsetmişken, bizimki de azalmaya başladı. Dün akşam sen uyurken Bay Kadardın yanına gittim ve yediğin dondurulmuş yiyeceklerden biraz daha getirdim."

"Hepsini buraya kadar ağzında taşımış olmalısın. Teşekkürler."

Sırıttı. "Bir şey değil, tatlım."

Bir kahkaha attım. "Beni aç bıraktığın için Ren'in dişlerini sırtına geçirmesindense ağzında buraya kadar bir çanta taşımayı tercih ettin, değil mi?"

Kishan kaşlarını çattı. "Bunu senin için yaptım, Kelsey. Onun için değil."

Elimi koluna koydum. "Teşekkür ederim."

Elini elimin üzerine koydu. "Aap kel liye. Senin için her şeyi yaparım."

"Bay Kadarda bir süre daha burada olacağımızı söyledin, değil mi?"

"Evet, durumu açıkladım. Onun için endişelenme. Muhtemelen yolun kenarında kamp yapmış bizi bekliyordun Şimdi, yanına biraz su ve yiyecek almanı istiyorum. Seni de yanımda götüreceğim. Seni burada bırakabilirim ama Ren yalnız kalırsan başına bir şey gelmesinden korkuyor."

Burnuma dokundu. "Bu doğru mu, bilauta?. Senin gibi genç güzel bir kızın başını belaya sokacağına inanmak zor."

"Ben başımı belaya sokmam. Bela beni bulur."

Bir kahkaha attı. “Ona şüphem yok.”

Suratım asıldı. “Siz kaplanlar ne düşünürseniz düşünün ben kendi başımın çaresine bakabilirim.”

Kishan kolumu sıktı. “Belki de biz kaplanlar sana göz kulak olmaktan hoşlanıyoruz.”

Kısa süre sonra şelalenin üzerine çıkan bir patikaya girdik. Ağır ama istikrarlı bir tırmanıştı, tepeye yaklaşırken bacaklarım isyan etmeye başladı. Kishan tepede biraz dinlenmeme izin verdi. Ormana ve aşağıdaki kamp yerimize tepeden göz gezdirdim.

Nehrin üzerine düşmüş bir ağaca ulaşana kadar nehir boyunca ilerledik. Dallarından arınmış ve akan su kabuğunu soymuştu, geriye üzerinde yürümenin tehlikeli olacağı çıplak bir kütük kalmıştı. Su hızla akıyor, ara sıra eğreti köprünün üzerine çıkıyordu.

Kishan kütüğün üzerine sıçradı ve karşı tarafa geçti. Kütük ağırlığının altında hopladı fakat yeterince sağlamdı. Kishan diğer tarafa adım atınca dönüp bana baktı. Bir şekilde cesaretimi topladım ve bir ayağımı diğerinin hemen önüne koydum. Bay Maurizio’nun sirkindeki ip cambazları gibiydim fakat üzerinde yürüdüğüm yüzey çok kaygandı.

Tedirgin bir ses tonuyla, “Kishan!” diye seslendim. Bu kütüğü geçmenin pençeleri olan bir kaplan için sırtında ağır bir çanta olan genç bir kızdan daha kolay olacağı hiç aklına geldi mi? Umarım, düşersem yüzmeye hazırsındır.”

Diğer tarafa adım atınca rahatlayarak iç geçirdim. Yürümeye devam ettik, birkaç kilometre sonra Kishan kardeşinin kokusunu aldı ve iki saat boyunca kokuyu takip etti. Renin izini sürmeye gitti ve bir süre dinlenmeme izin verdi.

Yarım saat sonra geri döndü ve rapor verdi. “Yarım kilometre uzaktaki açıklıkta büyük bir siyah antilop sürüsü var. Ren üç gündür peşlerinde ama başaramıyor. Antiloplar çok hızlıdır. Kaplanlar genelde bebeklerin veya yaralı olanların peşine düşer ama bu sürüde sadece yetişkinler var.”

“Renin kendilerini izlediğini bildikleri için tetikteler. Sürü bir arada duruyor, bu yüzden birini başıboş yakalamak daha da zorlaşıyor. Ren birkaç gündür avlanıyor ve artık çok yorgun. Seni dinlenebileceğin güvenli bir yere götüreceğim, sonra Ren e yardım etmeye gideceğim.”

Onayladım ve çantamı sırtıma vurdum. Beni ağaçların arasından bir başka tepenin üzerine çıkarttı. Kishan durup birkaç kez havayı kokladı. Birkaç yüz metre tırmandıktan sonra bana kamp yapacağım yeri gösterdi ve Ren’e yardıma gitti.

Bir süre sonra canım sıkılmaya başladı. Bulunduğum yerden çok fazla şey göremiyordum.

Bir şişe suyu mideye indirmiş ve huzursuzlanmaya başlamıştım, kendime gelmek için etrafta biraz dolaşmaya ve tepeyi keşfe çıkmaya karar verdim. Etrafımdaki kaya formasyonlarını dikkatlice not ettim ve pusulamla nerede olduğumu kontrol ettim.

Biraz daha tırmandım ve ağaçların da üzerine çıkan büyük bir kaya gözüme ilişti. Kayanın tepesi düzdü ve büyük bir ağaç tarafından gölgeleniyordu. Kayanın üzerine çıktım ve manzarası beni hayrete düşürdü. Yere bağdaş kurup oturdum. Nehir aşağıda ağır ağır akıyor, birkaç yüz metre aşağıda kıvrılıyordu. Sırtımı ağaçlardan birinin gövdesine yasladım ve esintinin keyfini çıkarttım.

Yirmi dakika sonra aşağıda bir hareketlilik dikkatimi çekti. Ağaçların arasından büyük bir hayvan fırladı. Ardından gelenler vardı. Bunun önce bir geyik olduğunu düşündüm ama sonra Kishan'ın bahsettiği antiloplardan biri olduğunu fark ettim. Ren ve Kishan'ın bahsettiği sürüden olup olmadıklarını merak ettim. Vücutlarının aşağı yarısı beyaz yukarısı ise samur rengiydi. Çeneleri beyazdı ve büyük kahverengi gözlerinin etrafında beyaz halkalar vardı.

Hayvanların kafasının üzerinde televizyon anteni gibi duran iki uzun kıvrımlı boynuzu vardı. Büyük erkeklerin boynuzları diğerlerininkinden daha kıvrımlıydı. Hayvanların tenleri açık taba renginden koyu kahverengiye doğru değişkenlik gösteriyordu.

Nehirden su içtiler, beyaz kuyruklarını ileri geri salladılar. Diğerleri su içerken büyük erkekler nöbet tuttu. Dişiler yüz elli santimetre boyundaydı, erkekler ise boynuzlarını da dâhil edecek olursam otuz veya altmış santimetre daha uzundu. Görkemli boynuzlarına baktıkça Ren için endişelendim.

Hayvanları yakalamakta zorlanmasına şaşırmamak lazım.

Sürü rahatlamış gibiydi, hayvanlardan birkaçı otlamaya başladı. Gözlerim Reni aradı ama görünürde yoktu. Bir süre daha sürüyü seyrettim. Hayvanlar çok güzeldi.

Saldırı çok hızlıydı. Sürü karıştı. Kishan arazide hızla ilerleyen siyah bir noktaydı. Büyük bir erkeğin peşine düştü, antilop sürüden farklı bir yöne kaçmaya başladı. Ya ölümcül bir hata yapmıştı ya da avcıyı sürüden uzaklaştırmak için büyük bir cesaret örneği gösteriyordu.

Kishan antilobu ağaçlara doğru sürdü, sırtına atladı ve pençelerini hayvanın yanına geçirdi, boynunu dişledi. Tam bu sırada Ren ağaçların

arasından çıktı ve hayvanın yanma koştu, ön bacaklarından birini ısırdı. Antilop bir şekilde Kishan'ı üzerinden atmayı başardı, siyah kaplan geriye düştü. Kishan daireler çizmeye başladı, hayvanın üzerine çıkmak için yeni bir fırsat kolluyordu.

Antilop uzun boynuzlarını Rene doğru indirdi. Ren ileri geri hareket ediyordu. Hayvan avcıya odaklanmıştı, kendisini boynuzlarıyla koruyordu. Kulakları seğiriyor, Kishan'ın nerede olduğunu anlamaya çalışıyordu. Siyah kaplan antilobun arkasına geçmişti.

Kishan havaya sıçradı ve pençelerini hayvanın kalçasına doğru savurdu. Vuruşun etkisiyle antilop yere yığıldı ve Ren bu fırsatı kaçırmadı, hayvanın gırtlağına atıldı. Antilop kıvrandı ve mücadele etti, doğrulmak istedi ama kaplanlar avantajlı konumdaydı.

Birkaç kez hayvanın kaçacağını düşündüm. Antilop çırpındı ve sonunda birkaç metre uzaklaşmayı başardı. Kaplanlar nefes nefese yerlerinden kalktı ve hayvanın yanına gitti. Antilop da çok yorgundu, bir sonraki saldırıyı beklerken topalladı.

Ben sürecin hemen biteceğini düşünüyordum ama av beklediğimden daha uzun sürdü. Ren ve Kishan sanki hayvanı yormaya çalışıyor, bir Ölüm dansı sergiliyordu. Kaplanlar da çok yorgundu. Görünüşe göre enerjilerini hayvanı kovalamaya saklamış ve neredeyse tamamen tüketmişlerdi. Antilobu öldürmek ise ağır bir süreçti.

Antilop cesurca karşı koydu. Birkaç kez tepti ve iki kaplana da vurmayı başardı. Avcılar dişlerini antilobun etlerine geçirdi ve sabırla çırpınışlarının sona ermesini bekledi.

Mücadele sona erince Ren ve Kishan dinlendi, kendilerine gelmeye çalıştı. Yemeye Kishan başladı. Bakışlarımı kaçırmak istedim ama ne kadar istesem de kendime hâkim olamadım. Anlatılması güç bir etkileyiciliğe sahipti.

Kishan hayvanın bedenine geçirdiği pençelerinden güç alarak etleri dişledi. Çenesinin gücünü kullanarak üzerinden kan damlayan bir et parçasını koparttı. Ren de aynısını yaptı. Rahatsız edici, mide bulandırıcı ve dehşet verici bir sahneydi. Tüylerim diken diken oldu ama gözlerimi alamadım.

Yemekten sonra kaplanlar uyuşturulmuş veya uykuları gelmiş gibi ağır hareket etmeye başladı. Bunun, Şükran Günü'nde hindi etini mideye indirdikten sonra açığa çıkan duyguya benzeyip benzemediğini düşündüm. Yemeklerinden çok uzaklaşmadılar, ara sıra gidip en lezzetli yerden bir ısırık

alıyorlardı. Hayvanın üzerine kara bir sinek bulutu çöktü. Taze avın kokusunu alan vızıldayan sineklerden yüzlerce olmalıydı.

Sahneyi izlerken sineklerin ölü hayvanın ve Kishan ile Renin kanlı suratına konduğunu hayal ettim. İşte tam burada hevesimi kaybettim ve daha fazla izleyemedim.

Çantamı aldım ve taşın üzerinden indim, birkaç dakika içerisinde aşağıdaydım. Orijinal kamp yerine geri dönerken kaybolmaktan çok kaplanlar için endişeliydim. Gördüklerimden sonra Ren veya Kishan ile yüzleşebileceğimden emin değildim.

Geriye birkaç saatlik gün ışığı kalmıştı, hemen yola koyuldum, kütüğe ulaştım ve güneş batmadan nehrin diğer tarafına geçtim. Karanlık çökmeye başlamış ve gökyüzünde yağmur bulutları birikmişti. Yüzüme birkaç damla düştü, şimdi yolum ıslak ve kaygandı ama esas yağış ben kamp yerine ulaştıktan sonra başladı.

Kaplanların üzerine de yağmurun yağıp yağmadığını merak ettim. Muhtemelen böylesi daha iyiydi, böylece kanlı yüzleri yıkanır ve sinekler kaçışırdı. Farkında olmadan ürperdim.

Bunları düşünürken yemek yemek bana mide bulandırıcı geldi. Çadırımın içine girdim ve gördüğüm korkunç sahneyi unutmak için, uyumama yardımcı olması ümidiyle Oz Büyücüsü'nden bölümler okumaya başladım. Çabam geri tepti çünkü uykuya dalınca rüyamda korkak aslanın Dorothy'i yediğini gördüm.

16
Kelsey'nin rüyası

Dorothy ve Toto rahatsız esici kabuslara dönüştü. Yalnızdım ve kaybolmuştum, karanlıkta koşuyordum. Reni bulamadım ve beni kötü bir varlık kovalıyordu. Kaçmak zorundaydım. Karanlığın içinden çıkan parmaklar giysilerimi ve saçlarımı kavramaya çalışıyordu. Derimi tırmalıyor ve beni yoldan çıkartmaya çalışıyorlardı. Bunu yaparlarsa bana sahip olacaklarını ve beni yok edeceklerini biliyordum.

Bir köşeyi döndüm, büyük bir odaya girdim, zengin mor bir cübbe giymiş karanlık ve habis bir adam gördüm. Büyük bir masaya bağlanmış bir adamın başında dikiliyordu.

Karanlık bir köşeden neler olduğuna baktım, adamın keskin ve kıvrık uçlu bir hançeri havaya kaldırdığını gördüm. Adam benim bilmediğim dilde bir şeyler mırıldanıyordu.

Bir şekilde, tutsağı kurtarmak zorunda olduğumu biliyordum. Bıçaklı adamın üzerine atladım ve kolunu tuttum, silahı elinden almaya çalıştım. Ellerim parlak bir kırmızıya dönüştü ve etrafa kıvılcımlar saçıldı.

"Hayır, Kelsey! Dur!"

Sunağın üzerine baktım ve nefesimi tuttum. Rendi! Bedeni yaralı ve kanlıydı, elleri başının üzerinde bağlanmıştı.

"Kells... git buradan! Kendini kurtar! Bunu, seni bulamaması için yapıyorum."

"Hayır! Buna izin veremem! Ren, kaplana dönüş. Koş!"

Başını iki yana salladı ve yüksek sesle bağırdı. "Durga! Kabul et! Hemen şimdi!"

"Bu da neyin nesi? Durga'nın ne yapmasını istiyorsun?"

Dualar eden adam sesini yükseltti ve bütün çabalarıma rağmen bıçağı havaya kaldırdı ve Renin kalbine sapladı. Çığlık attım. Kalbim, Ren'inkinin ritmiyle atmaya başladı. Kalbinin gücü gittikçe azalıyordu. Yaralı kalbi gittikçe yavaşladı ve sonunda durdu.

Yüzümden yaşlar akmaya başladı, içimde korkunç bir acı hissettim. Ren'in masadan aşağıya akıp yerde toplanan yaşam enerjisine baktım. Ellerim ve dizlerim üzerinde yere çöktüm, duygularımda boğuluyordum.

Renin ölümüne dayanmak mümkün değildi. Ren öldüyse ben de

ölmüştüm. Hüznümde boğuluyor, nefes alamıyordum. Devam etmek için gücüm kalmamıştı. Bana savaşmamı, acımı bir kenara bırakıp mücadele etmemi söyleyen bir ses yoktu, artık anlamı da kalmamıştı. Hiçbir şey nefes almamı veya yeniden yaşamamı sağlayamazdı.

Oda kayboldu ve yeniden karanlıkta kaldım. Rüya değişti. Üzerimde altın renkli bir elbise ve süslü mücevherler vardı. Yüksek bir platformun üzerinde güzel bir sandalyede oturuyordum, aşağıya bakınca Renin önümde oturduğunu gördüm. Ren e gülümsedim ve elimi uzattım ama Kishan elimi tuttu ve oturdu.

Kafam karıştı, Kishan'a baktım. Rene bakıp alaycı bir biçimde gülümsüyordu. Bakışlarımı Rene çevirdiğimde öfkeden çılgına döndüğünü, nefret dolu gözlerle kınamasına bana baktığını gördüm.

Elimi Kishan'ın elinden kurtarmaya çalıştım ama buna izin vermedi. Ben kendimi kurtaramadan Ren kaplana dönüştü ve ormanın içine doğru koştu. Arkasından bir çığlık attım ama beni duymadı. Beni duymak istemedi.

Rüzgâr krem renkli perdeleri dalgalandırdı ve fırtına bulutlarını bulunduğumuz yere taşıdı. Bulutlar gökyüzünü kararttı ve ağaçların üzerini bir battaniye gibi örttü. Birkaç yerde yıldırım düştü. Uzaktan gelen bir kükremeyi duydum. İhtiyacım olan işaret buydu. Elimi Kishan'ın elinden kurtardım ve koşmaya başladım.

Yağmur yeri dövüyor, Reni aramamı yavaşlatıyordu. Güzel altın renkli sandaletlerim ayağımdan çıktı, yağmurun yarattığı çamur birikintilerinden birinin içine saplandı. Ren'i hiçbir yerde bulamadım. Islak saç tellerimi yüzümden çektim ve bağırdım. "Ren! Ren! Neredesin?"

Yakındaki bir ağaca kulakları sağır eden bir gürültüyle yıldırım düştü. Ağaç çatırdarken dört bir yana kavrulmuş ağaç kabuğu parçaları fırladı, gövde büküldü ve yarılmaya başladı. Devrildi ve dallarıyla beni yere çiviledi.

"Ren!"

Çamurlu yağmur suyu etrafımı kuşattı. Kıvrandım ve ağrıyan, yaralı bedenimi ağacın dallarının altından çıkarttım. Altın renkli elbisem yırtılmış ve parçalanmıştı, derim kanlı çiziklerle kaplıydı.

Bir kez daha bağırdım. "Ren! Geri dön! Sana ihtiyacım var!"

Üşüyor ve titriyordum ama ormanda koşmaya devam ettim, ağaç köklerine takıldım ve gri, dikenli çalıları bir kenara ittim. Koşarken bağırmaya ve seslenmeye devam ettim, ağaçların arasına daldım. "Ren, lütfen beni terk etme!" diye yalvardım.

Sonunda, ağaçların arasında zıplayan beyaz bir siluet gördüm ve hızımı

arttırdım. Elbisem dikenli çalılara takıldı ama ben Ren'i yakalamaya kararlıydım, koşmaya devam ettim. Şimşeklerin parıltısıyla açığa çıkan yolu takip ettim.

Yıldırımlardan korkmuyordum fakat çok yakma düştükleri zaman yanan ağaçların kokusunu alabiliyordum. Şimşekler beni Ren'e doğru götürüyordu. Kaplanı yerde yatarken buldum. Şimşeklerin düştüğü yerlerde, beyaz tüyleri üzerinde, büyük yanık izleri vardı. Bunu benim yaptığımı biliyordum. Acılarının sorumlusu bendim.

Başını, ensesindeki yumuşak ve ipeksi tüyleri okşadım. "Ren, böyle olmasını istemezdim. Bu, nasıl oldu?"

Bir insana dönüştü ve fısıldadı. "Bana olan inancını kaybettin, Kelsey."

Olumsuzca başımı iki yana salladım. Yanaklarımdan yaşlar aktı. "Hayır, kaybetmedim. Hiçbir zaman!"

Gözlerime bakamadı. "Iadala, beni terk ettin."

Çaresizce kollarımı boynuna doladım. "Hayır, Ren! Seni asla terk etmedim!"

"Ama ettin. Arkana dönüp uzaklaştın. Beni beklemek çok mu zordu? Bana inanmak?"

Hıçkırıklara boğuldum. "Ama bilmiyordum. Bilmiyordum işte."

"Artık çok geç, priyatama. Bu sefer ben seni terk ediyorum." Gözlerini kapattı ve öldü.

Bedenini sarstım. "Hayır. Hayır! Ren geri dön. Bana geri dön!"

Gözyaşlarını yağmur damlalarına karıştı ve görüşüm bulanıklaştı. Öfkeyle gözlerimi sildim ve yeniden açtığımda karşımda sadece Ren değil, ailem, büyükannem ve Bay Kadam da duruyordu. Hepsi yerde cansız yatıyordu. Yalnızdım ve ölümle çevrelenmiştim.

Ağlamaya devam ettim ve haykırdım. "Hayır! Olamaz! Olamaz!"

Bedenime kara bir hüzün sızdı. Yoğun ve yapış yapıştı, özüme doldu ve uzuvlarıma aktı. Kendimi çok ağır, çaresiz ve yalnız hissediyordum. Rene sarıldım, bedenini ileri geri salladım, kendimi rahatlatmaya çalıştım ama başaramadım.

Sonra, artık yalnız değildim. Ren'i sallamadığımı, aslında birinin beni sıkı sıkı tutup salladığım fark ettim. Rüya gördüğümü anlayacak kadar kendimdeydim fakat rüyadaki hüzün beni hâlâ kuşatıyordu.

Yüzüm gerçek gözyaşlarıyla ıslandı, gördüğüm fırtına da gerçekti. Ağaçların arasında uğuldayan rüzgârın savurduğu yağmur damlaları çadırın bezini dövüyordu. Yakındaki bir ağaca yıldırım düştü ve küçük çadırın içi

kısa süreliğine aydınlandı. Islak saçları, altın derisi ve beyaz gömleği olan bir figür gördüm.

"Ren?"

Parmaklarıyla yanaklarımdaki yaşlan sildi. "Şşş, Kelsey. Buradayım. Seni yalnız bırakmayacağım, priya. Meinyaha hoorı." Büyük bir rahatlamayla, hıçkırarak ağlamaya devam ederek, kollarımı Renin boynuna doladım. Yağmurdan korunmak için çadırın içine biraz daha girdi, beni kucağına aldı ve kollarını bedenime doladı. Saçlarımı okşadı ve fısıldadı. "Sakin ol. Mein aapka raksha karunga. Buradayım. Sana bir şey olmasına asla izin vermem, priyatama."

Rüyanın etkisi azalana kadar kendi dilinde sözcükler mırıldanarak beni rahatlamaya çalıştı. Birkaç dakika sonra kendime geldim fakat olduğum yerde kalmaya karar verdim. Kollarında olmak beni rahatlatıyordu.

Gördüğüm rüya kendimi ne kadar yalnız hissettiğimi anlamamı sağlamıştı. Ailem öldüğünden beri kimse bana böyle sarılmamıştı. Tabii ki, koruyucu aileme ve çocuklarına sarılıyordum fakat hiçbiri savunma hattını aşmayı başaramamıştı. Uzun süredir kimsenin bende böyle derin duygular uyandırmasına izin vermemiştim.

Renin beni sevdiğini o anda anladım.

Kalbimi ona açtığımı hissettim. Kaplan kısmına zaten güveniyordum ve âşıktım. Bu kısmı kolaydı. Fakat insan halinin sevgiye çok daha fazla ihtiyaç duyduğunun farkındaydım. Ren için yalnızlık yüzlerce yıllık bir deneyimdi. Bu yüzden Ren'e sıkı sıkı sarıldım ve uzun süre bırakmadım.

Kulağına fısıldadım. "Burada olduğun için teşekkür ederim. Hayatımın bir parçası olduğun için sana minnettarım. Lütfen benimle çadırda kal. Dışarıda yağmurda uyuman için bir sebep yok."

Yanağını öptüm ve yeniden yere uzandım, yorganımı üzerime aldım. Ren bir kaplana dönüştü ve yanıma uzandı. Sırtına sokuldum ve dışarıda fırtına şiddetlense de rüyasız, huzurlu bir uykuya daldım.

Ertesi gün uyanınca gerindim ve çadırdan dışarıya çıktım. Güneş yağmur sularını buharlaştırmış ve ıslak ormanı buharlı bir saunaya çevirmişti. Fırtınanın koparttığı dallar ve yapraklar kamp yerine saçılmıştı. Kükreyen ateşimizden arda kalan kararmış tahta parçalarının etrafım küllü ve gri bir su birikintisi kaplıyordu.

Şelale her zamankinden daha hızlı akıyor, fırtınadan arda kalan parçaları çamurlu havuza akıtıyordu.

İnsana dönüşmüş Renin yanına giderek, "Bugün banyo yok," dedim.

“Fark etmez. Bay Kadam’ın yanına gidiyoruz. Yolculuğumuza kaldığımız yerden devam etmenin vakti geldi.”

“Ya Kishan? Onu bizimle gelmeye ikna etmenin bir yolu yok mu?”

“Kishan konumunu açıkça belli etti. Burada kalmak istiyor ve ben de ona yalvaracak değilim. Kararını verdi mi nadiren fikir değiştirir.”

“Ama, Ren-”

“Aması yok.”

Yanıma geldi ve hafifçe saç örgümü çekiştirdi. Sonra gülümsedi ve beni alnımdan öptü. Fırtınalı havada yaşadıklarımız aramızdaki duygusal uçurumu biraz olsun onarmıştı ve yeniden eski halimize geri döndüğümüz için mutluydum. “Haydi, Kells. Toplanalım.”

Çadırı katlayıp her şeyi çantalara koymak birkaç dakikamızı aldı. Bay Kadam’ın yanına ve medeniyete geri döneceğimiz için çok mutluydum fakat Kishan’ı geride bırakmak hoşuma gitmiyordu. Prens ile vedalaşamaya bile fırsatım olmamıştı.

Kamp yerini terk ederken kelebekleri uçurmak için çiçekli çalılara bilerek sürtündüm. Sayıları ilk geldiğimiz günkü kadar çok değildi. Islak çalılara tutunmuş, kanatlarını açıp kapatarak kurutmaya çalışıyorlardı. Birkaçı gökyüzüne yükseldi ve ben kelebekleri seyrederken Ren sabırla beni bekledi. Bay Kadam’ın kamp yaptığı yola doğru yürürken iç geçirdim. Ormanda yürümeyi ve kamp yapmayı ne kadar sevmesem de, burası çok özel bir yerdi.

Kaplanım her zamanki gibi bana yol gösterdi, peşinden gittim, çamurlu ayak izleri yerine daha kuru yerlere basmaya özen gösterdim. Vakit öldürmek için Rene Kishan ile saray yaşamı hakkında yaptığımız sohbetlerden bahsettim, aç kalmamam için ağzında içi yiyeceklerle dolu çantayı nasıl taşıdığını anlattım.

Ren ile bazı şeyleri paylaşmadım, Kishan’ın Yesubai hakkında anlattıklarım kendime sakladım. Ren’in Yesubai’yi düşünmesini istemiyordum, zaten bu konuyu iki kardeşin oturup baş başa konuşması gerektiğine inanıyordum. Bu yüzden ormanda canım sıkılınca neler yaptığımı ve avı nasıl seyrettiğimi anlattım.

Ren birden insana dönüştü, beni kollarımdan tuttu ve patladı. “Sen neyi gördün?”

Kafam karışmıştı, tekrarladım. “Avı gördüm. Bunu bildiğini sanıyordum. Kishan sana söylemedi mi?”

Dişlerini sıkarak, “Hayır, söylemedi!” dedi.

Yanından geçip yerdeki taşlardan birinin üzerine çıktım. “Oh, önemli değil. Ben iyiyim. Kendime geldim.”

Ren beni kolumdan tuttu, kendine çevirdi ve karşısına dikti.

“Kelsey, sadece avı izlemekle kalmayıp kamp yerine kadar da kendi başına mı döndüğünü söylemeye çalışıyorsun?”

Ren çok öfkeliydi.

“Evet,” diye ciyakladım.

“Bir dahaki sefere Kishan’ı öldüreceğim.” Parmağını yüzüme doğru salladı. “Öldürülebilirdim., veya yenebilirdin! Ormanda yaşayan tehlikelerin hepsini sana anlatmam mümkün değil. Bir daha asla gözümün önünden ayrılmayacaksın!”

Elimden tuttu ve beni yola doğru itti. Gergin olduğu her halinden belliydi.

“Ren, anlamıyorum. Kishan ve sen... yemekten sonra konuşmadınız mı?”

Homurdandı. “Hayır. Yollarımız ayrıldı. Ben hemen kamp yerine geri döndüm. Kishan... yemeğin yanında biraz daha kaldı. Ben yağmur yüzünden kokunu alamadım.”

“O zaman Kishan hâlâ beni arıyor olabilir. Belki de geri dönmeliyiz.”

“Hayır, bunu hak etti.” Haince bir kahkaha attı. “Kokumuz olmayınca nereye gittiğimizi anlaması birkaç gününü alır.”

“Ren, kardeşini bulup ona ormanı terk ettiğimizi söylemelisin. Avda sana yardım etti. En azından bunu yaptı.”

“Kelsey, geri dönmüyoruz. Kishan büyük bir kaplan ve kendi başının çaresine bakabilir. Ayrıca, onsuz da iyiydim.”

“Hayır, değildin. Avı izledim, hatırladın mı? Antilobu yakalamana yardım etti. Ayrıca, senin üç yüz yıldır avlanmadığını söyledi. Zaten bu yüzden senin peşinden gittik. Yardıma ihtiyacın olabileceğini söyledi.”

Ren kaşlarını çattı ama bir şey söylemedi.

Durdum ve elimi omzuna koydum. “Birinin yardımına ihtiyaç duymak zayıflık değildir.”

İnledi, elini havada sallayarak yorumumu geçiştirdi ve yürümeye başladı.

“Ren, üç yüz sene önce sana ne oldu?”

Kaşlarını çattı ama bir şey söylemedi. Ren’e bir dirsek attım ve cesaretlendirmek için gülümsedim. Asık suratı yavaşça yumuşadı ve omuzlarındaki gerginlik azalmaya başladı. İç geçirdi, elini saçlarının arasında gezdirdi ve anlatmaya başladı.

“Siyah bir kaplanın avlanması beyaz bir kaplana göre daha kolaydır. Ben

ormana uyum sağlamıyorum. Karnım acıkınca ve vahşi av oyununda hayal kırıklığına uğrayınca, bazen bir köye iner ve kendime bir keçi veya koyun bulurdum. Çok dikkatliydim ama sonunda beyaz kaplanla ilgili söylentiler yayıldı ve insanlar beni aramaya geldi. Sadece hayvanlarını korumak isteyen çiftçiler değil, egzotik bir hayvanı yakalamak isteyen profesyonel avcılar da vardı."

"Ormanın dört bir yanına tuzaklar kurdular ve birçok masum hayvan yaşamını kaybetti. Ben bir tuzak bulunca etkisiz hale getiriyordum. Bir gün, bir tuzakla karşılaştım ve aptalca bir hata yaptım. Yan yana iki tuzak vardı, ben apaçık ortada olana odaklandım, üzerinde kanlı bir etin sallandığı bir çukur tuzağıydı."

"Ben çukuru inceleyip eti almanın bir yolunu ararken gizli bir tele takıldım. Tepemdeki ağaçtan üzerime dikenler ve oklar yağdı. Bir mızrak fırlatılınca kenara çekildim fakat dengemi kaybedip çukurun içine düştüm."

"Oklar seni yaraladı mı?" diye sordum.

"Evet. Birkaç tanesi ama yaralar çabucak iyileşti. Neyse ki çukurun içinde bambu kazıklar yoktu ama ustaca kazılmıştı ve dışarıya çıkmama engel olacak kadar derindi."

"Sana ne yaptılar?"

"Birkaç gün sonra avcılar beni buldu. İlgi çekici yaratıkları toplayan özel bir koleksiyoncuya beni sattılar. Ben zorluk çıkartmaya devam edince adam beni başka birine, bir sonraki de başka birine sattı. Sonunda kendimi bir Rus sirkinde buldum ve o günden beri de sirk sirk dolaşıyorum. İnsanlar yaşımdan şüphe etmeye başlarsa veya bana zarar verirse, hemen ortalığı karıştırıp beni satmalarını sağlıyordum."

Korkunç, kalbimi buran bir hikâyeydi. Bir kütüğün etrafından dolaşmak için yanından ayrıldım ve yan yana geldiğimizde parmaklarını parmaklarıma kenetledi, yürümeye devam etti. "Bay Kadam seni satın alsa ve evine getirse olmaz mıydı?" "Bunu yapamadı. Bir şey buna engel oldu. Ne zaman bir sirkten beni satın almak istese sirkin sahibi ne kadar para verilirse verilsin teklifi reddetti. Bir defasında beni satın almaları için başkalarını gönderdi ama yine işe yaramadı. Bay Kadam beni kaçırmaları için insanlar kiraladı ama adamlar yakalandı. Bütün bunların sorumlusu lanetti. Beni kurtarmak için ne kadar çok çabalarsa durumum o kadar kötüye gidiyordu. Sonunda, Bay Kadam'ın bana ilgi duyan alıcıları beni satın almaya gönderebildiğini keşfettik. İyi insanları beni satın almaya ikna edebiliyor fakat bu plan ancak beni kendisine almayacaksa işe yarıyordu." "Bay Kadam insanların yaşımı

sorgulamaması için benim sıklıkla el değiştirmemi sağladı. Ara sıra beni ziyaret edip kendisiyle nasıl bağlantıya geçebileceğimi anlattı fakat yapabileceği hiçbir şey yoktu. Laneti aşmanın bir yolunu aramaya hep devam ettik. Bunca zamanı bir çözüm arayarak geçirdi. Beni ziyaretleri benim için çok şey ifade ediyordu. Sanırım o olmasaydı insanlığımı çok uzun zaman önce kaybederdim."

Ren ensesine konan sivrisineği öldürdü. "İlk yakalandığımda kaçmanın kolay olacağını düşünmüştüm. Akşam olana kadar bekleyecek ve insana dönüşüp kafesin kapısını açacaktım. Fakat tutsak edilince sonsuza kadar kaplan formuna sıkıştım kaldım. Yeniden bir insana dönüşemedim -sen gelene kadar."

Altından geçmem için bir dalı havaya kaldırdı. "Bunca yıldır sirklerde yaşamak nasıl bir şey?"

Bir taşa takıldım ve Ren uzanıp beni yakaladı. Ayağım yere yeniden sağlam basınca elini isteksizce belimden çekti ve bana yeniden elini uzattı.

"Genelde çok sıkıcıydı. Beni satın alanlar bazen çok zalimdi, kamçılandım ve dövüldüm. Neyse ki çabuk iyileşiyordum ve diğer kaplanların yapmayı istemediği numaraları yapacak kadar zekiydim. Bir kaplan alevli bir halkanın içinden atlamayı veya bir insanın kafasını ağzına sokmasını kolay kolay kabul etmez. Kaplanlar ateşten nefret eder, bu yüzden bu numarayı yapması için eğiticisinden ateşten daha çok korkması gerek." "Kulağa korkunç geliyor!"

"O zaman sirkler öyleydi. Hayvanlar çok küçük kafeslerde tutulurdu. Doğal aile ilişkilerine izin verilmez ve bebekler satılırdı. İlk zamanlarda yiyecekler kötü, kafesler pisti. Hayvanlar dövülüyordu. Şehirden şehre taşınıyor ve alışık olmadıkları iklimlerde kafesleri dışarıda tutuluyordu. Uzun süre hayatta kalan olmuyordu."

Düşünceli bir biçimde devam etti. "Şimdi ise hayvanların daha uzun süre yaşamasını sağlamak ve yaşam kalitesini arttırmak için çaba sarf ediliyor. Fakat hapishane ne kadar konforlu olursa olsun tutsaklık tutsaklıktır."

"Kafese kapatılınca diğer hayvanlarla, özellikle de filler ve atlarla olan ilişkim hakkında uzun süre düşünecek vaktim oldu. Babamın savaşta kullanılmak veya ağır yükleri kaldırmak üzere eğitilen binlerce fili, benim de binmeyi çok sevdiğim bir aygırım vardı. Ben kafesimde otururken fillerimizin ve aygırımın da aynı şeyleri hissedip hissetmediğini düşündüm. Atımı ahırında canı sıkılır dururken hayal ettim, benim gelip kendisini dışarıya çıkartmamı bekliyor olmalıydı."

Ren elimi sıktı ve yeniden kaplana dönüştü.

Ben düşüncelere daldım. Kafese kapatılmak ne kadar zor olmalıydı. Ren buna yüzlerce yıl katlanmıştı. Ürperdim ve peşinden yürümeye devam ettim.

Bir saat geçti. Sonunda, "Ren?" dedim. "Anlamadığım bir şey var. Kishan neredeydi? Neden senin kaçmana yardım etmedi?"

Ren devrilmiş bir kütüğün üzerinden atladı. Tam havada şekil değiştirdi ve kütüğün diğer tarafına iki ayağı üzerinde kondu. Ben kütüğün üzerine çıkarken dengemi kaybetmemek için elimi uzattım ama beni umursamadı, uzandı ve beni belimden kavradı.

Ben itiraz edemeden beni havaya kaldırdı ve hafif bir yastıkmışım gibi kütüğün diğer tarafına koydu. Beni bırakmadan önce sıkı sıkı göğsüne bastırdı, Ren bunu yaparken ben de nefesimi tutuyordum. Gözlerime baktı ve yüzüne hafif bir gülümseme yayıldı. Geri çekildikten sonra elini uzattı ve ben titreyen elimi sıcak avucuna koydum, yeniden birlikte yürümeye başladık.

"O zamanlarda Kishan ve ben birbirimizden uzak durmaya çalışıyorduk. Kadam onu bulana kadar bana ne olduğunu bilmiyordu. Yakalandığımı öğrendiklerinde artık yapacak bir şey yoktu. Kadam beni kurtarmayı denedi ama başaramadı, Kishan'a kendisi bir plan yapana kadar ormanda kalıp gizlenmesini söyledi. Dediğim gibi, yüzlerce yıl boyunca beni kaçırmayı, beni satın almayı denedi, hırsızlar kiraladı. Hiçbiri işe yaramadı. Ben Kadam'ı ancak sen beni serbest bıraktıktan sonra arayabildim."

Ren bir kahkaha attı. "Yüzlerce yıl sonra ilk kez insana dönüşünce Matthew'e ödemeli bir arama yapmasını söyledim. Soyulduğumu ve patronumu aramam gerektiğini söyledi. Telefonun nasıl kullanılacağım bana gösterdi ve Bay Kadam ilk uçakla yanıma geldi."

Ren yeniden kaplana dönüştü ve yürümeye devam ettik. Yanımda yürüyordu, elim sürekli ensesindeydi.

Birkaç saat yürüdükten sonra Ren durdu ve havayı kokladı. Yere oturdu ve ormana baktı. Bir şey çalıları sallarken ben kulak kesildim. Sonunda çalıların arasından önce siyah bir burun ardından siyah bir beden çıktı.

Mutlulukla gülümsedim. "Kishan! Fikrini değiştirmişsin. Bizimle mi geliyorsun? Çok sevindim."

Kishan yanıma geldi ve bana uzattığı pati ele dönüştü. "Merhaba, Kelsey. Hayır, fikir değiştirmedim. Ama güvende olmana çok sevindim."

Kishan kardeşine doğru kindar bir bakış attı, Ren insan formuna bürünmekte gecikmedi.

Ren, Kishan'ı omzundan itti ve bağırdı. "Orada olduğunu bana neden söylemedin? Avı seyretmiş ve sen onu yalnız, savunmasız bıraktın!"

Kishan aynı şekilde kardeşini dürterek karşılık verdi. "Ben bir şey diyemeden çekip gittin. Kendini iyi hissetmeni sağlayacaksa söyleyeyim bütün gece onu aradım. Sen de bir şey söylemeden ortadan kayboldun."

Aralarına girdim. "Lütfen sakinleşin, ikiniz de. Ren, Kishan ile birlikte gitmenin daha iyi olacağını düşünen bendim ve bana çok iyi göz kulak oldu. Avı seyretmeye karar veren de bendim, yalnız başıma kamp yerine geri dönmeyi isteyen de. Kızacak birini arıyorsan bana kızmaksın."

Kishan'a döndüm. "Fırtınalı bir gecede beni aramak zorunda kaldığın için özür dilerim. Ben yağmurun yağacağını veya izlerimin kaybolacağını bilmiyordum. Özür dilerim."

Kishan sırıttı ve Ren tehditkâr bir biçimde kükrerken elimi öptü. "Özrün kabul edildi. Öyleyse, hoşuna gitti mi?" "Yağmurdan mı yoksa avdan mı bahsediyorsun?"

"Avdan tabii ki."

"Hımmm, çok-"

Ren, "Gece boyunca kâbuslar gördü" diye araya girdi.

Yüzümü buruşturdum ve başımla onayladım.

"En azından kardeşimin karnı doydu. Kendi haline bıraksam birkaç hafta daha aç kalabilirdi."

"Ben sensiz de başımın çaresine bakıyordum!"

Kishan sırıttı. "Hayır, ben olmadan topal bir kaplumbağayı bile yakalayamazdın."

Yumruğu görmeden sesini duydum. Sert, dişleri titreten bir vuruştu. Sadece filmlerde görebileceğime inandığım türden bir şeydi. Ren beni nazikçe kenara ittikten sonra kardeşinin çenesine bir yumruk indirmişti.

Kishan çenesini sıvazlayarak geri çekildi ama gülümseyerek Rene bakıyordu.

"Bir daha dene, büyük kardeşim."

Ren kaşlarını çattı ama bir şey söylemedi. Sadece elimi tuttu ve hızlı adımlarla yürümeye başladı, beni de beraberinde götürdü. Ben Ren'e ayak uydurmak için koşmak zorunda kaldım.

Siyah kaplan hızla yanımızdan geçti ve önümüzü kesti. Kishan yeniden insana dönüştü. "Bekle. Kelsey'ye bir şey söylemem gerek."

Ren kaşlarını çattı, ben elimi göğsüne koydum ve araya girdim. "Ren, lütfen."

Bakışlarını kardeşinden kaçırıp benim üzerime odakladı ve yüz ifadesi yumuşadı. Elimi bıraktı, hafifçe yanağıma dokundu ve Kishan yanıma gelirken birkaç adım geriledi.

Kishan, "Kelsey, bunu almanı istiyorum" dedi. Elini boynuna atıp siyah gömleğinin içine soktu. Zinciri çıkartıp benim boynuma taktı. "Bence bu tılsım Reninkinin Kadam'ı koruduğu gibi seni de koruyacaktır."

Zincire dokundum ve ucundaki tılsım parçasına baktım. "Kishan, bunu almamı istediğine emin misin?"

Çarpık bir gülümseme ile karşılık verdi. "Hayatım, şevkin bulaşıcı. Bir erkek yanında kalıp da davana kayıtsız kalamaz. Ben ormanda kalsam da senin macerana bu şekilde katkıda bulunmak istiyorum."

Yüz ifadesi ciddileşti. "Senin güvende olmanı istiyorum, Kelsey. Tek bildiğimiz şey tılsımın güçlü olduğu ve takana uzun bir yaşam bahşettiği. Fakat bu senin zarar görmeyeceğin veya öldürülemeyeceğin anlamına gelmiyor, bu yüzden gardını hiç düşürme."

Çenemi avucuna aldı ve altın renkli gözlerine baktım. "Senin başına bir şey gelmesini istemem, bilauta."

"Dikkatli olacağım. Teşekkür ederim, Kishan."

Kishan omzu üzerinden Ren'e baktı. Ren başıyla onayladı ve Kishan bana doğru döndü. Gülümsedi. "Seni özleyeceğim, Kelsey. Yine beni ziyarete gel, olur mu?"

Kishan'a sarıldım ve öpmesi için yanağımı uzattım. Son saniyede yön değiştirdi ve dudağıma küçük bir öpücük kondurdu.

Şok oldum. "Seni sahtekâr!" diye haykırdım. Sonra bir kahkaha attım ve koluna bir yumruk attım.

Güldü ve bana göz kırptı.

Ren yumruklarını sıktı ve yakışıklı yüzü karanlık bir ifadeye büründü ama Kishan kardeşini umursamadı ve ormana geri döndü. Uzaklaşırken kahkahası ağaçların arasında yankılandı ve yeniden kaplana dönüşünce boğuk, havlamaya benzer bir sese dönüştü.

Ren yanıma geldi, tılsımı eline aldı ve düşünceli bir biçimde ovaladı. Elimi koluna koydum, Kishan'a hâlâ kızgın olmasından korkuyordum. Saç örgümü çekiştirdi, gülümsedi ve alnıma sıcak bir öpücük kondurdu.

Yeniden beyaz bir kaplana dönüştü ve yarım saat daha ormanda bana kılavuzluk etti. Otoyolu görünce rahatlayarak iç geçirdim.

Arabalar uzaklaşana kadar bekledik, yolun diğer tarafına geçtik ve çalıların arasına daldık. Ren'i bir süre daha takip ettikten sonra askeri bir

çadıra ulaştık, içinden çıkan yaşlı adamı kucakladım.

“Bay Kadam! Sizi gördüğüme ne kadar mutlu oldum bir bilseniz!”

Başlangıç

Bay Kadam sıcak bir ses tonuyla, "Bayan Kelsey!" dedi. "Sizi gördüğüme ben de çok mutlu oldum! Umarım çocuklar sizinle ilgilenmiştir."

Ren burnundan nefes verdi ve gölgeli bir yer aradı.

"Evet. İlgilendiler. Ben iyiyim."

Bay Kadam beni kamp yerindeki bir kütüğün yanına götürdü. "Otur, ben çadırı toplarken dinlen."

Çadırı söküp eşyalarını toplayan Bay Kadam'ı seyrederken bir kurabiyeyi kemirdim.

Kamp yeri beklediğim gibi çok düzenliydi. Kitaplarını ve diğer çalışma malzemelerini cipin arkasına koymuştu. Bir ateş çıtırdayarak yanıyordu ve yanında odunlar üst üste yığılıydı. Çadırı, Amerika Birleşik Devletleri'nde bir generalin kullanacağı türden bir şeydi. Pahalı, ağır ve benimkinden çok daha karmaşıktı, içinde katlanır bir yazı masası bile vardı, masadaki kâğıtların üzerine temiz, pürüzsüz nehir taşları koymuştu.

Ayağa kalktım ve merakla kâğıtları inceledim. "Bay Kadam, bunlar Durga'nın kehanetinin çevirileri mi?"

Bay Kadam ağır bir kazığı saplandığı yerden çıkartırken hafifçe inledi. Çadır birden kendi üzerine katlandı ve yeşil kumaş katmanları üst üste yığıldı. Doğrulup soruma cevap verdi.

"Evet. Dikilitaşın çevirisi üzerinde çalışmaya henüz başladım. Hampi'ye gitmemiz gerektiğine eminim. Neyi aradığımız konusunda ise daha iyi bir fikrim var."

"Hımmm." İngilizce olmayan notlarını elime aldım. Su içerken parmaklarım Kishan'ın bana verdiği tılsıma dokundu.

"Bay Kadam, Kishan bana tılsımın kendisine ait olan parçasını verdi, beni koruyacağını ümit ediyor. Sizinki sizi koruyor mu? Yaralandığımız oldu mu?"

Bay Kadam yanıma geldi ve katlanmış çadırı cipin arkasına koydu. "Tılsım çok ciddi yaralanmalara karşı beni koruyor ama yine de bir yerimi kesebilir veya düşüp bileğimi incitebilirim."

Bay Kadam düşünceli bir biçimde kısa sakalını sıvazladı. "Hastalandığım oldu ama salgın hastalıklara yakalanmadım. Kesiklerim veya morluklarım

iyileşti, ama Ren'inkiler veya Kishan'ınkiler kadar çabuk değil."

Boynumda asılı duran tılsımı eline aldı ve inceledi. "Farklı parçaların farklı özellikleri vardır. Biz gücünün ne olduğunu henüz bilmiyoruz. Bir gün çözmeyi ümit ettiğim bir gizem. Fakat önemli olan risk almamaktır. Bir şey tehlikeli görünüyorsa uzak durursun. Bir şey seni kovalarsa kaçarsın. Anladın mı?" "Anladım."

Tılsımı bıraktı ve eşyalarını toplamaya devam ettim. "Kishan'ın tılsımı sana vermeyi kabul etmesine sevindim." "Kabul etmek mi? Onun fikriydi."

"Hayır, aslında, Renin burada mola vermesinin sebebi tılsımı almaktı. Kishan'ı tılsımın parçasını sana vermeye ikna edene kadar ormandan ayrılmayacaktı."

Şaşkındım. "Gerçekten mi? Ben Kishan'ı bize katılmaya ikna edeceğimizi düşünüyordum."

Bay Kadam üzgün bir biçimde başını iki yana salladı. "Bunun için ümidimiz çok azdı. Ben daha önce de Kishan'ı davamıza dâhil etmeye çalıştım fakat her defasında teklifimi reddetti. Onu ormandan çıkartıp yaşamanı daha rahat bir yerde devam ettirmesini istedim fakat burada kalmayı tercih etti."

Başımla onayladım. "Yesubai'nin ölümü için kendisini cezalandırıyor."

Bay Kadam şaşkın gözlerle bana baktı. "Sana bundan bahsetti mi?"

"Evet. Yesubai öldüğünde neler olduğunu anlattı. Hâlâ kendisini suçluyor. Ve sadece kızın ölümü için değil, kendisinin ve Renin başına gelenler için de. Kishan için çok üzülüyorum."

Bay Kadam bilgece durumu değerlendirdi. "Genç bir kız için çok merhametlisin ve algıların çok güçlü. Kishan'ın sana açılmasına çok sevindim. Demek ki onun için hâlâ umut var."

Kâğıtlarını toplamasına, sandalyeyi ve masayı katlamasına yardım ettim, işimiz bitince Renin omzuna hafifçe vurup yola çıkmaya hazır olduğumuzu haber verdim. Yavaşça yerinden kalktı, sırtını gerdi ve kuyruğunu salladı, sonra dev bir esnemeyle dilini dışarı çıkarttı. Başını elime sürttükten sonra cipe kadar beni takip etti. Ben öndeki koltuğa geçtim, arkayı uzanması için Ren'e bıraktım.

Bay Kadam otoyola geri dönmek için önüne çıkan çalıların, kayaların, çukurların ve ağaç kütüklerinin arasından geçerken çok neşeliydi. Cipin amortisörleri çok kaliteliydi ama ben yine de kapı koluna sıkı sıkı tutundum ve başımı tavana vurmamak için torpido gözünden destek almak zorunda kaldım. Sonunda yeniden asfalta çıktık ve güneybatıya doğru yol aldık.

Bay Kadam, “Bana iki kaplanla geçen bir haftanı anlat,” dedi.

Arka koltuktaki Ren’e baktım. Uyuyor gibiydi, bu yüzden önce avı anlatarak konuya girdim, sonra diğer günlerde neler olduğundan bahsettim. Neredeyse her şeyi anlattım. Öpüşme faciasından bahsetmedim. Bay Kadam’ın anlamayacağını düşündüğüm için değildi, aslında anlayacağını düşünüyordum. Sadece Renin arka koltukta uyuduğundan emin değildim ve duygularımı henüz biriyle paylaşmak için kendimi hazır hissetmiyordum.”

Bay Kadam’ın en çok ilgisini çeken Kishan’la ilgili olanlardı. Kishan ormandan çıkıp benim için yiyecek isteyince çok şaşırmıştı. Ailesi öldüğünden beri Kishan’ın hiçbir şey veya hiç kimseyi umursamadığını söyledi.

Ren avlanırken Kishan’ın beş gün boyunca nasıl yanımda kaldığını anlattım, Yesubai ile tanışmasını anlatırken Renin hayal kırıklığına uğramaması için sesimi mümkün olduğunca alçalttım. Bay Kadam benim şifreli sözcükler kullanmamam çok şaşırdı fakat itiraz etmedi. Başıyla onayladı, ne-olduğunu-biliyorsun veya sarayda-oları-şey gibi yorumlarımı ilgiyle dinledi.

Daha fazlasını bildiğine emindim, istese hikâyedeki boşlukları doldurabilirdi fakat bilgiyi kolay kolay paylaşan biri değildi. Bay Kadam bazı şeyleri kendine saklamayı seven bir adamdı. Bu karakteristiği hem işime geliyor hem de bazı durumlarda gelmiyordu. Sonunda bunun iyi bir şey olduğuna karar verdim ve konuyu Ren ile Kishan’ın çocukluğuna getirdim.

“Ah. Çocuklar ailenin neşesi ve gururuydu -başlarını belaya sokmak ve insanları etkilemek konusunda çok yetenekli iki prens. Arzu ettikleri her şeye sahip oldular ama önce istediklerini hak etmeleri gerekiyordu.”

“Anneleri Deschen Hindistan için alışılmadık biriydi. Çocuklara kılık değiştirterek fakir çocuklarla oyun oynamaya götürürdü. Çocuklarının bütün kültürlere ve dini inançlara açık olmasını istiyordu. Çocukların babası Kral Rajaram ile evliliği iki kültürün birleşmesi anlamına geliyordu. Kral eşini çok seviyor ve başkalarının kadın hakkında ne düşündüğünü umursamıyordu. Çocuklar her iki dünyanın da en iyileriyle yetiştirildi. Politikadan savaş sanatına, hayvan yetiştirmeden ekin biçmeye kadar bir sürü konuda eğitim aldılar. Hindistan’ın silahlarıyla eğitildiler ama aynı zamanda Asya’nın en iyi öğretmenlerinden ders aldılar.”

“Başka şeyler de yaptılar mı? Diğer gençler gibi?”

“Ne gibi şeyler?”

Huzursuzca kıpırdandım. “Kızlarla çıkmak gibi.”

Bay Kadam merakla bir kaşını havaya kaldırdı. “Hayır. Kesinlikle. Senin bana anlattığın hikâye yaşandığı zaman,” göz kırptı, “ben ilk kez romantik bir ilişkileri olduğunu duyuyordum. Ne yazık ki, bu gibi şeyler için vakitleri yoktu ve her ikisi de zamanı gelince uygun biriyle nasıl olsa evlendirilecekti.”

Başımı geriye yasladım. Hayatlarının nasıl olduğunu hayal etmeye çalıştım. Seçim şanslarının olmaması zor olmalıydı fakat diğerleri çok daha azma sahipken ayrıcalıklı bir yaşam sürüyorlardı. Yine de, seçim şansına sahip olmak benim için çok değerliydi.

Bir süre sonra düşüncelerim bulandı ve yorgun bedenimin derin bir uyku ihtiyacına karşı koyamadım. Uyandığımda Bay Kadam bana bir sandviç ve büyük bir kutu meyve suyu uzattı.

“Bir şeyler ye. Geceyi bir otelde geçireceğiz, bu akşam konforlu bir yatakta güzel bir uyku çekebilirsin.”

“Ya Ren?”

“Ormanın kıyısında bir otel seçtim. Ren i orada bırakır dönüşte alırız.”

“Ya kaplan tuzakları?”

Bay Kadam bir kahkaha attı. “Bunu sana o anlattı, değil mi? Endişelenmeyin, Bayan Kelsey. Aynı hatayı ikinci kez yapmaz. Bu bölgede büyük hayvanlar yoktur bu yüzden köylüler peşine düşmez. Dikkat çekmezse başına da bir şey gelmez.”

Bir saat sonra, Bay Kadam küçük bir kasabanın kıyısındaki ormanın kenarında durdu ve Reni dışarı çıkarttı. Biz parlak renklerde kıyafetler giymiş insanlara dolu rengârenk evleri olan kasabaya birdik ve bir otelin önünde durduk.

Bay Kadam, “Beş yıldızlı değil,” dedi. “Fakat kendine göre bir cazibesi var.”

Bir marketin vitrininde satılan eşyalar sergileniyordu. Mağazanın tepesinde ahşap bir çerçeve ile taşınan büyük bir tabela vardı. Pembe ve kırmızılara boyanmıştı, üzerinde dükkânın ismi yazıyordu, ben ne yazdığını okuyamasam da harflerin yanındaki eski tarz kola şişesi nerede olursa olsun evrensel bir semboldü.

Bay Kadam ben ortalıkta gezinip satılan ilgi çekici ürünlere göz gezdirirken resepsiyona yürüdü. Amerikan çikolataları ve sodalarının arasında sıra dışı şekerlemeler ve egzotik tatlı buzlu dondurmalar buldum.

Bay Kadam elinde anahtarlarla yanıma geldi, iki kola ve iki dondurma satın aldı. Turuncu olanı kendine alıp beyaz olanı bana verdi. Ben ambalaj kâğıdını açıp buzlu dondurmanın neli olduğunu anlamaya çalıştım.

“Soya veya körili değil, değil mi?”

Sırıttı. “Bir ısır.”

Isırdım ve hindistan cevizli olduğunu fark edince çok şaşırdım. Tillamook Mudslide kadar güzel değil ama fena de değil, diye düşündüm.

Bay Kadam da kendi dondurmasını ısırdı, havaya kaldırıp sırıttı. “Mango,” dedi.

İki katlı nane yeşili otelin dövme demirden bir kapısı, beton bir terası ve flamingo pembesi tenteleri vardı. Odamın ortasında iki kişilik bir yatak vardı. Renkli bir perde birkaç askısı olan küçük bir dolabı gizliyordu. Bir küveti vardı, masanın üzerine su dolu bir sürahi ve birkaç toprak kupa konmuştu. Klima yerine tavanda aylakça dönen bir pervane vardı, sıcak havayı serinletmeyi başaramıyordu. Banyosu yoktu. Otelde kalanlar birinci kattaki banyoyu paylaşıyordu. Otelde çok sayıda müşteri yoktu ama ormanda uyumaktan daha iyi olduğu kesindi.

Bay Kadam ben odaya yerleştikten sonra bana anahtarı verdi ve üç saat sonra gelip beni akşam yemeğine götüreceğini söyledi. Sonra dışarıya çıktı ve beni yalnız bıraktı.

Bay Kadam dışarı çıktıktan kısa süre sonra üzerinde beyaz bir etek ve parlak turuncu bir gömlek olan bir kadın kirli çamaşırlarımı almaya geldi. Yarım saat sonra yıkanmış giysilerle geri döndü ve kapımın önündeki iplere kıyafetlerimi astı. Çamaşırlarım rüzgârla hafifçe dalgalandı, ben rahatlatıcı modern sesleri dinleyerek uykuya daldım.

Uyandıktan sonra defterime kaplan Renin birkaç resmini daha çizdim, saçlarımı topladım ve kırmızı gömleğimle uyumlu olsun diye kırmızı bir kurdele ile bağladım. Ayakkabılarımı giydiğim sırada Bay Kadam kapıyı çaldı.

Kasabadaki en iyi restorana gittiğimizi söyledi. İsmi Mango Çiçeği’ydi. Nehirdeki motorlu taksilerden birine atladık ve indikten sonra etrafı muz, palmiye ve mango ağaçlarıyla çevrili bir dikim evine benzeyen bir binaya adım attık.

Bay Kadam beni arka tarafa götürdü, kaldırım taşlı yoldan nehir manzaralı yere doğru yürüdük.

Bahçeye yeni cilalanmış ağır ahşap masalar ve taş banklar yerleştirilmişti. Her bir masanın köşesinde demir bir lamba vardı ve tek ışık kaynağı bu lambalardı. Sağımızdaki tuğlalı kemer akşam havasına güzel kokularını salan beyaz yaseminler ile süslenmişti.

“Bay Kadam, burası çok güzel!”

“Evet, burayı bana resepsiyondaki çocuk tavsiye etti. Bir haftadır

dondurulmuş yiyeceklerle karnını doyurduğun için güzel bir yemeği hak ettiğini düşündüm."

Menüde yazanların ne olduğu hakkında en ufak bir fikrim olmadığı için siparişi Bay Kadam'm vermesine izin verdim. Basmati pirinç, kızartılmış sebzeler, tavuk saag -kremalı ıspanakla servis edilen tavuk olduğunu gelince anladım- mango soslu dilimlenmiş beyaz bir balık, sebzeli pakora börek, hindistan cevizli karides, naan ekmeği, nane ve kimyonlu bir limonata olan jal jeera sipariş ettik. Limonatanın tadına baktım, benim için fazla keskin olduğuna karar verip bol bol su içtim.

Yemeğimizi yerken Bay Kadam'a kehanet hakkında neler öğrendiğini sordum.

Peçeteyle ağzını sildi, bir yudum su içti ve anlatmaya başladı. "Bence Hindistan'ın Altın Meyve sini arıyoruz." Öne eğildi ve sesini alçalttı. "Altın Meyve'nin hikâyesi modern bilginlerin unuttuğu çok eski bir efsanedir. Hanuman'a saklaması ve koruması için verilen ilahi kaynaklı bir şey olduğu söylenir. Sana hikâyesini anlatmamı ister misin?"

Suyumdan içtim ve başımla onayladım.

"Hindistan bir zamanlar yaşanması güç, vahşi bir yerdi. Büyük çöller, yaratıklar ve zehirli yılanlarla doluydu. Sonra tanrılar ve tanrıçalar geldi, toprağın yüzü değişti. İnsanları yarattılar ve insanlara hediyeler verdiler, bunların ilki de Altın Meyve'ydi. Ekildiği yerde büyük bir ağaç büyür, ağacın verdiği meyveden tohumlar toplanır ve Hindistan'ın dört bir yanma dağıtılır, milyonlarca insanı besleyecek verimli topraklar yaratılırdı."

"Altın Meyve ekiliyorsa ortadan kaybolması veya ağacın köklerine dönüşmesi gerekmez mi?"

"İlk ağacın meyvelerinden biri hemen olgunlaştı ve altın rengine büründü, Altın Meyve'yi Kishkindha'nın yarı maymun yarı insan kralı Hanuman aldı ve sakladı."

"Bulmamız gereken meyve bu mu? Ya hâlâ Hanuman tarafından korunuyorsa ve meyveye ulaşamazsak?"

"Hanuman meyveyi kalesine koyarak korudu ve etrafına ölümsüz hizmetkârlarını yerleştirdi. Bizi durdurabilecek engeller konusunda bir fikrim yok. Sizi amacınızdan uzaklaştırmak için birkaç tuzak kurulduğuna eminim. Diğer taraftan, sen Durga'nın seçilmişisin, O'nun tarafından korunuyorsun." Dalgın bir biçimde elimi ovaladım. Karıncalandı.
Kına semboller solmuştu ama hâlâ orada olduklarını biliyordum. Suyumdan içtim.

“Bir şey bulacağımıza inanıyor musunuz? Demek istediğim, bunlara gerçekten inanıyor musunuz?”

“Bilmiyorum. Umarım kaplanları serbest bırakabilmemiz için hepsi gerçektir. Ben zihnimi bu tarz şeylere açık tutmaya çalışıyorum. Yorumlayamayacağım güçler olduğunu biliyorum, biz göremesek bile bizi şekillendiren şeyler var. Benim hayatta olmamam gerekiyordu ama hayattayım. Ren ve Kis-han benim anlamadığım bir büyünün etkisinde, onlara yardım etmek benim görevim.”

Endişeli görünüyor olmalıydım çünkü elini elimin üzerine koydu. “Endişelenme. Sonunda her şeyin yoluna gireceğini biliyorum. Bizi amacımıza odaklayan şey inancımız. Sana ve Ren’e çok güveniyorum, yüzlerce yıldır ilk kez ümidimiz var.”

Ellerini birbirine sürttü. “Şimdi, dikkatimizi tatlıya odaklasak nasıl olur?”

İkimiz için de kulfı sipariş etti, taze krema ve fındıklardan yapılan bir Hint dondurması olduğunu söyledi. Amerikan dondurmaları kadar tatlı veya kremsi olmasa da sıcak akşamlarda ferahlatıcıydı.

Akşam yemeğinden sonra tekneye geri dönerken Hampiden bahsettik. Bay Kadam bana Kishkindha’nm kapısını aramadan önce yerel Durga tapınağım ziyaret etmemi tavsiye etti.

Pazar yerinde yürürken ileride bizim kaldığımız nane yeşili oteli gördüm. Yüzünde sıkılgan bir ifadeyle, “Böylesine mütevazı bir otel seçtiğim için beni bağışla. Ren’in bana ihtiyacı olur diye ormana daha yakın olan bu kasabada kalmak istedim. Gerekirse bize kolaylıkla ulaşabilir ve ben ona yakın olunca kendimi daha iyi hissediyorum.”

“Ben iyiyim, Bay Kadam. Ormanda bir hafta kaldıktan sonra bu otel bile çok lüks geliyor.”

Bir kahkaha attı ve başıyla onayladı. Tezgâhlara göz gezdirdik, Bay Kadam kahvaltıda yememiz için biraz meyve ve muz yapraklarına sarılmış pirinç keklerinden satın aldı. Phet’in benim için hazırladığı öğle yemeğine benziyorlardı ama Bay Kadam acı değil tatlı olduklarını söyledi.

Yatmaya hazır olunca yastığımı dolgunlaştırdım ve arkama koydum, yeni yıkanmış ve kurumuş yorganımla üzerimi örttüm ve Ren’i ormanda yalnız otururken hayal ettim. Otelde Ren yanımda olmadan kaldığım için kendimi suçlu hissettim. Kaplanı özlemiştim ve kendimi yalnız hissediyordum. Etrafımda olması hoşuma gidiyordu. İç geçirdim, saçımın örgüsünü bozdum ve uykuya daldım.

Geceyarısı kapı hafifçe çalınınca uyandım. Önce tereddüt ettim. Saat çok

geçti ve gelen Bay Kadam olamazdı. Kapıya yürüdüm ve elimi kola uzattım, dinledim.

Kapı bir kez daha çaldı ve tamdık bir ses fısıldadı. “Kelsey, benim.”

Kilidi açtım ve kapıyı araladım. Ren beyaz kıyafetleri içerisinde çıplak ayakla karşımda dikiliyordu. Yüzünde zafer kazanmış bir gülümseme vardı. Ren’i içeri aldım ve kapıyı hemen kapattım. “Burada ne yapıyorsun? Kasabaya girmen çok tehlikeli! Seni görebilir ve avcıları peşinden gönderebilirler!”

Omuzlarını silkti ve sırıttı. “Seni özledim.”

Yarım yamalak bir gülümsemeyle karşılık verdim. “Ben de seni özledim.”

Kayıtsızca omzunu kapıya yasladı. “O zaman burada kalmama izin verecek misin? Yerde uyurum ve gün ağarmadan giderim. Beni kimse görmez. Söz veriyorum.”

Derin bir nefes aldım. “Pekâlâ ama erkenden gideceğine söz ver. Seni böyle riske atmak hoşuma gitmiyor.”

“Söz veriyorum.” Yatağın kenarına oturdu, elimi tuttu ve beni yanına çekti. “Ormanda karanlıkta tek başıma uyumak hoşuma gitmiyor.”

“Benim de.”

Ellerime baktı. “Seninleyken kendimi yeniden bir insan gibi hissediyorum. Dışarıda yalnızken yine bir hayvanım.” Bakışlarını kaldırdı.

Elini sıktım. “Anlıyorum. Sorun değil. Gerçekten.”

Sırıttı. “İzini bulmak çok zor oldu, biliyor musun? Akşam yemeğinden yürüyerek dönmeniz çok iyi oldu, bu sayede kapına kadar kokunun izini sürebildim.”

Komodinin üzerinde duran bir şey dikkatini çekti. Uzandı ve günlüğümü eline aldı. Kaplanın -benim kaplanımın yeni bir resmini çizmiştim. Sirk çizimleri de fena değildi fakat bu son çizdiğim çok profesyonel ve gerçekçiydi. Ren resme bakarken yanakları parlak kırmızı bir tona büründü.

Parmağıyla kaplanın üzerinden geçti ve nazikçe fısıldadı. “Bir gün, gerçek Renin portresini çizeceksin.”

Günlüğü dikkatlice yerine geri koydu, ellerimi ellerine aldı, duygu yüklü bir yüz ifadesiyle bana döndü. “Bana baktığın zaman sadece bir kaplan görmeni istemiyorum. Beni de görmeni istiyorum. İnsan Ren’i.”

Uzandı, yanağıma dokunmak üzereyken vazgeçti ve elini geri çekti. “Kaplan yüzünü çok uzun yıllardır takıyorum. Benim insanlığımı çaldı.”

Başımla onaylarken ellerimi sıktı ve fısıldayarak devam etti. “Kells, artık o olmak istemiyorum. Ben olmak istiyorum. Bir hayatım olsun istiyorum.”

“Biliyorum,” dedim. Uzanıp yanağım okşadım. “Ren, ben-” Elimi dudaklarına götürüp avucumu öpünce cümlem yarıda kesildi. Elim karıncalandı. Mavi gözleri yüzümde çaresizce bir şey arıyor, bir şeyi arzuluyor, benden bir şey istiyordu.

Ren’i rahatlatacak sözler bulmaya çalıştım. Ren’i rahatlatmak istiyor ama doğru sözcükleri bulamıyordum. Yalvarışı beni çok etkiledi. Aramızda çok derin ve çok güçlü bir bağ olduğunu biliyordum. Rene yardım etmek, dostu olmak ve... daha fazlasını arzuluyordum. Tepkilerimi tanımlamaya ve sınıflandırmaya çalıştım. Rene karşı hissettiklerim çok karmaşık olduğu için tanımlanması zordu fakat kısa süre içerisinde hissettiğim en güçlü duygunun, kalbimi hareketlendirenin... aşk olduğunu anladım.

Ailem öldükten sonra kalbimin etrafına bir baraj örmüştüm. Benden alınacaklarını düşünerek insanları çok fazla sevmemeye çalışmış, yakınlıklardan hep kaçmıştım. İnsanları seviyordum ve birçok dostum vardı ama aşkı göze alamazdım.

Renin zayıflığı benim gardımı indirmeme sebep oldu, nazikçe ve metodik bir biçimde benim güçlü barajımı yıktı. Şimdi baraj duvarlarının üzerinden narin hislerin dalgaları taşıyor ve çatlaklardan sızıyordu. Hisler içime aktı ve beni doldurdu. Bir kez daha birini sevmek için kendimi savunmasız bırakmak beni korkutuyordu. Kalbim yerinden çıkacakmış gibi atıyordu. Sesini duyabildiğine emindim.

Renin yüz ifadesi bana bakarken değişti. Hüznün yerini endişe aldı.

Bir sonraki adım ne? Ne yapacağım? Ne diyeceğim? Hissettiklerimi nasıl paylaşacağım?

Annemle birlikte izlediğim romantik filmler aklıma geldi, en sevdiğimiz sözlerden biri ‘kes sesini ve kızı öp’ cümlesiydi. Bizim için her şey aşikârken erkek veya dişi kahramanın bekleneni yapmaması bizi hayal kırıklığına uğratıyordu. Ne zaman gergin bir romantizm olsa ikimiz de aynı cümleyi tekrarlardık.

Annemin neşeli sesini kafamın içinde duydum, bana aynı tavsiyeyi veriyordu. “Kells, kes sesini ve Reni öp!”

Kendime gelmeye çalıştım, fikrimi değiştirmeden öne eğildim ve Ren’i öptüm.

Olduğu yerde dondu kaldı. Beni itmedi. Sadece... hareket etmeyi bıraktı. Geri çekildim, yüzündeki şoku izledim ve cesaretimden pişman oldum. Ayağa kalktım ve uzaklaştım, utanmıştım. Kalbimin etrafındaki duvarları yeniden örmeye çalışırken aramıza biraz mesafe koymaya çalıştım.

Hareket ettiğini duydum. Elini dirseğimin altına soktu ve beni kendine çevirdi. Yüzüne bakamadım. Çıplak ayaklarına bakıyordum. Parmağını çenemin altına koydu ve kafamı kaldırmak istedi ama Ren ile göz göze gelemedim.

"Kelsey. Bana bak." Gözlerimi ayaklarından gömleğinin beyaz düğmelerine doğru kaldırdım. "Bana bak."

Gözlerim yolculuğuna devam etti. Altın-bronz renkli göğsünden gırtlağına doğru kaydı, son olarak güzel yüzüne odaklandı. Kobalt mavisi gözleri sorgulamasına yüzüme bakıyordu. Bana doğru bir adım attı. Nefes almakta güçlük çekiyordum. Elini uzattı ve nazikçe belime koydu. Diğeriyle çenemi tuttu. Yüzüme bakmaya devam etti ve avucunu yanağıma koyup başparmağıyla elmacık kemiklerimin üzerinden geçti.

Dokunuşu hassas, çekingen ve dikkatliydi, sanki korkmuş bir hayvana dokunuyordu. Yüzünde hayret ve farkındalık vardı. Bir süre daha durdu, sonra hafifçe gülümsedi, başını yana yatırdı ve dudaklarını nazikçe dudaklarıma değdirdi.

Çok yumuşak bir öpücüktü, neredeyse bir öpücüğün fısıltısıydı. Diğer eli hâlâ belimdeydi. Parmak uçlarımla kollarına dokundum. Sıcaktı, derisi pürüzsüzdü. Beni nazikçe kendine çekti ve göğsüne bastırdı. Kollarını sıkı sıkı tuttum.

Rahatlayarak iç geçirdi ve öpüşü derinleşti. Ben erimeye başladım.

Nasıl nefes alıyorum? Sandal ağacı kokusu etrafımı kuşattı. Nereye dokunda alevlendi ve karıncalandı.

Çaresizce kollarına tutundum. Dudakları dudaklarımı bırakmadan, Ren teker teker kollarımı aldı ve boynuna doladı. Sonra ellerinden biri çıplak kolumdan belime doğru indi, diğeri saçlarımın arasındaydı. Ben ne planladığını anlayamadan ayaklarımı yerden kesti ve beni göğsüne yapıştırdı.

Ne kadar süredir öpüştüğümüzü bilmiyordum. Bana birkaç saniye gibi gelmişti ama sonsuza kadar öpüşecekmiş gibiydik. Çıplak ayaklarım yerin birkaç santimetre üzerinde sallanıyordu. Bütün ağırlığımı tek koluyla kolaylıkla taşıyordu. Parmaklarımı saçlarına gömdüm ve göğsünden gelen sesi duydum. Kaplanken çıkarttığı mırlamaya benzer bir şeydi. Ve sonrasında bütün düşünceler zihnimden uzaklaştı ve zaman durdu.

Bütün nöronlar beynimde rastgele alevleniyordu, sistemim karıştı ve çalışamaz duruma geldi. Öpüşmenin böyle bir şey olduğunu bilmiyordum. Duyularım aşırı yüklenmişti.

Bir ara Ren isteksizce beni yere indirdi. Bana hâlâ destek oluyordu, bu iyi

bir şeydi çünkü yere yığılabilirdim. Yanağımı eline aldı ve başparmağını alt dudağım üzerinde gezdirdi. Bana çok yakındı, bir eli hâlâ belimdeydi. Diğer eli saçlarıma uzandı, parmakları saç tellerimi okşadı.

Görüşümün berraklaşması için birkaç kez gözlerimi kırpıştırdım.

Bir kahkaha attı. "Nefes al, Kelsey." Halinden çok memnundu, yüzündeki küstah ifade sinirimi bozdu.

"Kendinle gurur duyuyor gibisin."

Bir kaşım havaya kaldırdı. "Öyle."

Yüzümü buruşturdum. "Bu sefer izin istemedim."

"Hımmm, belki de bunu telafi etmeliyiz." Parmaklarını kollarımda gezdirdi, daireler çizdi. "Kelsey?"

Parmaklarını seyrederken dikkatim dağıldı, mırıldandım. "Evet?"

Yanıma girdi. "Seni-"

"Hımmm?" Hafifçe kıvrandım.

"Öpmem-"

Boynumdan kulaklarıma doğru geçti. Dudakları fısıldarken tenimi gıdıklıyordu, gülümsediğini hissettim.

"için-"

Tüylerim diken diken oldu ve titredim.

"Bana izin verir misin?"

Zayıf bir biçimde başımla onayladım. Parmak uçlarımda yükseldim, izin verdiğimi belli edercesine kollarımı boynuna doladım. Öpücükleri ağır çekimde kulaklarımdan yanaklarıma doğru indi, seçtiği yolda ilerledi. Durdu, dudaklarımın üzerinde bekledi.

Neyi beklediğini biliyordum. Bir saniye bekledikten sonra zayıf bir ses tonuyla fısıldadım. "Evet."

Zafer kazanmış gibi gülümsedi, beni göğsüne bastırdı ve yeniden öptü. Bu sefer daha cesur ve yaramazdı. Ellerimi güçlü omuzlarında gezdirdim, boynuna uzandım ve Reni kendime biraz daha bastırdım.

Geri çekildiğinde yüzü hevesli bir gülümseme ile aydınlanmıştı. Ayaklarımı yerden kesti ve beni odada döndürmeye başladı. Başım dönmeye başlayınca ciddileşti ve alnıyla alnıma dokundu. Utanarak yüzüne dokunmak için elimi uzattım, yanaklarının her yerini keşfettim ve dudaklarına parmak uçlarımı değdirdim. Kaplan gibi dokunuşlarıma doğru uzandı. Bir kahkaha attım ve ellerimi saçlarında gezdirdim, alnına düşen telleri geriye ittim, ipeksi yumuşaklığını hissettim.

Bu kadarını beklemiyordum. Bir öpücük bu kadar... sıra dışı bir deneyim

olamazdı. Birkaç saniye içerisinde evrenin kuralları kitabım yeniden yazılmıştı. Birden yeni biri olup çıkmıştım. Yeni doğan bir bebek gibi kırılgandım, bu ilişkinin derinleşmesine ne kadar izin verirsem Ren gittiğinde o kadar üzüleceğimi düşündüm. Bize ne olacak? Bunu bilmenin imkânı yoktu. Kalbin ne kadar kırılgan ve narin bir şey olduğunu anladım. Benimkini bunca zamandır kilitlememe şaşırmamak lazım.

Benim negatif düşüncelerimin farkında değildi, düşüncelerimi zihnimin bir köşesine atıp anın tadını çıkartmaya çalıştım. Beni yere bıraktı, kısa süre daha öptü, sonra saçlarıma ve boynuma öpücükler kondurdu. Beni kucakladı ve bedenine bastırdı. Boynumu okşarken parmaklarını saçlarımın arasında gezdirdi, kulağıma kendi dilinde bir şeyler fısıldadı. Birkaç saniye sonra iç geçirdi, yanağımı öptü ve beni yatağa doğru taşıdı.

"Biraz uyu, Kelsey. İkimizin de uykuya ihtiyacı var."

Parmaklarıyla yanağımı son bir kez okşadıktan sonra kaplana dönüştü ve ayak ucuma uzandı. Yatağıma çıktım, yorganımın altına girdim ve uzanıp başım okşadım.

Diğer kolumu başımın altına aldım. "İyi geceler, Ren," dedim.

Başını elime sürttü, yanağını elime yasladı ve mırladı. Sonra kafasını patilerinin üzerine koydu ve gözlerini kapattı.

Ünlü bir varyete sanatçısı olan Mae West bir defasında, "Bir erkeğin öpücüğü imzasıdır," demişti. Sırıttım. Bu doğruysa Renin imzası öpücüklerin John Hancock'uydu.

Ertesi sabah Ren yoktu. Giyindim ve Bay Kadam'ın kapısını çaldım.

Kapı açıldı ve bana bakıp gülümsedi. "Bayan Kelsey! İyi uyudunuz mu?"

Alaycı bir ses tonuyla konuşmuyordu, Renin akşamki kaçamaktan Bay Kadam'a bahsetmediğini anladım.

"Evet, iyi uyudum. Fakat biraz fazla uyumuşum, özür dilerim."

Yorumumu geçiştirircesine elini havada salladı, muz yaprağına sarılı bir pirinç kekini biraz meyve ve bir şişe suyla birlikte bana uzattı. "Endişelenme. Ren'i alıp Durga'nın tapınağına doğru yola çıkacağız. Acelemiz yok."

Odama geri döndüm ve kahvaltımı ettim. Birkaç kişisel eşyamı alıp küçük seyahat çantama koydum. Bazen dalıp gidiyordum. Aynaya bakıp koluma, saçlarıma veya dudaklarıma dokunuyor, Ren'in öpücüklerini hatırlıyordum. Silkinip kendime gelmek zorunda kalıyordum. On dakikalık hazırlanma süreci bu yüzden bir buçuk saat sürdü.

Çantamın en tepesine günlüğümü ve yorganımı koydum. Fermuarını çektim ve Bay Kadam'ı aramaya gittim. Cipte beni bekliyor, haritalara göz

gezdiriyordu. Bana bakıp gülümsedi, ben kendisini bekletmiş olmama rağmen neşeli bir günündeydi.

Neşeli bir yavru köpek gibi ağaçların arasından fırlayan Reni almak için durduk. Cipe ulaşınca ben kaplanı sevmek için dışarıya sarktım, arka bacakları üzerinde doğrulup burnunu elime sürttü ve açık pencereden çıkan kolumu yaladı. Arka koltukta yerini aldı ve yola çıktık.

Bay Kadam haritalara bakarak tozlu bir yoldan ormanın içine girdi ve Durga nın taş tapınağı önünde durdu.

18

Durga'nın tapınağı

Bay Kadam tapınağı kontrol ederken bize arabada beklememizi söyledi. Ren başını koltukların arasından öne uzattı ve ben kendisine bakana kadar başını omzuma sürttü.

"Başını geride tutsan iyi olur. Dikkatli olmazsan biri seni görebilir."

Beyaz kaplan acıklı bir ses çıkarttı.

"Biliyorum. Ben de seni özledim."

Beş dakika sonra genç Amerikalı bir çift tapınağı terk etti ve uzaklaştı, Bay Kadam yanımıza döndü.

Dışarı çıktım ve Ren için kapıyı açtım. Ren beslenmeyi bekleyen bir ev kedisi gibi tüylerini bacaklarıma sürttü. Bir kahkaha attım.

"Ren! Beni yere devireceksin." Elimi boynuna attım ve okşamalarımla idare etti.

Bay Kadam kıkırdadı. "Ben burada ziyaretçiler için nöbet tutarken siz ikiniz tapınağa gitseniz iyi olur."

Tapmağa giden yol düzgün terakota renkli taşlarla döşenmişti. Tapınak da aynı renkteydi ama yer yer yumuşak bir sepya, hoş bir pembe ve soluk istiridye renkleri de göze çarpıyordu. Tapınağın etrafına ve ana girişe doğru uzanan yürüyüş yollarının kenarına ağaçlar ve çiçekler ekilmişti.

Açıklığa çıkan alçak taş basamakları çıktık. Girişin bir kapısı yoktu ama yüksek oymalı sütunlar tarafından destekleniyordu. Eşik ortalama boyda birinin geçebileceği kadar yüksekti. Girişin her iki yanında Hint tanrıları ve tanrıçalarının heykelleri vardı.

Farklı dillerde yazılmış bir tabelada ayakkabılarımızı çıkartmamız isteniyordu. Yer tozluydu, bu yüzden çoraplarımı da çıkarttım ve ayakkabılarımın içine koydum.

Tavan içeriye girince genişledi, üzerinde çiçek, fil, maymun, güneş, tanrı ve tanrıça sembollerinin olduğu yüksek kubbelere açıldı. Taş zemin dikdörtgendi, her bir köşede süslü kemerlerle birbirine bağlanan dört dekoratif sütun vardı. Sütunların üzerinde farklı yaşlardan ve farklı

mesleklerden insanlar Durga'ya taparken resmedilmişti. Her bir sütunun tepesinde tanrıçanın kendisi vardı.

Tapmak kayaların içine oyulmuştu. Basamaklar ana girişten üç yöne doğru uzanıyordu. Sağdaki kemerli olanı seçtim ve merdivenleri çıktım. Arkasındaki alan hasar görmüştü. Dört bir yana ufalanmış kaya parçaları saçılmıştı. Mevcut durumu yüzünden ne için kullanıldığını anlayamadım.

Bir sonraki bölme bir tür sunaktı. Tepesinde kırıldığı için artık tanımlanamayan küçük bir heykel vardı. Her şeyin üzerinde sepya renkli kaim bir toz tabakası vardı. Toz tanecikleri peri tozu gibi parıldıyor ve havada asılı duruyordu. Kubbedeki çatlaklardan içeriye ışık sızıyor, yeri aydınlatıyordu. Reni duyamadım ama benim her adımım boş tapmakta yankılanıyordu.

Dışarıdaki hava bunaltıcıydı fakat içerisi çok sıcak değildi ve bazı yerlerde serindi, sanki her adımda farklı bir iklime geçiş yapıyordum. Yere baktım ve kendi ayak izlerimin yanında Ren'inkileri gördüm, dışarıya çıkmadan önce izleri yok etmem gerektiğini düşündüm. İnsanların tapınakta bir kaplanın gezindiğini düşünmesini istemezdik.

Bölmeyi araştırıp ilgi çekici bir şey bulamayınca soldaki kemerin altından geçtim ve şaşkınlıkla nefesimi tuttum. Kayaların içindeki bir oyukta Durga'nın çok güzel bir heykeli duruyordu. Kafasında bir taç vardı ve gövdesinden çıkan sekiz kolu tavuskuşu tüyleri gibiydi. Ellerinde farklı silahlar tutuyordu, bir tanesini kendisini korumak istercesine havaya kaldırmıştı. Daha yakından baktım ve bunun bir gada olduğunu anladım. Ayaklarının dibinde Durga'nın kaplanı Damon yatıyordu. Ağır pençelerini öne uzatmış, düşman bir domuzun gırtlağına doğru savuruyordu.

"Sanırım onun da kendisini koruyacak bir kaplanı vardı, değil mi, Ren?"

Heykelin tam önüne geçtim, Ren yanıma geldi. Heykeli incelerken, "Bay Kadam burada ne bulmamızı bekliyor?" diye sordum. "Sorularımızın cevaplarını mı? Durga'nın bizi kutsaması için ne yapmamız gerekiyor?"

Duvarları inceleyip çatlakların arasına parmaklarımı soktum. Sıra dışı bir şey arıyordum fakat tanıdık olmayan bir diyarda bir yabancıydım ve ne aramam gerektiğini bilmiyordum. Yarım saat sonra ellerim kirli, örümcek ağlı ve terakota tozluydu. Daha da kötüsü hiçbir şey bulamamıştım. Ellerimi kot pantolonuma sildim ve taş basamakların üzerine oturdum.

"Pes ettim. Neyi aramamız gerektiğini bilmiyorum."

Ren yanıma geldi ve başını dizime koydum. Sırtını okşadım.

"Şimdi ne yapacağız? Aramaya devam mı edelim yoksa cipe geri mi

dönelim?"

Yanımda duran sütuna baktım. Üzerine Durga'ya tapan insanların resimleri oyulmuştu. Bu sütunda ikisi kadın biri erkek üç kişi Durgaya yiyecekler sunuyordu. Çiftçi olduklarını düşündüm çünkü resmin içinde türlü tarlalar ve çiçek bahçeleri vardı. Taşın üzerine çiftçi aletleri ve çiftlik hayvanları da oyulmuştu. Adamın sırtında buğdaylar vardı. Kadınlardan birinin elinde içi meyve dolu bir sepet diğerinin elinde ise başka bir şey vardı.

Daha yakından baktım. "Hey, Ren, sence elinde tuttuğu şey nedir?"

Havaya sıçradım. Prensin sıcak eli elimi kavradı ve hafifçe sıktı.

Kaşlarımı çattım. "Değişmeden önce bana haber versen gerçekten çok iyi olacak."

Ren bir kahkaha attı ve parmağım oymaların üzerinde gezdirdi. "Emin değilim. Bir tür çana benziyor."

Ben de aynısını yaptım. "Biz de Durga'ya böyle bir şey sunsak?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Demek istediğim, biz de bir şey versek. Meyve gibi. Ve sonra bir çan çalsak?"

Omuzlarını silkti. "Tabii ki. Denemeye değer."

Cipe geri döndük ve Bay Kadam'la aklımıza geleni paylaştık. Denemek için hevesliydi.

"Harika bir fikir, Bayan Kelsey! Bunu ben niye düşünemedim, bilmiyorum."

Öğle yemeğimizi karıştırdık, bir elma ve bir muz bulduk.

"Çana gelince, ben yanımda çana benzer bir şey getirmedim ama bu eski tapınakların hepsinde bir tane olması lazım. Ziyaretçiler gelince, dua ederken veya insanları yemeğe çağırmak için çalınır. Neden tapmakta bir çan olup olmadığına bakmıyorsunuz? Bulursanız, kasabaya kadar dönüp bir tane satın almak zorunda kalmayız."

Elmayla muzu aldım. "Umarım işe yarar ve bizi kutsar çünkü ben ne yaptığımı bilmiyorum. Çok büyük bir beklentiniz olmasın, Bay Kadam, hayal kırıklığına uğrayabilirsiniz."

Benim kendisini asla hayal kırıklığına uğratmayacağımı söyledi ve bizi tapmağa geri gönderdi.

Tapınağın içine girince Ren sunak kısmını araştırırken ben de harap olmuş bölmeye baktım.

Ren on beş dakika sonra, "Kelsey!" diye seslendi. "Buraya gel! Buldum!"

Tapınağın girişinden görülmeyen bir odanın duvar dibinde Ren'e

katıldım. Taştan raflar minik bölmeler oluşturacak şekilde oyulmuştu. En üstteki rafta, benim uzanamayacağım ama Ren'in erişebileceği bir yerde, toza ve örümcek ağlarına bulanmış bir çan duruyordu. Bir yere asılabilmesi için tepesinde halkası bile vardı.

Ren çanı raftan aldı ve gömleğiyle temizledi. Tozları ve tozumsu pası aldıktan sonra çanı salladı, ses çıkartıp çıkartmadığına baktı. Sırıttı, bana elini uzattı ve benimle birlikte Durga'nın heykeline yürüdü.

"Bence bir şeyler sunma işini sen yapmalısın, Kells." Yüzüne düşen saç tellerini geriye attı. "Sonuçta, seçilmiş olan sensin."

Yüzümü buruşturdum. "Belki ama benim bir yabancı olduğumu unutuyorsun, sen Hintli bir prenssin. Ne yaptığını benden daha iyi bilirsin."

Omzunu silkti. "Ben Durga'ya tapmıyordum. Süreci tam olarak bilmiyorum."

"Sen neye tapıyordun?"

"İnsanlarımın ayinlerine ve bayramlarına katıldım ama ailem Kishan ve benim neye inanacağıma kendimizin karar vermesini istiyordu. Farklı dini ideolojilere saygıları vardı çünkü iki farklı kültürden geliyorlardı. Ya sen?"

"Ailem öldüğünden beri kiliseye gitmedim."

Elimi sıktı. "Belki de ikimizin de bir inanca ihtiyacı vardır. Aslında evrende sadece ikimiz yokuz, dünyanın her şeye kılavuzluk eden iyi bir güce ihtiyacı var."

"Yüzlerce yıldır kaplan formuna sıkış kalmana rağmen nasıl bu kadar iyimser olabiliyorsun?"

Parmağının ucuyla burnumdaki toz taneciklerini aldı. "İyimserliğim yeni edindiğim bir özellik. Haydi."

Gülümsedi, beni alnımdan öptü ve beni sütundan uzaklaştırdı.

Heykele yaklaşırken Ren yeniden kaplana dönüştü. Heykeli temizlemek işe başlamak için iyi bir fikirdi. Bay Kadam'ın meyveleri içine koyduğu mendili aldım ve heykelin tozunu almaya başladım. Durganın, sekiz kolunun ve kaplanın üstündeki tozları ve örümcek ağlarını temizledikten sonra, tabanı da sildim.

Ren tabanın içinde oyulmuş kâseye benzer bir bölme buldu. İnsanların sundukları şeyleri bu bölmeye koyduğuna karar verdik.

Elmayı ve muzu kâsenin içine koydum, heykelin karşısına dikildim. Ren yanımdaydı, elimi tutuyordu. Kekeledim. "Çok endişeliyim. Ne diyeceğimi bilmiyorum."

"Pekâlâ, ben başlarım ve sen ekleyeceğin bir şey olursa araya girersin."

Çanı üç kez çaldı. Ses mağaramsı tapmakta defalarca yankılandı.

Ren berrak ve güçlü bir ses tonuyla, "Durga," dedi. "Bu macerada bizi kutsaman için geldik. Bizim basit ve zayıf bir inancımız var. Görevimiz karmaşık ve gizemli. Lütfen bize anlayış ve güç ver."

Ren bana baktı. Yutkundum, dudaklarımı ıslattım ve ekledim. "Lütfen Hindistan'ın iki prensine yardım et. Onları eski haline geri döndür. Gerekeni yapmam için bana güç ve bilgelik ver. İkisi de daha iyi bir yaşamı hak ediyor."

Renin elini sıkı sıkı tuttum ve bekledim.

Bir dakika geçti, bir dakika daha, hâlâ bir şey yoktu. Ren bana sarıldı ve yeniden kaplana dönüşmesi gerektiğini söyledi. Yanağını öptüm ve değişmeye başladı. Yeniden kaplana dönüşünce içerisi titremeye, duvarlar sallanmaya başladı. Tapınakta büyük bir uğultu vardı, içeride beyaz şimşekler çaktı.

Bir depremi Diri diri gömüleceğiz!

Taşlar ve kayalar düşmeye başladı, büyük sütunlardan biri çatırdadı. Yere düştüm. Ren üzerime atladı ve beni tepeden düşen taşlardan korumaya çalıştı.

Deprem birden sona erdi ve gümbürtü kesildi. Ren üzerimden kalktı, ben yavaşça doğruldum. Şaşkınlıkla heykele baktım. Taştan duvarın bir kısmı kırılmış ve yüzlerce parçası zemine saçılmıştı.

Duvarın olduğu yerde şimdi bir el izi duruyordu. Yakına girdim ve Ren hafifçe kükredi. Parmağımla izin üzerinden geçtim ve Rene baktım. Cesaretimi topladım, elimi kaldırdım ve izin üzerine koydum. Kanheri Mağarasındaki gibi taşın ısındığını hissettim. Birisi elimin altına fener tutuyormuş gibi derim parıldadı. Derim şeffaflaşırken açığa çıkan mavi damarlara şaşkınlıkla baktım.

Phet'in kına tasarımı yeniden yüzeye çıktı ve parlak kırmızı bir tona büründü. Karıncalanan parmak uçlarımdan kıvılcımlar çıktı. Bir kaplanın kükrediğini duydum ama Ren değildi. Durga'nın kaplanı Damon'dı!

Kaplanın gözleri sarı bir ışıkla parıldadı. Taş sert kayadan turuncu renkli ve siyah tüylü bir deriye dönüştü. Rene kükrerken dişlerin gösterdi. Ren geri adım attı ve tüyleri diken diken olurken kükreyerek karşılık verdi. Kaplan birden sustu ve oturup kafasını efendisine çevirdi.

Ben elimi duvardan çektim ve geri adım attım. Yavaşça, Renin yanına kadar geriledim. Tepeden tırnağa ürperdim, korkuyla titriyordum. Heykel nefes almaya başladı ve soluk istiridye rengindeki taş eriyerek yerini deriye bıraktı.

Tanrıça Durga altın renginde derisi olan çok güzel bir kadındı. Üzerinde mavi ipekten bir cübbe vardı, kıpırdadı ve kumaşın yere değerken çıkarttığı hışırtıyı duydum. Her bir kolunda süslü mücevherler vardı. Işıldıyor ve göz kırpıyorlardı. Tapmağa gökkuşağı renklerinde yansımalar doldu ve Durga hareket ederken renkler de yer değiştirdi. Tanrıça gözlerini açıp sekiz kolunu indirirken nefesimi tuttum. Durga iki kolunu göğsünde birleştirdi ve bizi incelerken başını hafifçe yana yatırdı.

Ren yakınıma girdi ve bana sürtündü. Dokunuşu beni rahatlattı, varlığı bana huzur verdiği için Rene minnettardım. Elimi sırtına koydum ve avucumun altındaki kasların gerildiğini hissettim. Gerekirse saldırıya geçmeye hazırdı.

Dördümüz sessizce birbirimizi süzdük. Durga, Renin sırtını okşayan elimle biraz daha ilgileniyor gibiydi. Sonunda konuştu.

Altın kollarından birini öne uzattı ve bizi işaret etti. “Tapınağıma hoş geldin, kızım.”

Neden beni seçtiğini ve bana neden kızım dediğini sormak istedim. Ben Hintli bile değildim. Phet de aynı şeyi söylemişti ama bu durum hâlâ kafamı karıştırıyordu, bu yüzden sessiz kalmayı tercih ettim.

Ayağı dibindeki kâseyi işaret etti. “Sunduklarınız kabul edildi.”

Kâseye baktım. Yiyecekler parıldadı ve sonra yok oldu. Durga kaplanının başını okşadı ve bir süre nerede olduğunu unuttu.

Ben bir şey söylemedim ve olayların akışını tanrıçaya bıraktım.

Bana baktı ve gülümsedi. Sesi çanınki gibi mağarada yankılandı. “Savaşta sana yardım edecek bir kaplanın olduğunu görüyorum.”

Sesim tanrıçanın zengin, melodik sesiyle mukayese edilecek olursa çok zayıf ve kırılgandı. “Evet. Bu Ren, sadece bir kaplan değil.”

Gülümseyince güzelliğinin büyüsüne kapıldım.

“Evet. Kim olduğunu biliyorum ve onu benim Damon’ı sevdiğim kadar seviyorsun, değil mi?”

Ben başımla onaylarken kendi kaplanının kulağını okşadı.

“Seni kutsamam için geldin ve ben de seni kutsayacağım. Gel ve ödülünü al.”

Hâlâ korkmama rağmen öne adım attı. Ren vücudunu tanrıçayla arama soktu ve gözlerini eğitimli kaplandan ayırmadı.

Durga sekiz kolunu birden havaya kaldırdı ve beni yanına çağırdı. Birkaç adım daha attım. Ren, Damon ile burun buruna geldi. İkisi de yüzünü buruşturup burnundan soludu, birbirlerinden hoşlanmadıkları belliydi.

Tanrıça kaplanları umursamadı, sıcak gülümsemesini yüzünden eksik etmedi. “Aradığın ödül Hanuman m Krallığında. Benim işaretim sana kapıyı gösterecek. Hanumanın diyarı tehlikelerle doludur. Sen ve kaplanın hayatta kalmak için birbirinizden ayrılmamalısınız. Ayrılırsanız ikiniz için de hayırlı olmaz.”

Kolları hareket etmeye başladı ve ben bir adım geriledim. Kemerindeki deniz kabuğuna dokundu ve ellerindeki silahları döndürmeye başladı. Silahları bir elinden diğerine aktarırken dikkatlice inceledi. Aradığını bulunca durdu. Silaha sevecen bir bakış attı ve boştaki ellerinden biriyle yüzeyini okşadı.

Seçtiği silah gadcty&ı. Önünde tuttu ve almam için bana uzattı. Elimi uzattım ve sapını kavradım, silahı kendime doğru çektim. Altından yapılmış gibiydi ama garip olan hafif olmasıydı. Aslında, tek elimle rahatlıkla kontrol edebilirdim.

Elimi silahın üzerinde gezdirdim. Kolum uzunluğundaydı. Sapı bükülüyor ve altın bir spiral çiziyordu. Beş santimetre genişliğindeki düzgün ve ince çubuğun ucunda bir beysbol topuna benzeyen ağır bir küre vardı. Kürenin bütün yüzeyi minik mücevherlerle süslenmişti. Taşların elmas olabileceğini fark edince çok şaşırdım.

Bana gülümseyen tanrıçaya teşekkür ettim. Kolunu havaya kaldırdı, sütunu işaret etti, başıyla onayladı, beni cesaretlendirdi.

Sütunu işaret ettim. “Oraya gitmemi mi istiyorsun?” Elimdeki silahı işaret etti ve yeniden sütuna baktı. Nefesimi tuttum. “Oh. Silahı test etmemi istiyorsun. ”Tanrıça başıyla onayladı ve kendi kaplanının başını okşadı. Sütuna doğru döndüm ve gadayı bir beysbol sopası gibi havaya kaldırdım. “Pekâlâ, belki bilmeniz iyi olur diye söylüyorum, ben sporda çok iyi değilimdir.”

Derin bir nefes aldım, gözlerimi kapattım ve silahı savurdum. Taşa çarpıp geri sekmesini ve canımın yanmasını bekledim. Iskaladım, ya da o sırada ıskaladığımı düşünüyordum.

Her şey ağır çekimde gerçekleşti. Tapmak korkunç bir gürültüyle sarsıldı, bir taş parçası frize gibi tapınağın içine fırladı. Bir yere çarptı ve patladı, milyonlarca parçaya bölündü. Parçaların üzerinde toz bulutu vardı. Sütunun yanında dev bir gedik açılmıştı.

Ağzım açık kaldı. Gururla bana bakıp gülümseyen tanrıçaya döndüm.

“Sanırım bu şeyi kullanırken daha dikkatli olmam gerek.”

Durga başıyla onayladı ve açıkladı. “GW<ayı sadece kendini koruman

gerektiğinde kullan, fakat yanındaki savaşçının elinde daha ölümcül bir silaha dönüşmesini bekliyorum."

Bir kaplanın silahı nasıl kullanacağını düşünürken silahı dikkatlice taş zemine bıraktım. Durga kafamı kaldırdığımda tanrıça gibi canlı altın bir yılanın etrafına dolandığı kolunu bana uzattı. Yılanın dili havayı yokladı, koluma dolanırken hafifçe tısladı.

Durga, "Bu da senin için," dedi. Koluma dolandığı yerden yavaşça çözülen ve yere inen yılana korku dolu gözlerle baktım. Heykelin tabanının dibinde durdu ve kafasını kaldırdı, bedeninin yarısı da yerden kalktı. Dilini titreştirerek havayı yokladı. Gözleri minik zümrütlere benziyordu. Boynunun iki yanı şişince karşımda duranın bir kobra olduğunu anladım. Bir kobra yılanının normal izlerine sahipti fakat kahverengi ve siyah pullar yerine boynundaki altın renkli arka planın üzerini bej, kehribar ve krem renkli pullar süslüyordu. Karnı ayran beyazıydı ve dili fildişi renkteydi.

Yılan bana yaklaştı. Ren, yılan patilerinin arasından geçerken birkaç adım geriledi.

Çok korkuyordum. Ağzım kurudu. Boğazım düğümlendi. Kaskatı kesildim, bir rüzgâr esse devrilebilirdim. Tanrıçaya baktım. Yılan bana yaklaşırken yüzünde huzurlu bir ifade vardı.

Yılan ayakkabılarımın dibinde durdu, yine diliyle havayı yokladı ve başını bacağıma doladı. Baldırımın etrafında döndü ve vücudunu bacağıma dolamaya devam etti. Yukarıya çıkarken kaslarının bacağımı sıktığını hissedebiliyordum. Döne döne yükseldi. Uzuvlarım titriyordu, sert bir rüzgâra maruz kalan bir çiçek gibiydim. İnlediğimi duydum. Ren yarı inleme yarı kükreme arası bir ses çıkarttı, bana nasıl yardım edebileceğini bilmiyordu. Yılan kalçama ulaştı. Dirseklerim kilitlenmişti ve yanlarıma uzattığım kollarım titriyordu. Yılan vücudunun alt kısmıyla bacağıma tutundu ve başını elime doğru uzattı.

Bileğime doğru uzanıp öne atılınca alarma geçtim. Koluma dolanarak ağır tırmanışına devam etti. Pulları soğuk, pürüzsüz ve yeni cilalanmış gibiydi, sanki derime akik diskler sürtünüyordu. Yılan güçlü bir biçimde kolumu sıkmaya başladı ve hareket etmeye devam etti, uzvumdaki kan akışı önce durdu sonra zonklayarak yeniden başladı, koluma turnike yapıyor gibiydim.

Vücudunun büyük bir kısmı kolumun etrafına dolanınca başını omzuma doğru kaldırdı ve boynuma dokundu. Dilini dışarı çıkarttı ve gırtlağımdaki tuzlu terin tadına baktı, alt dudağım titremeye başladı. Yüzümde boncuk boncuk terler birikti, nefes alıp verişim sıklaştı. Başının boynuma

sürtündüğünü, yanağıma değdiğini hissettim. Yanaklarını yeniden şişirdi ve mücevher gibi parıldayan gözleriyle yüzüme baktı. Ben kendimden geçeceğimi düşünmeye başladığım sırada koluma indi, bedenini iki kez doladı, dondu kaldı ve başını Durgaya çevirdi.

Bakışlarımı dikkatlice indirdim ve yılanın bir mücevhere dönüştüğünü görünce çok şaşırdım. Eski Mısırlıların taktığı kol bantlarına benziyordu. Zümrüt gözlerini kırpmadan ileri bakıyordu.

Diğer elimle tedirgin bir biçimde yılana dokundum. Pürüzsüz pulları hissettim ama artık canlı değil metalik bir yüzeydi. Ürperdim ve tanrıçaya döndüm.

Gada gibi yılan da çok hafifti. Altından bir yılanı kolumda taşıyacaksam bari hafif olsun, diye düşündüm. Şimdi daha yakından bakmaya cesaret edince yılanın küçüldüğünü fark ettim. Koluma dolanan bir mücevhere dönüşürken iyice ufalmıştı.

Tanrıça konuştu. “ismi Fanindra, Yılanlar Kraliçesi’dir. Bir rehberdir, aradığını bulmana yardımcı olacak. Sizi güvenli yollara götürecek ve karanlıkta önünüzü aydınlatacak. Ondan korkma çünkü sana zarar vermez.”

Tanrıça uzanıp yılanın hareketsiz başını okşadı. “Başkalarının duygularına karşı çok hassastır ve olduğu gibi sevilmek ister. Bütün çocukları gibi bir amacı vardır. Bütün yaratıkların, ne kadar korkunç olurlarsa olsunlar, ilahi bir kaynaktan geldiğini kabul etmemiz gerek.”

Başımı önüme eğdim. “Korkumu aşıp ona hak ettiği saygıyı göstermeye çalışacağım.”

Tanrıça gülümsedi. “Benim senden istediğim de bu.” Durga kollarını orijinal konumuna geri döndürürken Ren ve bana baktı. “Şimdi, gitmeden önce size bir tavsiyede bulunmamı ister misiniz?

“Tabii ki, Tanrıça.”

“Birbirinizden ayrılmayın. Ayrılırsanız gözlerinize güvenmeyin. Kalbinizi kullanın. Size neyin gerçek olup neyin olmadığını söyler. Meyveyi alınca gizleyin çünkü ona ulaşıp kötü ve bencil amaçlarına alet etmek isteyenler var.”

“Meyveyi size sunmamız gerekmiyor muydu?”

Kaplanı okşayan eli havada dondu kaldı, derisi kaba ve gri bir yüzeye dönüştü. “Sen bana meyveleri verdin. Bu meyvenin ise başka bir amacı var, zamanla farkına varacaksın.”

“Ya diğer hediyeler, size sunmamız gerekenler?” Daha fazlasını öğrenmek istiyordum ve zamanımın azaldığının farkındaydım.

“Diğer tapınaklarda bana yeni hediyeler verebilirsin ama bunun için uygun zamanı bek-”

Kırmızı dudakları cümlenin ortasında taşlaştı, gözleri soldu ve bir kez daha cansız kürelere dönüştü. Altın mücevherleri ve parlak giysileri solarak bir kez daha heykelin bir parçası oldu.

Uzanıp Damonın kafasına dokundum, kulağının üzerinden geçtikten sonra tozlanan elimi kot pantolonuma sildim. Ren bana sürtündü ve elimi tüylü sırtında gezdirdim, düşünceliydim. Düşen taşların sesi beni kendime getirdi.

Renin kalın boynuna sarıldım, gadayı dikkatlice yerden aldım ve Ren ile birlikte çıkışa doğru yürüdüm. Ben bir dal ile ayak izlerimizi bozarken dışarıda beni bekledi.

Toprak yoldan cipe geri dönerken güneşin gökyüzünde ne kadar çok yol kat ettiğini görünce çok şaşırdım.

Tapmakta düşündüğümden uzun kalmış olmalıydık. Bay Kadam pencereleri açmış, gölge bir yere park etmişti. Hemen doğruldu ve biz yaklaşırken gözlerini ovaladı.

“Depremi hissettin mi?” diye sordum.

“Deprem mi? Hayır, burası bir kilise kadar sessiz ve sakindi.”

Kendi şakasına kendi güldü, “içeride ne oldu?”

Bay Kadam yeni hediyelerimi görünce nefesini tuttu. “Bayan Kelsey! Bakabilir miyim?”

Gadayı Bay Kadam’a uzattım. Titreyen ellerle silahı elimden aldı. Ağırlığını taşımakta zorlanınca göründüğünden daha zayıf olup olmadığını merak ettim. Yüzünde saf bir neşe ve akademik bir merak vardı. “Çok güzel!” dedi.

Başımla onayladım. “Bir de kullanırken görmen lazım.” Elimi koluna koydum. “Haklıydınız, Bay Kadam. Durga bizi gerçekten de kutsadı.” Koluma dolanmış yılanı gösterdim. “Fanindra’ya merhaba deyin.”

Bay Kadam parmağım yılanın üzerinde gezdirdi. Yüzümü buruşturdum, yeniden canlanmasını istemiyordum ama böyle bir şey olmadı. Bay Kadam büyülenmiş gibiydi.

Kolunu çekiştirdim. “Haydi, Bay Kadam, gidelim. Size arabada neler olduğunu anlatırım. Ayrıca, açlıktan ölüyorum.” Bay Kadam bir kahkaha attı, coşkulu ve sevinçliydi. Gadayı dikkatlice bir battaniyeye sarıp arkaya koydu. Sonra benim bulunduğum tarafa geldi, Ren ve benim için kapıları açtı. Arabaya bindik. Emniyet kemerimi taktım ve Hampi’ye doğru yola çıktık.

Durga konuşmuştu ve bulmamız gereken altın bir meyve vardı. Hazırdık.

19
Hampi

Şehre geri dönüş yolunda, ben Durga tapınağındaki deneyimimizi anlatırken Bay Kadam mest oldu. Düzinelerce soru sordu. Deneyimi yaşarken benim aklıma gelmeyen detayları merak etti. Örneğin, diğer üç sütunun üzerinde ne olduğunu merak etti fakat ben sütunlara bakmamıştım bile.

Bay Kadam kendini hikâyeye o kadar kaptırdı ki Reni ormanda bırakmayı unutup doğrudan otele gitti. Geldiğimiz yoldan geri döndük ve ben Reni dışarı çıkarttım. Bay Kadam cipte kalıp gadayı daha yakından inceledi.

Ağaçların yanına kadar uzun çimenlerin üzerinde Rene eşlik ettim, eğildim, kaplana sarıldım ve kulağına fısıldadım. "İstersen yine odamda kalabilirsin. Sana akşam yemeğinden bir şeyler saklarım." Kafasının tepesini öptüm ve bana bakan Ren'i yalnız bırakıp aracın yanma geri döndüm.

Bay Kadam otelin mutfağını kullanarak akşam bize sebzeli omlet, tavada tost ve papaya suyu hazırladı. Açlıktan ölüyor, mutfaktan çıkan yiyeceklere bakarken ağzımın suyu akıyordu. Bay Kadam yemek pişirmeyi sevdiği için minnettardım. Bir başka misafir büyük bir kazanda bir şey kaynatıyor ve ortama güzel kokusu yayılıyordu. Bildiğim kadarıyla çamaşırlarını kaynatıyordu.

Dolu bir tabağı mideye indirdim ve Bay Kadam'a birazını gece acıkabilirim diye odaya götürmeyi teklif ettim. Bu isteğimi memnuniyetle karşıladı ve neyse ki sorular sormadı.

Gadayı Bay Kadam'a emanet ettim ama yılan bilekliğimin ne kadar zorlarsam zorlayayım kolumdan çıkmadığını fark etti. Bay Kadam insanlar bilekliği benden çalmaya çalışabileceği için endişeliydi.

"İnan bana," dedim. "Fanindra'yı çıkartmayı ben de isterim. Ama koluma nasıl tırmandığını görmüş olsan bir daha asla canlanmamasını arzularsın."

Bu düşünceyi olabildiğince çabuk biçimde zihnimden uzaklaştırdım, Fanindra'nın kutsal bir hediye olduğunu unuttuğum için kendime kızdım, Durga'dan hemen özür diledim.

Odama gidince pijamalarımı giymek biraz zor oldu. Neyse ki üstü kısa kolluydu. Kolun ucunu kafasının örtülmemesi için Fanindra'nın altına

sıkıştırdım ve diş fırçamı elime aldım. Dişlerimi fırçalarken aynada Fanindra'ya baktım.

Yılanın başına hafifçe vurdum, diş fırçası hâlâ ağzımdayken mırıldandı. "Fanindra, umarım suyu seviyorsundur çünkü yarın sabah duş almayı planlıyorum. Hâlâ kolumdaysan sen de benimle birlikte yıkanacaksın demektir."

Yılan canlanmadı ama loş ışıkta aynadaki yansımasının soğuk gözleri parıldadı.

Dişlerimi fırçaladıktan sonra tavandaki pervaneyi çalıştırdım, Ren'in yemeğini komodinin üzerine koydum ve yatağıma oturdum. Yılanın bedeni yanıma batıyor, rahat etmemi engelliyordu. Kolumda böyle sert bir mücevher varken uyuyup uyuyamayacağımı merak ettim ama sonunda uykuya daldım.

Geceyarısı Renin kapıyı tırmalaması ile uyandım. Yanıma gelmeye sabırsızlandığı için yemeğini hızla yedi, sonra kollarını belime doladı ve beni kucağına çekti. Yanağını alnıma bastırdı ve Durga ile gadası hakkında konuşmaya başladı. Gadanın neler yapabildiği Ren'i çok heyecanlandırmıştı. Uykulu bir biçimde başımla onayladım, başımı göğsüne yasladım.

Kendimi Ren'in kollarında çok güvende hissediyordum, sessizce konuşurken yumuşak sesinin tınısını dinlemek çok güzeldi. Sonra bir şeyler mırıldanmaya başladı ve kalbinin güçlü ritmini yanağımda hissettim.

Bir süre sonra sustu ve uykulu itirazlarıma rağmen kollarını hareket ettirdi. Bedenim şekil değiştirdi, beni kollarına aldı ve kendine çekti. Yarı uyur yarı uyanık yürüyebileceğimi söyledim ama dinlemedi, beni yatağımın üzerine koydu ve nazikçe kollarımla bacaklarımı düzeltti. Alnıma bir öpücük kondurdu ve üzerimi yorganımla örttü. Sonrasını hatırlamıyordum.

Bir süre sonra şaşkınlıkla gözlerimi açtım. Altın yılan gitmişti! Hemen koşup ışığı açtım ve komodinin üzerinde durduğunu gördüm. Hâlâ donuktu fakat şimdi kafası bedeninin tepesinde duruyordu. Şüpheyle yılana baktım ama yerinden kıpırdamadı.

Canlı bir yılanın ben uyurken bedenimde gezindiğini düşününce tüylerim diken diken oldu. Ren kaplan kafasını kaldırdı ve endişeyle bana baktı. Başına hafifçe vurdum ve iyi olduğumu söyledim, Fanindra'nın gece yer değiştirdiğini dile getirdim. Renden yılanla aramda uyumasını isteyecektim fakat cesur olmam gerektiğine karar verdim. Yana döndüm ve bilgim olmadan uzuvlarımın başına garip şeyler gelmemesi için yorganıma sıkı sıkı sarındım.

Fanindra'ya ben uyurken üzerimde gezinmezse bu durumdan çok hoşnut

kalacağımı söyledim. Mümkünse bunu hiç yapmamasını tercih ettiğimi ifade ettim.

Yerinden kıpırdamadı, yeşil gözlerini kırpmadı.

Yılanlar göz kırpar mı? Bu sorunun üzerinde düşünürken diğer tarafa döndüm ve kısa sürede uykuya daldım.

Ertesi sabah uyandığımda Ren yanımda yoktu ve Fanindra yerinden kıpırdamamıştı, bu yüzden bunun duş yapmak için çok uygun bir zaman olduğunu düşündüm. Odaya geri dönünce saçlarımı kurularken Fanindra'nın yeniden şekil değiştirdiğini gördüm. Bu sefer önceki gibi halkalar çizerek bükülüydü, koluma takılmaya hazırdı.

Fanindra'yı nazikçe aldım ve bükülmeyen bedenini koluma geçirdim. Bunu yapmak düşündüğümden daha kolay oldu. Bu sefer çıkartmak istediğimde kolaylıkla yerinden çıktı.

Yılana bakıp, "Teşekkür ederim, Fanindra," dedim. "İhtiyacım olduğunda seni çıkartabilirsem daha iyi olur."

Emin değildim ama zümrüt yeşili gözlerin hafifçe parıldadığını düşündüm.

Saçlarımı taradım ve Fanindra'nın gözleriyle uyumlu olması için yeşil bir kurdele ile bağlarken kapı çalındı. Bay Kadam yeni yıkanmış saçı ve taranmış sakalıyla kapının eşiğinde dikiliyordu.

"Gitmeye hazır mısınız, Bayan Kelsey?" diye sordu. Çantamı aldı.

Otelden çıkış yaptık ve ormanın içine Ren'i almaya gittik. Birkaç dakika bekledik, Ren sonunda ağaçların arasından çıktı ve bizimle buluşmaya geldi. Endişeli bir kahkaha attım.

"Bugün biraz fazla mı uyudun?" diye sordum.

Bütün yolu koşarak gelmiş olmalıydı. Rene doğru anlamlı bir bakış attım, otel odasını çok daha önce terk etmeliydin anlamını çıkarttığını ümit ettim.

Hampi'ye giderken yolda durup bir tezgâhtan lassi denilen meyveli buzlu karışımdan ve her birimiz için de tahıllı birer bar satın aldık, içeceğimi yarılayınca Ren'e uzattım. Başını iki koltuğun arasına soktu ve içeceğimden kalanı yalamaya başladı. Uzun diliyle karışımı mideye indirirken bir yandan da 'kazayla elimi yaladı durdu.

Kahkaha attım. "Ren! Çok teşekkür ederim. Şimdi ellerim yapış yapış oldu."

Eğildi ve ellerimi artan bir hevesle yalamaya başladı, pembe dilini parmaklarımın arasında gezdirdi.

"Tamam! Tamam! Gıdıklanıyorum. Teşekkür ederim, bu kadar yeter."

Bay Kadam içten bir kahkaha attı, uzanıp torpido gözünü açtı ve bana antibakteriyel ıslak mendillerden verdi.

Kaplanın tükürüğünü elimden silerken tehdidi savurdum. “Bir daha seninle asla içeceğimi paylaşmayacağım.”

Arka koltuktan öksürüğe benzer bir ses geldi. Kafamı çevirip bakında masum bir yüz ifadesi takındığını gördüm fakat benimle dalga geçtiğini biliyordum.

Bay Kadam, Hampi’ye yaklaştığımızı söyledi ve uzaktaki büyük yapıyı işaret etti. Açıkladı. “Şu yüksek konik yapı Viru-paksha Tapınağı. Hampi’nin en görkemli binalarından biridir, iki bin yıllık bir geçmişi vardır. Birazdan içinde Sita’nın mücevherlerinin gömülü olduğu söylenen Sugriva’nın mağarasının önünden geçeceğiz.”

“Mücevherler hâlâ orada mı?”

Bay Kadam, “Hiçbir zaman bulunamadılar, zaten bu yüzden şehir sıklıkla hazine avcılarının saldırısına uğruyor,” diye açıkladı. Yolun kenarına çekti ve Reni dışarı çıkarttı. “Gün içerisinde orada çok sayıda turist vardır, biz tapınakta gezinip ipucu ararken Ren burada bekleyebilir. Gün batarken gelip Ren’i alırız.”

Kapının önüne park etti, Bay Kadam beni tek büyük yapıya, Virupaksha Tapınağı’na götürdü. On kat yüksekliğindeydi ve ters çevrilmiş bir dondurma külahına benziyordu. Bay Kadam tapmağı işaret ederek mimarisinden bahsetti.

“Bu tapınağın avluları, sunakları ve yanda gördüğün binalara kemerli bağlantıları vardır. İç kısmın sütunlu salonları ve merkezdeki avluya açılan revaklı koridorları vardır. Gel, sana göstereyim.”

Tapınakta gezinirken Bay Kadam bana maymunlar tarafından yönetilen bir dünya olan Kishkindha’ya bir geçiş aradığımızı söyledi.

“Neye benzediği konusunda bir fikrim yok, belki de bunun da üzerinde bir el izi vardır. Durga’nın kehaneti ayrıca yılanlardan bahsediyor.”

Yılanlar, diye düşündüm. Ürperdim. Mitolojik bir dünyaya açılan kapı? Bu macera her geçen gün daha da garipleşiyor

Gün ilerledikçe harabeler o kadar ilgimi çekti ki ne için geldiğimizi bile unuttum. Gördüğüm her şey harikaydı. Taş Araba denilen bir başka yapının önünde durduk. Tekerlekler üzerinde duran minyatür bir tapmağa benziyordu. Tekerlekler lotus çiçeklerine benzetilmişti ve normal lastikler gibi dönebiliyordu.

Bir başka yapının adı Vithala Tapınağı’ydı, içinde dans eden kadınların

heykelleri vardı. Tapınağın elli altı sütununun önemini anlatan tur rehberini dinledik. “Sütunlar vurulunca titreşir ve müzik notalarına benzer sesler çıkartır. Yetenekli bir müzisyen bunlarla bir şarkı çalabilir.”

Bir süre durup rehber taşa vurunca çıkan titreşimleri ve vızıltıları dinledik. Büyülü müziğin notaları içimize işledi, havaya yükseldi ve yok oldu. Sesler titreşimlerden çok önce sonlandı.

Kraliçe’nin Banyosu ismi verilen bir başka yapıda durduk. Bay Kadam özelliklerini anlatmaya başladı. “Burası kralın ve eşlerinin rahatladığı yerdi. Buranın etrafında daireler vardı. Dikdörtgen binaların balkonlarına oturan kadınlar banyo havuzuna tepeden bakıp dinlenebiliyordu. Tuğla havuza su bir su kemerinden pompalanıyordu ve yanında, tam şurada, kadınların dinlenip piknik yapabileceği küçük bir çiçek bahçesi vardı.”

“Havuz on beş metre uzunluğunda ve bir metre seksen santimetre derinliğindeydi. Güzel kokması için suyun içine parfüm dökülüyor ve üzerine çiçek yaprakları boşaltılıyordu. Havuzun etrafını lotus çiçeği şeklinde fıskiyeler çevreliyordu. Birkaçını hâlâ görebilirsin. Bütün yapının etrafını bir kanal kuşatıyor ve bina kralın eşleriyle rahatsız edilmeden vakit geçirebilmesi için çok sıkı korunuyordu. Başkalarının içeriye girmesine izin verilmezdi.”

Kaşlarımı çattım. “Kraldan başkasının içeriye girmesine izin verilmiyorsa siz havuz hakkında bu kadar çok şeyi nereden biliyorsunuz?”

Sakalını sıvazladı ve sırıttı.

Şok oldum ve fısıldadım. “Bay Kadam! Kralın haremine girmediniz, değil mi?”

Hafifçe omzunu silkti. “Genç erkekler için Kraliçe’nin Banyosuna girmeye çalışmak ayin gibi bir şeydi. Birçoğu yakalanır ve hayatını kaybederdi. Ben bu deneyimi yaşayıp sağ kalan nadir insanlardan biriyim.”

Bir kahkaha attım. “Şunu itiraf etmeliyim, sizin hakkınızdaki fikrim tamamen değişti. Bir hareme izinsiz girmek! Kimin aklına gelirdi?” Birkaç adım daha attım ve arkama döndüm. “Bir saniye. Bunun ayin gibi bir şey olduğunu söylediniz. Ren ve Kishan-?”

Durdu ve ellerini havaya kaldırdı. “Bence bunu onlara sen sormalısın. Ben yanlış bir şey söylemek istemem.”

“Hıramm,” diye homurdandın. “Bu soru Rene sorulacaklar listesinde en üst sıraya çıktı.”

Zafer Evi, Lotus Mahal ve Mahanavami Dibba ile turumuza devam ettik fakat ilgimizi çeken belirgin bir şey olmadı. Asilzadeler Sarayı diplomatik toplantıların yapıldığı ve nüfuz sahibi misafirlerin ağırlandığı bir yerdi.

Kral'ın Terazisi, kralların ticarette altını, parayı ve tahılı tarttığı yerdi, aynı zamanda fakirlere yiyecek dağıtılırken de kullanılıyordu.

Benim en çok ilgimi çeken ise Fil Ahırları oldu. Uzun, devasa bir yapıydı, en cafcaflı zamanlarda on bir file ev sahipliği yapıyordu. Bay Kadam bu fillerin savaşta değil ayinlerde kullanıldığını anlattı. Kralın özel hayvanlarıydı -iyi eğitilmişlerdi ve seremonilerde kullanılıyorlardı. Çoğunlukla altın giysiler giyiyor ve mücevherler takıyorlardı, derileri boyanıyordu. Binanın her bir fil dairesinin üzerinde farklı büyüklükte ve şekilde on tane kubbesi vardı. Yük taşımak veya inşaat işlerinde kullanılmak üzere başka fillerin de beslendiğini fakat buradakilerin özel hayvanlar olduğunu açıkladı.

En son gördüğümüz şey Uğra Narasimha'nın büyük bir heykeliydi. Bay Kadam'a neyi temsil ettiğini sorunca cevap vermedi. Etrafından dolaştık, ben düşünüp kendi kendime bir şeyler mırıldanırken farklı heykele açılardan baktık.

Gözlerimi elimle siper ettim ve heykeli inceledim. Bay Kadam'ın dikkatini çekmeye çalıştım. "Bu kim? Çok çirkin birine benziyor."

Bay Kadam bu sefer cevap verdi. "Uğra Narasimha yarı insan yarı aslandır, fakat farklı formlara da bürünebilir. Ürkütücü ve etkileyici görünmesi beklenir. Güçlü bir şeytan kralı öldürmesiyle ünlüdür. İlgi çekici olan şeytanın ne dünyada ne uzayda, ne gündüz ne gece, ne içeriden ne de dışarıdan, ne insanlar ne de hayvanlar tarafından, yaşayan veya ölü herhangi bir nesne ile öldürülmesinin mümkün olmamasıdır."

"Hindistan'da bir sürü öldürülemeyen şeytanınız var. O zaman şeytanı nasıl öldürmüş?"

"Ah, Uğra Narasimha çok zekidir. Şeytan kralı almış, kucağına oturtmuş, sonra gece yarısı kapının eşiğinde pençelerini kullanarak öldürmüş."

Güldüm. "Kulağa elinde mumu olan seradaki Bayan Scarlett gibi geliyor."

Bay Kadam kıkırdadı. "Gerçekten de öyle."

"Hımmm. Gündüz ve gece, bu yüzden gece yarısı, içeride veya dışarıda, bu yüzden kapının eşiğinde. Zaten yarı insan yarı hayvanmış, insan veya hayvan sınırlaması Uğra için geçerli değil. Ne dünyada ne uzayda, bu yüzden kucağında... Peki diğeri neydi?"

"Yaşayan veya ölü bir nesneyle, yani canlı veya cansız bir cisimle öldürülmesi mümkün değildi, bu yüzden pençelerini kullandı."

"Ah, çok zekiymiş."

"Etkilendim, Bayan Kelsey. Çoğunu kendi başına çözdün. Daha dikkatli bakarsan yeni başlı bir yılanın üzerinde oturduğunu ve gölgede olması için

yılanların yanaklarını şişirerek kafalarını üzerine doğru uzattığım görebilirsin."

Yüzümü buruşturdum. "Ah, evet onlar birer yılanmış." Kolum huzursuzca seğirdi ve altın renkli yılanıma baktım. Fanindra hâlâ sert bir mücevher parçasıydı.

Bay Kadam kendi kendine mırıldandı ve Uğra Narasimha heykelini uzun süre inceledi.

"Neye bakıyorsunuz, Bay Kadam?"

"Kehanetin bir yerinde yılanlar size kılavuzluk etsin' diyordu. Önce bunun senin altın yılanın olduğunu düşünmüştüm ama belki de çoğul eki önemlidir."

Gizli bir geçit veya daha öncekilere benzer bir el izi arayarak Bay Kadam'a katıldım ama bir şey görmedim. Heykele bakarken diğer turistler gibi sıradan bir profil çizmeye çalıştık.

Bay Kadam sonunda pes etti. "Ren ve sen akşam buraya gelseniz iyi olur. Kishkindha'nın girişinin bu heykelin bir yerinde olduğundan şüphe ediyorum."

Ren'e öğle yemeği götürdük. Ren için Tandoori tavuktan parçalar koparttım, elimden aldığı parçalan mideye indirirken kaplana gördüğümüz ilgi çekici yapılardan bahsettim.

Bay Kadam bize harabelerin gün batarken özel bir gün değilse ziyaretçilere kapatıldığını söyledi.

"Akşamları hazine avcılarının içeriye girmesin diye muhafızlar nöbet tutar," diye açıkladı. "Aslında şu anda gördüğümüz yıkımın esas sorumlusu hazine avcılarıdır. Altın ve değerli taşların peşindedirler fakat bu gibi şeyler geçmişte kaldı. Artık yok edilen sadece Hampi'nin hazineleri."

Bay Kadam bizi tepelerin diğer tarafına bırakmanın daha uygun olacağını düşündü, çünkü Hampi'ye giden bir yolu yoktu ve bu yüzden daha az korunuyordu.

"Yol yoksa biz tapınağa nasıl ulaşacağız?" diye sordum. Alacağım cevap beni korkutuyordu.

Sırıttı. "Cipi satın almamın bir sebebi de bu, Bayan Kel-sey." Ellerini birbirine sürttü. "Çok eğlenceli olacak!"

İnledim ve mırıldandım. "Fantastik. Şimdiden midem bulanmaya başladı."

"Gaday çantanda taşıman lazım, Kelsey. Bunu yapabilir misin?"

"Tabii ki. Zaten çok ağır değil."

Yaptığı işi bıraktı ve şaşkın gözlerle bana baktı.

"Ağır değil derken ne demek istiyorsun? Oldukça ağır." Silahı çıkarttı ve iki eliyle tutarken kaslarının gerildiğini gördüm.

Şaşırdım ve mırıldandım. "Bu çok garip. Ben büyüklüğüne göre çok hafif olduğunu hatırlıyorum." Yanına gittim ve gadayı elinden aldım, ben tek elimle silahı havaya kaldırınca ikimiz de çok şaşırdık. Bay Kadam gadayı geri aldı ve tek eliyle kaldırmaya çalıştı, başaramadı.

"Bana yirmi kiloymuş gibi geliyor."

Silahı geri aldım. "Benim için iki kilo ile dört kilo arası olsa gerek."

"Harikulade," dedi.

Ekledim. "Bu kadar ağır olduğunu bilmiyordum."

Bay Kadam silahı geri aldı, yumuşak battaniyeye sardı ve çantama koydu. Cipe atladı, geldiğimiz yoldan geri gittik. Bir süre sonra toprak bir yola girdik, biraz daha gidince toprak yol yerini çakıl taşlarına, daha ileride tozlu iki şeride bıraktı. Sonra da tamamen yok oldu.

Bay Kadam bizi dışarıya çıkarttı, minik bir kamp kurdu, Ren'in yolu bulacağını söyleyerek beni rahatlattı. Bana küçük bir fener ve kehanetin bir kopyasını verdi. Ardından beni uyardı: "Gerekmediği sürece feneri kullanma çünkü harabelerde gece dolaşan güvenlik görevlileri var. Tetikte ol. Ren koklayarak geldiklerini anlayabilir bu yüzden başınıza bir şey geleceğini sanmıyorum. Ayrıca, Ren mümkün olduğunca kaplan formunda kalsın, belki yardımına ihtiyacın olur."

Omzumu sıktı ve gülümsedi. "Bol şanslar, Bayan Kelsey. Hiçbir şey bulamayabilirsiniz de, bunu unutma. Yarın akşam tekrar deneyebiliriz, zamanımız çok. Sakın hayal kırıklığına kapılma. Kendini baskı altında hissetme."

"Anladım, hiçbir şey bulamayabiliriz."

Renin peşinden yürümeye başladım. Aysız gecede yıldızlar karanlık ve kadifemsi gökyüzünde daha da parlak görünüyordu. Ne kadar güzel olsalar da ayın gökyüzünde olması daha iyi olurdu. Neyse ki, Ren'in beyaz formunu takip etmek kolaydı. Arazide çukurlar ve delikler vardı, çok dikkatli olmak zorundaydım. Bir yere takılıp bileğimi kırarsam hoş olmazdı. Çukurların içinde ne tarz yaratıklar olduğunu düşünmek bile istemiyordum.

Birkaç dakika yürüdükten sonra önüm yeşilimsi bir ışıkla aydınlandı. Etrafıma baktım, sonunda ışığın Fanindra'nın gözlerinden geldiğini anladım. Karanlık araziyi benim için aydınlatıyor, bir nevi gece görüşü sağlıyordu. Her

şeyin ana hatlarını görebiliyordum ama yine de ürkütücüydü, sanki garip yeşil bir gezegende hiç bilinmeyen bir yere doğru gidiyordum.

Bir saat yürüdükten sonra harabelere ulaştık. Ren durdu ve havayı kokladı. Tepelerin üzerinden serin bir rüzgâr esiyor ve sıcak geceyi tazeliyordu. Etrafta kimsenin olmadığına kanaat getirmiş olmalıydı çünkü yeniden yürümeye başladı.

Yıkıntıların arasından Uğra Narasimha'nın heykeline doğru yürüdük. Gündüz gözlerimi kamaştıran harabeler geceleyin karanlık gölgelere bürünmüştü. Hoşuma giden kemerli geçitler ve sütunlar şimdi beni yutmak isteyen karanlık ağızlara benziyordu. Havayı serinlettiği için minnettar kaldığım rüzgâr geçitlerin ve kapıların arasından geçerken uğulduyor ve ıslık çalıyor, sanki eski hayaletleri uyandırıyordu.

Bizi izleyen gözleri ve karanlık koridorlarda gezinen şeytanları hayal edince tüylerim diken diken oldu. Heykelin yanına ulaşınca Ren hemen araştırmaya başladı, havayı kokladı ve gizli bir kapı aradı.

Bir saatlik bir araştırmanın sonunda hiçbir şey bulamadık. Ben pes edip Bay Kadam'ın yanına geri dönmeye hazırdım.

"Çok yoruldum, Ren. Meyvelerimizin ve çanımızın olmaması çok kötü. Belki bu heykel de canlandırdı, ne dersin?" Yanıma oturdu, bir süre başını okşadım. Kafamı kaldırıp heykele baktım ve aklıma bir fikir geldi. "Çan. Acaba-"

Ayağa kalktım ve müzikal sütunları olan Vithala Tapınağı'na koştum. Ne yapmak gerektiğini bilmiyordum ama güvenlik görevlilerinin duymamasını ümit ederek sütunlardan birine üç kez vurdum. Heykelin yanma geri döndüğümde yedi kafalı yılanın gözleri kırmızı bir parıltıya bürünmüş ve heykelin yanında Durga'nın küçük bir kabartması açığa çıkmıştı.

"İşte bu! Durga nın işareti! Pekâlâ, bir şeyleri doğru yaptık. Şimdi ne yapacağız? Heykele bir şey mi sunmamız gerekiyor?" Hayal kırıklığıyla inledim. "Ama sunacak bir şeyimiz yok." Yarı insan yarı aslan heykelin ağzı açıldı, dışarıya gri bir sis akmaya başladı. Soğuk ve dumansı buhar heykelin bedeninden aşağıya aktı, yere döküldü ve dört bir yana yayıldı. Bir süre sonra tek görebildiğimiz şey yılanın kırmızı gözleriydi. Kendimi güvende hissetmek için elimi Renin başından çekmedim.

Taşın üzerindeki kabartmalara tırmanmaya ve bir işaret bulma ümidiyle heykelin kafasını araştırmaya karar verdim. Ren itiraz ederek kükredi ama kaplanı umursamadım ve tırmanmaya başladım. Fark etmedi çünkü işe yarar bir şey bulamadım. Heykelin kenarından aşağıya atladım, mesafeyi

hesaplayamadım ve tökezledim. Ren hemen yanımda bitti. Kırık bir tırnak dışında sıkıntım yoktu ama fırıl fırıl dönen yoğun sis tarafından kuşatılmış olmak ürkütücüydü.

Ben tırnağıma bakarken Bay Kadanam Uğra Narasimha hakkında anlattığı hikâye aklıma geldi. Bir süre düşündüm.

"Ren, belki de Uğra Narasimha'nın eylemlerini tekrarlarsak, heykel bize bir sonraki adımı gösterir. Uğra Narasimha nın en meşhur eylemini yeniden canlandırmaya çalışalım."

Karanlıkta başım elime sürttü.

"Pekâlâ, beş parçadan oluşuyor. İlk olarak insan-hayvan bir şeye ihtiyacımız var, bu sensin. İşte, yanımda dur. Sen Uğra Narasimhasın ve ben de şeytan kralım. Sonra, ne içeride ne dışarıda olmayan bir yer bulmamız lazım, bir basamak veya kapı eşiği bulmalıyız."

Heykelin yanma dolaştım. "Burada bir yerde bir kapı olmalı." Elimi uzattım ve kapıyı buldum. İkimiz de eşikte durduk.

"Üçüncü kısım ne gündüz ne gece. Geceyarısı için çok geç oldu ama sanırım fenerimi kullanabilirim." Küçük fenerimi açıp kapattım, bunun yeterli olmasını ümit ettim. "Ve bir de pençelerle ilgili olan kısmı vardı. Sende var. Sanırım beni tırmalaman lazım. Hikâyede şeytanı öldürüyor ama tırmalamak da işe yarar."

Ürperdim. "Ama kanımı akıtman lazım."

İtiraz ederek homurdandığını duydum.

"Sorun değil. Sadece küçük bir sıyrık. Hepsi bu."

Bir kez daha kükredi, patisini kaldırdı ve nazikçe kolumun üzerine koydu. Avlanırken Ren'i uzaktan seyretmiş ve pençelerini nasıl kullandığını görmüştüm. Pençeleri fenerin ışığı ile aydınlanınca kendime hâkim olamayıp biraz korktum. Gözlerimi kapattım ve hareket ettiğini duydum, ama bir şey hissetmedim.

Feneri bacaklarıma tuttum ama kan görmedim. Bir şey yaptığını biliyordum çünkü pençelerinin deriyi parçaladığını duymuştum. Hemen şüphelendim ve feneri beyaz bedenine tuttum, kendine zarar verip vermediğine baktım.

"Ren! Bir bakayım. Ne kadar kötü?"

Bacağım kaldırınca pençenin tüyleri ve deriyi parçaladığı yerdeki izleri gördüm. Yere kanı akıyordu.

Öfkelendim. "Hızlı iyileştiğini biliyorum ama kendini bu kadar kötü yaralamak zorunda mıydın, Ren? Benim kanım akmazsa işe

yaramayabileceğinin farkındaydın. Kendini feda etmeni takdir ediyorum ama ben hâlâ beni tırmalamanı istiyorum. Şeytan kralı temsil eden benim, bu yüzden beni yaralamak zorundasın... Ama seninki kadar derin çizikler olmasın."

Patisini yerden kaldırmadı. Eğilip ağır patiyi kendim kaldırmak zorunda kaldım. Kolumun üzerine koydum. Tırnaklarını açığa çıkarttı.

"Ren. Lütfen, iş birliği yap. Zaten yeterince zor bir durumdayız."

Tırnaklarının yarısı açıktaydı, hafifçe kolumu çizdi ama iz bile bırakmadı.

"Ren! Lütfen dediğimi yapar mısın? Hemen şimdi." Kükreyerek onaylamadığım belli etti ve daha sert bir çizik attı. Kolum boyunca öfkeli kırmızılıklar açığa çıktı. Çiziklerden iki tanesi hafifçe kanadı.

"Teşekkürler." Çiziklerine bakmak için feneri bacağına tuttum, neredeyse iyileşmişlerdi. Bir sonraki adıma geçtim.

"Son olarak, şeytan kralın ne dünyada ne de uzayda durması gerekiyordu. Uğra bu yüzden şeytanı kucağına oturttu, sanırım ben senin sırtına otursam yeterli olur."

Garipti. Ren büyük bir kaplandı, sırtına oturmak küçük bir midilliye binmeye benzemesine rağmen bir insan olduğunun farkındaydım ve Reni bir binek hayvanına dönüştürmek hoş değildi. Çantamı çıkarttım ve yere koydum, bu durumu daha az utanç verici bir hale dönüştürmek için ne yapabileceğimi merak ettim. Sırtına oturacak cesareti topladım, bacaklarımı yanından aşağıya sallandırıp yan otururbut çok kötü görünmeyeceğine karar verdim.

Ren bir insana dönüştü ve beni kollarına aldı. Bir süre kıvrandım, isyan ettim ama bana sakın itiraz etme bakışından attı. Ağzımı kapattım. Eğilip çantamı yerden aldı, parmaklarının ucunda sallandırdı ve bana döndü. "Şimdi ne yapacağız?" "Bilmiyorum. Bay Kadam'ın bana anlattığı hikâye buydu." Beni kolunda taşıyarak kapının eşiğinden geçti ve heykele baktı. "Ben bir değişim görmüyorum."

Heykele bakarken beni sıkı sıkı tuttu, itiraf etmeliyim artık ne yaptığımız umurumda değildi. Kolumdaki zonklayan çizikleri bile unutmuştum. Kaslı göğsüne bu kadar yakın olmanın keyfini çıkartıyordum. Hangi kız böylesine yakışıklı bir adamın ayaklarını yerden kesmesini istemez. Kafamı kaldırıp güzel yüzüne baktım. Bir tanrının heykelini yapacak olsam Reni seçerdim. Yarı aslan yarı insan Uğra, Ren ile mukayese bile edilemezdi.

Sonunda kendisini seyrettiğimi fark etti. "Merhaba? Kells? Laneti bozmaya çalışıyoruz, hatırladın mı?" Aptalca gülümsedim. Bir kaşını havaya

kaldırdı.

"Şimdi ne düşünüyorsun?"

"Önemli bir şey değil."

Sırıttı. "Sana hatırlatmama gerek var mı bilmiyorum ama gıdıklanmaya müsait bir konumdasın ve kaçamazsın."

Tanrım. Sisin içinde bile gülümsemesi parıldıyor. Tedirgin bir kahkaha attım.

"Beni gıdıklarsan isyan eder ve karşı koyarım, sen de beni bırakmak zorunda kalırsın, böylece başarmaya çalıştığımız şeyi bozmuş olursun."

İnledi, kulağıma eğildi ve fısıldadı. "Kulağa çok ilgi çekici geliyor, rajkumari. Belki de daha sonra denemeliyiz. Bu arada, Kelsey, ben seni asla yere bırakmam."

İsmimi söyleyişi tüylerimi diken diken etti. Ovalamak için kollarıma bakınca feneri kapattığımı fark ettim. Feneri açtım ama heykel aynıydı. Pes ettim. "Hiçbir şey olmadı. Belki de gün doğana kadar beklemeliyiz."

Kulağıma sıcak nefesini verirken bir kahkaha attı. "Bir şey oluyor ama kapıyı açmamıza yardımcı olacak bir şey değil." Kulağımdan boynuma doğru yumuşak, sıcak öpücükler kondurdu. Hafifçe iç geçirdim ve daha rahat öpmesi için boynumu geriye attım. Son öpücüğün ardından inledi ve isteksizce başını havaya kaldırdı.

Durduğu için hayal kırıklığına uğramıştım. "Rajkumari ne demek?"

Sessiz bir kahkaha attı ve beni yere bıraktı. "Prenses demek. Birkaç saatliğine uyuyabileceğimiz bir yer bulalım. Ben gidip Bay Kadam'a gün doğana kadar beklemeyi planladığımızı söylerim."

Elimi tuttu ve beni gözlerden uzak çimenlere taşıdı. Beni yere koyduktan sonra arkasına dönüp uzaklaştı. Yorganımı başımın altına koydum ve uyumayı denedim. Ren dönene kadar uyuyamadım, yanıma gelince kaplan sırtına yaslandım ve hemen uykuya daldım.

Uyandığımda Renin kollarındaydım. Beni kapının eşiğine taşıyordu. Uykulu bir ses tonuyla mırıldandım. "Beni taşımak zorunda değilsin. Yürüyebilirim."

Gülümsedi. "Çok yorgunsun, seni uyandırmaya kıyamadım. Ayrıca, geldik sayılır."

Dışarısı hâlâ karanlıktı ama doğu ufku aydınlanmaya başlamıştı. Heykel bıraktığımız gibiydi -kırmızı yılan gözleri parıldıyor ve ağzından sis kusuyordu. Bir süre kapının eşiğinde dikildik. Bir şey büküldü ve hareket etti. Fanindra'ydı. Birden canlandı, normal boyutuna çıktı ve kolumdan çözüldü.

Ren hafifçe yere düşmesi İçin beni yere doğru indirdi. Fanindra heykele doğru gitti ve yılan kafalarının bulunduğu yere tırmanacak bir yer buldu.

Yedi yılanın altından girip üstünden çıkarken aşağıdan Fanindra'yı izledik. Yanından geçtiği yılan başı canlanıyor, ileri geri hareket ediyordu. Heykelin üzerinde durduğu gövdenin de üstünde pulların açığa çıktığını gördük.

Fanindra aşağıya indi, Ren ile benim yanıma geldi. Vücudunu halkalar şeklinde doladı, kaskatı kesildi ve yeniden altın bilekliğe dönüştü. Ren beni yere bıraktı ve gidip Fanindra'yı yerden aldı. Dikkatlice koluma geçirdi ve bana bakıp gülümsedi, sonra kolumdaki çiziklerin üzerinden geçti ve kaşlarını çattı. Hassas derimin üzerine hafif bir öpücük kondurdu ve kaplana dönüştü.

Yılan gövdesi hareket eden ve kıvranan heykelin yanma gittik. Halkalar bozuldu ve gövde heykeli yavaşça daha yukarı kaldırdı, altında siyah bir boşluk açıldı. Artık Ren ile birlikte altına girebileceğimiz kadar yer vardı.

Deliğe bakınca karanlığın içine inen taş basamakları gördüm. Heykelin ağzı sis kusmayı bıraktı ve dumanı içine çekmeye başladı. Sis bulunduğumuz yere doğru süzüldü, heykelin ağzına girdi ve yerdeki delikten içeriye aktı. Yutkundum ve fenerimi basamaklara doğru tuttum. Yılan gövdenin altından gölgeli sisin içine adım attık.

Kishkindha'nın girişini bulmuştuk.

20

Testler

Taş basamakları dikkatlice indik, benim minik fenerimin ışığına bel bağlamıştık. Dibe ulaşınca Fanindra'nın gözleri parıldamaya başladı ve tüneli ürkütücü, zümrüt yeşili bir parlaklık kapladı.

Ren'i hemen durdurdum ve Durga'nın kehanetini yeniden okudum.

Korunmak için, tapınağı arayın,
Ve Durga tarafından kutsanın.
Maymunların hükmettiği yeri bulun.
Hanuman'ın diyarına gadanın vurduğu yerdi,
Gizlenen dalı arayın,
Tepeniyde dikenli
Altınızda göz alıcı tehlikeler,
Sevdiklerinizi boğar, tuzağa düşürür,
Ve tuzlu girdabın içine çeken,
Solgun hayaletler sizi yoldan çıkartır,
Ve muhafızlar geçit vermez.
Sizi kovalarlarsa dikkatli olun,
Yoksa küflü vücutlarını kucaklarsınız.
Fakat kimse ölmesin diye,
Yılanlar yasak meyveyi bulur.
Ve Hindistan'ın açlığı duyurulursa,
Bunların hepsinden kurtulabilirsiniz.

Sayfanın altında Bay Kadam'ın düzgün el yazısıyla alınmış notlar vardı. Yüksek sesle okudum.

Bayan Kelsey,

Kishkindha'ya girdiğinde birçok teste tabi tutulacaksınız, dikkatli olun. Sizin bana anlattığınız Durga'nın uyarılarını da buraya not ettim. Ren'in yanında kalmanız gerektiğini söyledi. Bir şey olur da birbirinizden ayrılırsanız başınız belada demektir. Ayrıca gözlerinize güvenmemenizi dile getirmiş. Fantezi ile gerçek arasındaki farkı size kalbiniz ve ruhunuz söyleyecek. Son olarak meyveyi bulduğunuzda saklamanızı tavsiye etmiş.

Hoşçakalın!

Şans sizinle olsun!

Anik Kadam

"Bahsettiği tehlikelerin ne olduğunu bilmiyorum. Umarım dikenli olanlar bir tür bitkidir."

Yürümeye başladık, ben hangi hayvanların dikenleri olduğunu hatırlamaya çalıştım."

"Bir bakalım. Stegosaurus var. Hayır, Stegosauruslar. Hımmm, belki de Stegosauri demek daha uygun olur. Her neyse, çoğulu nasıl söylenirse söylensin, bu dinozorların dikenleri vardı. Ejderhaları, kirpileri ve kurbağaları da unutmayalım. Dikenli bir hayvan seçecek olsaydım bu kesinlikle dikenli kurbağa olurdu. Oh! Ama ya çok büyük ağızları olan devasa kurbağalarsa ne yapacağız? Bizi bütün olarak yutabilirler. Belki de çantamdan gadayı çıkartsam iyi olacak."

Durdum gadayı çıkarttım. Elimde silahla yürümek daha zor olacaktı ama kendimi daha iyi hissetmemi sağlıyordu.

Tünel bir süre sonra taşlı bir koridora dönüştü ve ilerledikçe aydınlandığını gördük. Fanindra'nın gözleri soldu ve ışığı söndü. Gözleri yeniden parıldayan zümrütlere dönüştü. Garip bir şey oluyordu. Garip tanımım son birkaç haftada çok değişmişti ama bu kadarı çok fazlaydı.

Işığın nereden geldiğini anlayamadım. İleriden bir yerden filtreleniyor gibiydi. Aslında, tünelin sonundaki ışığa doğru gidiyorduk. Ne aydınlık ne de karanlık olan korkunç kâbuslarımdan birinde gibiydim. Rüyalarımda şeytani bir güç bilincime sızar, güçlü bir kuvvet beni kovalar, yoldan çıkartır ve sevdiklerime zarar verirdi.

Yerde yuvarlanan sis bizi takip ediyor gibiydi. Biz yürürken ileriyi görmemize engel olmak için birkaç adım önümüze geçiyordu. Biz durunca toplanıyor ve yörüngede dönen gezegenler gibi etrafımızda dolanıyordu. Soğuk ve gri sis Aşil'in topuğunu arar gibi buz gibi parmaklarıyla bizi yokluyordu.

Koridor da değişti. Artık taşın üzerinde yürümüyorduk, ayaklarım nemli zemine batıp çıkıyor, ayakkabılarımın çimenler üzerinde çıkarttığı çıtırtıyı duyabiliyordum. Duvarlar yosunlandı, sonra çimenlendi ve bir süre sonra çalıya benzer bitkilerle kaplandı. Bu nemli ve loş ortamda nasıl hayatta kaldıklarını merak ettim.

Duvarlar birbirinden uzaklaştı, artık nerede olduklarım göremiyordum. Tavan yerini gri gökyüzüne bıraktı. Bir derinliği yoktu fakat bittiği yeri de göremiyordum. Bana bir biyosfer kubbeyi hatırlattı ama insan yapımı değildi. Sanki başka bir gezegene adım atmıştık.

Yolumuz aşağıya doğru eğim alınca bastığım yere odaklandım. Garip bitkiler ve ağaçlarla dolu bir ormana girdik. Rüzgârla sallanıyormuş gibi kökleri üzerinde hareket ediyorlardı fakat ben bir esinti hissedemiyordum. Ağaçlar birbirine çok yakın ve çalılar çok sık olduğu için yolumuzu görmemiz güçleşti. Bir süre sonra yolu da kaybettik.

Ren önüme geçti ve bedeniyle bana yol açtı. Ağaçların dalları söğütler gibi yere kadar uzanıyordu. Uzantıları tüylüydü ve dokununca derimi gıdıklıyordu. Uzanıp boynumu kaşıdım ve ıslak olduğunu fark ettim.

Terliyor olmalıyım. Garip, çok efor sarf etmedim. Belki de dallardan akan sudur. Elime bir şey bulaştı. Yeşil ışığın altında kahverengi bir görüntüsü vardı. Bu nedir? Öz suyu? Hayır! Kan!

Daha yakından bakmak için tüylü yapraklardan birini koparttım. Yakından bakınca üzerindeki minik iğneleri gördüm. Parmağımla birine dokunmak istedim ve iğneler elime doğru uzadı. Elimi ileri geri hareket ettirdim, iğneler mıknatısa tepki verir gibi ileri geri hareket etti.

"Ren! Dur! Dallar bizi çiziyor. Hareketlerimizi takip eden iğneleri var. Dikenli tehlikeler bu ağaçlar!"

Ren durunca yukarıdan inen tüylü dallar boynuna ve kuyruğuna dolanmaya çalıştı. Ren zıpladı ve uzantılardan güçlükle de olsa kurtuldu.

"Koşmalıyız yoksa bizi yakalayacaklar!" diye bağırdım.

Ren artan bir kararlılıkla çalıları yarmaya devam etti. Ben peşinden koştum. Orman sonsuza kadar uzanıyor, hiç seyrelmiyor gibiydi. On beş dakika sonra yavaşladım, yorulmuştum. Daha fazla koşamazdım.

Nefes nefese, “Ren,” dedim. “Ben seni yavaşlatıyorum. Sen bensiz ilerle. Ağaçların diğer tarafına çık. Bunu başarabilirsin.” Durdu, geriye döndü ve hemen yanıma geldi. Dallar aşağıya süzülmüş ve bedenime dolanmaya başlamıştı.

Kükredi ve öne atıldı, dalları pençeleriyle kesti. Uzantılar bir süreliğine geri çekildi. Birinin koluma dolandığını hissettim ve sona yaklaştığımı anladım. Gözlerime yaşlar doldu, eğilip Ren in yanağını okşadım.

“Ren, git. Lütfen beni bırak.”

Form değiştirdi ve elini elimin üzerine koydu. “Birlikte olmamız gerekiyor, unuttun mu? Seni bırakmam, Kelsey. Seni asla bırakmam.” Üzgün bir gülümsemeyle karşılık verdim.

Yutkundum ve koluma dolanan dalı çözerken başımla onayladım. Boynuma doğru uzanan bir diğerini de kenara itti.

“Haydi.”

Gadayı elimden aldı ve dalları dövmeye başladı. Dallar yeşil parmaklarını silaha dolamaya çalıştı, gücünden etkilenmiyorlardı. Ren bir gövdenin yanına gitti ve gadayı gövdeye geçirdi.

Ağaç hemen kendine geldi. Dallar içe büküldü ve gövdeyi korumak için etrafına dolandı. Ren önüme geçti ve bana yaralı ağacın yanında beklememi işaret etti. Birkaç adım attı ve gadayı başka bir ağacın gövdesine savurdu.

Gövdeleri dövüyor, geride etli yaralar bırakıyordu. Ormanın içinde ağır ağır ilerleyen Reni takip ettim. Dallar ne yapmaya çalıştığının farkındaydı ve vahşice Ren’e saldırıyordu fakat Hint prensinin enerjisi tükenmek bilmiyordu.

Açıkta kalan derilerimin üzerinde sıyrıklar ve çizikler belirmeye başlayınca yüzümü buruşturdum. Ren’in sırtı da yaralıydı, gömleği parçalanmış ve kana bulanmıştı. Acımasızca kamçılanmış gibi duruyordu.

Sonunda, iğneli ormanın kıyısına ulaştık ve bir açıklığa adım attı. Beni dalların uzanamayacağı bir yere taşıdı ve kendini yere bıraktı. Kan ter içindeydi, çok yorulmuştu. Çantamdan biraz su çıkarttım ve Ren’e uzattım. Bütün şişeyi tek dikişte mideye indirdi.

Eğildim ve kanlı koluna baktım. Vücudu kan ve terle kayganlaşmıştı. Yeni bir şişe su ve eski bir tişört çıkarttım, yaralarının üzerini temizlemeye başladım. Soğuk ve ıslak kumaşı yüzüne ve sırtına değdirdim. Rahatlamaya başladı ve ben yaralarıyla ilgilendikçe nefes alıp verişi yavaşladı. Çizikler ve sıyrıklar iyileşiyor, benim endişelerim azalıyordu. Sonra bir şeyin farkına vardım.

“Ren! İnsan olarak yirmi dört dakikadan fazla kaldın. Sen iyi misin - yaraların dışında bir şeyin var mı?”

Elini göğsüne sildi. “Ben... iyiyim. Kaplana dönüşmem gerektiğini hissetmiyorum.”

“Belki de yapmamız gereken budur. Belki de laneti bozabildik!”

Durup düşündü. “Sanmıyorum. Bence yolumuza devam etmeliyiz.”

“Neden test etmiyorsun? Kaplana dönüşüp dönüşemediği-ne baksana.”

Kaplana dönüştü ve yeniden insan olduğunda kana bulanmış giysilerinin yerini temiz beyaz kıyafetler aldı.

“Belki de buranın büyüsü insan formunda kalmama izin veriyordun”

Yüz ifademden ne kadar büyük bir hayal kırıklığına uğradığım belli olmalıydı. Bir kahkaha attı ve parmaklarımı öptü.

“Endişelenme, Kells. Yakında tamamen insan olacağım fakat şimdilik bu durumun keyfini çıkartalım.”

Bana göz kırptı ve sırıttı, sonra beni yanına çekip yaralarımı inceledi. Kollarıma, bacaklarıma ve boynuma baktı. Islak bezi kollarımda gezdirdi, nazik bir biçimde yaralarımı temizledi. Kendisinin yaralarının benimkilerden çok daha ciddi olduğunu söyleyerek Reni vazgeçirmeye çalıştım ama ikna olmadı.

“Her şey yolunda. Ensende kötü bir çizik var ama bence iyileşecek.” Bezle enseme bastırdı ve bir süre bekledi. Sonda parmağıyla tişörtümün yakasını çekiştirdi. “Ah, bakmamı istediğin başka yerler de var mı?”

Elini kenara ittim. “Hayır, teşekkür ederim. Başka yerlere kendim bakabilirim.”

İyi niyetle gülümsedi, sonra ayağa kalktı ve beni de kaldırdı. Çantamı aldı ve gadayı omzuna vurdu. Elimi tuttuktan sonra yürümeye başladı.

Yine iğneli ağaçların yanından geçtik fakat bu sefer çok sık değillerdi ve aralarında ölümcül olmayan normal ağaçlar da vardı, bu yüzden iğnelerden uzak durmayı başardık. Ren parmaklarını parmaklarıma kenetledi.

“Biliyor musun, böyle seninle el ele tutuşup ne kadar vaktimin kaldığını düşünmemek çok güzel.”

Utanarak, “Hımmm, evet,” diye onayladım.

Ren, içinde bulunduğumuz duruma rağmen mutlu görünüyordu. Her gün insan olarak geçirecek çok az vakti olmasının ve her saniyenin keyfini çıkartmaya çalışmanın ne kadar zor bir şey olduğunu düşündüm. Bu ürkütücü yer sanki bir hediyeydi. Neşeli hâli sonunda beni de etkisi altına almayı başardı.

Önümüzde daha kötü testler olabileceğinin farkındaydım ama Ren ile yan yana yürürken hiçbir şey umurumda değildi. Birlikte geçirdiğimiz vaktin tadını çıkarttım.

Yeniden toprak bir yol bulduk ve ilerlemeye başladık. Yol tepelere ve aralarından geçen tünele doğru uzanıyordu. Gidecek başka bir yer yoktu, tünelde ağır adımlarla yürürken etrafımızı incelemeye çalıştık. Taştan duvarlarda meşaleler vardı ve sağa sola yeni tünellere ayrılıyordu. Yandaki koridorlardan birinde bir şeyin hareket ettiğini görünce irkildim.

"Ren! Orada bir şey var."

"Ben de gördüm."

Tünellerden devasa bir labirentteydik, göz ucuyla yabancı figürler görüyorduk. Rene iyice sokuldum, kolunu omzuma attı.

Bir ses, ağlayan bir kadının sesini duydum. "Ren? Ren? Ren? Ren?" Ses tünellerde yankılandı.

"Buradayım, Kells! Kells! Kells!"

Ren kaygıyla bana baktı ve omzumu sıktı. Sesler bize aitti. Beni bıraktı ve gadayı çıkartıp önünde tuttu. Dikkatli adımlarla yürürken gözünü diğer tünellerden ayırmadı.

Çığlıklar ve koşan ayak sesleri duydum, kaplanlar kükredi ve kız ciyakladı. Durdum ve tünellerden birinin ağzında dikildim.

"Kelsey! Yardım et!" Ren diğer tünelde belirdi. Kendisini ısıran ve tırmalayan maymunlarla savaşıyordu. Bir kaplana dönüştü, dişlerini maymunlara geçirdi ve hayvanları parçaladı. Çok kanlı bir sahneydi!

Korkarak geri adım attım. Sonra olduğum yerde dondum kaldım ve Durga'nın birlikte kalmamızla ilgili uyarısını hatırladım. Arkama dönünce daha önce orada olmayan iki tünel gördüm. Elinde gada ile iki Ren vardı, her biri bir tünelde koşturuyordu. Hangisi ana tünel? Hangisi gerçek Ren?

Arkamdan gelen ayak seslerini duydum ve telaşla sağdakine girdim. Reni yakalamak için koştum ama ne kadar yakma girersem o kadar uzaklaşıyordu. Yanlış yolu seçtiğimi anladım. Seslendim. "Ren!"

Bana doğru dönmedi. Durdum ve önümdeki diğer iki tünele baktım. Kishan ve Ren tünellerden birinde savaşıyordu. Diğerinde ise Bay Kadam rüyalarımın öcü adamına benzeyen biriyle çarpışıyordu.

Bir tünelden diğerine koştum. Bazılarında yaşamımdan kesitler vardı. Büyükannem çiçekleri ekmesine yardım etmemi istedi. Lise öğretmenlerimden biri bana sorular sordu. Birinde ailem vardı, bana sesleniyorlardı. Göz yaşlarımı tutamadım.

Yüksek sesle çığlık attım. “Hayır, hayır, hayır! Bu olamaz! Ren nerede?”

“Kelsey? Kelsey? Neredesin?”

“Ren! Buradayım!” Sesimi duydum ama bir şey söylememiştim.

Bir başka tünele baktım ve Ren’i bana yaklaşırken gördüm. Fakat ben, ben değildim. Ren bana benzeyen şeye yaklaştı ve yüzünü okşadı.

“Kelsey, iyi misin?”

Diğer ben cevap verdi. “Evet, iyiyim.” Başını çevirdi ve Ren yanağını öperken bana baktı. Görüntü değişti, keskin bir burun açığa çıktı ve yüzü eriyerek ölüme dönüştü. Uğursuz bir gülümsemeyle bana bakmaya devam etti, içinde kurtların dolaştığı gülümseyen bir cesede bakarken tiksinerek ürperdim.

Tünelin girişine doğru yürüdüm ve Rene durmasını haykırdım ama beni duymadı. Girmeme engel olan bir bariyer vardı. Ceset bana sırıttı ve el salladı. Görüntü bulanıklaştı, artık formunu göremiyordum.

Öfkelendim ve görünmez bariyeri dövmeye başladım ama bir şey olmadı. Birkaç saniye sonra bariyer kalktı ve kendimi meşalelerle aydınlanmış uzun karanlık bir koridorda buldum. Daha önce geçtiğim onlarca koridora benziyordu.

Pes ettim ve yürümeye başladım. Yere çömelmiş, çaresizce ağlayan bir Renin yanından geçtim. Hıçkırarak kaybettiklerine ağlıyor, yaptığı hatalardan bahsediyor ve her konuda yanıldığım itiraf ediyordu. Af dilendi ama bağışlanmadı. Yaptığını söylediği şeyler çirkin, kabul edilemez, korkunç şeylerdi. Ben Renin böyle şeyler yapacağına inanmıyor, yaptığını hayal bile edemiyordum. Vücudu yara bere içerisindeydi, onu böyle görmek bana çok acı veriyordu.

Öfkelendim. Bu kadarı çok fazlaydı! Sevdiğim birini bu halde görmek çok kötüydü, kızgınlığım iyice arttı. Birisi veya bir şey bizimle oyunlar oynuyor, ben oyundan nefret ediyordum. Daha kötü olan ise aynı şeyin Renin de başına geldiğini bilmemdi. Benim nasıl temsil edildiğimi ancak Tanrı bilebilirdi!

Bir başka tünele girdim ve sırtı dik gururlu bir Reni gördüm. Dikkatlice yanına yaklaştım. “Ren? Gerçekten sen misin?”

Arkaya döndü ve güzel gülümsemesini gösterdi, kollarını iki yana açtı ve beni yanma çağırdı.

“Kelsey! Nihayet geldin! Neden bu kadar geç kaldın? Neredeydin?”

Rahatlayarak kollarımı boynuna doladım, beni kendine çekti. Bana sarıldı ve sırtımı sıvazladı.

Şaşkındım. *"Ren? Çanta ve gada nerede?" Geri çekildim ve yakışıklı yüzüne baktım.

"Onlara artık ihtiyacımız yok. Şşş, sessiz ol. Bir dakika daha burada kal."

Hemen geri adım attım ve uzaklaştım.

"Sen Ren değilsin."

Bir kahkaha attı. "Tabii ki Renim, Kelsey. Kanıtlamam için ne yapmam gerek?"

"Hayır. Ters bir şeyler var. Sen Ren değilsin!"

Tünelden çıktım ve ciğerlerim patlayana kadar koştum fakat bir yere varamadım. Tünelleri geride bıraktım. Yavaşladım, nefes nefeseydim, ne yapmam gerektiğini düşünmeye çalıştım. Renin çantası ve gadası vardı. Onları asla bırakmazdı. Hâlâ bir yerde yanında olmalılardı fakat benim hiçbir şeyim yoktu. Hayır, bu doğru değildi. Benim de bir şeyim vardı!
Kot pantolonumun cebinden kâğıdı çıkarttım ve Bay Kadam'ın uyarılarını okudum.

Bir şey olur da birbirinizden ayrılırsanız başın belada demektir. Ayrıca gözlerinize güvenmemenizi dile getirmiş. Fantezi ile gerçek arasındaki farkı size kalbiniz ve ruhunuz söyleyecek.

Gözlerime güvenmemeliyim. Pekâlâ, bunu zaten biliyorum. Öyleyse aradaki farkı bana kalbim söyleyecek. Tamam, kalbimi takip ederim. Bunu nasıl yapacağım?

Yürümeye devam edip gözlerimi dört açmaya karar verdim. Her bir tünelde durup sahneyi izledim, sonra gözlerimi kapattım ve kendime yolunda gitmeyen bir şey olup olmadığını sordum. Genelde karşıma çıkan her kim veya her ne ise çabalarını ikiye katlıyordu. Konuşuyor ve yalvarıyor, kendisini takip etmemi istiyordu. Bu şekilde yoluma devam ettim, birkaç tünelin önünden geçtim, hiçbiri bana doğru tünelmiş gibi gelmedi.

Başka bir tünele geldim ve durup manzarayı seyrettim. Ben yerde ölü yatıyordum ve Ren yanıma çömelmişti. Durup cansız bedenimi inceledi. Fısıldadığını duydum. "Kelsey? Sen misin? Kelsey, lütfen. Konuş benimle. Gerçekten sen misin değil misin bilmem gerek."

Bedenimi dikkatlice yerden aldı ve sevgi dolu kollarında taşıdı. Çantası ve gadası olup olmadığını kontrol ettim, her şey yerli yerindeydi ama daha önce de beni kandırmayı başarmıştı. Ren, "Beni bırakma, Kells," dedi.

Gözlerimi kapattım ve hayatta kalmam için yalvaran sesini dinledim. Kalbim vahşice atmaya başladı, önceki tünellerde böyle bir tepki göstermemişti. Öne adım attım ve yine bir bariyere çarptım.

Yumuşak bir ses tonuyla konuştum. "Ren? Buradayım. Pes etme."

Beni duymuş gibi kafasını kaldırdı.

"Kelsey? Seni duyabiliyorum ama göremiyorum. Neredesin?" Beni ya da bana benzeyen bedeni yere koydu. Ceset ortadan kayboldu.

"Gözlerini kapat ve beni hissederek bana doğru gel." Yavaşça ayağa kalktı ve gözlerini kapattı.

Ben de gözlerimi kapattım, sadece sesine değil kalbine odaklandım. Elimi göğsüne koyduğumu hayal ettim, parmaklarımın altında güçlü kalp atışlarını hissettim. Bedenim kendi kendine hareket etti ve öne birkaç adım attı. Ben Rene, gülümsemesine, kahkahasına, yanında kendimi nasıl güvende hissettiğime odaklandım. Birden elim göğsüne değdi ve kalbinin attığını hissettim. Karşımdaydı. Gözlerimi yavaşça açtım ve Ren e baktım.

Uzanıp saçlarıma dokunmak istedi ama elini geri çekti. "Kelsey, bu sefer gerçekten sen misin?"

"Hayır, eğer sormak istediğin buysa, kurtlu bir cesedim."

Sırıttı. "Rahatladım. Hiçbir kurtlu ceset bu kadar alaycı olamaz."

"Ben senin sen olduğunu nereden bileceğim?" diye karşılık verdim.

Durup düşündü, sonra başını hafifçe yana yatırıp beni öptü. Ayaklarımı yerden kesip beni kendine çekti, bana bu kadar sıkı sıkı sarılabileceği aklıma gelmezdi, sonra dudakları dudaklarıma değdi. Öpücüğü önce sıcak ve yumuşak fakat kısa süre sonra aç ve talepkardı. Ellerini kollarımın, omuzlarımın üzerinde gezdirdi, ensemi okşadı. Kollarımı beline doladım ve öpüşmenin keyfini çıkarttım. Beni bıraktığında kalbim yerinden çıkacakmış gibi atıyordu.

Konuşma yetimi geri kazanınca, "Gerçek sen değilsen bile ben bu versiyonu alayım," dedim.

Bir kahkaha attı ve ikimiz de rahatladık. "Kells, yolun geri kalanında elimi sakın bırakma."

Gülümseyerek karşılık verdi. "Sorun değil." Ren'i bulduğum için çok mutluydum, diğer tünellerden gelen çağrılara ve yalvarmalara kulak asmadım.

Tünelin ucunda ışık belirdi ve adımlarımızı hızlandırdık. Ren dışarı çıkana kadar elimi sıkı sıkı tuttu ve tünelin ağzından uzaklaştık. Şimdi ağaçların arasında kıvrılan bir derenin başındaydık.

Bulunduğumuz yer her neresiyse vakit öğlen olmalıydı, dinlenip bir şeyler yemeye karar verdik.

Enerji barını kemirirken, "Ağaçlardan uzak durup dere yatağının yanında kalalım," dedi.

"Dereyi takip edersek bizi Kishkindha'ya götüreceğini ümit ediyorum."

Başımla onayladım ve bir sonraki dönemeçte bizi nelerin beklediğini düşündüm.

Kısa süreli de olsa dinlenmek bizi tazelemişti, dereyi takip ettik. Su önümüzde akıyordu, Ren'e göre akıntı yönünde ilerliyorduk. Dere kenarı çakıl taşları ve pürüzsüz düz taşlarla doluydu.

Gri bir taşı elime aldım, yürürken atıp tutmaya başladım, düşüncelere daldım. Taşın ağırlığı ve hissi değişti. Avucumu açıp taşa baktım. Düzgün, parıltılı bir zümrüde dönüşmüştü. Durdum ve ayağımın altındakilere baktım. Hepsi gri ve soluktu ama suyun altındakiler değerli taşlar gibi ışıldıyordu.

"Ren! Şuna bak. Suyun dibine." Parıldayan taşları işaret ettim. Dere ilerledikçe taşların büyüklükleri de artıyordu. "Şunu gördün mü? Paskalya yumurtası büyüklüğünde bir yakut!"

Ben sudan büyük bir elması almak için eğilirken Ren kollarını belime doladı ve beni geriye çekti.

Nehri işaret ederken kulağıma fısıldadı. "Şuna bak. Göz ucuyla bak. Ne görüyorsun?"

"Bir şey görmüyorum."

"Çevresel görüşü kullan."

Elmasın hemen yanında, suyun altında bir görüntü parıldıyordu. Beyaz bir maymuna benziyordu ama tüysüzdü. Kollarını bana doğru uzatmıştı.

"Seni yakalamaya çalışıyor."

Yakutu hemen dereye fırlattım. Düştüğü yerde su tısladı, ardından duruldu ve yeniden ipeksi bir pürüzsüzlüğe büründü. Doğrudan bakarsam tek gördüğüm şey parıltılı yaşlardı ama göz ucuyla bakarsam her yerde su maymunları görüyordum, suyun altında yüzüyorlardı. Deniz atları gibi kuyruklarını çapa olarak kullanıyor, ağaç köklerine ve suyun dibindeki bitkilere tutunuyorlardı.

Ren, "Bunlar Kappa olabilir mi?" diye sordu.

"Kappa nedir?"

"Annemin anlattığı Asyalı şeytanlar. Suda yaşarlar, çocukları yakalayıp kanlarını emmeyi beklerler."

"Vampir deniz atı maymunlar? Sen ciddi misin?"

Omzunu silkti. “Görünüşe göre gerçekler. Annem bana bu hikâyeyi çok küçükken anlatmıştı. Çin’de çocuklara büyüklere selam vererek saygı göstermek gerektiğinin öğretildiğini söylemişti. Selam vermezlerse Kappa’ların çocukları kapacağına inanılıyormuş. Kappa’ların kafalarının tepesindeki oyuğun içi su doluymuş. Hayatta kalmak için suya ihtiyaçları varmış. Birisi üzerine gelirse hayatta kalmanın tek yolu selam vermekmiş.” “Selam vermek ne işe yarayacak?”

“Sen Kappa’ya selam verirsen o da selam verir. Bunu yapınca başındaki su dökülür, böylece savunmasız kalır.”

“Sudan çıkabiliyorlarsa bize neden saldırmadılar?”

Durup düşündü. “Bana söylenene göre sadece çocuklara saldırırlarmış. Annem bana büyükannemin çocuklarının isimlerini meyvelerin veya salatalıkların üzerine yazıp çocuklara banyo yaptırmadan önce suyun içine attığını anlatmıştı. Kappa meyveyi yer ve doyarmış, bu sayede çocuklara zarar vermezmiş.”

“Annen de aynısını yapar mıydı?”

“Hayır. Öncelikle, biz kraliyet ailesindendik ve banyolarımız bizim için önceden hazırlanırdı. Ayrıca, annem bu hikâyeye inanmazdı. Bu hikâyeyi bize bütün insanlara ve varlıklara saygı gösterilmesi gerektiğini anlamamız için anlattı.” “Bir gün annen hakkında sohbet edelim. Çok ilgi çekici bir kadına benziyor.”

Yumuşak bir ses tonuyla cevap verdi. “Öyledir. Onun da seni tanımasını çok isterdim.” Ren suyu taradı ve bizi bekleyen şeytanları işaret etti. “Şu şeytan sadece çocuklara saldırması gerekse bile seni yakalamaya hazırdı. Bunlara taşları koruma görevi verilmiş olabilir. Birini alsaydın, muhtemelen seni suyun altına çekecekti.”

“Suyun altına mı çekecekti? Üzerime atlamayacak mıydı?” “Kappa genelde kanını içmeden önce kurbanlarını boğar. Kendilerini korumak için mümkün olduğunca suda kalırlar.”

Reni bedenimle suyun arasına aldım. “Öyleyse, derenin yanında mı kalacağız, ağaçların arasında mı dalacağız?”

Elini saçlarının arasında gezdirdi ve gadayı yeniden eline aldı, saldırmaya hazırdı. “Tam ortada bir yerde kalmaya ne dersin? Kappa şimdilik suda kalmayı tercih ediyor fakat ağaçların dallarından da uzak kalmakta fayda var.”

Birkaç saat daha yürüdük. Hem Kappa’lardan hem de ağaçlardan uzak kaldık, fakat dallar uzanıp bizi yakalamak için elinden geleni yaptı. Derenin

kıvrıldığı bir yerde istemesek de ağaçlara fazla yaklaştık ama Renin gadası vardı ve gövdelere birkaç kez vurarak doyumsuz dalların icabına baktı.

Sonunda yolumuzun tam üzerinde duran dev bir ağaca ulaştık. Uzun, yılana benzer dallarını bize doğru uzatmıştı, iğneleri dışarı fışkırıyordu. Ren eğildi, dalların altından geçti, inanılmaz bir hızla öne atıldı ve gövdeye doğru koştu. Ağacın yaprakları hemen vücudunu kuşattı.

Bir gümbürtü geldi ve ağaç titredi, Ren'i bıraktı. Renin her yeri çizilmişti ama sırıtarak yanıma geri döndü. Yüz ifadesi çabucak değişti, endişelendi çünkü ben ağzım açık kafasının üzerinden ağaca bakıyordum. Ağaç görüşümüzü engelliyordu ama şimdi dallarını bedenine sardığı için ileride hayaletimsi gri krallık Kishkindha gözüküyordu.

21
Kishkindha

Dev iğneli ağacın yanından geçtik ve şehre baktık. Aslında bir şehirden çok ortaçağ kaleleri büyüklüğündeydi. Nehir duvara çarpıp ikiye ayrılıyor, bir hendek gibi duvarları kuşatıyordu. Duvarlar mavi benekli gri taşlarla örülmüştü, parıldayan dumansı menekşe renkli bir görünümü vardı.

"Işığımız azalıyor, Kelsey. Zor bir yolculuktu. Neden burada kamp yapıp uyumuyoruz? Şehre yarın gireriz."

"Kulağa hoş geliyor, ben tükendim."

Ren gidip odun topladı ve yanıma gelince mırıldandı. "Ölü dallar bile tenimi çiziyor."

Birkaç dalı taşlarla çevrelediğimiz oyuğa fırlattı ve ateş yaktı. Rene bir şişe su verdim. Küçük tenceremizin içini suyla doldurdu ve kaynatmaya başladı.

Ben kamp kurmakla meşgulken Ren kuru dal bulmaya gitti. Bu sefer çadırım olmadığı için kamp kurmak çok daha kısa sürdü. Tek yapmam gereken taşları ve dalları temizlemekti.

Su ısındıktan sonra içine akşam yemeği paketlerimizi boca ettim ve dondurulmuş yemeğimizin su çekip yenecek kıvama gelmesini bekledim. Ren dallar hakkında bir şeyler mırıldanarak geri döndü ve yanıma oturdu. Akşam yemeğini uzattım, bir kaşıkla karıştırdı.

Yemeği kaşıklarken, "Ren, sence Kappa akşam peşimizden gelir mi?" diye sordum.

"Sanmıyorum. Bunca zamandır suda kaldılarsa ve hikâye doğruysa, ateşten korkuyor olmaları gerek. Ben gece boyunca ateşin yandığından emin olurum."

"Belki de sırayla nöbet tutmalıyız. Her ihtimale karşı." Yemeğinden bir kaşık daha aldı, ağzının kenarı alaycı bir biçimde hafifçe büküldü. "Pekâlâ, ilk nöbeti kim tutacak?" "Ben tutarım."

Gözleri neşeyle parıldadı. "Ah, cesur bir gönüllü."

Rene öfkeli bir bakış attım. "Benimle dalga mı geçiyorsun?" Elini kalbinin üzerine koydu. "Hayır, madam! Cesur olduğunuzu biliyorum. Bana bir şey

ispatlamak zorunda değilsiniz." Ren yemeğini bitirdi, ateşin başına oturdu ve garip dallardan birkaçını daha ateşe attı. Alevler parlaktı. Dalları kemiren alevler önce yeşilimsi bir parlaklığa bürünüyor sonra havai fişekler gibi cızırdıyor ve çatırdıyordu. Alevler bir süre sonra etrafı yeşil bir renkle çevrili kırmızımsı turuncuya dönüşüyordu.

Akşam yemeğimi bir kenara koyup garip alevlere baktım. Ren yanıma oturdu ve elimi tuttu.

"Kells, nöbet tutmak istemeni takdir ediyorum ama dinlenmen gerek. Bu yolculuk senin için çok daha yorucu oldu." "Her yerini çizdiren şendin. Ben seni takip ettim."

"Evet, ama ben hızlı iyileşiyorum. Ayrıca, endişelenecek bir şey olduğunu sanmıyorum. Bak sana ne söyleyeyim, ilk nöbeti ben tutarım. Bir şey olmazsa ikimiz de uyuruz, tamam mı?"

Kaşlarımı çattım. Parmaklarımla oynamaya başladı ve avucumu okşamak için elimi tersine çevirdi. Alevlerin parıltısı yakışıklı yüzünde dans etti. Bakışlarım dudaklarına kaydı.

"Kelsey?" Gözlerime bakmak istedi ama ben bakışlarımı kaçırdım.

Bu şekilde kamp yaparken Ren'e yakın olmaya alışkın değildim. Genelde bütün kararları ben verirdim, Ren de kaplan formunda beni takip ederdi. Eee, genelde ben onu takip ederdim. Fakat en azından kaplanken bana itiraz edemiyor ya da kollarımı boynuna dolayıp dudaklarına öpücükler kondurmayı düşünmüyordum.

İnanılmaz beyaz bir gülümsemeyle elimi okşadı. "Tenin çok yumuşak."

Eğilip kulağıma burnunu sürttü. Kanım kaynamaya başladı ve zihnim bulanıklaştı. "Kells, planımı onaylıyor musun?"

Silkinerek büyüsünden kurtuldum ve inatçı bir yüz ifadesi takındım. "Pekâlâ, sen kazandın. Onaylıyorum," diye mırıldandım. "Her ne kadar beni buna mecbur bıraksan da."

Bir kahkaha attı ve bana baktı. "Seni buna nasıl mecbur bırakıyorum?"

"Öncelikle, sen bana dokunurken mantıklı düşünmemi bekleyemezsin. Ayrıca, beni nasıl ikna edeceğini çok iyi biliyorsun."

"Bu doğru mu?"

"Tabii ki. Tek yapman gereken gözlerime bakmak veya gülümsemek, kibarca sormak, bunu yaparken hafifçe bir yerime dokunmak. Ben neler olduğunu fark etmeden sen istediğini almış oluyorsun."

"Gerçekten mi?" diye dalga geçti. "Üzerinde böyle bir etkim olduğunu bilmiyordum."

Bir elini uzattı ve yüzümü kendine döndürdü. Parmakları çenemden gırtlağıma doğru indi, sonra boynumda gezindi. Boynuma bağlı ipe dokununca kalbim göğsümü çekiçlemeye başladı, parmakları tılsıma doğru indi sonra yeniden yukarıya çıkıp boynuma dokundu, bana dokunurken yüzümü inceledi. Ben yutkundum.

Eğildi ve kulağıma fısıldadı. "Bunu gelecekte kendi lehime kullanmalıyım."

Derin bir nefes aldım, tenim karıncalandı ve hafifçe titredim, bütün bunları fark edince daha da keyiflendi. Ben çenemi dizlerime koyup beklerken Ren son bir kez kamp yerinin etrafım dolaştı. Kollarıma sarındım ve düşüncelere daldım.

Renin dokunduğu yerlerde tenim karıncalanıyordu. Elimi boynuma götürdüm ve tılsıma dokundum. Bir süre Kishanı ve ne kadar güçlü göründüğünü düşündüm. Fakat aslında evcil bir kedi gibi zararsızdı, kardeşlerin tehlikeli olanı Rendi. Mavi gözlü kaplan ne kadar masum görünse de büyüleyici bir avcıydı. Karşı koyulmazdı —bir Venüs böcek-kapanı gibiydi. Çok çekici, cezbedici ve ölümcüldü. Yaptığı her şey beni baştan çıkartıyor ve muhtemelen kalp sağlığımı bozuyordu.

Cilveli ve arsız yorumlarıyla Kishandan daha göz korkutucuydu. İki kardeş de çok yakışıklı ve büyüleyiciydi. Her kızın hoşuna gidecek eski tarz şövalyevari tavırlara sahiptiler. İkisi de çok açıksözlüydü. Bu, onlar için bir oyun veya kadınları etkilemenin bir yolu değildi. İkisi de çok ciddiydi.

Kishan birçok konuda Renin dengiydi. Bu yüzden Yesubai'nin seçimini anlayabiliyordum, Reni benim için daha tehlikeli yapan şey ise ona karşı duyduğum hislerdi. Bir insan olduğunu bilmeden kaplan haline karşı bile güçlü hisler beslemiştim. Bu bağ sayesinde insan haline çok daha kolay alışmıştım.

Fakat insan olması kaplan olmasından çok daha karmaşıktı. Sürekli olarak kendime paranın iki yüzü olduğunu hatırlatmak zorunda kalıyordum -bir yazı bir de tura vardı. Kendimi Ren'e teslim etmek için birçok sebebim vardı. Aramızda bir bağ olduğu kesindi. Beni çekim alanına sokmuştu.
Ortak yönlerimiz vardı ve birlikte vakit geçirmekten hoşlanıyorduk. Onunla konuşmayı ve sesini dinlemeyi seviyordum. Ren ile her şeyi konuşabileceğimi biliyordum.

Fakat dikkatli olmak için de bir sürü sebebim vardı. İlişkimiz çok karmaşıktı. Her şey çok hızlı gelişmişti. Bu kadarı benim için fazlaydı. Farklı kültürlerden, farklı ülkelerden ve farklı yüzyıllardan geliyorduk. Hatta günün

büyük bir kısmında farklı türlerdik.

Rene âşık olmak bir uçurumdan denize adamak gibi. Ya hayatım boyunca yaşadığım en heyecan verici deneyim ya da hayatımın en büyük hatası olacak. Ya gerçekten yaşadığımı hissedeceğim ya da kayalıklara çarpıp parçalanacağım. Belki de bazı şeyleri yavaşlatmak daha iyi olacak. Arkadaş olmak çok daha kolay.

Ren yanıma geldi, boş akşam yemeği paketlerini aldı ve çantasına koydu. Karşıma oturdu. "Ne düşünüyorsun?"

Gözlerimi ateşten kaldırmadım. "Hiçbir şey."

Başım hafifçe yana yatırdı ve bana baktı. Bana baskı yapmadı, bunun için minnettardım -zaten sevdiğim özellikleri listesinin elemanlarından biri de buydu.

Avucunu avucuma bastırdı, yavaşça üzerindeki tozları temizlermiş gibi ovaladı. Hareket eden parmaklarını uzun süre seyrettim.

"Buna gerek olmadığını düşünsem de ilk nöbeti ben alıyorum. Hâlâ kaplan duyularına sahibim, biliyorsun. Sudan çıkmaya karar verirlerse Kappa nın sesini duyabilir, kokusunu alabilirim."

"Pekâlâ."

"Sen iyi misin?"

Silkinip kendime geldim. Tanrım! Soğuk bir duşa ihtiyacım var! Ren uyuşturucu gibi, uyuşturuculara ne yaparsın? Mümkün olduğunca uzak durmaya çalışırsın.

"Ben iyiyim," dedim. Sonra çantamı karıştırmaya başladım. "Örümcek duyuların titreşirse bana haber ver, olur mu?"

"Ne?"

Elimi kalçama koydum. "Tek bir sıçrayışta yüksek binaları aşabilir misin?"

"Sormaya çalıştığın şey buysa kaplan gücüne hâlâ sahibim."

İnledim. "Harika. Artıların listesine süper bir kahraman olduğunu da ekleyeceğim."

Kaşlarını çattı. "Ben süper kahraman değilim, Kells. Şimdi birinci önceliğimiz dinlenmek. Ben birkaç saat nöbet tutacağım." Sırıttı. "Bir şey olmazsa sana katılacağım."

Olduğum yerde dondum kaldım ve birden çok öfkelendim. Bunun ne demek olduğunu bilmiyor olmalıydı. Yüzünde bir ipucu aradım fakat gizli bir ajandası olduğunu veya bir şeyler planladığını sezmedim.

Yorganımı çıkarttım, kasıtlı olarak ateşin diğer tarafına geçtim ve

çimenlerin üzerinde rahatlamaya çalıştım. Yana döndüm, böcekleri uzak tutmak için yorganıma bir mumya gibi sarındım. Kolumu başımın altına koydum ve yıldızsız gökyüzüne baktım.

Ren benim kendisinden uzaklaştığımı fark etmemiş gibiydi. Ateşin diğer tarafında rahat bir yer buldu ve karanlığın içinde gözden kayboldu.

"Ren?" diye mırıldandım. "Sence neredeyiz? Tepemizdekinin gökyüzü olduğunu sanmıyorum."

Yumuşak bir ses tonuyla cevap verdi. "Bence yerin altında bir yerdeyiz."

"Sanki başka bir dünyaya geçmiş gibiyiz," dedim.

Çimenlerde yumuşak bir yer bulmaya çalıştım. Yarım saat boyunca boş yere kıvrandıktan sonra hayal kırıklığı ile iç geçirdim.

"Ne oldu?"

Kendime hâkim olamayıp cevap verdim. "Kaplanın yumuşak tüylerine başımı koymaya alışmışım."

İnledi. "Bakalım bu konuda ne yapabileceğiz?"

Paniğe kapılıp ciyakladım. "Hayır, buna gerek yok. Ben iyiyim. Sen rahatsız olma."

İtirazlarıma kulak asmadı, mumya gibi sarınmış vücudumu yerden kaldırdı ve ateşin diğer tarafına taşıdı. Ateşe bakmam için beni yana döndürdü, yanıma uzandı ve kolunu başımı koymam için boynumun altından geçirdi.

"Böyle daha mı rahat?"

"Oh, evet ve hayır. Başım bu pozisyonda daha iyi. Ne yazık ki, vücudumun geri kalanı için aynı şeyi söyleyemem."

"Ne demek istiyorsun? Neden rahat değilsin?"

"Çünkü sen bana çok yakınsın."

Bu cevabım Rene komik geldi. "Kaplanken sana yakın olmamdan rahatsız olmuyordun."

"Kaplan sen ve erkek sen tamamen farklı şeyler."

Kolunu belime attı ve beni kendine çekti, birbirimize yapıştık. Mırıldanmaya başladığında hayal kırıklığına uğramış gibiydi. "Bana çok farklı gelmiyor. Sadece gözlerini kapat ve benim hâlâ kaplan olduğumu hayal et."

"Bunun işe yarayacağını sanmıyorum." Kolunda yatarken gergindim, ensemi okşamaya başlayınca daha da gerildim.

Yumuşak bir ses tonuyla, "Saçının kokusunu seviyorum," diye mırıldandı. Göğsü sırtımda hırıldadı, vücuduma titreşimler gönderdi.

"Ren, bunu şimdi yapmasan olmaz mı?"

Başını kaldırdı. “Mırladığımda hoşuna gidiyordu. Daha rahat uykuya dalıyordun.”

“Evet, ama sen kaplanken işe yarayan bir şeydi. Bunu insan olarak nasıl yapabiliyorsun?”

Duraksadı. “Bilmiyorum, sadece yapabiliyorum.” Sonra yüzünü yeniden saçlarıma gömdü ve kolumu okşadı.

“Ren? Böyle nasıl nöbet tutacağını bana açıklar mısın?” Dudakları boynuma dokundu. “Kappa’nın seslerini duyabilir, kokusunu alabilirim, hatırladın mı?”

Endişe veya beklentiyle veya başka bir şeyle irkildim, hafifçe titredim. Bunu fark etti, boynumu öpmeyi bıraktı ve titreyen ışıkta yüzüme bakmak için kafasını kaldırdı. Sesi ciddi ve sakindi. “Kelsey, sana asla zarar vermeyeceğimi bilmen gerek. Benden korkmana gerek yok.”

Rene doğru döndüm, elimi kaldırdım ve yanağına dokundum. Mavi gözlerine bakıp iç geçirdim. “Senden korkmuyorum, Ren. Sana hayatımı emanet edecek kadar dokunuyorum. Sadece, daha önce kimseye bu kadar yakın olmadım.”

Yumuşak bir öpücük kondurup gülümsedi. “Benim için de aynı şey geçerli.”

Kıpırdandı, sırtı üstü döndü. “Şimdi, arkana dön ve uyu. Seni uyarıyorum, bütün geceyi sen kollarımda uyurken geçirmeyi planlıyorum. Bunu bir daha ne zaman yapabilirim bilmiyorum. Bu yüzden rahatla ve Tanrı aşkına, kıpırdanıp durma!” Beni yeniden sıcak göğsüne çekti ve gözlerimi kapattım. Haftalardır bu kadar huzurlu uyumamıştım.

Uyandığımda kendimi Renin göğsünün tepesinde buldum. Kollarımız ve bacaklarımız birbirine dolanmıştı. Burnum kaslı göğsündeyken bütün gece boyunca nasıl uyuduğumu merak ettim. Hava soğumuştu ama yorganım ikimizin de üzerini örtüyordu. Vücutlarımız sımsıcaktı, bu yüzden bütün gece rahat uyumuştum.

Ren hâlâ uykudaydı, yüzünü incelemek için elde ettiğim nadir fırsatlardan biriydi. Güçlü bedeni rahatlamış ve uyurken yüzü yumuşamıştı. Dudakları dolgun, düzgün ve öpülesiydi. İlk kez kirpiklerinin ne kadar uzun olduğunu fark ettim. Parlak siyah saçları hafifçe alnına düşmüştü ve bu haliyle gözüme çok daha çekici geldi.

Öyleyse, gerçek Ren bu olmalı. Bana gerçekmiş gibi gelmiyor. Dünyaya düşmüş bir meleğe benziyordu. Son dört haftadır gece gündüz Ren ile birlikteydim fakat insan formunda geçirdiği dakikalar kısıtlı olduğu için

benim için daha çok hayali bir prensti.

Siyah kaşının üzerinden geçtim, kavisini takip ettim ve ipeksi siyah saçlarını yüzünden aldım. Ren'i rahatsız etmek istemiyordum, iç geçirdim, hafifçe kıpırdandım, hareket etmemeye çalıştım fakat beni tutan kolları gerildi.

Uykulu bir ses tonuyla mırıldandı. "Aklından bile geçirme." Beni yeniden kendine çekti. Yanağımı göğsüne koydum, kalp atışlarını hissettim ve ritmini dinlemeye başladım.

Birkaç dakika sonra gerindi ve yana döndü, beni de beraberinde götürdü. Alnımı öptü, gözlerini kırpıştırarak açtı ve bana bakıp gülümsedi. Güneşin doğuşunu seyretmek gibiydi. Yakışıklı, uyuyan adam yeterince çekiciydi fakat beyaz gülümsemesini gösterip kobalt mavisi gözlerle bana bakınca nefesim tutuldu.

Dudağımı ısırdım. Kafamın içinde alarmlar çalmaya başlamıştı.

Ren gözlerini tamamen açtı ve saç tellerimi kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Günaydın, rajkumari. İyi uyudun mu?"

Kekeledim. "B-ben... sen... ben... iyi uyudum, teşekkür ederim."

Gözlerimi kapattım, yana yuvarlandım ve ayağa kalktım. Ren ile çok fazla konuşmaz, onu duymaz, ona çok fazla bakmazsam bu durumu daha iyi idare edebilirdim.

Kollarını arkamdan belime doladı, dudaklarını kulağımın arkasına değdirirken gülümsediğini hissettim. "Uç yüz elli senedir hiç bu kadar güzel bir uyku çekmemiştim."

Burnunu kulağıma değdirdi, gözümün önüne benden kendimi bir uçurumdan aşağıya atmamı istese ne olacağı geldi, bedenim ıslak kayalara çarparken kahkahalar attığını duydum.

"Ne güzel," gibi bir şey mırıldandım. Renden uzaklaştım. Gün için hazırlık yapmaya başladım ve şaşkın yüz ifadesini umursamadım.

Kamp yerini topladık ve şehre doğru yürümeye başladık, ikimiz de çok sessizdik. Ren düşünceli gibiydi, ben ne zaman Ren e baksam içimde kanat çırpan huzursuzluğu bastırmaya çalıştım.

Benim neyim var? Yapacak bir işimiz var. Altın Meyveyi bulmak zorundayız ve ben... saçmalıyorum!

Kendime kızdım. Karşımda duranın lisede beni etkileyen bir erkek değil Ren, kaplan Ren olduğunu kendime hatırlattım. Rene bu kadar zamandır yakın olunca gerçekle yüzleşmek zorunda kalmıştım ve ilk yaptığım şey duygularımı dizginlemeye çalışmaktı. Yürürken ilişkimiz üzerinde

düşündüm ve bunu yaparken dudaklarımı kemirdim.

Muhtemelen kendisini kurtaran kıza kim olursa olsun âşık olacaktı. Ayrıca, onun gibi birinin benim gibi birinden hoşlanmasına imkân yok. Ren bir Süpermen gibi, ben Lois Lane olmadığımı itiraf etmeliyim. Lanet bozulunca muhtemelen süper modeller ile birlikte olur. Ayrıca, üç yüz senedir yanında olan tek kız benim. Farklı zaman dilimlerinden geliyor olsak da benim bir şeyler hissettiğim ilk erkek. Sonsuza kadar Rene sahip olacağımı düşünürsem eninde sonunda hayal kırıklığına uğrayacağım.

Aslında, Ren hakkında ne yapacağımı bilemiyordum. Daha önce hiç âşık olmamıştım. Daha önce erkek arkadaşım da olmamıştı, bu duygular benim içim hem heyecan verici hem de korkutucuydu. Hayatımda ilk kez kontrolü kaybetmiştim ve bunun hoşuma gittiğini söyleyemezdim.

Sorun, Ren ile ne kadar çok vakit geçirirsem onu o kadar çok istememdi. Ben gerçekçi biriydim. Ren ile geçirdiğim anlar ne kadar heyecan verici de olsa mutlu bir sonu garanti etmiyordu. Acı deneyimlerime dayanarak mutlu sonların gerçek olmadığını biliyordum. Lanetin bozulmasına az kaldığı için gerçeklerle yüzleşmeliydim.

Birinci gerçek: Ren serbest kalınca dünyayı dolaşmak isteyecek, bir yere yerleşmeyi aklından bile geçirmez, ikinci gerçek: Aşk risklidir. Beni sevmediğine karar verirse bu beni yok eder. Oregona geri dönüp yalnız ve normal yaşamıma dönmem, Reni unutmam daha iyi olur. Üçüncü gerçek: Bunları yaşamaya hazır değilim.

Mantık hatalarım vardı ve dönüp dolaşıp aynı yere geliyordum fakat göz ardı edemeyeceğim tek bir gerçek vardı: Ren ile olamazdım. Hüznümü yutmaya çalıştım ve kararlılıkla yumruklarımı sıktım. Kalbimi korumak, ayrıldığımız zamanki acı ve utançtan kendimi kurtarmak için bu ilişkiyi şimdilik rafa kaldırmaya karar verdim.

Sadece görevimize, Kishkindha'ya girmeye odaklandım. Her şey sona erince Ren kendine yoluna ben de kendi yoluma gidecektim. Arkadaşıma yardım etmek için elimden geleni yapacak, sonra gitmesine izin verecektim.

Garip, mitolojik dünyada saatledir yürüyor gibiydik, bu süre içerisinde bir plan yaptım ve romantizm frenlerini devreye sokmak için sinyaller göndermeye başladım. Elimi tutmak için uzandığında nazikçe geri çekilmek için bir bahane buldum. Omzuma veya koluma dokunursa geri adım attım. Kolunu belime dolamaya çalışırsa elinden kurtuldum veya adımlarımı hızlandırdım. Bir şey söylemedim, bir açıklama yapmadım, konuyu nasıl açacağımı bilemiyordum.

Ren sorunun ne olduğunu sormaya çalıştı. Ben, “Hiçbir şey,” diyerek karşılık verdim. Sustu. Önce kafası karıştı, sonra hüzünlendi, ardından içine kapandı ve öfkelenmeye başladı. Rene zarar vermiştim. Sonunda denemekten vazgeçti ve şimdi aramızda Çin Şeddi gibi büyük bir duvar vardı.

Hendeğin dibine ulaştık ve açılıp kapanan köprüye baktık. Ne yazık ki kapalıydı ve kırılmış gibi hafif yana yatıktı. Ren dere yatağı boyunca yürüdü ve suyu inceledi.

“içinde çok sayıda Kappa var. Yüzerek karşıya geçemeyiz.”

“Bir kütük getirip üzerine binsek?”

Ren, “İyi fikir,” dedi. Yanıma geldi ve beni geriye döndürdü.

“Ne yapıyorsun?” diye sordum.

Alaycı bir biçimde, “ Gadayı çıkartıyorum,” diye cevap verdi. “Endişelenme, sadece silahı alıyorum.”

Gadayı eline aldı, çantanın fermuarını çabucak çekti, sonra ağaçlara doğru yürüdü.

Yüzümü buruşturdum. Öfkeliydi. Daha önce sadece Kishan’a bu kadar kızmıştı. Bu durum hoşuma gitmedi fakat aşk-ateşini-söndürüp-kayalıklarda-parçalanmama planımın doğal yan etkilerinden biri olduğunu biliyordum.

Yaptığım şeyi onaylayıp onaylamadığını merak ederek Fanindraya baktım fakat parıldayan gözleri bir şey söylemiyordu.

Bir dakika sonra büyük bir gürültü duyuldu ve ağaçlardan biri dallarına sarındı. Kulakları sağır eden bir gümbürtüyle yeşilliklerin arasından fırlayan bir ağaç yere düştü. Ren dalları gövdeden ayırmaya başladı, yardımına koştum.

“Yapabileceğim bir şey var mı?”

Sırtı bana dönüştü. “Hayır, sadece bir tane gadamn var.”

Cevabını bilsem de sordum. “Ren, bana neden kızgınsın? Seni rahatsız eden bir şey mi var?” Yüzümü buruşturdum, Reni rahatsız eden şey bendim.

Durdu, dönüp bana baktı. Mavi gözleri yüzümü taradı. Bakışlarımı hemen kaçırdım ve iğnelerini dışarıya çıkartıp içeri sokan titreyen dallardan birine baktım. Kafamı kaldırdığında yüz ifadesinden ne düşündüğünü anlayamadım.

“Beni rahatsız eden bir şey yok, Kelsey. Ben iyiyim.”

Arkasına döndü ve dalları kopartmaya devam etti. İşi bitince gadayı bana uzattı ve kütüğün bir ucundan tutup suya doğru itmeye başladı.

Koşarak peşinden gittim ve diğer ucunu tutmaya çalıştım.

Bana bakmadan, “Hayır,” diye itiraz etti.

Derenin yanına ulaşınca kütüğü yere bıraktı ve nereden suya sokacağına karar vermeye çalıştı. Ben kütüğün üzerine oturmaya hazırlanırken iğneleri fark ettim. Gövdenin bile kurbanların etine girmeye hazır bekleyen dikensi iğneleri vardı. Ren'in yanına gittim ve siyah parlak iğnelerin üzerine kanının damladığını gördüm.

Yanıma gelince, "Ren, ellerine ve göğsüne bakabilir miyim?" diye sordum.

"Bir şeyim yok, Kelsey. iyileşecek."

"Ama Ren-"

"Hayır. Şimdi geride dur."

Kütüğün arkasına geçti, havaya kaldırdı ve göğsüyle kucakladı. Ağzım şaşkınlıkla açık kaldı. Evet, kaplan gücüne hâlâ sahip. Kollarına ve göğsüne yüzlerce iğnenin saplandığını hayal edince yüzümü buruşturdum. Kütüğü dereye taşırken kasları şişti.

Hâlâ hayranlık duyabilirim, değil mi? Dükkâna girmesen de vitrinden bakabilirsin, yanılıyor muyum?

Herkül'ü iş üzerinde seyretmek gibiydi. Takdir ederek nefesimi tuttum ve kendi kendime tekrarladım. "Bana göre değil, bana göre değil, bana göre değil."

Kütüğün diğer ucu duvara çarptı. Arzu ettiği yere ulaşana kadar dere kıyısında birkaç adım daha attı sonra kütüğü hafifçe yere bıraktı.

İğneler göğsünde derin çizikler açmış ve gömleğini paramparça etmişti. Yanına gittim ve koluna dokunmak için elimi uzattım.

Sırtını bana döndü. "Sen burada kal," dedi. Kaplana dönüştü, kütüğün üzerinde koştu ve açılır kapanır köprünün aralık durduğu yere sıçradı. Gözden kayboldu.

Ağır taş köprü aşağıya inerken metalik bir gürültü duydum. Büyük bir şapırtıyla derenin üzerine indi ve çakıl taşlı dere yatağına oturdu. Çabucak köprüyü geçtim, suda gördüğüm Kappa'lardan korkuyordum. Ren hâlâ bir kaplandı ve öyle kalmaya niyetli gibiydi.

Kishkindha şehrine adım attım. Binaların çoğu iki veya üç katlıydı. Duvarın menekşe renkli tuğlaları binalarda da kullanılmıştı. Sert taş granit gibi cilalanmış ti ve içinde ışığı yansıtan mika parçaları barındırıyordu. Çok güzeldi.

Ortada büyük bir Hanuman heykeli vardı, şehrin dört bir yanı gerçek büyüklükte maymun heykelleriyle doluydu. Bütün binaların girişi, çatısı ve hatta her balkonda maymun heykeli vardı. Duvarları bile maymun

kabartmaları süslüyordu. Heykeller farklı maymun türlerine aitti ve çoğunlukla ikisi veya üçü bir aradaydı. Aslında, şehirde sadece Oz Büyücüsü'nün hayali uçan maymunlarıyla King Kong eksikti.

Ortadaki havuza yaklaşırken kolumda bir basınç hissettim. Fanindra canlandı. Yere inmesi için kolumu aşağıya indirdim. Kafasını kaldırdı ve diliyle birkaç kez havayı yokladı. Sonra eski şehirde sürünmeye başladı. Ren ve ben peşinden gittik.

"Benim yüzümden kaplan formunda kalmak zorunda değilsin," dedim.

Ren gözlerini yılandan ayırmadı.

"Ren, insan olarak kalabilmen bir mucize. Lütfen kendine bunu yapma. Sadece bana kızgınsın diye-"

Hemen insana dönüştü ve benimle yüzleşti.

"Öfkeliyim! Neden kaplan olarak kalmayayım? Sen kaplanın yanında benim yanımda olduğundan daha rahatsın!" Mavi gözlerinde belirsizlik ve hüzün vardı.

"Onun yanında daha rahatım ama onu daha fazla sevdiğim için değil. Konu, şimdi konuşmak için fazla karmaşık." Başımı yana çevirdim, kızarmış yüzümü gizledim.

Hayal kırıklığına uğradı, elini saçlarımın arasında gezdirdi, endişeyle sordu. "Kelsey, neden benden uzak duruyorsun? Her şey çok hızlı geliştiği için mi? Beni bu şekilde kabullenmeye hazır mı değilsin?"

"Hayır, öyle değil. Sadece," dedim. Ellerimi iki yana açtım. "Bir hata yapmak, senin veya benim incinmeme sebep olacak bir şeye karışmak istemiyorum. Buranın bunları konuşmak için iyi bir yer olduğunu sanmıyorum."

Bunları söylerken ayaklarına baktım. Birkaç dakika sessiz kaldı. Kirpiklerimin altından yüzüne baktım ve beni tartmaya çalıştığını gördüm. Ben bakışları altında kıvranırken sabırlı bir biçimde beni seyretti. Taşlara, ellerime, Fanindra'ya, Ren dışında her şeye baktım. Sonunda pes etti.

"Pekâlâ."

"Pekâlâ?"

"Evet, pekâlâ. Çantayı bana ver. Taşıma sırası bende."

Çantamı çıkartmama yardım ettikten sonra kayışları kendi geniş omuzlarına göre ayarladı. Fanindra yeniden harekete geçmek için sabırsızlanıyordu, yolculuğuna devam etti, maymun şehrinde süründü.

Binaların arasındaki karanlık yerlerden geçerken Fanindrânın altın renkli bedeni parıldadı. Kapıların altındaki minik çatlaklardan geçti, Ren yılanı

takip etmek için kapıları zorlayıp kırmak zorunda kaldı. Bizi garip bir engelli koşuya çıkarttı, Ren ve benim için aşılması imkânsız şeylerin altından ve içinden geçmeye devam etti. Yerdeki çatlakların içine girip gözden kaybolduğunda Ren yerini koklayarak bulmak zorunda kalıyordu. Çoğunlukla geldiğimiz yoldan geri gidiyor, binaların veya odaların etrafından dolaşıyorduk. Yılanı hep yere çöreklenmiş bizim kendisine yetişmemizi bekler halde buluyorduk.

Sonunda içi deniz yeşili yosunlarla dolu dikdörtgen bir havuzun dibinde durdu. İçi bele kadar suyla doluydu ve her bir köşesinde taştan bir sütun tabanı vardı. Tabanların üzerinde her biri pusulanın farklı bir yönüne bakan bir maymun heykeli duruyordu.

Heykeller çömelmişti ve elleri yere değiyordu. Dişleri açıktaydı, tısladıklarını hayal edebiliyordum, sanki avlarının üzerine atlamaya hazırlanıyorlardı. Kuyrukları bedenlerinin üzerine doğru bükülmüştü, bu duruş saldırının mesafesini arttırmaya yarıyor olmalıydı. Sütun tabanının üzerinde ise suratlarını buruşturmuş boş siyah gözlerle etrafa bakman şeytani maymunlar vardı. Uzun kollarını bir şeyi yakalamak veya pençelemek için dışarı uzatmışlardı.

Havuza çıkan merdivenler vardı. Basamakları tırmandık ve havuza baktık. Çamurlu suyun içinde Kappa görmeyince rahatladım. Havuzun taştan kenarında bir şey yazıyordu.

"Okuyabiliyor musun?"

"Niyuj Kapi diyor, 'maymununu seç' demek."

"Hımmm."

Dört köşeyi dolaşıp maymunları inceledik. Birinin kulakları havaya dikilmişti, diğer üçünün kulakları başına yapışıktı. Dördü de farklı türdendi.

"Ren, Hanuman yarı insan yarı maymundu, değil mi? Maymun yarısı hangi türdendi?"

"Bilmiyorum. Bay Kadam bilebilir. Şu iki heykelin Hindistan'da yaşayan maymunlar olmadığını söyleyebilirim. Şu bir örümcek maymun. Güney Amerika'dan geliyorlar. Şu ise bir şempanze, aslında kuyruksuz maymun desek daha uygun olur. Büyüklükleri yüzünden maymun sınıfına sokulurlar."

Ağzım açık kaldı. "Maymunlar hakkında bu kadar çok şeyi nereden biliyorsun?"

Kollarını göğsünde birleştirdi. "Ah, demek ki maymunlar hakkında konuşmak senin için kabul edilebilir bir şey. Belki de kaplan değil de maymun olsaydım benden neden kaçtığını söylerdin."

“Senden kaçmıyorum. Sadece kendimle baş başa kalmam gerek. Senin türünle bir ilgisi yok. Başka şeylerle ilgisi var.”

“Ne gibi şeylerle?”

“Hiçbir şey.”

“Kafana takılan bir şey var.”

“Bir şey yok.”

“Nasıl olmaz?”

“Maymunlara geri dönebilir miyiz?” diye bağırdım.

“Pekâlâ!” diye karşılık verdi.

Bir dakika boyunca birbirimize baktık, ikimiz de öfkeliydik ve hayal kırıklığına uğramıştık. Ren maymunları incelemeye ve özelliklerini saymaya devam etti.

Kendime hâkim olamayıp dalga geçtim. “Bir maymun uzmanıyla birlikte olduğumu bilmiyordum fakat sen zaten maymun yiyordun, değil mi? Benim gibi birine maymun etiyle tavuk veya domuz eti arasındaki farkları anlatabilir misin?

Ren kaşlarını çatıp bana baktı. “Yüzlerce yıldır hayvanat bahçeleri ve sirklerdeyim, hatırladın mı? Ve ben... maymun... yemem!”

“Hımmm.” Kollarımı göğsümde birleştirdim ve Rene öfkeli bir bakış attım. Aynı şekilde karşılık verdi ve heykellerden birinin önünde eğildi.

Öfkeli bir ses tonuyla, “Bu, makak maymunu, Hindistan’da yaşar. Bu tüylü olan ise babun, buralarda yaşar.”

“Öyleyse hangisini seçeceğim? İkisinden biri olmalı. Diğer ikisi buralardan değilse bunlardan biri doğru maymun olmalı.” Beni umursamadı, muhtemelen hâlâ kızgındı, tabanların üzerindeki maymunları incelemeye devam etti.

“Babun,” diye haykırdım.

Kafasını kaldırdı. “Neden?”

“Yüzü bana Hanuman’ın heykelini anımsattı.”

“Pekâlâ, bir deneyelim.”

“Neyi deneyelim?”

Sabrı tükendi, “bilmiyorum! Elinle yaptığın şeyi yap.”

“Bu sefer el izi görmüyorum.”

Maymunu işaret etti. “Pekâlâ, bir Buda heykeliymiş gibi başını okşa. Sonra ne yapacağımızı düşünürüz.”

Kaşlarımı çatıp hayal kırıklığına uğramış Ren’e baktım, sonra babun heykelinin yanına gittim ve tedirgin bir biçimde başına dokundum. Hiçbir

şey olmadı. Yanağına vurdum, göbeğini okşadım, kollarını ve kuyruğunu çekiştirdim... hiçbir şey. Omuzlarını sıkarken maymunun biraz kıpırdadığını hissettim. Omuzlardan birini ittim ve sütun tabanı kenara çekilince üzerinde kol olan taş bir kutu açığa çıktı. Uzanıp kolu çektim. Önce bir şey olmadı, sonra elimin ısındığını hissettim. Elime çizilen semboller yine yüzeye çıktı, kol yerinden oynadı, yükseldi ve yuvasından fırladı.

Yer sarsıldı ve havuzun suyu çekilmeye başladı. Ren beni kollarımdan tuttu ve havuzdan uzaklaşırken kendine çekti. Taşların yerinden oynamasını seyrederken ellerini kollarımın üzerine koydu.

Dikdörtgen havuz çatırdadı ve ikiye bölündü. Her iki yarı farklı yöne gitti. Su dışarıya ve içeriye aktı, havuzun durduğu yerde açığa çıkan delikten süzülerek kayboldu.

Dışarıya bir şey çıkmaya başladı. Önce bunun ıslak taşlardan ışığın yansıması olduğunu düşündüm ama bir süre sonra parlaklığın arasından deliğin içinden çıkan dalı gördüm. Işıltılı altın yaprakları vardı. Başka dallar da belirdi ve ardından bir gövde yüzeye çıktı. Ağacın tamamı karşımızda dikilene kadar yerden yükselmeye devam etti. Yapraklar parıldıyordu, sanki dalların arasında altın renginde binlerce minik Noel ağacı lambası asılmıştı. Yapraklar hafif bir rüzgâr esiyormuş gibi dalgalandı.

Ağaç dört metre boyundaydı ve hoş kokulu küçük beyaz çiçekleri vardı. Yapraklar uzun ve inceydi, zarif dallar daha kalın ve güçlü olanlarla birleşiyor, ortaya sağlam ve gürbüz bir gövde çıkıyordu. Gövde taş bir tabanın üzerine çıkan taştan büyük bir kutunun üzerinde duruyordu. Hayatım boyunca gördüğüm en güzel ağaçtı.

Ren elimden tuttu ve ağaca doğru ihtiyatlı bir adım attı. Uzanıp altın yapraklardan birine dokundu.

"Çok güzel!" dedim.

Bir çiçek koparttı ve kokladı. "Bir mango ağacı."

İkimiz de ağaca hayran kaldık. Benim yüzümde de Ren'inkine benzer bir şaşkınlık ifadesi olduğunun farkındaydım.

Renin yüz ifadesi yumuşadı. Bana doğru bir adım attı ve uzanıp çiçeği saçıma taktı. Başımı diğer tarafa çevirip Reni görmezden gelmeye çalıştım ve altın yapraklardan birine dokundum.

Birkaç saniye sonra Rene bakınca yüzünün bir taş gibi duygudan yoksun olduğunu gördüm, beyaz çiçek kırık ve ezikti. Güzel çiçeği tozun toprağın içinde parçalanmış görünce kalbim acıyla zonklamaya başladı.

Ağacın etrafında dolaştık ve farklı açılardan inceledik. Ren birden, “İşte!” diye bağırdı. “En tepeyi görüyor musun? Altın bir meyvesi var!”

“Nerede?”

Ağacın üzerini işaret etti, gerçekten de dallardan birinde altın renkli bir küre asılıydı.

“Bir mango,” diye mırıldandı. “Tabii ki. Mantıklı.” “Neden?”

“Mango Hindistan’ın ihraç ettiği ürünlerin başında gelir. Temel yiyeceklerimizden biridir. Muhtemelen sahip olduğumuz en önemli doğal kaynaktır. Hindistan’ın Altın Meyvesi mangoymuş, bunu tahmin etmem gerekirdi.”

Yüksek dallara baktım. “Meyveye nasıl ulaşacağız?”

“Nasıl ulaşacağız da ne demek? Omzuma çıkacaksın. Bunu birlikte yapacağız.”

Bir kahkaha attım. “Oh, Ren, bence başka bir plan yapsan daha iyi olur. Belki de süper kaplan sıçrayışlarından biriyle meyveyi ağzınla yakalayabilirsin.”

Bana doğru kötü niyetli bir gülümseme attı. “Hayır,” dedi. Parmağıyla burnuma dokundu. “Benim omzuma çıkacaksın.”

“Bunu söyleyip durma,” dedim.

“Gel buraya. Çok kolay, çocuk oyuncağı.”

Beni kaldırdı ve havuzun taş duvarından arda kalan parçalardan birinin üzerine çıkarttı. Sırtını bana döndü. “Pekâlâ, sırtıma tırman.”

Ellerini bana uzattı. Ben tedirgin bir biçimde ellerini tuttum ve bir ayağımı omzuna attım, bunları yaparken söylendim durdum. Ayağımı geri almaya hazırlanırken benim korkup geri çekileceğimi sezdiği için uzanıp diğer bacağımı tuttu ve ben bir şey yapamadan beni sırtına aldı.

Ben bağırsam da bir etkisi olmadı, ellerimi tuttu, ağırlığımı dengeledi ve ağacın yanma gitti. Doğru yeri bulana kadar uğraştı ve bana talimatlar verdi.

“Kafanın üzerindeki kalın dalı görüyor musun?”

“Evet.”

“Ellerimden birini bırak ve dalı tut.”

Tuttum. “Sakın beni bırakma!”

“Kelsey, seni düşürmem diye bir şey söz konusu olamaz.”

Dalı tuttum ve asıldım.

“Güzel. Şimdi diğer elinle uzan ve aynı dalı tut. Ben bacaklarını tutuyorum, endişelenme.”

Uzandım ve dalın yukarısını tuttum ama avuçlarım terlemişti, Ren beni

desteklemiyor olsaydı kesinlikle aşağıya düşerdim.

"Hey, Ren, bu iyi bir fikir ama meyveye hâlâ uzağım. Şimdi ne yapmamı bekliyorsun?"

Cevap olarak bir kahkaha attı. "Bir saniye."

"Bir saniye ne demek?"

Ayağımdaki spor ayakkabıları çıkarttı. "Dala tutun ve ayağa kalk."

Korkuyordum, bir çığlık attım ve dalla sıkı sıkı tutundum. Ren beni yukarıya doğru itmeye başladı. Aşağı bakınca ayaklarımı ellerine aldığını, bütün bedenimi kollarıyla taşıdığını gördüm.

"Ren, sen deli misin?" diye tısladım. "Ben senin için çok ağırım."

Burnundan nefes verdi. "Pek sayılmaz, Kelsey. Şimdi odaklanmanı istiyorum. Dala tutunmaya devam et, elimden omzuma çıkmanı istiyorum, önce bir ayağını sonra da diğerini at."

Önce sağ ayağımı kaldırdı, topuğumun kolunun üst kısmına değdiğini hissettim. Dikkatlice ayağımı geniş omzuna bastım ve diğeriyle de aynısını yaptım. Meyveye baktım, şimdi tam karşımda duruyor ve yukarı aşağı sallanıyordu.

"Pekâlâ, meyveyi yakalamayı deneyeceğim. Sıkı tut."

Ellerini baldırlarıma koymuştu, sıkı sıkı kavrıyordu. Şimdi bel seviyeme gelen dalın üzerinden meyveye doğru uzandım. Ağacın üst kısmından çıkan uzun bir dalın ucuna asılıydı.

Parmaklarım değince meyve hafifçe sallanıp benden uzaklaştı. Sonra bana doğru geldi ve meyveyi elime aldım, nazikçe kendime çektim.

Yerinden kıpırdamak istemedi, biraz daha çektim, meyveye zarar vermek istemiyordum. Şaşırtıcı olan gerçek bir mangoya benzemesiydi, altın sarısı bir parıltıya hürünse de düzgün bir kabuğu vardı. Bedenimi dala yasladım ve sıkıca asıldım, sonunda meyveyi daldan aldım.

Bedenim birden buz kesti ve dondu, zihnim aniden karardı. Göğsümde yakıcı bir sıcaklık hissettim, şimdi karanlığın içindeydim. Hayaletimsi bir figür bana doğru yürümeye başladı. Sisli hatlar fırıl fırıl dönerek belirginleşti ve bir forma büründü. Bay Kadamdı! Göğsünü tutuyordu. Elini çektiğinde taktığı tılsımın kıpkırmızı olduğunu gördüm. Benimkine baktım ve benimkinin de aynı şekilde parıldadığını gördüm. Bay Kadam'a uzanmaya çalıştım ama beni duyamıyordu.

Bir başka figür sislerin arasından çıktı ve form aldı. Elinde büyük bir tılsım vardı. Birden varlığımızı fark etti ve gözlerini Bay Kadam'a çevirdi. Dikkati Bay Kadam'ın boynundaki tılsıma odaklandı.

Adamın üzerinde pahalı, siyah kıyafetler vardı. Gözlerinde zekâ, güven, kararlılık ve başka bir şey daha... karanlık ve şeytani bir şey vardı. Öne adım atmak istedi fakat bir tür bariyer bize ulaşmasına engel oldu.

Yüzü gerildi ve öfkesi suratına yansıdı, kızgınlığını hemen bastırdı ve fırıl fırıl dönmeye devam etti. Adam bana bakınca mideme kara, çaresiz bir korku saplandı. Adam benden bir şey istiyordu.

Beni baştan aşağıya süzdü, ardından bakışları boynumdaki tılsıma odaklandı. Yüzünden kötü niyeti ve iğrenç neşesi okunuyordu. Destek olması için Bay Kadam'a baktım ama adamı incelemekle meşguldü.

Çok korktum. Ren'den yardım istedim ama kendi sesimi duyamadım.

Adam cebinden bir şey çıkarttı ve kendi kendine mırıldanmaya başladı. Ben dudaklarını okumaya çalıştım ama farklı bir dilde konuşuyordu. Bay Kadam'ın formu şeffaflaştı. Yeniden ruhani bir forma büründü. Koluma baktım ve aynı şeyin bana da olduğunu fark ettim. Başım dönmeye başladı. Kendimden geçmek üzereydim. Daha fazla dayanamadım. Düşmeye başladım.

22

Kaçış

Gözlerimi açtığımda karşımda Renin yüzünü gördüm.

"Kelsey! İyi misin? Düştün? Bayıldın mı? Ne oldu?"

"Hayır, bayılmadım!" diye mırıldandım. "Çok garip bir şey oldu." Renin kollarındaydım, beni sıkı tutuyordu ve bu durum çok hoşuma gitti. Hoşuma gitmesini istemiyordum ama gidiyordu.

"Beni yakaladın mı?"

"Sana düşmene izin vermeyeceğimi söylemiştim."

Alaycı bir ses tonuyla mırıldandım. "Teşekkürler, süper kahraman. Şimdi beni yere bırak, lütfen. Ayakta durabilirim."

Ren beni dikkatlice yere bıraktı ve bacaklarımın titrediğini fark edince hayal kırıklığına uğradım. Bana destek olmak için elini uzattı ama ben kükredim. "Yardıma ihtiyacım yok! Bir dakika geri bas, tamam mı?"

Rene neden bağırdığımı bilmiyordum. Sadece yardım etmek istiyordu ama ben korkmuştum. Kontrol edemediğim garip şeyler oluyordu. Utandım, bana dokunmasına karşı aşırı hassasiyet gösteriyordum. Bana dokununca doğru düzgün düşünemiyordum. Beynim sıcak bir banyo aynası gibi buğulanıyordu, bu yüzden Renden mümkün olduğunca uzak kalmaya çalışıyordum.

Havuzun taştan duvarı üzerine oturdum ve baş dönmesinin sona ermesini ümit ederek ayakkabılarımı giydim.

Ren kollarını göğsünde birleştirdi ve gözlerini kıstı. "Kel-sey, bana neler olduğunu anlatacak mısın?"

"Tam olarak bilmiyorum. Sanırım... bir hayaldi."

"Tam olarak ne gördün?"

"Üç kişi vardı, Bay Kadam, korkunç bir adam ve ben. Üçümüz de tılsımın parçalarını takıyorduk ve tılsımlar kırmızı bir parıltıya bürünmüştü.

Kollarım yana düşürdü ve yüzüne ciddi bir ifade takındı. "Korkunç adam neye benziyordu?"

"Adam... bilemiyorum, bir gangstere benziyordu. Kontrolü elinde tutmayı seven ve insanları öldürmeyi seven türden biriydi. Siyah saçları ve siyah gözleri vardı."

“Hintli miydi?”

“Bilmiyorum. Belki.”

Fanindra ayaklarımın dibinde donup kalmıştı. Uzanıp elime aldım, koluma çevirdim, ardından çaresizce etrafıma bakındım. “Ren? Altın meyve nerede?”

“Burada.” Ağacın dibine düştüğü yerden meyveyi aldı. “Onu saklamalıyız.” Çantamı elime aldım ve yorganımı çıkarttım. Uzandım ve meyveyi dikkatlice Renden aldım, ellerimizin dokunmamasına özen gösterdim, sonra yorganıma sardım ve çantama koydum. Sanırım Rene dokunmamak konusunda biraz fazla özen gösteriyordum çünkü kafamı kaldırdığımda kaşlarının çatıldığını gördüm.

“Ne? Artık bana dokunmayacak mısın? Benden bu kadar tiksindiğini bilmiyordum! Kishan’ı bizimle gelmeye ikna edememen çok kötü oldu, Kishan burada olsaydı benimle takılmak zorunda kalmazdın.”

Söylediklerini duymazdan geldim ve ayakkabılarımın bağcıklarını bağladım.

Şehri işaret etti ve alaycı bir gülümsemeyle sordu. “Kendini ne zaman hazır hissedersen, rajkumari.”

Kafamı kaldırdım ve göğsüne parmağımı bastırdım. “Kishan belki de senin kadar ahmak değildir. Ayrıca, Bay Kinaye, şu anda senden çok fazla hoşlanmıyorum.”

Gözlerini kısıp bana baktı. “Kulübe hoş geldin, Kells. Devam edelim mi?”

“Pekâlâ.” Sırtımı Ren’e döndüm, çantanın kayışlarını ayarladım ve yürümeye başladım.

Abartılı bir biçimde ellerini havaya kaldırdı. “Pekâlâ!”

“PEKALA!” diye haykırdım. Sırtımı dikleştirip şehre doğru yürüdüm, sessizce beni takip etti.

İlk binayı geçtiğimizde yer sallanmaya başladı. Durduk ve altın ağaca baktık. Yerin içine giriyor, havuzun iki yarısı yeniden birleşiyordu. Dört maymun heykeli garip bir ışıkla parıldıyordu.

“Kells? Sanırım şehri hemen terk etsek iyi olacak.”

Hızlandık ve binaların arasında koşmaya başladık. Bir tıslama ve bir ciyaklama duydum, ardından diğerleri geldi. Maymun heykelleri parıldadı ve canlandı. İleride bir şey hareket etti.

Binaların arasında bizi küçük kahverengi ve siyah figürler takip etmeye başladı. Çığlıklar kakofonik bir hal aldı ve sesler kulakları sağır edecek bir seviyeye çıktı.

Koşarken omzum üzerinden Ren'e baktım. "Harika! Bir maymun ordusu tarafından kovalanıyoruz! Belki de bize saldırırlarken türlerini sayarsın, böylece beni öldüren maymunun ne olduğunu öğrenmiş olurum!"

Yanımda koşmaya başladı. "En azından, maymunlar seninle uğraşırken benimle uğraşacak zamanın olmaz."

Maymunlar yaklaşmaya başladı. Önüme çıkan bir tanesine takılınca az kalsın dengemi kaybediyordum. Ren kaplan gücüyle bir fıskiyeli havuzun üzerinden atladı.

"Ren, benim yüzümden geride kalıyorsun. Git buradan! Çantayı al ve git."

Önümde koştu, sonra arkasına döndü ve geri geri koşarken bana bakıp bir kahkaha attı. "Ha! Benden bu kadar kolay kurtulacağım mı sanıyorsun?"

Bir süre daha koştu ve kaplana dönüştü. Sonra yanıma geldi ve üzerimden atlayıp maymunları yavaşlatmak için üzerlerine atladı.

Koşmaya devam ederken omzum üzerinden bağırdım. "Hey! Nereye atladığına dikkat et, Bayım. Kafamı kopartıyordun!"

Ben bacaklarım izin verdiği kadar hızlı koşmaya devam ettim. Arkamdan korkunç sesler geliyordu. Maymunların büyük bir çoğunluğu saldırıya geçmişti. Ren ısırıyor, pençelerini savuruyor ve kükrüyordu. Omzum üzerinden geriye baktım. Bedeninin üzerini kahverengi, gri ve siyah maymunlar kaplamıştı. Bir düzine kadar maymun beni takip etmeye devam ediyordu, havuzun yanındaki dev babun da bunlardan biriydi.

Bir köşeyi döndüm ve sonunda açılıp kapanan köprüyü gördüm. Maymunlardan biri zıpladı ve bacağıma tutundu, beni yavaşlattı. Ben koşarken maymundan kurtulmaya çalıştım.

Çırpınışlarım boşunaydı. "Geri-zekâlı may-mun... bırak... beni!" diye haykırdım. Karşılığında beni ısırdı.

"Ahhh!" Küçük otostopçum için yolculuğu mümkün olduğunca rahatsız hale getirmek için bacağımı salladım ve ayağımı yere daha sert basmaya başladım. Tam bu sırada, Fanindra nın bedeninin üst yarısı canlandı. Tısladı ve maymunun üzerine atıldı. Maymun ciyakladı ve bacağımı hemen bıraktı.

"Teşekkürler, Fanindra." Koluma dolanırken yılanın başına hafifçe vurdum.

Kapıya ulaştım, köprüyü geçtim ve diğer tarafta durdum. Ren maymunları üzerinden atmaya çalışarak bana doğru koşuyordu. Birkaç maymun üzerime geldi. Ben maymunlara vahşi tekmeler attım, çantamı yere koydum ve gadayy çıkarttım.

Gadayı bir beysbol sopası gibi maymunlara savurmaya başladım. Birinden

mide bulandırıcı bir çatırtı geldi ve maymun kuyruğunu bacaklarının arasına çıkartıp şehre kaçtı. Sorun, her üç savuruşumdan birine hedefi bulmamdı. Biri sırtıma atladı ve saçlarımı çekiştirmeye başladı. Bir diğeri bacağıma tutundu, ben silahımı önümde sallamaya devam ettim, sonunda çoğundan kurtulmayı başarmıştım.

Ren sırtında ön beş kadar maymunla köprüye ulaştı. Diğer tarafa atladı ve ağaçların arasına daldı, bedenini gövdelere çarptı. Sıçrayıp sırtını dallardan birine sürttü ve geriye kalan maymunları silkeledi.

İğneli ağaçlar canlandı, yapraksı uzantılarıyla kötü niyetli maymunları kuyruklarından ve bacaklarından yakaladı. Çığlıklar atan maymunları dalların arasına çekti. Maymunlar karşı koyamayacak kadar hafifti ve ağaçların arasında gözden kayboldu.

Ben bu sırada gadayı gri babuna doğru sallamaya devam ettim fakat her defasında kenara çekilip kaçmayı başarıyordu. Benim için çok hızlıydı ve vahşi çığlıklar atıyordu. Fırsatını buldukça uzun kollarıyla bedenimi dövüyordu. Canımı acıtacak kadar güçlüydü. Her bir vuruşu benim yorgun kaslarımı sızlattı. Kendimi merine ediliyormuş gibi hissettim. Omzumda oturan küçük maymun saçlarımı o kadar sert çekiyordu ki gözlerim sulandı.

Maymunlardan kurtulan Ren yanıma geldi, saçımdaki maymunu omzumdan çekip aldı, küçük yaratığı şehrin kapısına doğru fırlattı. Maymun duvardan sekti ve yere düştü, doğruldu ve bize bakıp tısladı, sonra gözden kayboldu. Ren gadayı elimden aldı ve babunu korkutmak için havaya kaldırdı. Maymun Renin silahı kullanmakta benden daha yetenekli olduğunu anlamış olmalıydı, isyankâr bir ciyaklamayla şehre kaçtı.

Nefes nefese yere oturdum. Şehir çok sessizdi. Tek bir maymunun bile sesi gelmiyordu.

Ren bana doğru döndü. “Sen iyi misin?”

Soruyu geçiştirmek için elimi havada salladım. Eğildi, yanağıma dokundu, beni tepeden tırnağa süzdü, sonra yüzünü buruşturdu.

“Merak ediyorsan, sana saldıran bir pigme marmosetti.”

Hırıltıyla nefes aldım. “Teşekkürler, benim Yürüyen Maymun Sözlüğüm.”

Bir kahkaha attı ve ikimiz için çantadan su çıkarttı, bana bir enerji barı uzattı.

“Sen de bir tane yemez misin?” diye sordum.

Elini göğsüne koydu ve yüzünü buruşturdu. “Ne, ben mi? Orman lezzetli maymunlarla doluyken enerji barı mı yiyeceğim? Hayır, teşekkür ederim. Aç

değilim.”

Ben sessizce barı kemirdim ve Altın Meyve’nin zarar görmediğinden emin olmak istedim. Hâlâ sapasağlam yorganımın içindeydi.

Isırıkların arasında, “Biliyor musun?” diye sordum. “Şehirden kısmen de olsa yara bere almadan çıkmayı başardık.”

Ağzı açık kaldı. “Yara bere almadan mı? Kelsey, sırtım ve bilmek istemeyeceğin yerlerim maymun ısırıklarıyla dolu.”

“Kısmen dedim.”

Homurdandı.

Çabucak bir şeyler yedik ve kısa süre dinlendik, ardından ağaçların ve derenin arasından geçen çakış taşlı yolda yürümeye başladık. Ren yanından geçtiği ağaçlara daha sert darbeler indiriyordu. Ben Ren’e ters davrandığım için kendimi suçlu hissediyordum. Önümde öfkeyle yürürken omuzlarının gergin olduğunu gördüm.

Bu çok zor. Arkadaşlığını özledim. Ve başka şeyleri de.

Ben özür dilemeye hazırlanırken Kappa’lar başlarını sudan çıkartıp bize baktı.

“Oh, Ren? Yalnız değiliz.”

Maymunlara bakmak sanki onları harekete geçiriyordu. Yavaşça kafalarını sudan biraz daha çıkarttılar ve mürekkep gibi simsiyah gözlerle bize baktılar. Ben kendimi maymunlara bakmaktan alıkoyamadım. Korkunç görünüyorlar ve bataklık gibi kokuyorlardı. Göz kapakları bir timsahınkiler gibi yana doğru kayıyordu.

Derileri soluktu, neredeyse yarı saydamdı, yaş derilerinin altındaki siyah damarları görebiliyordum. Adımlarımı hızlandırdım. Ren dereyle arama geçti ve gadayı uyarı mahiyetinde havaya kaldırdı.

“Selam vermeyi dene,” dedim.

İkimiz birden selam vermeye başladık ama bizi umursamadılar ve sudan biraz daha çıktılar. Şimdi mekanik bir biçimde ileri geri hareket ediyorlardı, sanki çok derin bir uykudan uyanmışlardı. Su göğüslerine geliyordu fakat bize yaklaştılar. Ben başımı yana çevirip bir selam daha verdim fakat işe yaramadı.

“Yürümeye devam et, Kelsey. Daha hızlı.”

Koşmaya başladım. Ren çantayı alarak yükümü hafifletmiş olsa da bu şekilde uzun süre koşacak halim kalmamıştı. Birkaç metre ileride sudan yeni Kappalar çıktı. Uzun kolları ve perdeli elleri vardı. Birisi bana bakıp gülümsedi ve keskin dişlerini gördüm. Tüylerim diken diken oldu ve biraz

daha hızlandım.

Şimdi bacaklarını da görebiliyordum. İnsansı bacakları olduğunu görünce çok şaşırdım. Sırtlarında bir balığın omurgasına benzer bombeler vardı. Kaslı ve güçlü bacakları tuzlu su ve pisliğe bulanmıştı, kuyrukları diğer maymunlarınki gibi bükülüyor ama şeffaf bir yüzgeç ile sonlanıyordu. Kappa tehditkâr bir biçimde ileri geri sallandı, ayaklarını mide bulandırıcı şapırtılar çıkartarak çamurun içinden çıkarttı. Dere boyunca yürümeye başladı.

Kappalar başlarını eğmemeye özen gösteriyordu bu yüzden vücutları eklemsiz gibi duruyordu. Gövde bir zombininki gibi sallanırken kafa sabit duruyordu. Renden ve benden daha kısa boyluydular, hızlı hareket ediyorlar, perdeli ayakları üzerinde gittikçe hızlanıyorlardı. Başları sabit dururken bedenlerinin hızlandığını görmek ürkütücüydü.

"Daha hızlı, Kelsey. Daha hızlı koş!"

"Daha hızlı koşamam, Ren!"

Beyaz Kappa vampirleri ordusu üzerimize çullandı, aradaki mesafeyi kapattı.

Ren, "Koşmaya devam et, Kelsey," diye bağırdı. "Ben onları yavaşlatırım!"

Bir süre koştuktan sonra durup Ren in ne durumda olduğuna baktım. Artık maymunlara selam vermeye çalışmıyordu. Selam verildiğinde gerçekten de duruyor fakat Renin annesinin anlattığı hikâyenin aksine selamla karşılık vermiyorlardı. Boyunlarının iki tarafındaki yüzgeçler açılıp kapanıyor, dudakları aralanınca dişleri açığa çıkıyordu. Yavan bir lıkırtı yerini kulakları tırmalayan bir ciyaklamaya bırakırken ağızlarından siyah yapış yapış bir sıvı akıyordu. Rene doğru aktılar, avlarının etrafını kuşattılar.

Ren gadayı tüm gücüyle en yakındakine savurdu ve silah yaratığın göğsüne saplandı. Yaratığın ağzından pis kokulu siyah bir sıvı fışkırdı ve vücudu geriye devrildi. Diğer yaratıklar arkadaşlarının akıbetini görmemiş gibiydi. Ren'in üzerine yürümeye devam ettiler.

Ren birkaç darbe daha indirdikten sonra arkasına dönüp bana doğru koştu. El salladı. "Koşmaya devam et, Kelsey! Durma!"

Kappalarla aramızdaki mesafeyi korumayı başardık ama ben yorulmaya başlamıştım. Bir ara nefeslenmek için durduk.

Ciğerlerimi havayla doldurdum. "Bizi yakalamaya çalışıyorlar. Koşmaya devam edemem. Bacaklarımı hissetmiyorum." Ren de nefes nefeseydi. "Biliyorum ama devam etmeliyiz." Suyundan bir yudum aldı ve çantamdan aldığı şişenin geri kalanını bana verdi. Elimi tuttu ve beni ağaçlara doğru

götürdü. “Gel. Beni takip et. Bir fikrim var.”

“Ren, iğneli ağaçlar çok kötü. Oraya gidersek bizi öldürmeye çalışan yaratıkların sayısı iki misline çıkacak.”

“Güven bana, Kelsey. Beni takip et.”

İğneli ağaçların arasına girdiğimiz anda dallar hemen bize doğru uzandı. Ren koşarken beni de beraberinde sürükledi. Ben daha fazla devam edemeyeceğimi düşünürken koşmaya devam ettim. Sırtıma tutunan ve gömleğimi yırtan iğneleri hissediyordum.

Birkaç dakika koştuktan sonra Ren beni durdu, sabit durmamı söyledi ve etrafımızdaki ağaçları gadayla dövdü.

Bir kaplana dönüştü, silahı ve çantayı bana geri verdi, sonra sallanan dalların arasına girdi. Kulak kabarttım ve kaplam yakalamaya çalışan dalların sesini duydum. Sonra her yer sessizleşti. Tek duyduğum ses benim nefes alıp verme sesimdi. Ağaçlardan mümkün olduğunca uzakta bir yere oturdum ve bekledim.

Bir şeyler duymaya çalıştım ama kuşların sesi bile yoktu. Sonunda yere uzandım ve başımı çantamın üzerine koydum. Yorgun bedenim ve kaslarım sızlıyor, sırtımdaki çizikler acıyordu. Uykuya dalmış olmalıydım çünkü başımın arkasından gelen garip bir sesle uyandım. Dalların arasından gri-beyaz bir form çıktı ve bana doğru koştu, ben yerimden kalkamadan ellerimden tutup beni ayağa kaldırdı. Üzerime eğildi ve siyah tükürüğünü yüzüme akıttı.

Ben vahşice kollarımı savurdum, göğsünü dövdüm ama benden daha güçlüydü. Gövdesi dışarıya çamurumsu sıvı akıtan çiziklerle doluydu, ağaçlar etinden parçalar kopartmıştı. Beni kendine çekerken gözlerini birkaç kez kırptı, dişlerini açığa çıkarttı ve boynuma geçirdi, inledi ve boynumu emdi, ben tekmeler savurup elinden kurtulmaya çalıştım. Çığlık attım ve çırpındım ama enerjim hemen tükendi. Bir süre sonra neler olduğunu hissetmeye başladım. Sanki benim değil de bir başkasının başına geliyordu. Yaratığın sesini hâlâ duyuyordum ama üzerime garip bir uyuşukluk çökmüştü. Görüşüm bulanıklaştı, rüyalar âlemine doğru kaydım.

Bir çatırtı ve ardından öfkeli bir kükreme duydum. Tepemde yükselen savaşçı meleği gördüm. Harikaydı! Ensemden çekildiğimi hissettim ve üzerimden bir yük kalktı. Bir şapırtı geldi ve yakışıklı bir erkek yanıma çömeldi. Benimle konuşsa da ne dediğini anlayamıyordum. Cevap vermeye çalıştım ama dilim işe yaramadı.

Nazikçe yüzüme düşen saç tellerini geriye attı ve soğuk parmaklarıyla

boynuma dokundu. Gözlerine yaşlar doldu ve parıltılı bir gözyaşı dudaklarıma düştü. Tuzlu gözyaşının tadını aldım ve gözlerimi kapattım. Açtığımda bana gülümsüyordu. Gülümsemesinin sıcaklığı beni sardı ve bir battaniye gibi beni kuşattı. Savaşçı beni kollarına aldı, ben uykuya daldım.

Kendime geldiğimde karanlıktaydım, önümde yeşilimsi turuncu alevleri olan bir ateş yanıyordu. Ren yorgun, tükenmiş bir halde ateşin yanında oturuyordu. Hareket ettiğimi duymuş olmalıydı çünkü hemen yanıma geldi ve bana su vermek için başımı yerden kaldırdı. Ateşi içiyormuşum gibi boğazım yandı. Sıcaklık bedenimin içine işledi ve özünde patladı. İçten içe yanıyor, korkunç acılar içerisinde kıvranıyordum.

Ren başımı nazikçe yere koydu ve elimi eline aldı.

"Çok üzgünüm. Seni asla yalnız bırakmamalıydım. Bunun bana olması gerekirdi, sana değil. Sen bunu hak etmedin." Yanağımı okşadı. "Bunu nasıl onaracağımı bilmiyorum. Ne yapacağımı bilmiyorum. Ne kadar kan kaybettiğini veya ısırığın ölümcül olup olmadığını da bilmiyorum." Parmaklarımı öptü. "Seni kaybedemem, Kelsey."

Kanımdaki yanma beni ele geçirdi, görüşüm acıyla bulandı. Kıvranmaya başladım. Daha önce hiç böyle bir acı çekmemiştim. Ren soğuk suyla ıslatılmış bir havluyla yüzümü sildi fakat hiçbir şey damarlarımda dolaşan ateşi söndüremezdi. Beni yakıp kavuruyordu! Bir süre sonra tek kıvrananın ben olmadığımı fark ettim.

Fanindra kolumdan çıktı ve Renin dizleri dibine oturdu. Benden uzaklaşmak istediği için yılanı suçlayamazdım. Kafasını kaldırdı ve yanaklarını şişirdi. Ağzını iyice açtı ve saldırıya geçti! Beni boynumdan ısırdı, dişlerini dokulara geçirdi.

Zehrini içime verdi, geri çekildi, beni tekrar tekrar ısırdı, inledim, boynuma dokundum ve elimin irine bulandığını gördüm. Şimdi elimde ısırıkların açtığı deliklerden sızan altın renkli damlalar vardı. Bir tanesi parmağımdan avucumdaki irinin içine düştü. Buhar çıktı ve bir tıslama duydum. Fanindra'nın zehri damarlarıma doldu. Uzuvlarım buz kesti ve soğukluk kalbime işledi.

Ölüyordum. Biliyordum. Fanindra'yı suçlayamazdım. Sonuçta bir yılandı, herhâlde daha fazla acı çekmemi istemiyordu.

Ren suyu yeniden dudaklarıma götürdü, minnetle içtim. Fanindra cansızlaştı ve taşlaştı. Ren boynumdaki yarayı temizledi, dışarıya sızan kara kanın tamamını sildi.

En azından acılarım azalmıştı. Fanindra her ne yaptıysa beni

uyuşturmuştu. Uykum geldi, elveda demem gerektiğini biliyordum. Rene gerçeği söylemeliydim. En iyi arkadaşım olduğunu itiraf etmeliydim. Ona ters davrandığım için ne kadar üzgün olduğumu ve onu... sevdiğimi söylemeliydim. Fakat bir şey diyemedim. Boğazım kapalıydı, muhtemelen yılan zehri yüzünden şişmişti. Tek yapabildiğim yanıma çömelen Ren'e bakmak oldu.

Sorun değil. Son bir kez yakışıklı yüzüne bakmak da bana yeter. Mutlu bir kadın olarak ölürüm.

Çok yorgundum. Göz kapaklarım ağırlaştı ve kapanmaya başladı. Gözlerimi kapattım ve ölümü bekledim. Ren kendine yer açtı ve yanıma oturdu. Başımı koluna aldı, beni kucağına ve kollarına çekti. Gülümsedim.

Böylesi daha iyi. Artık gözlerimi açıp onu göremiyorum ama kollarını hissedebilirim. Savaşçı meleğim beni cennete taşıyacak.

Bana sıkı sıkı sarıldı ve kulağıma anlayamadığım bir şey fısıldadı. Sonra her yer karardı.

Göz kapaklarıma ışık düştü, acıyla gözlerimi aralamak zorunda kaldım. Boğazım hâlâ yanıyordu, dilim şişmiş ve hissizleşmişti.

"Bu kadar acı çekiyorsam cennette olamam, cehennemde olmalıyım."

Sinir bozucu derecede mutlu bir ses cevap verdi. "Hayır. Cehennemde değilsin, Kelsey."

Hareket etmek istedim ama ağrıyan kaslarım isyan etti. "Kendimi bir boks maçını kaybetmiş gibi hissediyorum." "Daha fazlasını yaşadın."

Yanıma çömeldi ve doğrulmama yardım etti. Yüzümü, boynumu ve kollarımı inceledi, sonra sırtımı yaslamam için arkama oturdu ve dudaklarıma suyu değdirdi. "İç," diye emretti. Şişeyi bana uzattı ve ağzıma dayayıp hafifçe eğdi, ben yeterince hızlı yutkunamadım ve dudaklarımdan sızan su çenemden akıp göğsümü ıslattı.

"Teşekkürler, artık ıslak bir tişörtüm var."

Arkamda da olsa gülümsediğini hissettim. "Belki de niyetim buydu."

Burnumdan soludum ve elimi havaya kaldırdım. Yanağıma ve boynuma dokundum. Tenim karıncalandı ama aynı zamanda hissizdi. "Bütün bedenime Novocain verilmiş gibi hissediyorum, hislerim yeni geri dönüyor. Şişeyi bana ver. Galiba kendim içebilirim."

Ren şişeyi bıraktı ve kollarını belime doladı, beni göğsüne dayadı. Yanağı yanağıma değdi, hafifçe mırıldandı. "Kendini nasıl hissediyorsun?"

"Hayattayım, biraz aspirin iyi gelebilir."

Yumuşak bir kahkaha attı ve çantamdan ilacı çıkarttı. "Al," dedi. İki

aspirin uzattı. “Mağaranın girişindeyiz. Hâlâ mağaradan ve ağaçların arasından geçip Hampi’ye çıkmak zorundayız.”

“Ne kadar zamandır kendimde değilim?” diye sordum.

“İki gündür.”

“İki gün! Ne oldu? En son Fanindra’nın beni ısırdığını ve öldüğümü hatırlıyorum.”

“Ölmedin. Kappa tarafından ısırıldın. Seni bulduğumda işini bitirmek üzereydi. Seni buraya kadar takip etmiş olmalı. Çirkin yaratıklar. Birçoğunun işini ağaçlar bitirdiği için mutluyum.”

“Beni bulan yaralı ve kan revan içerisindeydi fakat sanki umurunda değildi.”

“Evet, beni takip edenlerin büyük bir kısmını ağaçlar parçaladı. Hiçbir şey onları yolundan saptırmadı.”

“Seni buraya kadar takip etmediler mi?”

“Ben mağaraya yaklaşınca beni takip etmeyi bıraktılar. Sanırım buradan korkuyorlar.”

“Onları suçlayamam. Sen... beni buraya kadar taşıdın mı? Hem ağaçların gövdelerini dövüp hem de beni nasıl taşıdın?”

İç geçirdi. “Seni omzuma attım ve yolum açılana kadar ağaçları dövdüm. Sonra gadayı çantaya koydum ve seni taşıyarak buraya çıktım.”

Sudan kana kana içtim, Ren’in rahatlayarak iç geçirdiğini duydum.

“Hayatım boyunca bir sürü şey gördüm. Kanlı savaşlara katıldım. Arkadaşlarımın ölümünü izledim, insanlara ve yaratıklara korkunç şeyler yapıldığına şahit oldum ama hiç bu kadar korkmamıştım.”

“Endişelendiğim, gergin ve huzursuz olduğum zamanlar oldu. Ölümcül yaralar aldım ama soğuk terler akıtmama sebep olan, insanın içini kemiren, dizleri üzerine çöküp dua etmek zorunda bırakan bu korkuyu daha önce yaşamamıştım. Aslında, ben hep bunları aştığımla övünürdüm. Yeterince acı çektiğimi ve artık hiçbir şeyin beni korkutamayacağını düşünüyordum. Beni bu noktaya getiren de bu hiçbir şey oldu.”

Boynuma bir öpücük kondurdu. “Yanılmışım. Seni bulduğumda... o şeyin seni öldürmeye çalıştığını gördüm. Öfkelendim. Hiç tereddüt etmeden yaratığı öldürdüm.”

“Kappalar korkunç yaratıklar.”

“Kappa’dan korkmuyordum. Ben... seni kaybetmekten korkuyordum. Mideme sancılar sokan, yıkıcı bir korkunun pençesine düştüm. Katlanması çok zordu. En acı verici yanı seni kaybedersem hayatıma devam etmek

istemeyişim ve bu konu hakkında elimden hiçbir şeyin gelmeyişiydi. Sen olmadan sonsuza kadar bu çirkin diyarda yaşamak zorunda kalacaktım."

Söylediği her kelimeyi duydum. Sözleri içime işledi, konumlarımız tersine çevrilseydi ben de aynısını hissederdim. Fakat içten itiraflarının sebebinin baskı altında olmamız olduğuna karar verdim. Kalbimdeki aşk bitkisi en ufak bir umuda bile sarılıyor, kelimeleri sabah çiyi gibi emiyordu. Fakat kalbimi cezalandırdım ve sevgiyi bir kenara ittim, etkisine girmek istemiyordum.

"Sorun değil. Ben buradayım. Korkmana gerek yok. Laneti bozmana yardım edeceğim." Sesime duygularımı yansıtmamaya çalıştım.

Bileğimi sıktı ve fısıldadı. "Lanetin bozulup bozulmaması umurumda değildi. Senin öldüğünü düşündüm."

Yutkundum ve ciddiyetten uzak durmaya çalıştım. "Ama ben ölmedim. Gördün mü? Seninle bir gün daha geçirip seninle tartışmaya hazırım. Şimdi başka türlü olsun istemez miydin?"

Kolları gerildi. "Bunu bir daha söyleme, Kells."

Bir an tereddüt ettikten sonra, "Teşekkür ederim," dedim. "Beni kurtardığın için teşekkür ederim."

Beni kendine çekti, kendime bir dakika verdim, sadece bir dakikalığına Ren'e yaslandım ve keyfîni çıkarttım.

Sonuçta, neredeyse ölüyordum. Hayatta kaldığıma göre bir ödülü bak ettim, değil mi?

Bir dakika sona erince kıvranarak öne doğru eğildim ve Renin ellerinden kurtuldum. İsteksizce beni bıraktı, yüzümde endişeli bir gülümsemeyle Ren'e doğru döndüm. Bacaklarımı test ettim, yürüyebileceğim kadar güçlü olduklarını fark ettim.

Öldüğümü düşünürken Ren'e kendisini ne kadar sevdiğimi söylemek istemiştim fakat şimdi hayattaydım ve yapmak istediğim en son şey buydu. Reni kendimden uzak tutma kararlılığım geri döndü fakat kendimi kollarına bırakma düşüncesi de çok cazipti, çok güçlüydü. Sırtımı döndüm, omuzlarımı dikleştirdim ve çantamı elime aldım.

"Haydi, Kaplan. Hareket edelim. Kendimi bir at kadar sağlıklı hissediyorum."

"Bence biraz ağırdan almalı ve dinlenmelisin, Kells."

"Hayır. İki gündür uyuyorum. Birkaç kilometre yürümeye hazırım."

"En azından bir şeyler yeseydin."

"Bana bir enerji barı ver, yolda kemiririm."

“Ama Kells-”

Gözlerim kobalt mavisi gözlerine kilitlendi. “Buradan çıkmam gerek.”

Arkama döndüm ve eşyalarımı toplamaya başladım. Durup beni seyretti, bakışları sırtımı yaktı. Ben uzaklaşmaya can atıyordum. Birlikte ne kadar çok vakit geçirirsek kararlılığım o kadar azalıyordu. Neredeyse, sonsuza kadar yanımda kalmasını, Kappalar ve iğne ağaçlarıyla birlikte benimle yaşamasını isteyecektim. Kaplan haline hemen geri dönmezse insan halinde kendimi kaybedecektim.

Sonunda üzgün bir ses tonuyla, “Pekâlâ, sen nasıl istersen, Kelsey,” dedi. Doğruldu, gerindi ve ateşi söndürdü.

Fanindra’nın yanma gittim, yılana baktım.

Ren, “Hayatını kurtardı,” diye açıkladı. “Isırıkları seni iyileştirdi.”

Uzanıp Kappa’nın ısırdığı yere dokundum. Deri pürüzsüzdü, ne bir iz ne bir yara vardı. Eğildim.

“Galiba hayatımı kurtardın, Fanindra. Teşekkürler.”

Yılanı aldım, koluma taktım, çantamı sırtıma attım ve birkaç adım yürüdüm.

Arkama döndüm. “Geliyor musun, Süpermen?”

“Tam arkandayım.”

Siyah mağaranın içine girdik. Ren elini uzattı ama ben elini tutmadan tünelde yürümeye başladım. Beni durdurdu ve elini uzattı, anlamlı bir bakış attı. İç geçirdim ve parmaklarından birkaçını tuttum. Gülümsedim, fiziksel temas kurmama çabalarım yine çok âşikardı. Tiksinerek inledi, dirseğimi tuttu, bedenini bedenime yasladı ve kolunu omzuma attı.

Tünelde hızlı adımlarla yürüdük. Diğer Renler ve Kelsey’ler inledi ve öncekinden daha agresif bir biçimde yalvardı. Gözlerimi kapattım ve Renin bana yol göstermesine izin verdim. Figürler yaklaşıp parmaklarını bize doğru uzatınca nefesimi tuttum.

Ren, “Biz onlara odaklanmadığımız sürece form değiştiremezler,” diye fısıldadı.

Adımlarımızı hızlandırdık. Dört bir yanımız şeytani şekiller ve tanıdık formlarla çevriliydi. Bay Kadam, Kishan, ailem, koruyucu ailem ve hatta Bay Maurizio’yu gördüm. Bağırıyor, yalvarıyor, isteklerde bulunuyorlardı.

Tünelden geçişimiz ilk defasından daha hızlı oldu. Diğer tarafa ulaştığımızda Ren hâlâ elimi tutuyordu. Nazikçe ve dikkat çekmeden elimi kurtarmaya çalıştım. Bana ve sonra birbirine kenetlenmiş ellerimize baktı. Bir kaşını havaya kaldırdı ve kötü niyetle gülümsedi. Ben elimi çektim

ama bırakmadı. Sonunda zor kullanarak da olsa elimi kurtarmayı başardım.

Kibarlık da bir yere kadar.

Ben öfkeyle Rene bakarken sırıtarak karşılık verdi.

Kısa süre sonra yeniden iğneli ormanla yüzleştik ve Ren cesurca ağaçlara doğru yürüdü. Gadayı savurmaya başladı, benim güvenle geçebilmem için yolu temizledi. Dallar kollarını dövdü ve gömleğini parçaladı. Dalları umursamadı, ben bir kez daha dalgalanan kaslarına odaklandım, sonra gözlerimin önünde iyileşen yaralarına baktım. Kısa süre içerisinde kan ter içinde kaldı, daha fazlasına bakamadım. Bakışlarımı önüme indirdim ve sessizce Ren'i takip ettim.

Ren yoluna devam etti. Gada ile ağaçları dövdü. Başımıza bir şey gelmeden ormanı geride bıraktık.

Kısa süre sonra mağaraya çıkan kayalıklara tırmanmaya, Uğra Narasimha'nın Hampi'deki heykeline doğru yükselmeye başladık. Uzun tünele ulaştığımızda Ren bir şeyler söylemek istedi ama ben buna izin vermedim. Ne söyleyeceğini merak ediyordum fakat oturup sohbet edecek kadar değil.

Fenerimi çıkarttım, aramıza mesafe koymak için yana adım attım, mağaranın diğer tarafını kucakladım. Bana baktı, kendisinden uzaklaşmama izin verdi. Sonunda tünel daraldı ve yeniden yan yana yürümek zorunda kaldık. Ne zaman Rene baksam beni seyrettiğini gördüm.

Tünelin sonuna ulaştık, yüzeye çıkan merdivenleri tırmanmaya başladığımızda Ren durdu.

"Kelsey, yukarı çıkmadan önce senden son bir isteğim var." "Nedir? Garip yerlerdeki maymun ısırıkları veya kaplan hislerinle ilgili bir şey mi?"

"Hayır. Beni öpmeni istiyorum."

"Ne?" diye haykırdım. "Seni öpmek mi? Ne için? Sence bu yolculuk boyunca beni yeterince öpmedin mi?"

"Bana acı, Kells. Burası benim için son. Hep insan formunda olduğum bir diyarı terk ediyorum ve yine kaplan formuma geri döneceğim. Evet, beni bir kez daha öpmeni istiyorum."

Tereddüt ettim. "Planımız işe yararsa istediğin kızı istediğin kadar öpebilirsin. Neden şimdi benimle ilgilenesin?"

Elini hayal kırıklığıyla saçları arasında gezdirdi. "Çünkü! Ben başka kızları öpmek istemiyorum! Seni öpmek istiyorum."

"Pekâlâ! Seni susturacaksa!" Eğildim ve yanağına bir öpücük kondurdum. "Al!"

“Hayır. Bu yeterli değil. Dudaklarımdan öp, premdmd

Eğildim ve dudaklarından öptüm. “Al. Şimdi gidebilir miyiz?

İki basamak çıktım, elini kolumun altına soktu ve beni kendine çevirdi, kendimi kollarında buldum. Bir kolunu belime doladı. Sırıtışı yerini çok ciddi bir yüz ifadesine bıraktı.

“Bir öpücük. Gerçek bir öpücük. Hatırlayacağım bir şey.”

Alaycı bir cevap vermeye hazırlandım, muhtemelen izin istemekle ilgili bir şey olacaktı, fakat ağzını ağzıma dayadı. Ben kaskatı kalıp etkilenmemeye kararlıydım fakat inanılmaz sabırlıydı. Ağzımın kenarlarını dişledi ve teslim olmaz dudaklarıma yumuşak öpücükler kondurdu. Karşılık vermemek çok zordu.

Cesurca karşı koydum ama bazen cesaret zihne ihanet ediyordu. Yavaşça, metodik bir biçimde, direncimi kırdı. Kazandığını hissedince baskıyı arttırdı ve yeteneklerini beni baştan çıkartmak için kullandı. Beni bedenine yasladı ve bir elini boynumda gezdirerek hafifçe masaj yaptı, parmak uçlarıyla tenime dokundu.

İçimdeki aşk bitkisinin şiştiğini, yapraklarını açtığım hissettim. İçime sanki bir aşk iksiri akıtıyordu. Pes ettim ve karşı koymanın canı cehenneme diye düşündüm. Sonrasında eski kararlılığıma geri dönebilirdim. En azından kalbimi kırdığında öpücüklerine çoktan doymuş olacaktım.

Hiçbir şey olmasa bile, evlenmemiş çok sayıda kedisi olan bir kadın olarak geçmişe dönüp baktığımda güzel anılarım olacak.

Belki de çok sayıda köpeğim olur. Hafifçe inledim. Evet. Köpek daha iyi.

Kendimi açtım ve hevesle öpücüklerine karşılık verdim. Bütün gizli duygularımı ve narin hislerimi Ren’i kucaklamak için kullandım, kollarımı boynuna doladım ve ellerimi saçlarının arasında gezdirdim. Bedenini bedenime iyice yasladım, sözlü olarak ifade edemediğim sıcaklığı ve sevgiyi hissettirdim.

Durdu, bir an için şok oldu, sonra çabucak yaklaşımını değiştirdi, kendini duygu fırtınasına kaptırdı. Enerjisine uyum sağlayarak kendimi bile şaşırttım. Ellerimi güçlü kollarının, omuzlarının ve daha sonra da göğsünün üzerinde gezdirdim. Duyularım bulandı. Kendimi vahşi hissettim. Açtım. Gömleğini çekiştirdim. Ren’e daha yakın olmalıydım. Harika kokuyordu.

Günlerdir garip yaratıklar tarafından kovalanan ve gizemli bir krallıkta oradan oraya koşan birinin kötü kokması gerekirdi. Aslında, ben kötü kokmasını istiyordum. Bunu istediğime emindim. Demek istediğim, ormanda gezinen ve maymunlar tarafından kovalanan bir kız çiçek gibi kokuyor

olamazdı. Bu, mümkün değildi.

Bir hatasının olmasını çok istiyordum. Bir zayıflığı olmalıydı. Kusursuz olmamalıydı. Fakat Ren harika kokuyordu -şelaleler, sıcak bir yaz günü ve sandal ağacının kokuları bu yakışıklı erkekte bir araya gelmişti.

Hangi kız böylesine kusursuz bir erkeğin böylesine kusursuz saldırısına karşı koyabiliriz

Pes ettim ve Bay Kusursuz'un duyularımı ele geçirmesine izin verdim. Kanım kaynadı, kalbim göğsümü çekiçle-di, Rene duyduğum ihtiyaç arttı, kollarında zamanın nasıl geçtiğini unuttum. Sadece Renin farkındaydım. Dudakları, bedeni, ruhu, hepsini istiyordum.

Sonunda ellerini omuzlarıma koydu ve bizi nazikçe ayırdı. Duracak iradesi olmasına çok şaşırdım çünkü bende iradenin esamesi bile kalmamıştı. Gözlerimi kırpıştırdım, ikimiz de güçlükle nefes alıyorduk.

Ren, "Bu çok... aydınlatıcıydı," dedi. "Teşekkürler, Kelsey."

Gözlerimi kırpıştırdım. Zihnimi bulandıran tutku birden dağıldı, zihnim yeni bir hisse odaklandı. Öfkelendim.

"Teşekkür ederim? Teşekkür ederim! Tanrım—" Öfkeyle merdivenleri çıkmaya başladım, ardından dönüp arkama baktım. .

"Hayır! Ben sana teşekkür ederim!" Ellerimle sakince havayı dövdüm.

"Şimdi istediğini aldığına göre beni yalnız bırak!" Aramıza mesafe koymak için adımlarımı hızlandırdım.

Aydınlatıcı? Bu da neydi? Beni test mi ediyor? Öpüşme yeteneğime birle on arasında not mu veriyor? Ne cesaret!

Öfkeden çılgına döndüğüm için mutluydum. Bütün duygularımı bir kenara bırakıp sadece öfkeme odaklanabilirdim.

Basamakları ikişer ikişer çıktı, "istediğim sadece bu değil, Kelsey. Bundan emin olabilirsin."

"Ben artık senin ne istediğinle ilgilenmiyorum!"

Bana bilgiç bir bakış attı ve bir kaşını havaya kaldırdı. Sonra ayağını taştan kaldırdı ve kumun üzerine koydu, hemen kaplana dönüştü.

Alaycı bir kahkaha attım. "Ha!" Bir taşa takıldım ama dengemi hemen sağladım. "Bunu hak ettin!" diye bağırdım. Karanlığın içinde yürümeye devam ettim.

Nereye gideceğimizi anlayınca ayaklarım yeri dövmeye başladı. "Gel, Fanindra! Bay Kadam'ı bulmamız gerek."

23

Altı saat

Gün yeni ağarıyor, güneş ufukta beliriyordu. Hampi'nin binaları arasında öfkeli adımlar attım, kızgınlığım beni Bay Kadam'ın kampıyla harabeler arasındaki yolun yarısına kadar götürdü.

Ren sessizce beni takip etti. Sesini duymuyor fakat arkamda olduğunu biliyordum. Varlığının farkındaydım. İnsan haliyle aramda görünmez bir bağ vardı. Sanki hemen yanımda yürüyordu. Sanki bana dokunuyordu.

Yanlış yola sapmış olmalıydım çünkü önüme geçti, farklı bir yönü işaret etti. "Böbürlen bakalım," diye mırıldandım. "İstersem yanlış yöne de giderim." Yine de kaplanı takip ettim.

Bir süre sonra tepenin üzerine park etmiş cipi gördüm. Bay Kadam bize el salladı.

Kampa girince beni kucakladı. "Bayan Kelsey! Geri döndünüz. Bana neler olduğunu anlatın."

İç geçirdim, çantamı yere koydum ve cipin arka tamponu üzerine oturdum. "Şunu itiraf etmeliyim, şu birkaç gün hayatımın en kötü günleriydi. Maymunlar, Kappalar, çürümüş cesetler, yılan ısırıkları, iğneleri olan ağaçlar ve-"

Bay Kadam elini havaya kaldırdı. "Birkaç gün? Siz dün akşam gittiniz.

Kafam karıştı. "Hayır," dedim. Parmaklarımla saydım. "En azından dört veya beş gündür yokuz."

"Özür dilerim Bayan Kelsey ama sen ve Ren dün akşam yola çıktın. Aslında, biraz dinlenip yarın şansınızı yeniden denemenizi tavsiye edecektim. Gerçekten bir haftadır yok musunuz?"

"Evet, en azından son iki günü uyuyarak geçirdim. Şuradaki kaplan çocuk öyle diyor." Sohbetimizi dinlerken zararsız bir görüntüye bürünen Ren'e öfkeli bir bakış attım.

Ren tatlı ve ilgili, evcil bir kedi gibi zararsız görünmek istiyordu. Aslında Kappa kadar zararsızdı, diğer taraftan ben de bir kirpi gibiydim. Dikenlerimin hepsi havaya dikilmişti, böylece benimle ilgilenen avcıya yem olmamak için yumuşak karnımı koruyabiliyordum.

"İki gün mü? Neden otele dönüp dinlenmiyoruz? Meyveyi almayı yarın

akşam yine denersiniz."

"Bay Kadam," dedim. Çantayı açtım. "Geri gelmek zorunda değiliz. Durga'nın ilk hediyesi, Altın Meyve'yi bulduk." Yorganımı çıkarttım ve açtım, içindeki meyveyi gösterdim.

Bay Kadam meyveyi nazikçe eline aldı. "Harika!" dedi.

"Bir mango." Yüzümü buruşturarak ekledim. "Çok mantıklı. Sonuçta, mangolar Hint kültürü ve ticaretinin çok önemli bir parçası."

Ren burnundan soludu ve çimenlerin üzerinde yana döndü.

"Gerçekten de çok mantıklı, Bayan Kelsey." Bir süre hayranlıkla meyveye baktı sonra dikkatlice battaniyeye sardı. Bay Kadam ellerini çırptı. "Bu çok heyecan verici! Haydi hemen eve gidelim. Belki de bir otele gidip dinlenmen istersiniz, ne dersiniz, Bayan Kelsey?"

"Oh, olur. Yola çıkmak sorun değil. Geceyi otelde geçirebiliriz. Eve dönmemiz kaç gün sürer?"

"Eve dönüş yolunda otellerde iki gece geçirmek zorundayız."

Hemen alarma geçtim, Ren'e baktım.

"Pekâlâ. Umm, belki de bu sefer büyük otellerden birinde kalırız. Etrafında çok sayıda insanın olduğu, asansörlü ve kapıları kilitli otellerde. Hatta büyük bir şehirde çok katlı bir otel olursa daha iyi olur. Ormandan mümkün olduğunca uzakta."

Bay Kadam kıkırdadı. "Elimden geleni yaparım."

Güzel bir gülümseme ile Bay Kadam'ı ödüllendirdim. "Güzel! Şimdi gidebilir miyiz? Duş yapmak için can atıyorum." Yolcu koltuğunu açtım, sonra dönüp Renin kulağına fısıldadım.

"Çok katlı, kaplanların giremediği otel odamda."

Masum mavi gözleriyle bana baktı. Ben şeytani bir gülümsemeyle karşılık verdim ve cipe bindim, kapıyı arkamdan kapattım. Kaplanım sakin bir biçimde Bay Kadam'ın eşyaları koyduğu bagaj tarafına geçti ve arka koltuğa zıpladı. Öne eğildi, ben bir şey yapamadan yüzümün ortasına büyük ve ıslak bir kaplan öpücüğü kondurdu.

"Ren!" diye haykırdım. "Bu çok mide bulandırıcıydı!"

Tişörtümü kullanarak yanağımdaki ve burnumdaki tükürükleri sildim, dönüp Ren'e biraz daha bağırdım. Arka koltukta kahkaha atar gibi ağzını açmış oturuyordu. Ben karşılık veremeden hayatım boyunca kendisini hiç bu kadar mutlu görmediğim Bay Kadam cipe bindi ve medeniyete doğru engebeli arazide yola çıktık.

Bay Kadam bana sorular sormak istiyordu, bilgiye aç olduğunu

biliyordum. Fakat Ren'e hâlâ kızgındım, bu yüzden yalan söyledim. Biraz uyuyabilmem için soruları sonraya saklamasını istedim. Dramatik bir etki yaratması için esnedim, teklifimi hemen kabul edince kendimi kötü hissettim. Bay Kadam'ı seviyor ve insanlara yalan söylemeyi sevmiyordum. Reni sıra dışı davranışları için suçlayarak eylemlerime bir bahane buldum. Bunun Renin hatası olduğuna kendimi inandırmak kolaydı. Yana döndüm ve gözlerimi kapattım.

Bir süre uyudum, uyanınca Bay Kadam bana bir soda, bir sandviç ve bir muz uzattı. Muzu görünce kaşlarımı havaya kaldırdım ve aklıma Ren'i sinirlendirecek bir sürü maymun şakası geldi ama Bay Kadam'ın iyiliği için sessiz kaldım. Bir şey söylemek yerine hemen sandviçimi kemirmeye başladım ve sodamı kafama diktim.

Bay Kadam bir kahkaha attı ve bana yenisini uzattı. "Bana yaşadıklarınızı anlatmaya hazır mısınız, Bayan Kelsey?"

"Sanırım hazırım."

Tüneli, iğneli ormanı, mağarayı, Kappa'ları ve Kishkindha'yı anlatmak iki saatimi aldı. Altın meyve ve maymunların canlanışını en sona sakladım. Sonunda Kappa saldırısı ve Fanindra'nın beni ısırışından bahsettim.

Renin bu süre zarfında insan olduğundan bahsetmedim. Aslında, Kishkindhadaki varlığından pek bahsetmedim. Bay Kadam bana neyi nasıl başardığımızı sorunca üstü kapalı cevaplar verdim, Fanindra'ya veya gadayn sahip olduğumuz için çok şanslı olduğumuzu söyledim. Bu cevaplar Bay Kadam'ı tatmin etmeye yetti.

Kappa saldırısı hakkında daha detaylı sorular sorunca omzumu silktim ve aynı cevabı verdim. "Neyse ki Fanindra yanımızdaydı." Ren hakkında garip sorular istemiyordum. İnsan olunca hikayeyi bir kez de Renin anlatacağını biliyordum ama umurumda değildi. Kendi versiyonumu duygusuz, gerçeklere dayalı ve Ren'siz tutmaya çalıştım.

Bay Kadam kısa süre sonra otele varacağımızı söyledi, önce Reni serbest bırakacak bir yer aradı. "Tabii ki," diye mırıldandım. İlgili kaplanıma tatlı bir gülümseme attım.

Bay Kadam endişeliydi. "Umarım otelimiz Rene çok uzak değildir."

Bay Kadam'ın omzuna hafifçe vurdum ve adamı rahatlattım. "Oh, Ren için endişelenmeyin. İstediğini almak konusunda çok yetenekli. Demek istediğim... kendi başının çaresine bakabilir. Geceyi ormanda yalnız geçirmek eminim onun için de çok aydınlatıcı olacaktır." Bay Kadam bana şaşkın bir bakış attı ama sonunda başıyla onayladı ve aracı ağaçların kenarına çekti.

Ren cipten indi, benim bulunduğum tarafa geldi ve buz mavisi gözlerini üzerime dikti. Ben Rene bakmamak için kaplana sırtımı döndüm. Bay Kadam arabaya binince başımı diğer tarafa çevirdim ama Ren gitmişti. Bunu hak ettiğini kendi kendime hatırlattım ve kollarımı göğsümde birleştirip sırtımı arkaya yasladım.

Bay Kadam yumuşak bir ses tonuyla konuya girdi. "Kelsey, sen iyi misin? Son gördüğümden beri çok... gerginsin."

Kendi kendime mırıldandım. "Bir de bana sor."

"Ne dedin?"

İç geçirdim ve beceriksizce gülümsedim. "Hiçbir şey. Ben iyiyim, sadece bu yolculuk bütün enerjimi tüketti."

"Sana sormak istediğim bir şey daha vardı. Kishkindha'da garip rüyalar gördün mü?"

"Ne tür rüyalar?"

Endişeyle bana baktı. "Belki de tılsımınla ilgili bir şeydir." "Oh! Neredeyse unutuyordum! Meyveyi alınca kendimden geçtim ve bir hayal gördüm. Sen, ben ve kötü bir adam vardı." Bay Kadam'ın endişesi arttı. Gırtlağını temizledi. "O zaman gördüğümüz gerçekti -hepimiz için. Ben de bundan korkuyordum. Gördüğün adam Lokesh'ti. Ren ve Kishan'ı lanetleyen kara büyücü."

Ağzım şaşkınlıkla açık kaldı. "Hâlâ hayatta mı?" "Görünüşe göre öyle. Ayrıca, tılsımın en az bir parçası onda gibi görünüyor. Ben diğer bütün parçalara sahip olduğunu düşünüyorum."

"Toplam kaç parça var?"

"Söylentilere göre beş ama kimse tam sayısını bilmiyordu. Ren in babasında bir tane vardı ve annesi de güçlü bir savaş lordunun kızı olduğu için bir taneye sahipti. Ren ve Kishan bu sayede birer parçanın sahibi oldu."

"Bunun benimle ne ilgisi var?"

"Çok ilgisi var, Kelsey. Ren in lanetinin bozulmasına yardım ediyordun. Tılsım üçümüzü birbirimize bağlıyor, korkarım Lokesh de bunu biliyor. Özellikle de senin farkında. Ben başına bir şeyin gelmesini, bunca yıl sonra hayatta olmamasını ümit ediyordum. Yüzyıllardır onu arıyorum. Artık bizi gördüğüne göre senin ve tılsımın peşine düşecektir."

"O kadar acımasız biri midir?"

"Öyledir." Bay Kadam durdu. "Belki de evine dönmenin zamanı gelmiştir."

"Ne?" diye haykırdım. Paniğe kapıldım.

Eve dönmek? Hangi ev? Kimin evi? Evde bir yaşamım yoktu. Laneti kırdıktan sonra neler olacağını düşünmemiştim. Galiba yapılacak çok şey olduğu için birkaç sene Hindistan'da kalacağımı düşünüyordum.

Hayal kırıklığına uğradım. "Gerçekten eve gitmemi mi istiyorsunuz?

Yüzümü gördü ve elimin üzerine hafifçe vurdu. "Tabii ki hayır! Bizi bırakman gerektiğini söylemeye çalışmadım. Endişelenme. Bir şey buluruz. Sadece fikir yürütüyorum. Seni hemen eve göndermek gibi bir niyetim yok. Tabii ki, sen istediğin zaman eve dönebilirsin. Evimiz senin de evin. Sadece Lokesh devreye girdiği için artık daha dikkatli olmamız gerek."

Paniğim azaldı fakat yarısı kaldı. Belki de Bay Kadam haklı. Belki de eve gitmeliyim. Gezegenin diğer tarafında olursam Bay Süperkahramanı unutmam daha kolay olmaz mı? Kishanı saymazsak daha önce hiçbir erkekle bu kadar vakit geçirmemiştim. Dışarıya çıkıp başka erkeklerle de tanışmam uygun olmaz mı?

Belki de bunu yaparsam Rene duyduğum hislerin aslında çok güçlü olmadığını anlarım.

Belki de zihnim benimle oyun oynuyordur. Kendimi çok izole ettim. Etrafında sadece Tarzan ve maymunlar varsa Tarzan gözüne güzel görünür, değil mi?

Ren'i atlatacağım. Evime dönüp beni asla terk etmeyecek bir bilgisayar bağımlısı bulacağım. Ren ismini bile hatırlamayacağım.

Bu düşünce silsilesine devam edip, Renden uzak durma sebeplerini sıraladım ve inatçı bir biçimde Renden neden uzak durmam gerektiğini kendime hatırlattım. Tek sorun benim asi ve zayıf zihnimdi, yanında kendimi ne kadar güvende hissettiğimi hatırlatıyordu. Öleceğimi düşündüğü zaman neler demişti? Beni öptükten sonra dudaklarımın hafifçe karıncalanması neydi? Güzel yüzünü aklımdan çıkartsam da beni etkileyen bir sürü özelliği vardı ve yol boyunca bunları düşünmeden yapamadım.

Bay Kadam gösterişli beş yıldızlı bir otelin önüne cipi çekti. Bir haftalık, eskimiş, yırtık pırtık ve kana bulanmış giysilerim içerisinde kendimi çok perişan hissettim. Bay Kadam bu durumu dert etmedi, anahtarları valeye verip bana eşlik ederken çok mutluydu. Ben kendi çantamı yanımdan ayırmadım, diğer çantalar otel görevlileri tarafından odalarımıza taşındı.

Bay Kadam gereksiz formları doldurdu ve resepsiyondaki görevliyle Hintçe bir şeyler konuştu. Sonra kendisini takip etmemi işaret etti.

Kadının yanından geçerken, "Otelinizde evcil hayvanlara izin verilmiyor, değil mi?" diye sordum.

Kafası karışmış gibiydi, Bay Kadam'a baktı ama hayır anlamında başını iki yana salladı.

"Harika. Sadece merak ettim." Kadına bakıp gülümsedim. Bay Kadam başını yana yatırıp beni süzdü ama bir şey söylemedi.

Aklımı kaçırmaya başladığımı düşünüyor olmalı. Sırıttım ve asansöre doğru Bay Kadam'ı takip ettim. Görevli düğme panelinin üzerindeki deliğe elindeki kartı sokunca kapı otomatik olarak kapandı, çıkacağımız katı seçtik. Dışarı çıktık ve hemen odamıza gittik, tuttuğumuz oda tavan arası süitiydi.

Görevli bizimle gelmedi ve asansörün kapıları kapandı. Bay Kadam soldaki yatak odasını alacağını, benim de sağdakinde kalacağımı söyledi. İstediğim gibi dinlenip yemek yiyebileceğimi söyledi, birazdan yiyecek bir şeyler getireceklerini ekledi.

Büyük bir yatağı olan güzel süite adım atınca kahkahayı bastım. Özel banyomum ortasında büyük bir sıcak su küveti vardı. Kirli spor ayakkabılarımı çıkarttım, sıcak suyun içine girmeden önce duş almaya karar verdim. Duşun altına girdim, saçlarımı dört kez şampuanladım ve sonra saç kremi sürdüm, ben vücudumu keselerken ipeksi sıvının saçlarımda kurumasına izin verdim. Sabunu elime aldım, lifi ileri geri hareket ettirerek kirlerden kurtulmaya çalıştım, ayaklarımla özel olarak ilgilendim. Benim zavallı ayaklarım nasır bağlamıştı ve ağrıyordu. Belki de Bay Kadamdan benim için manikür satın almasını isterim.

Kendimi temiz hissedince saçlarımı havluya sardım ve bornozumu giydim. Sıcak su küvetini sıcak suyla doldurdum, yanında verdikleri banyo köpüğünü küvetin içine boşalttım ve köpürtmeye başladım. Havaya şeftali ve taze meyvelerin kokusu yayıldı. Aklıma Oregon geldi.

Küvetin içine girmek dünyanın en güzel şeyiydi. Pekâlâ, en güzel ikinci şeyi. Ren ile öpüşmemiz aklıma geldiği için sinirlendim ve bu düşünceyi zihnimden uzaklaştırdım, ya da uzaklaştırmayı denedim. Küvette ne kadar rahatlarsam zihnim o kadar Ren'le meşgul oluyordu. Mırıldanıp durduğum bir şarkı gibiydi, hoşuma gitse de gitmese de aklımdan çıkmıyordu.

Öpüşmemiz aklımdan çıkmadı. Aklımdan silmeye çalışsam da ne zaman düşünsem gülümsedim. Ah! Bu da neyin nesi? Öfkeyle daldığım rüyalardan uyandım ve isteksizce küvetten çıktım. Kurulanıp üzerime temiz bir tişört ve şort giydikten sonra oturup saçlarımı taradım. İç içe geçen telleri çözmem oldukça vakit aldı. Saçlarımı taramak rahatlatıcıydı, bana annemi hatırlattı. Büyük yatağımın üzerine oturdum ve temiz, ıslak saçlarımın arasında gezinen tarağın keyfini çıkarttım.

Daha sonra oturma odasına geçtim ve Bay Kadam'ı gazete okurken buldum.

"Merhaba, Bayan Kelsey. Kendini yenilenmiş hissediyor musun:

"Evet, çok daha iyiyim."

"Güzel. Şuradaki örtünün altında akşam yemeği var. Sizin için ben sipariş ettim."

Kapağı kaldırdım, hindi eti, mısır ekmekli dolgu, yaban-mersini, bezelye ve mantarlı akşam yemeğine göz gezdirdim.

"Vay canına! Bunu nasıl yaptılar?"

Omzunu silkti. "Değişiklik olarak Amerikan yiyecekleri hoşunuza gider diye düşündüm, burada ancak bu kadar Amerikan'ım bulabilirsiniz. Tatlı olarak elmalı tart bile var."

Yemek tabağını ve buzlu limonatayı elime aldım. Bacaklarımı altıma alıp karşısına oturdum.

"Siz bir şeyler yediniz mi?"

"Evet, bir saat önce. Benim için endişelenme. Yemeğinin keyfini çıkart."

Yemeğe gömüldüm ve elmalı tarta gelmeden midemi doldurdum. Mısır ekmekli dolguyu sosa batırdım. "Bay Kadam. Size bir şey söylemek istiyorum. Bunu size daha önce söylemediğim için kendimi suçlu hissediyorum ama sanırım bilmeniz gerek."

Derin bir nefes aldım ve devam ettim. "Ren, Kishkandha'da geçirdiğimiz zamanın tamamında insandı."

Gazetesini masanın üzerine koydu. "Enteresan. Bunu bana neden daha önce söylemedin?"

Omzumu silktim. "Bilmiyorum. Son birkaç gündür... aramız pek iyi değildi."

Anlayışla gülümserken gözleri parıldadı. "Şimdi her şey yerli yerine oturuyor. Ben de neden garip davrandığını merak ediyordum. Ren bazen... çok zordur, tabii eğer kendisi zor olmak isterse."

"İnatçı demek istiyorsunuz. Ve talepkâr." Pencereden dışarıya, gecenin ışıklarıyla aydınlanan şehre baktım. "Ve biri sürü şey daha."

Öne eğildi ve elimi eline aldı. "Anlıyorum. Endişelenmeyin, Bayan Kelsey. Bu kadar kısa sürede bu kadar çok şey başarmanız beni çok şaşırttı. Böyle tehlikeli bir yolculuğa çıkmak zaten yeterince zor, buna bir de yeni tanıdığınız ve güvenip güvenemeyeceğinizi bilmediğiniz biri eklenince her şey daha da zorlaşıyor. Stres ve baskı altındayken en iyi arkadaşlar arasında bile anlaşmazlıklar yaşanır. Bunun dostluğunuzda geçici bir süreç olduğuna

inanıyorum.”

Söz konusu olan arkadaşlığımız değildi ama Bay Kadanam sözleri yine de beni rahatlattı. Belki de üzerinden biraz zaman geçtikten sonra oturup konuşabilir ve konuyu sağduyu ile ele alabilirdik. Belki de kontrol bende olurdu. Sonuçta, Ren insanlarla iletişim kurmaya yeni başlıyordu. Ren’e dünyanın nasıl çalıştığını anlatırsam beni anlayacağından emindim, böyle-ce dost olarak kalacağımız bir sürece adım atabilirdik.

Bay Kadam devam etti. “Uzun süre insan formunda kalabilmesi çok ilgi çekici. Belki de zamanın durmasıyla bir ilgisi vardır.”

“Gerçekten Kishkindha’da zamanın durduğuna mı inanıyorsunuz?”

“Belki de zaman farklı işliyordur fakat bizim dünyamızda sadece bir gündür olmadığınızı biliyorum.”

Başımla onayladım, yorumuna katıldım. Konuştuktan sonra kendimi daha iyi hissettim, gerçeği söylediğim için mutluydum. Bir süre kitap okuyacağımı sonrasında yumuşak yastıkta uyuyacağımı söyledim. Başıyla onayladı ve benden kirli giysilerimi çamaşır torbasına koymamı istedi.

Süitime geri döndüm ve eşyalarımı topladım. Giysilerimle birlikte spor ayakkabılarımı da torbaya koydum. Yorganımı dikkatlice açtım, Altın Meyve’yi çıkarttım ve bir havluya sardım. Kirli ve içler acısı haldeki yorganımı da torbanın içine yerleştirdim.

Kirli çamaşır torbasını kapının önüne koyduktan sonra yatağın üzerine çıktım, yumuşak yatağın keyfini çıkarttım. Kaz tüyü yastıkların içine gömüldüm, derin bir uykuya daldım.

Ertesi sabah gülümsedim ve kollarımla bacaklarımı elimden geldiğince uzatarak gerindim, yine de yatağın kenarına ulaşamadım. Yine saçlarımı taradım ve gevşek bir atkuyruğu yaptım.

Bay Kadam patates, tost ve İspanyol omletli kahvaltının başındaydı. Bay Kadam’a katıldım, portakal suyumu yudumladım, eve geri dönmenin ne kadar heyecan verici olduğundan bahsettim.

Kirli kıyafetlerim ütülenmiş ve katlanmış olarak geri döndü, hepsi yeni gibiydi. Giysilerden bazılarını giymek için ayırdım, geri kalanını kendi çantama aktardım. Yorganıma gelince durup kullandıkları limonlu sabunun kokusunu burnuma çektim ve zarar görüp görmediğini anlamak için inceledim. Eski ve soluk da olsa hâlâ tek parçaydı. Büyükanneme sessizce teşekkür ettim. Artık yorganlar seninkiler gibi değil, Büyükanne.

Katlanmış yorganımı çantanın en altına yerleştirdim ve gadayı yanına diktim. Önceki akşam silahı temizlemeye niyetlenmiş ama üzerinde en ufak

bir leke olmadığını görünce çok şaşırmıştım. Sonra, Fanindra'yı dikkatlice yorganımın üzerine koyup Altın Meyve'yi de yılanın ortasına yerleştirdim. Fermuarı çektim, Fanindra' nın nefes alması için ağzını hafifçe aralık bıraktım. Aslında nefes alıp almadığını bilmiyordum fakat böyle düşünmek benim kendimi daha iyi hissetmemi sağlıyordu.

Artık yola çıkma zamanı gelmişti. Yolun kenarında durup Reni görene kadar mutluydum, yenilenmiştim ve halimden memnundum. Ren kaplan formunda değildi. Bizi bekliyordu, üzerinde her zamanki beyaz kıyafetleri vardı ve dişlerini göstererek sırıttı. Bay Kadam yanma gitti ve Ren'e sarıldı. Seslerini duyabiliyor ama ne dediklerini anlamıyordum. Bay Kadam'ın Renin omzuna vururken yüksek sesli bir kahkaha attığını duydum. Görünüşe göre bir şey İkiliyi çok mutlu etmişti.

Ren kaplana dönüştü ve arabaya bindi. Ben Ren'i görmezden gelmeye çalışırken kaplan arka koltukta uyuklamaya başladı. Uzun seyahatte vakit geçirmek için kendime bir kitap seçtim.

Bay Kadam geri dönüş yolunda bir otelde daha konaklayacağımızı söyledi ve gün boyunca yolda olacağımızı hatırlattı. Benim için sorun olmadığını söyledim. Okuyacak yeterince kitabım vardı, Bay Kadam otelin kitapçısından bana bir Hindistan rehberiyle birkaç roman satın almıştı.

Bölümleri bitirdim ve aralarda uyukladım. İlk romanı öğleden sonra bitirdim ve ikinci kitabın sonuna yaklaşırken şehre girdik. Araba alışık olmadığım kadar sessizdi. Bay Kadam'ın morali çok iyiydi fakat duygularını paylaşmıyordu, Ren de gün boyunca arka koltukta uyukladı.

Bay Kadam güneş batarken otele varmak üzere olduğumuzu söyledi. Önce beni indireceğini sonrasında otelin restoranında akşam yemeği yiyerek kutlama yapacağımızı söyledi.

Yeni otel odamda akşam ne giyeceğimi düşünmeye başladım çünkü çantamda kot pantolon ve tişört dışında bir şey yoktu. Aynı şeylere üçüncü kez bakarken kapı çalındı, ağır adımlarla kapıya yürüdüm. Bir hizmetçi bana ağzı fermuarlı bir torba ve bir kutu uzattı. Kadınla konuşmaya çalıştım ama tek kelime İngilizce bilmiyordu. Sadece, "Kadam," deyip duruyordu.

Kadına teşekkür ettim ve torbanın fermuarını açtım, içinde görkemli bir gece elbisesi vardı. Siyah kadife korseli elbisenin kalp şeklinde bir yakası, sırlı kolları ve sedefe benzeyen mor dupiyon ipekten eteği vardı. Elbise üzerime tam oturduğu için vücudumu daha kıvrımlı gösteriyordu. Elbise kalçama doğru daralıyor ve eteği dizlerime kadar iniyordu. Etekle aynı yumuşak malzemeden yapılmış bir kemeri vardı, bir tarafı düğümlüydü

ve üzerine belimi vurgulamak için parıltılı bir broş takılıydı.

Elbise ustaca dikilmişti ve muhtemelen çok pahalıydı. Işığın altına geçince kumaş parıldadı ve morun farklı tonlarını yansıttı. Evdeki güzel mavi Hint elbisesi dışında hayatım boyunca bu kadar güzel bir şey giymemiştim. Kutuyu açtım ve içinden elmas kopçalı yüksek topuklu siyah ayakkabıları çıkarttım. Kutuda saçım için de leylak renginde bir toka vardı. Bunun gibi bir elbise makyaj gerektiriyordu bu yüzden hemen banyoya gittim ve hazırlanmaya başladım. Tokayı sol kulağımın üzerinde bir yere taktım ve dalgalı saçlarımı parmaklarımla taradım. Sonra ayakkabılarımı giydim ve Bay Kadam'ı bekledim.

Bir süre sonra kapıyı çaldı ve babacan bir biçimde hayranlıkla beni süzdü. "Bayan Kelsey, çok güzel olmuşsunuz!"

Eteğimi döndürdüm. "Elbisem çok güzel. Güzel görünüyorsam sizin sayenizde. Harika bir seçim yapmışsınız. Teşekkürler. Ormanın Jane'i yerine güzel bir leydi gibi görünmek istediğimi fark etmişsiniz."

Başıyla onayladı. Düşünceliydi ama bana bakıp gülümsedi, elini uzattı ve otel asansörüne kadar bana eşlik etti. Aşağıya indik ve maymunlar hakkında şakalar yapıp güldük. Renin tepesinde yirmi maymunla koşuşunu anlattım.

Beyaz masa örtüleri ve peçeteleri olan mum ışığıyla aydınlanmış bir restorana girdik. Görevli bizi şehre tepeden bakan yerden tavana kadar yüksek camları olan kısa aldı. Bu kısımdaki masalardan sadece biri doluydu. Yalnız bir adam yemek yiyordu, sırtı bize dönüktü, şehri seyrediyordu.

Bay Kadam selam verdi. "Bayan Kelsey, sizi yemek arkadaşınızla baş başa bırakıyorum. Yemeğinizin keyfini çıkartın." Sonra restorandan çıktı.

"Bay Kadam, bekleyin. Anlamıyorum."

Yemek arkadaşı? Neden bahsediyor? Kafası mı karışık?

Sonra arkamdan tanıdık bir ses geldi. "Merhaba, Kells."

Olduğum yerde dondum kaldım, midemde kelebekler uçuştu. Birkaç saniye geçti, yoksa birkaç dakika mıydı? Bilemiyordum.

Hayal kırıklığıyla iç geçirdiğini duydum. "Hâlâ benimle konuşmuyor musun? Lütfen bana dön."

Sıcak bir el dirseğimi tuttu ve beni kendisine çevirdi. Kafamı kaldırdım ve yüzüne baktım. Nefes kesiciydi! O kadar yakışıklıydı ki ağlamak istiyordum.

"Ren."

Gülümsedi. "Kimi bekliyordun?"

Üzerinde zarif siyah bir takım vardı ve saçlarını yeni kestirmişti. Parlak

siyah saçları geriye doğru taranmıştı, boynuna doğru inen saç telleri hafifçe ucundan bükülüyordu. Beyaz gömleğinin yakasını iliklememişti. Altın renkli derisi ve parlak beyaz gülümsemesi daha da belirgindi, durumu karşısına çıkan bütün kadınlar için ölümcüldü. Belli etmeden inledim.

James Bond, Antonio Banderas ve Brad Pitt'in karşımı gibi.

Yapılacak en güvenli şeyin ayakkabılarına bakmak olduğuna karar verdim. Ayakkabılar sıkıcıydı, değil mi? Çekici değillerdi. Ah, böylesi daha iyi. Ayakkabıları tabii ki çok güzeldi -beklediğim gibi siyaha boyanmış ve parlatılmıştı. Ren'i ilk kez ayakkabı ile gördüğümü düşününce hafifçe gülümsedim.

Çenemi tuttu ve beni yüzüne bakmaya zorladı. Pislik. Şimdi takdir etme sırası Rendeydi. Beni baştan aşağıya süzdü. Gelişigüzel bir bakış da değildi. Yavaşça keyfini çıkarttı. Kızların yüzünü kızartan türden bir şeydi. Yüzüm kızarınca öfkelendim ve Ren'e kızgın bir bakış attım.

Sinirli ve sabırsızdım. "Bitti mi?" diye sordum.

"Neredeyse." Şimdi ayakkabılarıma bakıyordu.

"Acele et."

Bakışlarını yeniden yüzüme kaldırdı ve takdir edercesine gülümsedi. "Kelsey, bir erkek güzel bir kadının yanındaysa adımlarını ona uygun armalı."

Bir kaşımı havaya kaldırdım ve güldüm. "Evet, ben sıradan bir maratonum."

Parmaklarımı öptü. "Kesinlikle. Bilge bir erkek maratonda koşmaz."

"Ben sadece dalga geçiyordum, Ren."

Beni umursamadı, elimi koluna soktu ve beni mumlarla aydınlanan masaya götürdü. Sandalyemi çekti ve oturmamı bekledi.

En yakındaki çıkışa koşabilir miyim diye merak ettim. Aptal yüksek topuklular, asla başaramam.

Eğildi ve kulağıma fısıldadı. "Aklından ne geçtiğini biliyorum ve bu sefer kaçmana izin vermeyeceğim. Ya oturur ve benimle birlikte güzel güzel yemeğini yersin," dedi. Sırıttı ve devam etti. Düşünceli bir biçimde tehdit etti. "Ya da seni kucağıma oturtur yemeğini zorla yediririm."

Tısladım. "Buna cesaret edemezsin. Sen beni hiçbir şeye zorlamayacak kadar centilmensin. Boş bir blöf, Bay İzin-İster."

"Her centilmenin sınırları vardır. Öyle veya böyle medeni bir sohbet olacak. Seni kucağıma oturtup yemek yedirmek hoşuma gider ama seçim senin."

Sırtını dikleştirdi ve bekledi. Ben kabaca sandalyeme çöktüm ve kendimi

masaya doğru çektim. Yumuşak bir kahkaha attı ve karşıma oturdu. Elbisem yüzünden kendimi kötü hissettim, kırışmaması için eteğini düzelttim.

Garson kız yanımıza gelirken Ren'e öfkeli bakışlar attım. Benim menümü hemen önüme koydu, Ren'inkini verirken biraz daha ağırdı. Omzunun kenarında durdu ve üzerine doğru eğilip menüdeki birkaç yemeği tavsiye etti. Kız gittikten sonra tiksinerek gözlerimi devirdim.

Ren menüyü uzun uzun inceledi ve halinden çok memnun görünüyordu. Ben menümü elime bile almadım. Ben sessizce oturup göz temasından kaçınırken Ren bana anlamlı bakışlar atıyordu. Garson kız geri dönünce Ren ile bir şeyler konuştu ve beni işaret etti.

Gülümsedim, şurupsu tatlı bir ses tonuyla, "Buradan beni en hızlı ne çıkartacaksa onu istiyorum, belki bir salata," dedim.

Ren iyimser bir gülümsemeyle seçimlerini sıraladı, garson kız siparişleri alması uzun sürdüğü için mutluydu. Rene dokunmaya devam etti ve birlikte kahkahalar attılar. Ben bu durumu çok sinir bozucu buldum.

Kız gidince Ren arkasına yaslandı ve suyundan bir yudum aldı.

Sessizliği bozdum ve tıslayarak konuşmaya başladım. "Neyin peşinde olduğunu bilmiyorum ama geriye sadece iki dakikan kaldı, umarım biftek sipariş etmişsindir, Kaplan."

Haylaz bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Göreceğiz, Kells. Göreceğiz."

"Pekâlâ. Benden yardım isteme. Bu güzel restoranda beyaz bir kaplan dehşet saçmaya başlayınca neler olacak çok merak ediyorum. Belki de müşterilerini tehlikeye attıkları için yıldızlarından birini kaybederler. Belki de garson kız arkadaşın çığlıklar atarak kaçar." Bunu düşününce gülümsedim.

Ren şok olmuş gibi görünmeye çalıştı. "Neden, Kelsey! Kıskandın mı?"

Bir bayana yakışmayacak şekilde burnumdan nefes verdim. "Hayır! Tabii ki hayır."

Sırıttı. Ben tedirgin bir biçimde peçetemle oynamaya devam ettim. "Bay Kadam'ı bu plana dâhil ettiğine inanamıyorum. Gerçekten şok oldum."

Peçetesini açtı ve bize içi ekmek dolu sepet getiren garson kıza göz kırptı.

Kız gidince, "Ona göz mü kırpıyorsun?" diye sordum. "İnanılmaz!"

Sessiz bir kahkaha attı ve sıcak ekmek dilimlerinden birini aldı, üzerine tereyağı sürdü ve tabağıma koydu. "Ye, Kel-sey," diye emretti. Sonra öne eğildi.

"Tabii eğer kucağımdan manzaranın nasıl olduğunu merak ediyorsan başka."

Ekmeği öfkeyle ikiye böldüm ve birkaç lokmayı mideye indirdikten sonra

ne kadar lezzetli olduğunu anladım. Kabuğun üzerinde turuncu meyve kabuğu parçaları vardı, hafif ve çok lezzetliydi. Bir tane daha yiyebilirdim fakat Rene bu zevki tattırmak istemiyordum.

Garson kız bir süre sonra iki yardımcı ile geri döndü, yemekleri masamıza dizmeye başladı. Ren açık büfe sipariş etmişti. Masamızda bir santimetre bile yer kalmadı. Tabağımı aldı içine aromatik, ağzı sulandıran seçeneklerle doldurdu. Tabağı önüme koyduktan sonra kendisininkine geçti. İşi bitince tabağı önüne koydu, bana baktı ve bir kaşını havaya kaldırdı.

Öne eğildim ve öfkeyle fısıldadım. "Kucağına oturmayacağım, boşuna heveslenme, Bayım."

Ben çatalımı elime alıp birkaç ısırık alana kadar bekledi. Avustralya fındıklı sosla servis edilen levreğe benzer balığın tadına baktım. "Vay canına. Zaman doldu, değil mi? Saat tıklıyor. Terliyor olmalısın. Demek istediğim, her an değişebilirsin."

Körili bifteğinden bir ısırık aldı, ardından safranlı pilavın tadına baktı, yemekleri soğukkanlılıkla çiğnedi.

İki dakika daha Ren'i izledikten sonra peçetemi katladım.

"Pekâlâ, pes ediyorum. Neden bu kadar ukalasın ve kendine güveniyorsun? Neler olduğunu bana ne zaman anlatacaksın?"

Dikkatlice ağzını sildi ve suyundan bir yudum aldı. "Ne olduğunu söyleyeyim, premdm, lanet kalktı."

Ağzım açık kaldı. "Ne? Kalktıysa son iki gündür neden kaplansın?"

"Açıkçası, lanet tamamen gitmedi. Kısmen yok oldu diyebiliriz."

"Kısmen mi? Kısmen de ne demek?"

"Kısmen demek, her gün birkaç saat insan olabilirim demek. Tam olarak altı saat."

Kehaneti aklımdan geçirdim ve dikilitaşın dört yüzü olduğunu hatırladım. Dört kere altı... "Yirmi dört."

Durdu. "Yirmi dört ne?"

"Durga için bulmamız gereken dört hediye var ve taş dört yüzlü. Görevlerden birini yerine getirdik, bu yüzden altı saat kazandın."

Gülümsedi.

"Sanırım diğer görevleri bitirene kadar yanında daha uzun süre kalacağım."

Burnumdan soludum. "Nefesini tutma, Tarzan. Ben diğer görevlerde yanında olmayabilirim. Artık altı saatin olduğuna göre sen ve Kishan bu sorunu kendiniz çözebilirsiniz, buna eminim."

Başım yana yatırdı ve gözlerini kısıp bana baktı. “Varlığını küçümseme, Kelsey. Laneti kırmak için sana ihtiyaç olmasa bile seni bu kadar kolay bırakır mıyım sanıyorsun? Geriye bile bakmadan hayatımdan çıkıp gidebilir misin?”

Tedirgin bir biçimde yemeğimle oynamaya başladım ve bir şey demedim. Yapmayı planladığım şey buydu.

Bir şey değişmişti. Kendisini terslediğim için kendimi suçladığım acım çeken ve kafası karışık Ren gitmişti. Şimdi kendine aşırı güveniyordu, neredeyse küstahtı, kendinden emindi.

Yemek yerken bakışlarımı yüzümden ayırmadı. Tabağım bitirince yeniden doldurdu ve masadaki tabakların içindekilerin yarısını aldı.

Bakışları altında kıvrandım ve yemeğimle oynadım. Kanaryayı tutsak etmiş bir kediye ya da öğretmen sınıfa sınav yapacağını bile söylemeden bütün soruların cevabını bilen bir öğrenciye benziyordu. Halinden bu kadar memnun olması mide bulandırıcıydı, kendine güveninin ardında insan olarak geçireceği zamanın artmasından daha fazlası vardı.

Bütün gizli düşüncelerimi ve hislerimi biliyor gibiydi. Kendine güveni beni diken üzerinde tutmaya yetti. Köşeye sıkışmış gibiydim.

“Sorumun cevabı... bunu yapmana izin vermem. Sen bana aitsin. Bu yüzden seninle konuşmamız gerekenler var.”

“Nereye ait olduğuma ben karar veririm fakat söyleyeceklerini dinleyebilirim. Yine de seninle aynı fikirde olacağımı sanma.”

“Adil bir anlaşma.” Ren boş tabağı kenara itti. “Yarım kalmış bir işimiz var.”

“Diğer görevleri diyorsan bunun zaten farkındayım.”

“Ben ondan bahsetmiyorum. Bizden bahsediyorum.”

“Bize ne olmuş?” Ellerimi masanın altına koydum ve terli avuçlarımı peçeteye sildim.

“Bence söylenmemiş bazı şeyler var ve artık zamanı geldi.” “Ben senden bir şey gizlemiyorum, söylemeye çalıştığın şey buysa.”

“Saklıyorsun.”

“Hayır, saklamıyorum.”

“Aramızda geçenleri kabullenmeyi reddediyorsun, öyle değil mi?”

“Ben hiçbir şeyi reddetmiyorum. Söylemediğim şeyleri bana atfetme.”

“Pekâlâ. Ben sadece inatçı bir kadının bana karşı hisleri olduğunu itiraf etmesi için uğraşıyorum.”

“Senin için hislerim olsa bunu ilk sen öğrenirdin.”

“Bana karşı hiçbir şey hissetmediğini mi söylemeye çalışıyorsun?”

“Öyle demek istemedim.”

“O zaman ne diyorsun?”

“Ben... hiçbir şey söylemek istemiyorum!”

Ren gülümsedi ve gözlerini kıstı.

Bu sorulara devam ederse bir açığımı yakalayacaktı. Ben iyi bir yalancı değildim.

Arkasına yaslandı. “Pekâlâ. Şimdilik seni rahat bırakıyorum ama daha sonra bunu yeniden konuşacağız. Kaplanlar bir şeyi kafaya koydu mu geri adım atmaz. Benden sonsuza kadar kaçamazsın.”

Sıradan bir konuda sohbet eder gibi cevap verdim. “Boşuna ümitlenme, Bay Muhteşem. Her kahramanın bir kriptoniti vardır, bu yüzden bana baskı yapamazsın.” Sorgulayan gözleriyle her hareketimi takip ederken kucağımda peçeteyi büktüm. Kendimi çıplak hissediyordum, sanki kalbimi okuyabiliyordu.

Garson kız geri dönünce Ren gülümsedi ve kızın uzattığı küçük menüyü eline aldı. Muhtemelen tatlı sipariş edecekti. Ben hayal kırıklığıyla ayağımı yere vururken kız Ren’in üzerine doğru eğildi. Ren dikkatlice kızı dinledi. İkisi yeniden birlikte bir kahkaha attı.

Ren sessizce bir şeyler fısıldadı, beni işaret etti. Kız bana baktı, kıkırdadı, sonra bütün tabakları kaldırdı. Ren cüzdanını çıkarttı ve kredi kartını uzattı.

Kız başka bir soru sorarken elini Ren’in koluna koydu ve kendime hâkim olamadım. Masanın altından Ren’e bir tekme attım. Gözlerini kırpmadı veya bana bakmadı. Sadece masanın altından elini uzattı, elimi tuttu, kızın sorularım cevaplarken dalgın bir biçimde elimin tersini okşadı. Sanki tekmem Ren için bir aşk dokunuşuydu. Şimdi daha mutluydu.

Kız gidince gözlerimi kısıp Ren’e baktım. “O kartı nereden buldun? Kıza benim hakkımda ne söyledin?”

“Kartı bana Bay Kadam verdi. Kıza tatlıyı daha sonra sipariş edeceğimizi söyledim.”

Alaycı bir kahkaha attım. “Tatlıyı gecenin ilerleyen saatlerinde tek başına yiyeceksin çünkü seninle yemek yemekten sıkıldım.”

Mum ışığıyla aydınlanan masanın üzerinden bana doğru eğildi. “Yemek kimin umurunda, Kelsey?”

Şaka yapıyor olmalı! Fakat çok ciddiydi. Harika! Yine midemde kelebekler uçuşuyor

“Bana öyle bakmayı bırak.”

“Nasıl bakmayı?”

“Beni avlıyormuşsun gibi, ben bir antilop değilim.”

Bir kahkaha attı. “Ah, ama seni kovalamak çok keyifli olurdu ve sen çok lezzetli bir av olurdun.”

“Yeter.”

“Seni huzursuz mu ediyorum?”

“Öyle de diyebiliriz.”

Faturayı imzalarken ayağa kalktım ve kapıya doğru yürümeye başladım.

Fiemen yanımda bitti. Kulağıma eğildi.

“Kaçmana izin vermeyeceğim, unuttun mu? Şimdi, güzel bir randevuymuş gibi davran ve seni evine bırakmam için bana izin ver. Benimle konuşmadığına göre yapabileceğin en iyi şey bu.”

Ren yine koluna girmemi sağladı ve beni restorandan çıkarttı. Ne yaptığının farkındaydım, beni odama çıkartacak ve muhtemelen yeniden öpmeye çalışacak olması tüylerimi diken diken etti. Kendimi korumam için kaçmam gerekiyordu. Ren ile geçirdiğim her dakika onu daha fazla istememe sebep oluyordu. Sinirini bozmak işe yaramadığına göre daha fazlasını yapmalıydım.

Görünüşe göre, sadece beni yalnız bırakmasını değil benden nefret etmesini sağlamalıydım. Bana hep ya hep ya hiç kızı olduğumu söylerlerdi. Reni kendimden uzaklaştıracaksam öyle bir uzaklaştırmalıydım ki bir daha asla geri dönmeye cesaret edememeliydi.

Kolundan kurtulmaya çalıştım ama buna izin vermedi. “Benim üzerimde kaplan gücünü kullanma, Süpermen,” diye homurdandım.

“Canını acıttım mı?”

“Hayır, ama beni bir kukla gibi istediğin yere sürüklüyorsun.”

Parmaklarını kolumda gezdirdi ve elimi tuttu. “O zaman kibar ol, sen olursan ben de olurum.” lamam.

Sırıttı. “Tamam.”

Tıslayarak karşılık verdim. “Tamam!”

Asansöre bindik, benim katımın düğmesine bastı.

“Benim odam da aynı katta,” diye açıkladı.

Kaşlarımı çattım sonra şeytani bir gülümsemeyle karşılık verdim. “Pekâlâ, sabah ne yapacaksın, Kaplan? Bay Kadam’ın başını odada büyük bir... evcil hayvanı olduğu için belaya sokmamaksın.”

Ren kapıma doğru yürürken alaycı yorumuma aynı şekilde karşılık verdi. “Benim için endişeleniyor musun, Kells? Endişelenme. Ben başımın çaresine bakarım.”

“Hangi kapının bana ait olduğunu nereden bildiğini sormama gerek yok, değil mi, Kaplan?”

Bana bakış şekli içimi eritti. Kafamı çevirdim ama varlığının farkındaydım, beni izlediğini ve beklediğini biliyordum.

Anahtarımı kilide soktum, bana yaklaştı. Ellerim titremeye başladı, anahtarı doğru yöne çeviremedim. Elimi tuttu ve beni kendine çevirdi. Sonra iki elini başımın yanlarından kapıya dayadı ve öne eğildi, beni kapana kıstırdı. Bir kurdun pençesine düşmüş tavşan gibi çırpındım.

Kurt yaklaştı. Başını yana eğdi ve boynuma burnunun ucunu değdirdi. Sorun... Kurdun beni yemesini istiyor olmamdı.

Ren ne zaman bana değse açığa çıkan şehvetli siste kaybolmaya başladım.

Bütün savunma hatlarımın kırıldığını hissederken, bu sefer izin istemeyecek... bu sefer kaçış yok, diye düşündüm.

Kulağıma fısıldadı. “Senin nerede olduğunun hep farkındayım, Kelsey. Şeftali ve krem kokuyorsun.”

Ürperdim ve Ren’i itmek için ellerimi göğsüne koydum ama bunu yapmak yerine gömleğini avuçladım ve hayatım buna bağlıymış gibi Ren’e tutundum. Kulaklarımdan yanağıma doğru indikten sonra boynuma yumuşak öpücükler kondurdu.

Ren’i kendime çektim ve beni öpmesi için başını yana çevirdim.

Gülümsedi ve davetimi reddetti, diğer kulağıma yöneldi. Kulak mememi hafifçe ısırdı, köprücük kemiğimden omzuma yöneldi. Sonra başını kaldırdı ve dudaklarıyla dudaklarım arasında birkaç santimetre kaldı, aklımda sadece... Daha fazlasını istiyorum düşüncesi vardı.

Yıkıcı bir gülümsemeyle isteksizce geri çekildi ve parmaklarını saçlarım arasında gezdirdi. “Bu arada, söylemeyi unuttum, bu akşam çok güzelsin.” Gülümsedi, arkasını döndü ve koridorda uzaklaştı.

Depremden sonraki artçı şoklar gibi bedenim minik titreşimlerle sarsıldı. Anahtarı güçlükle çevirdim. Kapıyı açıp karanlık odama girdim ve titreyen elimle kapattım. Sırtımı kapıya dayadım ve karanlık etrafımı kuşattı.

24

Son

Ertesi sabah bütün eşyalarımı topladım ve Bay Kadam'ı bekledim. Koltukta otururken tedirginlikle ayağımı yere vurup duruyordum. Önceki akşam bana bir şeyi ispatlamıştı. Renin varlığına karşı koyamıyordum.

Birlikte daha fazla vakit geçirirsem beni ciddi bir ilişkiye ikna edecekti ve bunu yapmasına izin veremezdim.

Beni ezip geçecekti. Oh, bir süreliğine harika olacaktı. Harika, Ren gerçekten de harikaydı. Fakat sonsuza kadar süremezdi. Ren bir Adonis'ti, benimse Truvalı Helen olduğum söylenemezdi. Gerçekçi olmalı ve hayatımın kontrolünü elime almalıydım. Eve dönünce bir konuşmaya ihtiyaç olduğuna karar vermiştim.

Bütün bunlara rağmen pes etmezse Bay Kadam'ın söylediği gibi eve geri dönecektim. Belki de araya mesafe koymak faydalı olurdu. Belki de Ren in ilişkimizin bir hata olduğunu anlaması için zamana ihtiyacı vardı. Bu kararlılıkla, otelden ayrılırken Ren ile karşılaşmaya hazırdım.

Bay Kadana ı uzun süre bekledim. Neredeyse odasını arayacaktım ama sonunda kapım çalındı. Bay Kadam karşımdaydı.

"Hazır mısınız, Bayan Kelsey? Güne geç başladığımız için özür dilerim."

"Sorun değil. Bay Harika işi ağırdan aldı, değil mi?"

"Hayır, bu sabahki benim hatamdı. Evrak işleriyle meşguldüm."

"Oh. Pekâlâ. Endişelenmeyin. Ne tür evrak işlerinden bahsediyoruz?"

Gülümsedi. "Önemli değil."

Bay Kadam bana kapıyı tuttu ve birlikte boş koridorda yürüdük. Asansör kapısının önünde rahatlamaya başladığım sırada arkamızdaki kapılardan birinin kapandığım duydum. Ren koridordan bize doğru yürüdü. Tabii ki, harika görünüyordu. Geriye bir adım attım ve göz temasından kaçındım.

Renin üzerinde yeni bir çift kasıtlı olarak soldurulmuş koyu çivit rengi yeni tasarım bir kot pantolon vardı. Gömleği uzun kolluydu, düğmeleri ilikliydi, Oxford tarzındaydı ve görünüşe göre kaliteli bir parçaydı. Mavi gömleğin ince beyaz çizgileri vardı ve rengi gözleriyle kusursuz bir uyum içerisindeydi. Kollarını kıvırmış ve gömleği kotunun içine sokmamıştı. Atletik bir kesimi vardı, kaslı bedenine tam oturuyordu, bu görkemli sahne

karşısında farkında olmadan nefesimi tuttum.

Bir modele benziyor. Böyle bir güzelliği nasıl reddederim? Dünya hiç adil değil. Gerçekten, Brad Pitt'in çıkma teklifini reddetmek gibi bir şey. Bunu yapan kızın yüzyılın salağı ödülüne aday gösterilmesi gerek.

Ren ile birlikte olmama sebeplerimi zihnimde sıraladım ve 'bana göre değil' cümlesini birkaç kez tekrarladım. Ağzımı sulandıran halini görmenin ve sıradan bir insan gibi yanımda yürümesinin tek faydası kararlılığımın artmasıydı. Evet, çok zor olduğunu biliyordum çünkü inanılmaz yakışıklıydı fakat bunu görmek neden birlikte olamayacağımızı da açıkça vurguluyordu.

Asansörün önünde bize katıldı, başımı iki yana salladım ve kendi kendime mırıldandım. "Harika. Adam üç yüz elli senedir kaplan ve lanet bozulmaya başlayınca pahalı zevkleri ve modaya olan düşkünlüğü de açığa çıkmaya başladı. İnanılmaz!"

Bay Kadam, "Bir şey mi dediniz, Bayan Kelsey?" diye sordu.

"Yok bir şey."

Ren bir kaşını havaya kaldırdı ve yüzünü buruşturdu.

Muhtemelen beni duydu. Aptal kaplan duyuları.

Asansörün kapıları açıldı. İçeriye girdim ve Bay Kadam'ı aramıza alma ümidiyle köşeye çekildim fakat ne yazık ki Bay Kadam kendisine yönelttiğim sessiz yakarışlara kulak asmadı ve düğmelerin yanında kaldı. Ren yanımda durdu, fazla yakındı. Kafasını kaldırıp beni baştan aşağıya süzdü, her şeyi bildiğini belli eden bir gülümsemeyle devam etti. Sessizce asansörün aşağıya inmesini bekledik.

Kapılar açılınca beni durdurdu, çantamı sırtımdan aldı ve kendi omzuna attı, bana taşıyacak bir şey bırakmadı. Bay Kadam ile birlikte yürümeye başladı, ben İkiliyi sessizce takip ettim, aramızdaki mesafeyi korurken bir yandan da gözlerimi Renin üzerinden ayırmamaya çalıştım.

Arabada Bay Kadam üçümüze yetecek kadar konuştu. Ren in yeniden insan olmasına çok sevinmişti. Adam çok rahatlamış olmalıydı. Bir şekilde, Bay Kadam da Ren ve Kishan gibi lanetli sayılırdı. Kendine ait bir hayatı olmamıştı. Bütün vaktini ve dikkatini iki kardeşin lanetinin kaldırılmasına adamıştı. Kaplanlar lanetin tutsağıysa Bay Kadam da kaplanların kölesi sayılırdı.

Kaplanlardan birinin kölesi olma tehlikesiyle karşı karşıya olduğumu fark ettim. Ah! Bu çok hoşuma gider. Gözlerimi devirdim. Kendimden iğreniyorum, irademçok zayıf. Tek yapması gereken bana bakıp parmağıyla beni yanına çağırmaktı, bunu yaparsa herhâlde yanma giderdim. İçimdeki

özgür kız birden öfkelendi. Bu kadar yeter! Buna bir son vermek gerek! Eve gidince onunla konuşacağım, umarım arkadaş kalabiliriz.

Bütün yol boyunca buna benzer şeyler düşündüm. Önce hayallere dalıyor, sonra durup kendimi azarlıyor ve inatçı kararlılığıma sarılıyordum. Bir şeyler okumaya çalıştım fakat aynı paragrafın üzerinden defalarca geçmek zorunda kaldım. Sonunda pes ettim ve biraz uyukladım.

Gece geç saatlerde eve döndük. Renin ışıkları yanan evine bakıp iç geçirdim. Benim için evim gibiydi. Zamanı geldiğinde burayı terk etmek çok zor olacaktı ve bu zamanın yaklaştığını hissetmek çok kötü bir şeydi.

Yolculuk boyunca birkaç saat uyusam da hâlâ dinlenmeye ihtiyacım vardı. Seçimim için üzülmeyi bir kenara bıraktım, dişlerimi fırçaladım ve pijamalarımı giydim. Fanindrayı dikkatlice çantamdan çıkarttım. Komodinin üzerine küçük bir yastık koydum ve Fanindra'nın sert bedenini mümkün olduğunca rahat ettirmeye çalışarak üzerine yerleştirdim, yüzünü havuza doğru çevirdim. Donmuş bir yılan olsaydım havuza bakmak isterdim.

Sonra gadayı ve Altın Meyve'yi de çıkarttım. Altın Meyveyi yumuşak bir havluya sardım, gada ile birlikte dolabın çekmecesine yerleştirdim. Meyveyi görünce acıktığımı fark ettim. Geceyarısı bir şeyler atıştırmak istiyordum fakat aşağı inmeye üşendim. Bay Kadam'dan Meyve'yi ve gadayı Renin aile mührü ile kilitlemesini isteyecektim. Güvende olduğundan emin olmalıydık.

Yatağıma uzanırken komodinin üzerindeki tabağın içinde krakerler, peynir ve elma dilimleri olduğunu gördüm. Tabağı daha önce fark etmemiştim.

Bay Kadam ben banyodayken içeriye koymuş olmalı.

Düşünceli biri olduğu için Bay Kadam'a minnettardım, bir şeyler yedim ve ışıkları kapattım. Gözüme uyku girmedi. Zihnim bedenim gibi dinlenmeyi reddetti. Ertesi gün Ren ile yüzleşmekten korkuyordum. Söylenmesi gerekenleri söyleyememekten korkuyordum. Sonunda sabahın dördünce uykuya dalabildim ve öğlene kadar uyudum.

Yataktan hemen çıkmadım, bunu yaptığımda öğleden sonraydı. Renden ve konuşmaktan kaçtığımı biliyordum fakat umurumda değildi. Duş aldım ve giyindim. Aşağıya inecek cesareti topladığımda midem açlıktan gurulduyordu.

Aşağıya indim ve mutfakta birinin olduğunu duydum. Bay Kadam olduğunu düşünerek rahatladım ama karşımda Ren'i sandviç yaparken görünce hayal kırıklığına uğradım. Mutfağın dört bir yanma sandviçin malzemeleri saçılmıştı. Buz-dolabındaki bütün sebzeler ve sandviçin içine

koyulabilecek her şey tezgâhın üzerindeydi. Düşünceli bir biçimde dikiliyor, hindi etli ve patlıcanlı sandviçine ketçap mı yoksa köri sosu mu koymalı karar veremiyordu. Bay Kadam'ın önlüklerinden birini giymişti ve üzerinde hardal lekeleri vardı. Sessiz kalmaya çalışsam da kıkırdamadan duramadım.

Gülümsedi ama dikkatini sandviçe odakladı. "Kalktığını duydum. Aşağıya inmen bayağı vakit aldı. Aç olabileceğini düşündüm ve sana sandviç yapmaya geldim."

Gülümsedim. "Oh, ben onu yemem. Fıstık ezmezini tercih ederim."

"Pekâlâ. Bu kavanozlardan hangisi fıstık ezmesi?"

Tezgâhın üzerindekileri işaret etti. Cam şişeleri diğer malzemelerden ayırmış, üzerinde İngilizce etiketler olanları bir kenara koymuş geri kalanları kendisine yakın bir yere dizmişti.

Bu durumu komik buldum. "Hiç İngilizce okuyamıyor musun?"

Kaşlarım çattı. "Hayır. On beş dilde okuyabiliyor ve otuz dili konuşabiliyorum fakat bu şişelerin içinde ne olduğunu anlayamıyorum."

Kaşlarımı çattım. "Koklasaydın içlerinde ne olduğunu anlardın, Kaplan Burun."

Kafasını kaldırdı, sırıttı, sonra elindeki şişeyi tezgâhın üzerine koyup yanıma geldi ve dudağıma bir öpücük kondurdu.

"Gördün mü? Sana bu yüzden ihtiyacım var. Zeki bir kız arkadaşa ihtiyaç duyuyorum."

"Ren!" diye haykırdım. "Ben senin kız arkadaşın değilim!"

Bana bakıp sırıtmakla yetindi, fıstık ezmesini buldu ve bana hayatım boyunca gördüğüm en kalın fıstık ezmeli sandviçi hazırladı. Bir ısırık aldım ve ağzımı açamadım. "Rnnn, brzzz süttt alablirmyim?"

Bir kahkaha attı. "Ne?"

"Sttt, sütttt!" Bir şey içiyor gibi yaptım.

"Oh, süt! Tamam, bir saniye."

Bardak bulmak için mutfaktaki bütün dolaplara bakmak zorunda kaldı, doğal olarak aradığını son açtığı dolapta buldu. İçini sütle doldurdu ve ben ağzımdaki yapışkan fıstık ezmesinden kurtulmak için yarısını hemen mideye indirdim. Ekmek dilimlerini birbirinden ayırdım, üzerinde daha az fıstık ezmesi olanı seçtim ve ikiye katlayıp yemeye başladım.

Ren gezegendeki en büyük ve en garip görünümlü sandviçle karşıma oturdu. Gözlerimi kırpıştırdım ve bir kahkaha attım. "Bir Dagwood yiyorsun."

“Dagwood nedir?”

“Bir çizgi film karakterine atıfta bulunan devasa bir sandviç.”

Homurdandı ve bir ısırık daha aldı. Ren konuşamıyorken konuşmanın iyi bir şey olduğuna karar verdim.

“Ren? Konuşmamız gereken önemli bir şey var. Güneş batarken benimle verandada buluş, olur mu?”

Sandviç hâlâ ağzındayken dondu kaldı. “Gizli bir buluşma? Verandada? Güneş batarken?” Bir kaşını havaya kaldırdı. “Kelsey, beni baştan çıkartmaya mı çalışıyorsun?”

“Hiç de değil,” diye mırıldandım.

“Pekâlâ, gün batarken şeninim. Fakat bu akşam bana nazik davran, güzel leydim, insan olmaya hâlâ tam olarak alışamadım.”

Çileden çıktım, “Ben senin güzel leydin değilim,” diye bağırdım.

Yorumumu göz ardı etti ve sandviçi kemirmeye devam etti. Benim bir kenara koyduğum fıstık ezmelinin yarısını da aldı ve yemeye başladı. “Hey! Bu çok güzelmiş.”

Yemeğim bitince mutfakta dolaşıp Renin dağınıklıklarını toplamaya başladım. Ren sandviçi bitirince bana yardıma geldi. Birlikte işe koyulduk. İkimiz de diğerinin ne yapacağını önceden tahmin edebiliyordu. Mutfak kısa sürede tertemiz oldu. Ren önlüğünü çıkarttı ve çamaşır sepetine attı. Sonra ben bardakları dolaba koyarken arkama geçti ve kollarını belime doladı, beni kendine çekti.

Saçlarımı kokladı, boynumu öptü ve kulağıma mırıldandı. “Hımmm, kesinlikle şeftali ve krem, fakat biraz baharatlı. Bir süre kaplan olup uyuyacağım, böylece akşam sana istediğin kadar vakit ayırabilirim.”

Yüzümü buruşturdum. Muhtemelen birlikte iyi vakit geçirmeyi planlıyordu ama benim amacım Renden ayrılmaktı. Kız arkadaşıyla olmak istiyordu ve benim niyetim neden birlikte olamayacağımızı açıklamaktı. Aslında resmi olarak birlikte değildik. Yine de, bana ayrılmak gibi geliyordu.

Neden hep bu kadar zor olmak zorunda?

Ren kulağıma eğilip fısıldadı. “Âşıkların dili geceleri ne kadar tatlıdır, kulaklara yumuşak bir şarkı gibi gelir.”

Şok oldum ve Rene doğru döndüm. “Bunu hatırlıyor musun? Romeo ve Juliet’ten!”

Omzunu silkti. “Bana bir şeyler okurken seni dikkatle dinledim. Hoşuma gitmişti.”

Nazikçe yanağıma bir öpücük kondurdu. “Akşam görüşürüz, iadala Beni

mutfakta yalnız bıraktı.

Öğleden sonra hiçbir şeye odaklanamadım. Hiçbir şeye dikkatimi birkaç dakikadan fazla veremedim. Ayna karşısında cümleleri prova ettim fakat hepsi saçma geliyordu. “Sorun sen değilsin, benim,” “Denizde başka balıklar da var,” “Kendimi bulmam lazım,” “Bizim dünyalarımız çok farklı,” “Ben sana uygun değilim,” “Başka biri var”. Tanrım, “Kedilere alerjim var” bahanesini bile denedim.

Bulduğum bahanelerin hiçbiri Ren’in üzerinde işe yaramazdı. En doğrusunun açık sözlü olmak olduğuna karar verdim, gerçeği söyleyecektim. Ben buydum. Bir şeyler yaşamış, zorlukları aşmıştım ve şimdi hayatıma devam etmek istiyordum.

Bay Kadam gün boyunca ortalıkta yoktu. Cipi kapının önünde değildi. Bana birkaç tavsiye vermek ve dikkatimi dağıtmak için yanımda olmasını tercih ederdim ama kayıplardaydı.

Gün batımı beklediğimden çabuk geldi ve endişeyle üst kata çıktım. Banyoya girdim, örgümü bozdum ve saçlarımı gevşek bukleler halinde serbest bıraktım. Biraz dudak parlatıcı sürdüm ve göz kalemi çektim, ardından üzerime giyecek tişörtten daha güzel bir şey aradım. Görünüşe göre birisi dolabıma yeni giysiler ekliyordu. Kenarları siyah ipekli koyu mor renkli ekose bir pamuklu bluzda karar kıldım. Dar paçalı siyah bir pantolon giydim.

Rene yapabileceğim en büyük iyilik mümkün olduğunca basit görünmekti, böylece işini biraz olsun kolaylaştırabilirdim fakat bana ait son anısında pejmürde bir erkek Fatma gibi görünmek istemiyordum.

Sonuçta benim de kadınlık gururum var. Hâlâ onun kıvranmasını istiyorum. En azından biraz.

Görünüşüm hoşuma gidince Fanindra’nın yanma gidip başını okşadım ve bana iyi şans dilemesini istedim. Cam kapıları açtım ve dışarı çıktım. Hava sıcaktı, yaseminlerin güzel kokusuna ormanın odunsu aroması eklenmişti. Ufukta batan güneşi seyrettim, gökyüzü karanfil pembesi ve mandalina turuncusu bir renge bürünmüştü. Ben minderli aşk koltuğuna otururken havuzun ve fıskiyelerin ışıkları yandı. Hafifçe sallandım, tenimi okşayan hoş kokulu esintinin keyfini çıkarttım.

İç geçirdim ve yüksek sesle konuştum. “Tek eksiğim ananas dilimli, vişneli ve şemsiyeli meyveli tropik bir içecek.” Yanımdaki masadan bir fışırtı geldi. Kafamı çevirince buzlu bir bardağın içinde beni bekleyen şemsiyeli ve vişneli soğuk kırmızı-turuncu içeceği gördüm! Gerçek olup olmadığını anlamak için elime aldım. Gerçekti. İhtiyatla tadına baktım, baloncuklu tatlı

içecek çok güzeldi.

Garip bir şeyler oluyor. Burada kimse yok, içecek buraya nasıl geldi?

Tam bu sırada Ren açığa çıktı ve gizemli içeceğimi unuttum. Ayakları çıplaktı, ince kemerli bol bir pantolon ve deniz yeşili ipek bir gömlek giymişti. Saçları nemliydi ve geriye taranmıştı. Aşk koltuğunda yanıma oturdu ve kolunu omzuma attı. Harika kokuyordu. Sandal ağacı kokusuna yaseminlerin-ki eklenmişti.

Cennet böyle kokuyor olmalıydı.

Ren ayağını sehpanın üzerine koydu ve bizi ileri geri salladı. Oturup rahatlayarak esintinin ve gün batımının keyfini çıkartmak hoşuna gidiyor gibiydi, bir süre bu şekilde kaldık, birkaç dakika hiç konuşmadık. Çok güzeldi. Belki de hâlâ arkadaş kalabilirdik. En azından ben öyle olmasını ümit ediyordum. Arkadaşlığı hoşuma gidiyordu.

Uzandı ve elimi tuttu, parmaklarını parmaklarıma kenetledi. Bir süre parmaklarımla oynadıktan sonra elimi ağzına götürüp parmaklarımı teker teker öptü.

"Ne hakkında konuşmak istiyorsun, Kelsey?"

"Oh..." Ne hakkında konuşacağım? Hiçbir şey hatırlamıyorum. Oh evet. Silkinip kendime geldim.

"Ren seni görebilmem için karşıma otururşan çok daha iyi olur. Böylece dikkatim daha az dağılır."

Bir kahkaha attı. "Pekâlâ, Kells. Nasıl istersen."

Karşıma bir sandalye çekti ve oturdu. Eğildi, ayağımı kucağına aldı.

Bacağımı çekmeye çalıştım. "Ne yapıyorsun?"

"Rahatla. Çok gerginsin." Ayağıma masaj yapmaya başladı, itiraz etmek istedim ama bana ters bir bakış attı.

Ayağımı bir o yana bir bu yana çevirdi. "Ayağında nasırlar var. Ormanda bu kadar çok vakit geçireceksen sana daha iyi ayakkabılar lazım."

"En rahatını bile giysem nasırlarım olacak. Hangi ayakkabıyı alırsan al fark etmez. Son birkaç haftada ormanda hiç yürümediğim kadar yürümek zorunda kaldım. Ayaklarım buna alışkın değil."

Kaşlarını çattı ve parmağını tabanımda gezdirdi, bunu yapınca bacağımda minik karıncalanmalar oldu. Sonra ayağımı iki eliyle kavradı ve masaj yapmaya başladı, hassas yerlere çok sert bastırmamaya özen gösterdi. İtiraz etmeye hazırlandım ama çok güzeldi. Ayrıca, rahatsızlık verecek bir sohbette dikkatimi dağıtacak güzel bir bahaneydi, bu yüzden devam etmesine izin verdim. Yüzüne baktım. Dikkatle beni inceliyordu.

Ne düşünüyordum? Karşıma oturması her şeyi daha da kolaylaştıracaktı, değil mi? Ne kadar aptalım! Şimdi savaşçı meleğimin yüzüne bakıp odaklanmaya çalışmak zorundayım. Gözlerimi kapattım. Haydi, Kells. Odaklan. Odaklan. Bunu yapabilirsin.

"Pekâlâ, Ren, seninle gerçekten konuşmamız gereken bir konu var."

"Tamam, konuşalım."

Nefes verdim. "Biliyorsun, senin hislerine... karşılık veremiyorum. Ya da sevgine diyelim."

Gülümsedi. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Demek istediğin, ben-"

Öne eğildi ve anlamlı kısık bir ses tonuyla konuşmaya başladı. "Kelsey, hislerime karşılık verdiğini biliyorum. Artık bir şey hissetmiyormuş gibi görünmeye çalışmaktan vazgeç."

Bunu ne zaman anladı? Belki de sen aptal gibi onunla öpüşüp dururken anlamıştır, Kells. Ren'i kandırabileceğimi düşünüyordum fakat aklımdan geçenleri okuyabiliyordu. Aptalı oynamaya ve neden bahsettiğini bilmiyormuş gibi yapmaya karar verdim.

Elimi havada salladım. "Pekâlâ! Evet! Senden hoşlandığımı itiraf ediyorum."

Kim hoşlanmaz?

"Ama yürümez." İşte, söyledim.

Renin kafası karıştı. "Neden?"

"Çünkü senden fazla etkilendim."

"Neden bahsettiğini anlamıyorum. Benden etkilenmen neden sorun olsun ki? Bunun normalde iyi bir şey olması gerekmez mi?"

"Normal insanlar için... evet."

"Ben normal değil miyim?"

"Hayır. Açıklamama izin ver. Aç bir adam önüne turp konsa yer, değil mi? Aslında, yediği şey turp bile olsa ziyafet gibi gelir. Fakat önüne açık büfe konsa, turpun yüzüne bakmaz, değil mi?" Ren bir süre durup düşündü. "Anlamıyorum. Ne demeye çalışıyorsun?"

"Söylemeye çalıştığım şey... turp benim."

"Ben neyim? Açık büfe mi?"

Açıklamaya devam ettim. "Hayır... sen erkeksin. Şimdi... ben turp olmak istemiyorum. Demek istediğim, kim ister? Fakat ne olduğumun da farkındayım, açık büfe de değilim. Tanrı aşkına, çikolatalı ekler yiyebilecekken..."

“Turpu kim ne yapsın?”

“Evet.”

“Ya...” Ren düşünceliydi. “Turpu seviyorsam?” “Sevmiyorsun. Daha iyisini bilmiyorsun. Bu kadar kaba olduğum için özür dilerim, normalde böyle değilimdir. Neden böyle tasvirlere ihtiyaç duyduğumu bilmiyorum.”

Ren bir kaşını havaya kaldırdı.

“Pekâlâ, benim normalde gizlemeye çalıştığım alaycı, şeytani bir yanım var. Çok stresliysem veya aşırı çaresizsem açığa çıkıyor.”

Ayağımı yere indirdi, diğerini aldı ve masaj yapmaya başladı. Bir şey söylemedi, ben devam ettim. “Seni kendimden uzaklaştırmak için yapabileceğim en iyi şey sana karşı soğuk-kalpli ve aksi olmak. Bir tür savunma mekanizması.”

“Öyleyse beni kendinden uzaklaştırmaya çalıştığını itiraf ediyorsun.”

“Evet, tabii ki.”

“Ve bunun sebebi senin turp olman, öyle mi?”

Hayal kırıklığına uğradım. “Evet! Artık yeniden insan olduğuna göre, daha iyisini, kendine yakışanı bulabilirsin. Bu senin hatan değil. O kadar uzun zamandır kaplandın ki dünyada bu işlerin nasıl olduğunu henüz bilmiyorsun.”

“Tamam. Nasıl olduğunu sen bana anlatır mısın, Kelsey?” Sesindeki hayal kırıklığının farkındaydım ama devam ettim. “Belki çok güzel bir argüman olmayacak ama senin süpermodellikten aktrisliğe geçiş yapan biriyle birlikte olman gerek. Etrafına hiç bakmıyor musun?”

Öfkeyle bağırdı. “Oh, evet, etrafıma bakıyorum! Senin söylemeye çalıştığın şey, benim zenginliğim, gücüm ve statümle ilgilenen zengin, sığ ve ahlaksız biriyle birlikte olmam. Benim sağladığım imkânlarla benden daha fazla ilgilenen yapay, kararsız, rol yapan, beyinsiz bir kadınla çıkmamı istiyorsun. Hayatta neyi veya kimi istediğimi bilmeyecek kadar eski kafalı veya deneyimsiz olduğumu düşünüyorsun! Her şeyi özetledim mi?”

“Evet,” diye ciyakladım.

“Gerçekten böyle mi hissediyorsun?”

İrkildim. “Evet.” Ren öne eğildi. “Yanılıyorsun, Kelsey. Kendin hakkında ve benim hakkımda!”

Çok ateşliydi. Konuşmaya devam ederken yerimde huzursuzca kıpırdandım.

“Ne istediğimi biliyorum. Kendimi kandırmıyorum. Yüzlerce yıldır bir kafesten insanları izledim ve önceliklerimi belirleyecek kadar zamanım vardı.

Seni ilk gördüğümden, sesini ilk duyduğumdan beri senin farklı olduğunu biliyordum. Sen özeldin. Elini kafese uzatıp bana dokunduğun gün kendimi daha önce hiç olmadığı kadar canlı hissetmiştim."

"Belki de lanet yüzündendir. Hiç düşündün mü? Belki de bunlar gerçek hislerin değildir. Benim sana yardım edecek kişi olduğumu sezmiş ve duygularını yanlış yorumlamış olamaz mısın?

"Hiç sanmıyorum. Lanetlenmeden önce de kimseye karşı böyle şeyler hissetmedim.

Gidişat istediğim gibi değildi. Planlarımı alt üst edecek bir şey söylemeden kaçmaya ihtiyacım vardı. Ren karanlık taraftı, yasak meyveydi, benim kişisel Delilah'ım, kusursuz baştan çıkarıcımdı. Sorun... nasıl karşı koyacağımdı.

Dizine hafifçe vurdum ve son kartımı oynadım. "Ben gidiyorum."

"Sen ne yapıyorsun?"

"Oregon'a geri dönüyorum. Bay Kadam buranın güvenli olmadığını, Lokesh'in bizi öldürmeye çalışabileceğini söyledi. Ayrıca, kendine gelmen için zamana ihtiyacın var."

"Sen gidiyorsan ben de seninle geliyorum."

Alaycı bir gülümsemeyle, "Bunu yaparsan gitmemin bir anlamı kalmaz, değil mi?" diye sordum.

Elini saçlarının arasında gezdirdi, derin bir nefes aldı, elimi tuttu ve gözlerimin içine baktı. "Kells, birbirimiz için yaratıldığımızı ne zaman anlayacaksın?"

Midem bulandı, kendimi sevilmek isteyen yavru bir köpeği tekmeliyormuş gibi hissettim. Havuza baktım.

Bir süre daha kaşlarını çattı, tehditkar bir ses tonuyla, "Gitmene izin vermem," dedi.

Aslında ellerini tutup beni affetmesini ve sonsuza kadar sevmesini söylemeyi çok istiyordum fakat kendime hâkim oldum, ellerimi kucağıma düşürdüm ve konuşmaya devam ettim. "Ren, lütfen. Gitmeme izin vermelisin. Ben... korkuyorum... bak, sen fikrini değiştirdiğinde yanında olmak istemiyorum."

"Öyle bir şey olmayacak."

"Olacak. Büyük ihtimalle."

Öfkeyle kükredi. "Olmayacak!"

"Kalbim bu risk göze alamaz ve seni de zor bir durumda bırakmak istemiyorum. Üzgünüm, Ren. Gerçekten. Senin arkadaşın olmak istiyorum

ama senin bunu istemediğini biliyorum. Tabii ki, diğer hediyeleri bulurken bana ihtiyacın olursa geri döner sana yardım ederim. Seni veya Kishan'ı yüz üstü bırakmam. Burada kalıp bana ihtiyacın olduğu için benimle birlikte olmana katlanamam. Fakat seni bu macerada asla yalnız bırakmam. Ne olursa olsun her zaman ikinizin de yanında olacağım." "Sana ihtiyacım olduğu için seninle birlikte olmak mı? Kel-sey, ciddi olamazsın!"

"Evet, çok ciddiyim. Bay Kadam'dan birkaç gün sonrası için hazırlıklara başlamasını isteyeceğim."

Başka bir şey söylemedi. Sandalyesine yaslandı. Öfkeden çılgına döndüğünün farkındaydım fakat birkaç hafta içerisinde kendine gelecek, benim yaptığım jesti takdir etmeye başlayacaktı.

Bakışlarımı kaçırdım. "Şimdi çok yorgunum, yatmak istiyorum." Ayağa kalktım, odama doğru yürüdüm. Kapıyı kapatmadan önce Ren'e doğru döndüm. "Son bir şey isteyebilir miyim?

Dudaklarını sıkıca kapatmış, kollarını göğsünde birleştirmiş oturuyordu. Gergin ve öfkeliydi.

İç geçirdim. Kızgınken bile çok güzel.

Bir şey söylemeyince devam ettim. "Seni insan olarak görmezsem benim için daha kolay olur. Evin büyük bir bölümünden uzak duracağım. Sonuçta burası senin evin, bu yüzden vaktimi daha çok odamda geçireceğim. Bay Kadam'ı görürsen ona konuşmak istediğimi söyler misin?"

Cevap vermedi.

"Elveda, Ren. Kendine iyi bak." Bakışlarımı kaçırdım, kapıyı kapattım ve perdeleri çektim.

Kendine iyi bak? Aptalca bir veda cümlesiydi. Gözlerime yaşlar doldu ve görüşüm bulanıklaştı. Duygularımı belli etmeden sonuna kadar gidebildiğim için kendimle gurur duyuyordum. Fakat kendimi üzerimden bir tren geçmiş gibi hissediyordum.

Nefes alamıyordum. Banyoya gittim ve sesleri bastırması için duşu açtım. Kapıyı kapattım, bütün buharı içeriye hapsettim ve hıçkırarak ağlamaya başladım. Vücudum spazmlarla kasılıyordu. Reni kaybetmenin üzüntüsüyle gözlerimden, burnumdan ve ağzımdan sıvılar akıyordu.

Yere çömeldim, kendimi biraz daha bıraktım, bir süre sonra soğuk mermerin üzerinde yatıyordum. Tamamen tükenene kadar duygularımın beni ele geçirmesine izin verdim. Uzuvlarımı hissetmiyordum, saç tellerim göz yaşlarımla ıslanan yüzüme yapışmıştı.

Bir süre sonra doğruldum, soğuk duşu açtım, yüzümü yıkadım ve yatağa

gittim. Aklımda hep Ren ile ilgili düşünceler vardı, sessiz gözyaşlarıma yine hâkim olamadım. Rahatlamaya o kadar çok ihtiyacım vardı ki Fanindra'yı yanıma alıp okşamayı düşündüm. Ertesi gün kendimi daha iyi hissedeceğimi ümit edip ağlayarak uykuya daldım.

Ertesi gün geç saatlere kadar uyandım, aç ve uyuşuktum. Duygusal olarak yıpranmıştım. Aşağı kata inip bir şeyler yeme riskini göze alamadım. Ren ile karşılaşmak istemiyordum. Yatağıma oturdum, dizlerimi karnıma çektim, ne yapacağımı düşündüm.

Günlüğüme notlar almaya karar verdim. Düşüncelerimi ve duygularımı sayfalara dökmek iyi gelebilirdi. Karnım gurulduyordu.

Keşke Bay Kadam'm meyveli kreplerinden olsaydı.

Göz ucuyla bir hareketliliği fark ettim. Kafamı çevirince sehpanın üzerinde duran kahvaltıyı gördüm. Meyveli krepler beni bekliyordu. Ağzım şaşkınlıkla açık kaldı.

Bu kadarı fazla.

Önceki akşam yanımda beliren meyve suyunu hatırladım. Bir şey içmek istemiştim ve yanımda belirmişti.

Garip fenomeni test etmeye karar verdim. Yüksek sesle, "Çikolatalı süt de istiyorum," dedim. Sehpanın üzerinde çikolatalı sütle dolu bir bardak belirdi. Bu sefer farklı bir şeyi denemeye karar verdim.

Keşke yeni bir çift ayakkabım olsa.

Bir şey olmadı. "Keşke yeni bir çift ayakkabım olsa," diye söylendim. Yine bir şey olmadı.

Belki de sadece yiyeceklerde işe yarıyordur, diye düşündüm. Çilekli milkshake istiyorum.

Ağzına kadar çilekli milkshake ile dolu, krema ve çilek parçaları ile süslenmiş kocaman bir bardak karşımda duruyordu.

Bu da neyin nesil Gada? Fanindra? Durga? Meyve? Meyve! Hindistan'ın Altın Meyvesi! Bay Kadam, Altın Meyve sayesinde Hindistan'ın kamını doyuracağını söyledi. Altın Meyve yiyecek yaratıyor! Meyveyi çekmeceden çıkarttım ve başka bir şey istedim.

"Bir... turp, lütfen."

Meyve altın bir meyve gibi parıldadı, elimde bir turp belirdi. Düşünceli bir biçimde turba baktım ve çöp tenekesine attım.

Kendi kendime, "Gördün mü? Ben bile turpu beğenmiyorum," diye mırıldandım.

Bu heyecan verici haberi Ren ile paylaşmak istiyordum, hemen kapıya

koştum. Kolu çevirdim ama tereddüt ettim. Önceki akşam söylediklerim boşuna değildi. Arkadaş kalmak konusunda ciddiydim fakat şimdi Ren ile arkadaş kalamayacağını hisseden de bendim. Reni aşmak için zamana ihtiyacım vardı.

Bay Kadam'ın geri dönmesini beklemeye karar verdim, sonrasında Rene meyveden bahsedebilirdim.

Kreplere saldırdım ve yemeğin keyfîni çıkarttım -büyülü oldukları için benim için çok daha özeldi. Sonra giyindim ve odamda bir şeyler okumaya karar verdim. Bu arada kapı çaldı.

Bay Kadam, "Bayan Kelsey, gelebilir miyim?" diye sordu.

"Evet, kapı açık."

Bay Kadam içeriye girdi, kapıyı arkasından kapattı ve sandalyelerden birine oturdu.

"Bay Kadam, orada bekleyin. Size bir şey göstermem gerek!" Heyecanla ayağa kalktım ve çekmeceye koştum. Altın Meyve'yi elime aldım ve dikkatlice masanın üzerine koydum. "Aç mısınız?"

Güldü. "Hayır, yeni yedim."

"Pekâlâ, yine de yiyecek bir şey isteyin."

"Neden?"

"Sadece deneyin."

"Pekâlâ." Gözleri parıldadı. "Annemin yahnisinden bir kâse dolusu istiyorum."

Meyve parıldadı ve önümüzde beyaz bir kâse belirdi. Odaya yahninin baharatlı kokusu doldu.

"Bu nedir?"

"Devam edin, Bay Kadam, başka bir şey isteyin. Yiyecek olsun."

"Mangolu yoğurt istiyorum."

Meyve parıldadı ve yahninin yanında mangolu yoğurt belirdi.

"Gördünüz mü? Meyve! Hindistan'ı besliyor. Anladınız mı şimdi?"

Bay Kadam meyveyi eline aldı. "Ne harika bir keşif. Bunu Ren ile paylaştınız mı?"

Yüzüm kızardı. "Hayır, henüz değil. Siz söyleyebilirsiniz." Başıyla onayladı, şaşkındı, meyveyi elinde farklı açılardan inceledi.

"Umm... Bay Kadam? Sizinle konuşmak istediğim bir şey daha var."

Meyveyi dikkatlice sehpanın üzerine koydu ve dikkatini bana odakladı. "Tabii ki, Bayan Kelsey. Nedir?"

İç geçirdim. "Bence... eve geri dönmenin zamanı geldi." Arkasına

yaslandı, parmaklarını birbirine kenetledi ve düşünceli bir biçimde beni süzdü. “Neden böyle düşünüyorsunuz

“Sizin dediğiniz gibi Lokesh tehdidinin de etkisi var ama başka şeyler de etkili oldu.”

“Başka şeyler?”

“Evet.”

“Ne gibi?”

“Ne gibi... pekâlâ, sizin misafirperverliğinizden sonsuza kadar faydalanamam.”

Burnundan nefes verdi. “Saçmalık. Siz ailedensin. Sonsuza kadar size borçluyuz, bu borcumuzu istesek de ödeyemeyiz. Bu ev bizim olduğu kadar sizin sayılır.”

Minnetle gülümsedim. “Teşekkür ederim. Sadece bu da değil, bir de... Ren var.”

“Ren? Biraz açar mısın?”

Koltuğun kenarına oturdum ve bu konu hakkında konuşmak istemediğimi söylemeye hazırlandım fakat kelimeler ağzımdan döküldü. Farkında olmadan ağlamaya başladım. Yanıma oturup elimi tuttu ve büyükbabammış gibi beni rahatlatmaya çalıştı.

Tek bir kelime söylemedi. Sadece narin hislerimi, kafamın karışıklığını ve çektiğim acıları dile getirmeme izin verdi. Bitince, ben hıçkırıklara boğulurken gelip sırtımı sıvazladı. Bana pahalı bir mendil uzattı, gülümsedi ve bana vermek için sarı papatya çayı istedi.

Çayı bana uzatırken ki hayran yüz ifadesini görünce gülmeye başladım, burnumu sildim ve sakinleştim. Her şeyi itiraf ettiğim için korkuyordum. Benim hakkımda ne düşünüyor? Sonra başka bir düşünce beni hayal kırıklığına uğrattı. Rene söyleyecek mi?

Düşüncelerimi okumuş gibi hemen cevap verdi. “Bayan Kel-sey, bunları bana anlattığınız için kendinizi kötü hissetmeyin.”

“Lütfen, lütfen Ren’e bir şey söylemeyin,” diye yalvardım.

“Rahat olun, güveninizi sarsacak bir şeyi asla yapmam.” Kıkırdadı. “Sır saklamak konusunda çok iyiyimdir, tatlım. Hayal kırıklığına kapılmayın. Hayat genelde mutlu bir sonuca varmayı engelleyecek kadar ümitsiz ve karmaşıktır. Keşke senin bana verdiğin huzur ve ahengin bir kısmını da ben sana verebilseydim.”

Arkasına yaslandı ve kısa sakalını sıvazladı. “Belki de Oregon’a geri dönme vaktiniz gelmiştir. Ren’in yeniden erkek olmayı öğrenmek için

zamana ihtiyacı olduğu konusunda haklısınız, fakat sizin düşündüğünüz gibi değil. Ayrıca, Durga'nın bir sonraki hediyesini aramaya başlamadan önce uzun süre araştırma yapmam gerek."

Bir süre sustu. "Tabii ki geri dönüşünüz için gerekli hazırlıklara başlayacağım. Fakat unutmayın, burası sizin de eviniz, istediğiniz zaman beni arayabilirsiniz. Sizi buraya getiririm. Genelde bu kadar açık sözlü değilimdir fakat siz benim kızım gibisiniz." Güldü. "Belki de, torunum desem daha uygun olur."

Bay Kadam'a bakıp gülümsedim, kollarımı boynuna doladım ve yeniden hıçkırıklara boğuldum. "Teşekkür ederim. Çok teşekkür ederim. Siz de benim ailem gibisiniz. Sizi çok özleyeceğim."

Bana sarıldı. "Ben de sizi özleyeceğim. Bu kadar gözyaşı yeter. Neden ben gerekli hazırlıkları yaparken siz de yüzüp biraz temiz hava almıyorsunuz?"

Gözümden akan yaşlan sildim. "Bu iyi bir fikir."

Elimi sıktı ve odayı terk etti, kapıyı sessizce arkasından kapattı.

Tavsiyesine uyup mayomu giydim ve havuza indim. Bir süre yüzdüm, enerjimi duygularımdan başka bir şeye vermeye çalıştım. Acıkınca bir kulüp sandviçi diledim ve hemen yanımda belirdi.

Bu çok kullanışlı! Aynı odada olmama bile gerek yok! Acaba ne kadar uzaktan işe yarıyor.

Sandviçimi yedim ve tenim ısınana kadar şezlongda yattım, sonra serinlemek için tekrar suya girdim.

Uzun boylu biri yanıma geldi ve güneşi engelleyecek şekilde önümde durdu. Ellerimle gözlerimi siper ettim ama yüzünü göremedim fakat kim olduğunu biliyordum.

Kaşlarımı çattım. "Ren! Beni yalnız bıraksan olmaz mı? Şimdi seninle konuşmak istemiyorum."

"Beni görmek istemiyor musun? Bunca yolu gelmeme rağmen mi?" Başını iki yana salladı. "Birinin sana nezaketi öğretmesi gerek."

Ağzım açık kaldı. "Kishan?"

Sırıttı. "Başka kim olacak, bilauta!"

Ciyakladım, havuzun basamaklarını çıktım ve yanma koştum. Kollarını açtı, ıslak kucaklamama maruz kalırken kahkahalar attı.

"Burada olduğuna inanamıyorum! Çok sevindim." Ren'inkilerden çok farklı altın renkli gözleriyle bana baktı. "Beni böyle karşılayacağını bilseydim çok daha önce gelirdim." Güldüm. "Bana asılmayı bırak. Buraya nasıl geldin? Sen de altı saat kazandın mı? Bana her şeyi anlatmalısın!"

Ellerini havaya kaldırdı ve kıkırdadı. “Bir dakika, bir dakika. Öncelikle, kim kime asılıyor? Sen neden üzerini değiştirmiyorsun, oturur sohbet ederiz.”

“Tamam.” Gülümsedim ama tereddüt ettim. “Havuzun kenarında buluşsak olur mu?”

Başını yana yatırdı, kafası karıştı ama gülümsedi. “Tabii ki, neden olmasın? Ben seni burada beklerim.”

“Pekâlâ. Bir yere gitme. Ben geleceğim!”

Merdivenleri koşarak çıktım, duş aldım, giyindim ve saçlarımı taradım. Altın Meyvem sayesinde iki kök birası istedim ve aşağıya indirdim.

Havuzun kenarına indiğimde iki şezlongu gölgeye çektiğini, başım elleri üzerine koyup gözlerini kapatıp dinlendiğini gördüm. Siyah bir tişört ve kot pantolon giymişti, ayakları çıplaktı. Diğer şezlonga oturdum ve kök birasını uzattım.

“Bana getirdiğin nedir?”

“Buna kök birası diyorlar. Bir dene.”

Bir yudum aldı ve öksürdü. Bir kahkaha attım. “Baloncuklar burnuna mı girdi?”

“Sanırım girdi ama çok güzel. Çok tatlı. Bana seni hatırlattı. Senin ülkenden mi?”

“Evet.”

“Gün batmadan sorularını cevaplamak istiyorsam hemen başlasak iyi olur.”

Birasından bir yudum aldı ve devam etti. “Öncelikle, bana altı saatim olup olmadığım sormuştum. Cevabı, evet. Biliyorsun, çok garip. Ben yüzlerce yıldır kaplan olmaya alışmıştım fakat sen ve Dhiren geldikten sonra siyah derimin içinde kendimi garip hissetmeye başladım. Uzun süre sonra kendimi yeniden canlı hissetmek istedim, hayvan değil kendim olmayı arzuladım.”

“Anlıyorum. Altı saatin olduğunu nasıl anladın ve buraya nasıl geldin?”

“Her gün insana dönüşüyor, yakındaki köylere gidip modern dünyanın nasıl bir şeye benzediğini anlamaya çalışıyordum.” İç geçirdi. “Ben bir parçası olduğumdan beri dünya çok değişmiş.”

Başımla onayladım, devam etti. “Geçen hafta bir gün insana dönüştüm ve köyün meydanında oynayan çocukları seyretmeye başladım. Zamanımın azaldığını biliyordum ve ormana dönüp bedenimin şiddetle sarsılmasını bekledim. Bir şey olmadı.”

“Bir saat bekledim, iki saat bekledim, hâlâ bir şey yoktu. Bir şey olduğunu biliyordum. Ormanın içinde dolaştım ve kaplan formuna geri dönmek

zorunda kalana kadar bekledim. Ertesi gün ve sonraki günlerde de bu yeni durumu test ettim."

"İşte o zaman Ren ve senin kısmen de olsa başarılı olduğunuzu anladım. Sonrasında köye gidip insanlardan Bay Kadam'ı aramak için yardım istedim. Sonunda birisi Bay Kadam'a nasıl ulaşılacağını buldu, Bay Kadam da gelip beni aldı."

"Demek Bay Kadam son birkaç gündür bu yüzden yoktu."

Kishan beni tepeden tırnağa süzdü, arkasına yaslandı ve içeceğinden bir yudum daha aldı. Bardağını havaya kaldırdı. "İtiraf etmeliyim, neleri kaçırdığım konusunda en ufak bir fikrim yok."

Gülümsedi, ayaklarını öne uzattı ve bacak bacak üzerine attı.

"Burada olmana sevindim. Burası senin evin, sen buraya aitsin."

Uzaklara bakıp düşüncelere daldı. "Sanırım öyle. Uzun bir süre içimde insanlık kalmadığını düşündüm. Ruhum karanlıktı. Ama sen, tatlım," uzanıp elimi tuttu ve dudaklarına götürdü, "beni yeniden hayata geri döndürdün."

Elimi kolunun üzerine koydum. "Yesubai'yi çok özlüyor-dun. Ruhunun karanlık olduğuna veya insanlığını kaybettiğine inanmıyorum. Sadece, bazen kırık bir kalbi onarmak zaman alır."

Gözleri parıldadı. "Belki de haklısın. Şimdi, bana maceralarınızı anlat! Bay Kadam bana özet geçti ama detayları merak ediyorum."

Durga'nın silahlarından bahsettim, özellikle gada çok ilgisini çekti. Maymunların Renin sırtına çıktığı kısmı anlatırken kahkahalarla güldü ve Kappa'nın beni neredeyse öldürdüğünü dinlerken korku dolu gözlerle bana baktı. Kishan ile sohbet etmek kolaydı. Beni ilgiyle dinliyordu ve Ren ile konuşurken midemde uçuşan kelebekler yoktu.

Hikâyenin sonuna gelince bakışlarımı havuza diktim, Kishan yüzümü inceledi.

"Başka bir şeyi daha merak ediyorum, Kelsey."

Gülümsedi. "Tabii ki, neyi merak ediyorsun?"

"Ren ile aranızda tam olarak ne var?"

Göğsüm sıkıştı ama sakin kalmaya çalıştım. "Ne demek istiyorsun?"

"Demek istediğim, sadece birlikte seyahat eden iki arkadaş mısınız? Birlikte misiniz?"

Hemen cevap verdim. "Hayır, değiliz."

Sırıttı. "Güzel." Elimi tuttu ve öptü. "O zaman benimle dışarı çıkabilirsin. Aklı başında hiçbir kız Renle takılmak istemez. O çok... eski kafalıdır. İlişkilerinde çok soğuktur." Ağzım bir süre açık kaldı, şaşkındım, öfkem

şaşkınlığımı bir kenara itti ve kontrolü ele geçirdi. “Öncelikle, ben ikinizle de ilgilenmiyorum. Ayrıca, bir kızın Ren’le birlikte olmaması için deli olması lazım. Onun hakkında yanılıyorsun. O çok anlayışlı, sıcak, yakışıklı, güvenilir, sadık, tatlı ve etkileyici biri.”

Bir kaşını havaya kaldırdı ve düşünceli bir biçimde beni süzdü. Bakışları altında kıvrandım, çok fazla şey söylediğimin farkındaydım.

Dikkatlice lafa girdi. “Anlıyorum. Haklı olabilirsin. Benim tanıdığım Dhiren son birkaç yüzyılda çok değişti. Yine de, her ne kadar ikimizle de ilgilenmediğini söylemiş olsan da, sana bu akşam dışarıya çıkıp kutlama yapmayı teklif ediyorum. Siz nasıl diyorsunuz...?”

“Çıkmak.”

“Çıkmak. İstersen buna arkadaş yemeği de diyebiliriz.” Yüzümü buruşturdum.

Kishan devam etti, ısrarcıydı. “Gerçek dünyadaki ilk gecemde beni tek başıma bırakmayacaksın, değil mi?”

Beni cesaretlendirmek için gülümsedi. Arkadaşı olmak istiyordum ama teklifinin bu olduğunu sanmıyordum. Bir an için, Ren’in bunu nasıl karşılayacağını ve sonuçların ne olacağını düşündüm.

“Tam olarak neyi kutlamak istiyorsun?”

“Bay Kadam yakınlarda akşam yemeği yiyip dans edebileceğimiz bir gece kulübü olduğunu söyledi. Başarınızı kutlar, bir şeyler yeriz, belki bana dans etmeyi öğretirsin.”

Tedirgin bir kahkaha attım. “Hindistan’a ilk gelişim, buranın müzikleri veya dansları hakkında bir şey bilmiyorum.” Kishan bunu duyunca çok sevindi. “Harika! O zaman birlikte öğreniriz. Hayırı cevap olarak kabul etmiyorum.” Ayağa kalkıp uzaklaştı.

“Kishan!” diye haykırdım. “Daha ne giyeceğimi bile bilmiyorum.”

Omzu üzerinden cevap verdi. “Kadam’a sor, o her şeyi bilir!”

Kishan evin içine girdikten sonra ben yine depresyona girdim. Duygusal çöküntü içerisindeyken en son istediğim şey mutlu olmaya çalışmaktı. Yine de, Kishan’ın geri dönmesine ve moralinin yerinde olmasına sevinmiştim.

Sonunda, kudama yapmayı sevmesem de, Kishan’ın yeni yaşam hevesini kırmak istemedim. Bardaklarımızı masadan almaya niyetlendim fakat sehpanın üzerinde olmadıklarım gördüm.

Ne kadar harika? Altın Meyve sadece yiyecek sağlamıyor, bulaşıkları da temizliyor!

Eve girmek için ayağa kalktım ve bir şey hissettim. Kolumdaki tüyler

diken diken oldu. Etrafıma bakındım ama bir şey görmedim ve duymadım. Sonra bedenim elektrik akımı verilmiş gibi çarpıldı. Bir şey beni balkona bakmaya sevk etti. Ren yukarıdaydı, kollarını göğsünde birleştirmiş, bir sütuna yaslanmış beni seyrediyordu.

Bir süre birbirimize baktık, bir şey söylemedik ama aramızda bir boşluk vardı. Kalın, boğucu ve dokunulabilir bir perde gibiydi -fırtınadan önce havanın değişmesi gibi bir şeydi. Tenime dokunurken gücünün beni kuşattığım hissettim. Göremesem de fırtınanın geldiğini anladım.

Boğucu hava beni kendine çekti, Renin yarattığı güç vakumu beni emmeye çalıştı. Fiziksel bir çaba gösterip kendimi kurtarmak zorunda olduğumu hissettim. Gözlerimi kapattım ve bu düşünceleri zihnimden uzaklaştırdım.

Sonunda beni bıraktı ve içimde korkunç bir şey yırtıldı, kendimi boşluğun içinde yapayalnız buldum. Odama gidip kapımı arkamdan kilitledim, hâlâ gözlerini üzerimde hissediyor, bakışlarının delip geçtiği yerler yanıp kavruluyordu. Karanlık odamda kopan bağlantımın uzantılarım peşimden sürükledim.

Öğleden sonrayı odamda geçirdim. Bay Kadam yanıma gelip akşam Kishan ile dışarıya çıkacağım için ne kadar mutlu olduğunu söyledi. Bir kudamaya hepimizin ihtiyacı olduğunu dile getirdi.

“Sen ve Ren de gelecek misiniz?” diye sordum.

“Neden olmasın? Ben ona sorarım.”

“Bay Kadam, belki de siz erkek erkeğe bir kutlama yapsanız daha iyi olur. Ben aranıza girmeyeyim.”

“Saçmalamayın, Bayan Kelsey. Kutlayacak bir şeyimiz var, Renin tavırlarına çeki düzen vermesini sağlarım merak etmeyin.”

Arkasına dönünce haykırdım. “Durun! Ne giyeceğim?”

“İstediğinizi giyebilirsiniz. Modern kıyafetler veya daha geleneksel bir şeyler de olur. Neden sharara elbiseni giymiyorsun?”

“Sizce ortama uyum sağlar mıyım?”

“Evet. Birçok kadın kutlamalarda sharara giyer. Bence çok uygun.”

Yüzüm düştü. Bay Kadam devam etti. “Onu giymek istemiyorsanız sıradan bir şeyler de giyebilirsiniz, seçim sizin.”

Odayı terk etti ve iç geçirdim. Yalnız olmak ve Kishan ile kutlama yapmak yeterince kötüydü fakat en azından beni duygusal bir fırtınanın içine sürüklemiyordu. Şimdi Ren de orada olacaktı. Kendimi çok çaresiz hissettim.

Dışarıya çıkacak olmak beni strese soktu. Sıradan bir şeyler giymek

istiyordum fakat erkekler Armani veya benzer şeyler giyeceği için yanlarında kot pantolon ve tişörtle sırıtmak istemiyordum, bu yüzden sharara elbisemde karar kıldım.

Ağır eteği ve korseyi dolaptan çıkarttım, ellerimi boncukların üzerinde gezdirdim ve iç geçirdim. Çok güzeldi. Saçlarımı yapmakla ve makyajımla uğraştım. Gözlerime her zamankinden daha fazla kalem çektim ve rimel sürdüm, göz kapaklanma morumsu gri far çektikten sonra saçlarımı düzleştirdim. Saçlarımın düzleştiğini hissetmek terapatik geldi ve beni rahatlattı.

İşim bittiğinde altın-kahverengi saçlarım dümdüzdü ve parıldıyordu, sırtıma dökülüyordu. Mor-mavi korseyi dikkatlice üzerime geçirdim ve ağır eteği yerden aldım. Eteği kalçama oturttum ve parıltılı katmanları düzelttim, ağırlığı hoşuma gidiyordu. Gözyaşı incilerden desenlere dokunurken kendime hâkim olamayıp gülümsedim.

Altın Meyve bana yeni ayakkabılar veremeyeceği için hayıflanırken kapım çalındı. Gelen Bay Kadam'dı.

"Hazır mısınız, Bayan Kelsey?"

"Pek sayılmaz. Buna uygun bir ayakkabım yok."

"Ah, belki de Nilima'nın dolabından bir şeyler ödünç alabiliriz."

Nilima'nın odasına gittik, Bay Kadam dolabı açtı ve altın renkli sandaletleri bana uzattı. Biraz büyüktüler ama bağlarını sıkınca daha iyi oldu. Bay Kadam kolunu bana uzattı.

"Bir saniye. Bir şey unuttum." Odama koştum, dupatta eşarbımı aldım ve omzuma attım.

Bay Kadam bana bakıp gülümsedi ve kolunu yeniden uzattı. Dışarıya çıkarken cipi karşımda görmeyi bekliyordum fakat onun yerine parlak platin renginde bir Rolls-Royce gördüm. Ben duman grisi deri koltuğa otururken Bay Kadam kapıyı tuttu.

"Bu kimin arabası?" diye sordum. Elimi parlak kontrol panelinin üzerinde gezdirdim.

"Oh, bu mu? Bu, benim arabam." Bay Kadam'ın yüzü sevgi ve gururla aydınlandı. "Hindistan'daki arabalar genelde küçük ve ekonomiktir. Aslında, nüfusun sadece yüzde birinin arabası vardır. Hindistan'ın arabalarını Amerika'nınkilerle mukayese edecek olursan..."

Otomobiller hakkında bir süre daha konuştuktan sonra anahtarı çevirdi, ben arkama yaslandım ve Bay Kadam'ı ilgiyle dinledim.

Sonunda arabayı çalıştırdı, motor kükremedi sanki mırladı. Harika.

“Kishan yolda. Ren... gelmeyeceğini söyledi.”

“Anlıyorum.”

Aslında memnun olmam gerekirdi ama hayal kırıklığına uğramıştım. Hislerimiz normale dönene kadar birlikte vakit geçirmememizin daha uygun olacağını düşünüyordum ve Ren de muhtemelen benim isteğime saygı gösteriyordu fakat yine de bir yanım son bir kez Ren ile aynı mekânda olmayı arzuluyordu.

Duygularımı gizledim ve Bay Kadam’a gülümsedim. “Sorun değil. Ren’siz de eğlenebiliriz.”

Kishan koşarak dışarıya çıktı. Üzerinde haki bol bir pantolon ve V yakalı bir tişört vardı. Saçları daha kısa kesilmiş ve dalgalı katmanlar halinde taranarak Kishan’a Hollywood yıldızlarına benzer bir görünüm kazandırmıştı. İnce tişört kaslı yapısını belli ediyordu. Çok yakışıklıydı.

Arka kapıyı açtı ve içeriye girdi. “Beklettiğim için özür dilerim.”

İki koltuğun arasına uzandı. “Hey, Kelsey, sen-” Bir ıslık çaldı. “Vay canına, Kelsey! Harika görünüyorsun! Diğer erkekleri elime bir sopa alıp dövmem gerekecek.”

Yüzüm kızardı. “Lütfen. Etrafını kuşatacak kadınlardan kurtulup da benim yanıma bile gelemezsin.”

Sırıttı ve koltuğa yaslandı. “Renin gelmemesi iyi oldu. Bu akşam bana kaldın.”

“Hımmm.” Yana döndüm ve emniyet kemerimi bağladım.

Tenteli girişi olan güzel bir restoranın önünde durduk. Kishan koşup bana kapıyı açtı. Hınzır bir gülümsemeyle kolunu uzattı. Güldüm ve koluna girdim, keyif almaya niyetliydim.

Arka tarafta bir masaya geçtik. Garson kız geldi, ben Kis-han ve kendim için vişneli kola sipariş ettim. Kishan yiyecek ve içecek seçimlerini onun adına yapmamdan memnundu.

Birlikte menüye bakarak güzel vakit geçirdik. Bana en sevdiğim yiyecekleri ve neleri denemesi gerektiğini sordu. Menüde yazanları tercüme etti ve ben de fikirlerimi beyan ettim, Bay Kadam bitki çayı sipariş etti ve sessizce oturdu, çayını yudumlarken bizi dinledi. Yiyecekleri sipariş ettikten sonra arkamıza yaslandık ve dans eden çiftleri seyrettik.

Müzik yumuşak ve yavaştı, asla modası geçmeyen klasikleri çalıyordu fakat dili farklıydı. Kendimi melankolinin kollarına bıraktım ve sessizleştim. Yemek gelince Kishan heyecanla kaşıklamaya başladı, ben bitiremeyeceğimi söyleyince benim tabağımdakileri de mideye indirdi, insanlar, dil, müzik

ve özellikle de yemeklerden büyülenmiş gibiydi. Bay Kadam'a yüzlerce soru sordu. "Hesabı nasıl ödeyeceğim?" "Para nereden geliyor?" "Ne kadar bahşiş vermem gerek?"

Kishan'ı dinlerken gülümsedim ama düşüncelerim başka yerdeydi. Tabaklarımız götürüldü ve bardaklarımız yenilendi, insanları izlemeye devam ettik.

Bay Kadam boğazını temizledi. "Bayan Kelsey, bu dansı bana lütfeder misiniz?"

Ayağa kalktı ve elini uzattı. Gözleri parıldıyor ve gülümsüyordu. Gülümseyerek karşılık verdim ve bu adamı ne kadar çok özleyeceğimi düşündüm.

"Tabii ki, çok kibarsınız."

Koluna girdim ve beni dans pistine götürdü. Çok iyi dans ediyordu. Ben daha önce sadece lisedeki partilerde dans etmiştim ve genelde şarkı bitene kadar ortada daireler çizerdik. İlgi çekici veya heyecan verici bir şey değildi fakat Bay Kadam ile dans etmek çok keyif vericiydi. Beni eksenim etrafında döndürüp eteğimi uçurarak dans pistinde gezdirdi. Kahkahalar attım, Bay Kadam ile vakit geçirmek çok güzeldi. Her defasında beni dışa doğru savuruyor ve sonrasında ustalıkla kendine çekiyordu. Yeteneği sayesinde kendimi iyi bir dansçı gibi hissettim.

Şarkı sona erince masamıza geri döndük. Bay Kadam yaşlı ve yorgun rolü yapıyordu fakat nefes nefese kalan bendim. Kishan sabırsızca ayağını yere vuruyordu ve biz geri döner dönmez ayağa kalktı, ellerimden tuttu ve beni dans pistine çekti.

Bu sefer şarkı daha hızlıydı. Kishan diğer dansçıların hareketlerini bir süre izledikten sonra hemen kopyaladı. İyi bir ritmi vardı fakat doğal görünmek için fazla çabalıyordu. Birlikte güzel vakit geçirdik ve şarkı boyunca kahkahalar attık.

Bir sonraki şarkı ağır bir aşk şarkisiydi. Ben masamıza geri dönerken Kishan elimden tuttu. "Bir dakika, Kelsey. Bunu denemek istiyorum."

Yanımızdaki çifti bir süre seyretti; sonra kollarımı boynuna aldı ve ellerini belime doladı. Birkaç saniye daha bakışlarını diğer çiftlerden ayırmadı ve ardından yüzünde çapkın bir gülümsemeyle bana baktı.

"Bu dansın faydalarını görebiliyorum," dedi. Beni kendine biraz daha çekti. "Evet. Bu çok güzel."

İç geçirdim ve düşüncelere daldım. Bedenim birden bir sesle titreşti. Derinden gelen bir hırıltıydı. Hayır. Yumuşak bir kükremeydi. Müziğin

gürültüsünden tam olarak duyamadım ama Kishan'a baktım, sesi duyup duymadığını merak ettim fakat kafamın üzerinden bir şeye bakıyordu.

Arkamdan gelen inatçı bir ses, "Sanırım bu dans bana ait," dedi.

Ren'di. Varlığım hissettim. Sıcaklığı sırtıma aktı, sıcak esintiye maruz kalan bahar yaprakları gibi titredim.

Kishan gözlerini kıstı. "Sanırım buna bayan karar verecek."

Kishan bana baktı. Olay çıkartmak istemiyordum, bu yüzden başımla onayladım ve kollarımı boynundan aldım. Kishan yerini alan kardeşine öfkeli bir bakış attı ve hızlı adımlarla masaya geri döndü.

Ren önüme geçti, ellerimi ellerine aldı ve boynuna götürdü, yüzümü yüzüne yaklaştırdı. Sonra ellerini yavaşça çekip çıplak kollarıma koydu ve aşağıya kaydırıp belime götürdü. Parmaklarıyla açıkta kalan sırtımda küçük daireler çizdi, belimi sıktı ve bedenimi bedenine yasladı.

Romantik dansta ustaca bana kılavuzluk etti. Bir şey söylemedi, en azından kelimeleri kullanmadı, fakat yine de bir sürü sinyal gönderiyordu. Alnını alnıma yasladı ve eğilip burnunu kulağıma değdirdi. Yüzünü saçlarıma gömdü, elini kaldırıp saç tellerimi okşadı. Parmakları kolumda ve bileğimde gezindi.

Şarkı sona erince duyularımızın yerine gelmesi ve nerede olduğumuzu anlamamız biraz zaman aldı. Parmağıyla alt dudağımın üzerinden geçti ve uzanıp elimi boynundan aldı, beni dışarıya çıkarttı.

Duracağını düşündüm ama merdivenleri indi ve beni taş bankları olan ağaçlıklı bölgeye götürdü. Teni ay ışığı ile parıldıyordu. Üzerinde koyu bir pantolon ve beyaz bir gömlek vardı. Beyazı görünce aklıma kaplan hali geldi.

Beni bir ağacın gölgesine çekti. Hareketsiz ve sessizdim, pişman olacağım bir şey söylemek istemiyordum.

Çenemi avucuna aldı ve gözlerine bakmam için yüzümü kaldırdı. "Kelsey, sana söylemem gereken bir şey var, sessiz kalıp beni dinlemeni istiyorum."

Tedirgin bir biçimde başımla onayladım.

"Öncelikle, dün akşam bana söylediğin her şeyi dinlediğimi ve üzerinde uzun süre düşündüğümü bilmeni isterim. Bunu anlaman çok önemli."

Kıpırdandı ve saç tellerimi kulağımın arkasına attı, parmağıyla yanağımdan dudağına doğru indi. Tatlı gülümsemesini görünce içimdeki aşk çiçeği yine hareketlendi ve güneşin besleyici ışınlarını bünyesinde barındırıyormuş gibi Ren'e doğru döndü. Ren, "Kelsey," dedi. Elini saçları arasında gezdirdi ve sırıttı. "Gerçek şu ki... ben sana aşığım ve uzun bir

süredir bunu sana açıklamak istiyorum."

Nefesimi tuttum.

Elimi aldı ve parmaklarımla oynadı.

"Gitmeni istemiyorum." Gözlerime bakarken dudaklarımı öptü. Hipnotize edici bir deneyimdi. Cebinden bir şey çıkarttı. "Sana bir şey vermek istiyorum." Ucunda minik çan tılsımlar olan altın bir zincirdi. "Bir ayak bileziği. Burada çok popülerdir, bir daha çan aramak zorunda kalmayalım diye bunu seçtim."

Çömeldi, ellerini bacaklarımın arkasına koydu ve bileğime doğru indirip bileziği taktı. Sendeledim, ayakta durmakta güçlük çekiyordum. Sıcak parmaklarım çanların üzerinde gezdirdikten sonra doğruldu. Ellerimi omuzlarıma koydu, hafifçe sıktı ve beni kendine çekti.

"Kelsey... lütfen." Şakağımı, alnımı ve yanağımı öptü. Her öpücüğün arasında yalvardı. "Lütfen. Lütfen. Lütfen. Burada benimle kalacağımı söyle." Dudakları dudaklarıma dokununca, "Sana ihtiyacım var," dedi. Sonra dudaklarımdan öpmeye başladı.

İradem ufalanmaya başladı. Ren'i istiyordum, hem de çok istiyordum. Benim de ona ihtiyacım vardı. Neredeyse teslim olacaktım. Hayatta kendisiyle birlikte olmaktan daha çok hiçbir şeyi istemediğimi söyleyecektim. Onu terk edebileceğime inanmadığımı ve benim için her şeyden daha değerli olduğunu itiraf edecektim. Ren ile birlikte olmak için her şeyi verirdim.

Beni kendine çekti ve kulağıma fısıldadı. "Lütfen beni terk etme, priya. Sensiz başarabileceğimi sanmıyorum."

Gözlerime yaşlar doldu ve ışıltılı damlalar yanaklarıma aktı. Yüzüne dokundum.

"Anlamıyor musun, Ren? İşte bu yüzden gitmek zorundayım. Bensiz hayatına devam edebileceğini öğrenmen gerek.

Hayatta benden daha fazlası da var. Önüne serilen dünyayı görmen ve seçenekleri gözden geçirmen gerek. Ben senin kafesin olamam."

"Seni tutsak edip bencilce kendi arzularım için kullanabilirim. Sen bunu istesen de istemesen de, bu doğru olmaz. Sana serbest kalabilmen için yardım ettim. Özgür kalıp bunca yıldır mahrum kaldığın şeylere sahip olabilesin diye." Elim yanağından boynuna indi. "Sana bir tasma mı takayım? Bana borçlu olduğun için hayatının sonuna kadar seni kendime mi zincirleyeyim?"

Şimdi açıkça ağlıyordum. "Özür dilerim, Ren, ama bunu yapamam. Yapamam. Çünkü... ben seni seviyorum."

Çabucak dudaklarına son bir öpücük kondurdum. Sonra eteklerimi toplayıp restorana geri döndüm. Bay Kadam ve Kishan içeriye girdiğimi gördü, yüzüme baktı ve hemen kalkmayı teklif etti. Neyse ki, eve dönüş yolunda ikisi de sessizdi, ben sessizce ağladım ve gözyaşlarımı elimin tersiyle sildim. Eve vardığımızda Kishan hafifçe omzumu sıktı, arabadan indi ve eve girdi. Derin bir nefes aldım ve Bay Kadam'a ertesi sabah eve uçmak istediğimi söyledim.

Sessizce başıyla onayladı. Odama koştum, kapıyı kapattım ve kendimi yatağıma attım. Hayal kırıklığı ve göz yaşlan ile yoğrulmuş bir hamura döndüm. Sonunda, uykuya daldım.

Ertesi sabah erkenden kalktım, yüzümü yıkadım, saçlarımı taradım ve kırmızı bir kurdele ile bağladım. Kot pantolonumu giydim, bir tişört seçtim ve eşyalarımı çantama koydum. Uzanıp sharara elbiseme dokundum fakat çok fazla anı barındırdığı için dolapta kalmasını uygun gördüm. Bay Kadam'a bir not yazdım, gadanın ve meyvenin nerede olduğunu söyledim, ikisini de aile mahzenine kaldırmasını tavsiye ettim ve sharara elbisemi Nilimaya vermesini istedim.

Fanindrayı yanıma almaya karar verdim. Artık benim dostum gibiydi. Dikkatlice yorganımın üzerine koydum, Renin bana verdiği altın ayak bileziğini elime aldım. Parmaklarım değince minik çanlar hafifçe çıngırdadı. Bileziği komodinin üzerinde bırakmak istiyordum ama son dakikada fikir değiştirdim. Belki de bencilce davranıyordum ama hediyeyi kendime sakladım. Renden bana bir hatıra kalmasını istiyordum. Çantama koydum ve fermuarı kapattım.

Ev sessizdi. Aşağı kata indim ve tavuskuşu tüylü odada Bay Kadam'ı beni beklerken buldum. Çantamı aldı ve arabaya kadar geldi, kapıyı açtı. Koltuğa oturdum ve emniyet kemerimi bağladım. Motoru çalıştırdı, yavaşça araba yolundan çıktı. Son bir kez arkama dönüp evim gibi hissettiğim malikâneye baktım. Ağaçlar evi görmemi engelleyene kadar bakışlarımı kaçırmadım.

Kulakları sağır eden, kalbimi parçalayan bir kükreme duydum. Önüme döndüm ve boş yola bakmaya başladım.

SONSÖZ
Gölge

Kusursuz giyinmiş adam çatı katı dairesinin penceresinden dışarıya baktı. Aşağıdaki şehrin ışıklarını süzdü ve yumruğunu sıktı.

Yirmi dokuz milyonun yaşadığı bir şehirde, dünyanın nüfusu en kalabalık yerlerinden birindeydi. Nesiller sahile vuran dalgalar gibi gelip gidiyordu fakat kendisi insanlık sahilinde dikilen yalnız, hareketsiz bir nöbetçi gibiydi.

Milyonlarca insanın yaşadığı bir şehirde, milyarlarca insanın yaşadığı bir dünyada birini nasıl bulabilirimi

Bunca yüzyıldan sonra, Damon Tılsımı'nın diğer parçaları bir kızla birlikte açığa çıkmıştı. Uzun süredir içine böyle bir enerji dolmamıştı.

Asistanının geri döndüğünü duydu. Adam selam verdi, sırtını dikleştirdi ve iki kelime söyledi. Hayal âleminde eski düşmanıyla gizemli kızı gördüğünden beri duymayı istediği iki sözcüktü.

"Kızı bulduk."

1

William Blake, “TheTiger”, *Songs ofExperience,* 1794

2

Leila Usher, “I am The Cat”, *Poems,* North River Press 1948

3

William Shakespeare, “Sonnet 18”, *Shakespeares Sonnets,* 1609